TÓM PERROTTA

» . un ionun ext»'

ordlnai, o adevaratl »rsjá.Tandnj {íplld
de«Bp»fls, prtvi- rattuunymof dulce
imáiul, o paftxttecarenu ti //totu >i f* uitl
núl plantdeea de genertreitate

iufiftHKl.'

The 'Vekv Ycvjt Hm« Soot fttií»

j/tofes ide ab'.

ofesoara , abstinentá

íRei

wuTTTmjnîrm

Stonewood Heights este o oază a bunăstării, locul ideal în care îţi poţi creşte copiii, fiindcă aici găseşti şcoli proverbial de bune şî oameni cu valori morale «solide». Oferă genul de locuire elegantă şi liniştită, la adăpost de agitaţia din centrul metropolelor, timpul necesar ca părinţii să se poată implica în educaţia copiilor lor, farmecul, dar şî dezavantajele unei comunităţi restrânse, în care imaginea ta publică atârnă de bunăvoinţa celorlalţi.

Ruth Ramsey este profesoara de sexualitate umană de la liceul local. Deviza ei? «Plăcerea este necesară, ruşinea dăunătoare, cunoaşterea înseamnă putere.» Din păcate, o astfel de credinţă nu-i aduce decât neplăceri, atunci când ea va intra în conflict cu gusturile cam puritane ale comunităţii.

Un roman captivant despre părinţi şi copil, despre problemele fireşti ale maturităţii şi despre modul în care oamenii încearcă să-şi înfrunte tentaţiile, adă- postindu-se în spatele unor reguli şi principii care mai de care mai rigide.

ioTTTJiirTÎîiT?

profesoara de abstinentă

TRei

Tom Perrotta

Profesoara de abstinentă

/

Traducere din engleză şi note de Ciprian Şiulea

A

TRei
Editori:
SILVIU DRAGOMIR VASILE DEM. ZAMFIRESCU

Director editorial:
MAGDALENA MĂRCULESCU

Coperta colecției:
FABER STUDIO (Silvia Olteanu și Dinu Dumbrăvician)
Foto copertă:
© Kirill Novosartov

Director producție:
CRISTIAN CLAUDIU COBAN

Corector:
RODICA PETCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PERROTTA, TOM
Profesoara de abstinenți / Tom Perrotta ;
trad.: Ciprian Șiulea .

I. Șiulea, Ciprian (trad.)

Această carte a fost tradusă după The Abstinance Teacher de Tom Perrotta

Copyright © 2007 by Tom Perrotta

© Editura Trei, 2009

C.P. 27-0490, București Tel./Fax: +4 021 300 60 90 e-mail: office@edituratrei.ro www.edituratrei.ro

Pentru Joe Gordon

Iar cel ce îl va sminti pe vreunul din aceştia mici, care cred în Mine, mai bine i-

ar fi lui dacă i s-ar lega o piatră de moară
de gât şi ar fi aruncat în mare.

Evanghelia lui Marcu

Partea întâi Unora le place

Domnişoara Moralitate

/ a prima oră de Sexualitate Umană, Ruth Ramsey / purta o fustă scurtă, de culoarea lămâii verzi, „^o bluză neagră strâmtă şi sandale decupate, cu tocuri cui, genul de haine care atrag atenţia şi pe care nu le-ar fi purtat nici măcar la o întâlnire amoroasă – nu că ar fi avut parte de prea multe astfel de întâlniri de genul acesta – cu atât mai puţin la serviciu. Era un mic act de revoltă din partea ei, un memento către ea însăşi – şi către oricine altcineva ar fi fost interesat – că nu participă de bunăvoie la farsa care avea să se desfăşoare, ceva mai târziu în acea dimineaţă, în timpul orei de Sănătate şi Viaţă de Familie.

în drum spre sala de clasă, Ruth se opri la bibliotecă să lase espresso-ul mare cu lapte degresat pe care îl lua în fiecare zi pentru Randall, bibliotecarul la fel de dependent de cafeină ca şi ea, şi care se ducea, în schimb, să ia de la Starbucks cafeaua de la amiază. Pe cei doi îi unise, cu câţiva ani în urmă, repulsia lor comună faţă de ceea ce Randall numea cu o expresie atât de adorabilă „pişatul Maxwell reîncălzit" din cantina profesorilor, ca şi disponibilitatea de a cheltui sume exorbitante pentru a-l evita.

În timp ce ea se apropia, Randall îşi ţinea ochii aţintiţi asupra monitorului. Un străin ar fi putut crede că e un informatician devotat care s-a apucat dis-de-dimi- neaţă de cine ştie ce proiect important, dar Ruth ştia că de fapt caută pe eBay figurine Hasbro de colecţie, o activitate căreia i se

dedica de câteva ori pe zi. Partenerul de viaţă al lui Randall, Gregory, era un agent imobiliar de succes şi artist în timpul liber, care construia diorame complicate cu soldaţi din Rezistenţa Franceză. Erau nişte păpuşi din ce în ce mai greu de găsit, a căror frumuseţe capricioasă, galică, era puternic accentuată de beretă şi de puloverul negru, pe gât. În ultima lui operă, Gregory recrease cu multă trudă o cafenea pariziană din 1946, în care o duzină de soldaţi identici se priveau melancolic unul pe celălalt pe deasupra feţelor de masă cu pătrăţele albe şi roşii, cu ţigări Gauloise minuscule, confecţionate manual, lipite de degetele lor de plastic.

— Slavă Domnului, mormăi el în timp ce Ruth îi punea paharul de carton pe birou. Era să intru în comă.

— Ai găsit ceva?

— Doar câţiva infanterişti ruşi. în perfectă stare, pe dracu'.

Randall îşi ridică privirea din monitor şi căscă ochii, prefăcându-se uimit, când văzu cum era îmbrăcată Ruth.

— Mă mir că mama ta te lasă să ieşi din casă aşa.

— Noul meu look.

Ruth poză ca un model, scoţându-şi un şold în afară şi sugându-şi obrajii.

— îţi place?

Randall o studie atent din cap până-n picioare, pre- valându-se fără reţinere de dreptul homosexualului de a se holba.

— Da. Stil Mary Kay Letoumeau[1], dacă nu te superi.

— Şi fiicele mele au zis acelaşi lucru. Numai că ele n-au spus-o ca pe un compliment.

Randall îşi luă paharul cu cafea, îl duse la gură şi suflă de trei ori în deschizătura din capacul de plastic, ca şi cum ar fi fost un instrument de suflat.

— Ar trebui să fie mândre că au o mamă care poate să poarte o asemenea fustă la...

Vocea lui Randall se pierdu, diplomatic.

— *...la vârsta mea*? întrebă Ruth.

— Nu eşti atât de bătrână, o linişti Randall. Şi arăţi excelent.

— Şi asta mă ajută o grămadă.

Randall sorbi din espresso şi dădu din umeri, luând o atitudine filosofică. Era puţin mai mare decât Ruth, dar nu ţi-ai fi dat seama după pletele negre, cârlionţate şi faţa de băiat. Uneori lui Ruth îi părea rău pentru el – era un homosexual cultivat, un dandy amator de operă, care fetişiza ochelarii creaţi de designeri italieni, închis toată ziua într-un liceu de suburbie – dar Randall se plângea foarte rar de viaţa lui de la Stonewood Heights, chiar şi atunci când ar fi avut toate motivele s-o facă.

— Nu ştii niciodată când apare ocazia, îi aminti el. Şi când o să apară, cred că nu vrei să deschizi uşa într-un halat de baie vechi şi răpănos.

— Ar fi bine să bată la uşă curând, spuse Ruth, altfel nu mai are nicio importanţă *ce* port eu.

Randall aşeză paharul pe suportul cu Wonder

1 Profesoară de liceu din SUA, condamnată la şapte ani de închisoare pentru relaţia ei cu un elev de treisprezece ani; cazul a fost intens mediatizat.

Woman pe care îl ţinea pe biroul său, lângă o fotografie

cu autograf a Măriei Callas. Expresia serioasă de pe faţa lui era doar în mică măsură compromisă de mustaţa de lapte.

— Şi cum te mai simţi? întrebă el. Nu te deranjează ce se întâmplă aici?

Ruth îşi îndreptă privirea spre fereastra din spatele biroului lui Randall, oprindu-se puţin ca să admire tabloul de toamnă din cadrul acesteia: autobuzul şcolii parcat sub un arţar portocaliu aprins şi cerul albastru strălucitor care încorona lumea. Simţi o nevoie bruscă de a fi undeva departe, plimbându-se prin pădure sau rătăcind fără hartă printr-un oraş necunoscut.

— Sunt doar angajată aid, spuse ea. Nu eu fac regulile.

Ruth îşi petrecu mare parte a primei ore în cantină, stând de vorbă cu Donna DiNardo, profesoară de biologie şi antrenoare de hockey pe iarbă în vârstă de aproape patruzeci de ani. în timpul verii, după mai mulţi ani de singurătate şi nefericire, Donna îşi întâlnise sufletul pereche – un oftalmolog arogant pe nu – me Bruce DeMastro – cu ajutorul unei agenţii matrimoniale de pe internet, iar după două întâlniri de vis se logodiseră.

Ruth fusese încântată când primise vestea, în parte datorită aspectului de basm al poveştii şi în parte din cauză că se săturase de lamentaţiile nesfârşite ale Donnei despre cât de greu e să întâlneşti un bărbat după o anumită vârstă, care nu foloseau la nimic altceva decât s-o facă pe Ruth şi mai pesimistă cu privire la propriile ei perspective. în mod ciudat însă, faptul că Donna

desco- perise'iubirea nu îi ameliorase prea mult dispoziţia: era natura ei să-şi facă griji, iar perspectiva de a-şi împărţi viaţa cu cineva îi oferea o grămadă de teme noi şi spinoase în legătură cu care să se streseze. Astăzi, de exemplu, se întreba dacă ar fi prea mult să le ceară elevilor ei, după ziua cea mare, să i se adreseze cu doamna DiNardo- DeMastro.

Ruth avea convingerea fermă că femeile ar trebui să-şi păstreze numele după ce se căsătoresc – ea nu făcuse aşa, iar acum rămăsese cu numele fostului ei soţ – dar nu spuse nimic, deoarece mai multe experienţe nefericite o făcuseră să-şi dea seama că nu ai decât de pierdut dacă te implici într-un fel sau altul în problemele vitale ale altora. Odată o jignise pe o prietenă a ei însărcinată, recunoscând – după repetate solicitări: să spună *ce crede cu adevărat* – că nu îi place numele „Claudia", pe care, fără ca ea să ştie, prietena ei decisese deja să îl dea primului ei copil. Micuţa Claudia avea acum opt ani, iar Ruth nu fusese încă iertată cu totul.

— Fă ce crezi că-i mai bine, spuse ea. Elevilor n-o să le pese.

— Dar DiNardo-DeMastro? insistă Donna.

Stătea lângă masa cu snack-uri, privind într-o cutie de Dunkin' Munchkins cu ochii plini de dorinţă. Era o femeie îndesată, ale cărei nelinişti legate de cum arată trupul ei atinseseră un nou nivel obsesional, acum, când avea o rochie de nuntă în care trebuia să încapă.

— E puţin cam complicat, nu crezi?

— E bine oricum, o asigură Ruth.

— Mă scoate din minţi.

Donna luă o gogoaşă cu ciocolată Munchkin din cutie, o cântări din ochi o clipă, apoi o puse la loc.

— Chiar nu ştiu ce să fac.

Cu o expresie de hotărâre melancolică, Donna se îndepărtă de zona gogoşilor şi luă un pahar de plastic cu cafea respingătoare, în care puse două linguriţe pline cu înlocuitor de frişcă şi trei pliculeţe de îndulcitor cancerigen.

— Bruce detestă numele cu liniuţă, continuă ea. Ar vrea să mă cheme doar Donna DeMastro.

Ruth privi disperată în jur, căutând puţin ajutor la colegii ei, dar ceilalţi doi profesori care erau prezenţi – Pete Fontana (arte industriale) şi Sylvia DeLacruz (spa – niolă) – citeau ostentativ, niciunul dintre ei prea dispus să se amestece în ultimul episod al tribulaţiilor prenup- ţiale ale Donnei. Ruth nu le-o putea reproşa: şi ea ar fi făcut la fel, dacă n-ar fi fost conştiinţa ei vinovată. Primăvara trecută, când Ruth fusese cea care avea pro- bleme, Donna fusese o prietenă amabilă şi de nădejde, iar acum Ruth simţea că îi e datoare.

— O să găseşti tu o soluţie, spuse ea.

— Dacă m-ar chema Susan, n-ar fi aşa mare chestie, explică Donna în timp ce se întorcea încet spre gogoşi, ca şi cum o forţă invizibilă ar fi atras- o. Dar Donna DiNardo-DeMastro? Simt prea multe D-uri.

— Aliteraţie, aprobă Ruth. Suntem colege de suferinţă.

— Nu vreau să ajungă o glumă, spuse Donna cu o vehemenţă surprinzătoare. Şi aşa e destul de greu să predai ştiinţe ca femeie.

în privinţa asta Ruth o înţelegea perfect. Jim

Wallenski, bărbatul pe care Donna îl înlocuise, fusese „Domnul Vrăjitor” pentru trei decenii de generaţii de la Stonewood Heights. Era un bărbat grizonat şi fermecător, care umbla pe coridoare în halat de laborator şi papion, zâmbind enigmatic în timp ce se trăgea de lobul urechii drepte, perfect în rolul principal de Savantul Trăsnit. în ciuda maşterului ei în biologie moleculară, Donna pur şi simplu nu intra în rol, cu costumul ei cu pantaloni evazaţi şi sacou pe talie şi bijuterii de aur alese cu gust.

Era prea cu picioarele pe pământ, prea bine organizată, prea atentă la ceilalţi oameni, mult mai credibilă ca şefă foarte eficientă de birou, decât ca Domnul Vrăjitor.

— Nu ştiu, Ruth.

Donna trase cu ochiul spre cutia cu gogoşi.

— Sunt pur şi simplu copleşită de toate deciziile astea.

— Mănânc-o, spuse Ruth.

— Ce?

Donna părea surprinsă.

— Ce-ai spus?

— Haide. O gogoaşă n-o să te omoare.

Donna părea scandalizată.

— Ştii că mă străduiesc să fiu cuminte.

— Fă-ţi plăcerea asta.

Ruth se ridică de pe banchetă.

— Trebuie să mă uit peste nişte lucrări. Vorbim mai încolo, bine?

După o foarte scurtă ezitare, Donna scoase o gogoaşă pudrată din cutie şi o băgă în gură zâmbind spre Ruth, ca şi cum ar fi fost complice la o infracţiune. Ruth îi făcu cu mâna în timp ce se

strecura pe uşă. Donna îi făcu şi ea cu mâna în timp ce mesteca încet, cu vârfurile degetelor şi buzele pline de zahăr pudră.

Directorul administrativ şi consiliera pe probleme de virginitate aşteptau în faţa Sălii 23, zâmbind amândoi de parcă s-ar fi bucurat s-o vadă pe Ruth cum se apropia zăngănind cu tocurile pe coridorul lung şi maroniu, ca şi cum ei trei ar fi fost vechi prieteni care ţineau să se întâlnească de fiecare dată când aveau ocazia.

— Ia te uită, spuse dr. Farmer pe tonul voios pe care îl afişa numai în situaţiile dificile. E chiar stimata noastră doamnă Ramsey. Exact la timp.

Privi spre costumaţia lui Ruth cu o dezaprobare prost ascunsă şi îi întinse laba lui umedă şi cărnoasă. Ruth dădu mâna cu el, deconcertată ca de obicei de transformarea pe care o suferea directorul administrativ de fiecare dată când se găsea faţă în faţă cu el. De la distanţă părea el însuşi – acel bărbat de vârstă mijlocie, arătos şi voinic pe care îl cunoscuse cu cincisprezece ani în urmă – dar de aproape se metamorfoza într-un pensionar distrat, cu ochi urduroşi, pielea pătată şi smocuri de păr alb şi negru în ureche.

— Punctualitatea este una dintre numeroasele mele virtuţi, spuse Ruth. Până şi fostul meu soţ recunoaşte asta.

Fostul soţ al lui Ruth – tatăl celor doi copii ai ei – predase câţiva ani la Stonewood Heights înainte de a se angaja în Gifford, un orăşel învecinat. De curând fusese promovat şef de catedră pentru ştiinţele sociale de la clasele a şaptea şi a opta şi,

conform zvonurilor, urma să fie viitorul director adjunct al gimnaziului.

— Frank e un om bun, spuse dr. Farmer grav, ca şi cum ar fi apărat onoarea lui Frank. Foarte de încredere.

— Nu şi dacă eşti căsătorită cu el, spuse Ruth, strădu-indu-se să facă asta să sune ca o replică amuzantă.

— Cât timp aţi fost împreună? întrebă consiliera, JoAnn Marlow, adresându-i-se lui Ruth cu acea cordialitate dezarmantă a ei, ca şi cum ele două ar fi fost colege, şi nu cel mai rău coşmar al celeilalte.

— Unsprezece ani, spuse Ruth scuturând din cap, cum făcea de fiecare dată când contempla nebunia mariajului ei. Nu-mi dau seama *ce* a putut să fie în capul meu.

JoAnn îşi puse, consolator, mâna ei rece pe braţul lui Ruth. Ca de obicei, era îmbrăcată ca la un concurs de miss – coafură elaborată, o grămadă de machiaj, tot ce trebuia în afară de costumul de baie dintr-o bucată şi eşarfa pe care să scrie „Domnişoara Moralitate" – deşi Ruth nu-şi dădea seama de ce se mai chinuie. Dacă eşti hotărâtă să trăieşti ca o călugăriţă – şi să comunici acest fapt lumii întregi –, ce rost mai are să iroseşti atâta timp ca să te faci frumoasă?

— Trebuie să fie groaznic, îi şopti JoAnn, ca şi cum Ruth tocmai ar fi pierdut o rudă apropiată în condiţii tragice.

— A fost ca şi cum o greutate imensă mi s-a luat de pe suflet, ca să fiu sinceră. Iar eu şi cu Frank ne înţelegem mult mai bine acum, când nu mai trebuie să ne vedem în fiecare zi.

— Mă refeream la copii, explică JoAnn. Lor le e cel mai greu în astfel de situaţii.

— Fetele simt foarte bine, spuse Ruth, abţinându-se să adauge şi *oricum asta nu te priveşte pe tine.*

— Nişte copii drăguţi, spuse dr. Farmer. îmi amintesc când cea mare era bebeluş.

— Acum are paisprezece ani, spuse Ruth. E la fel de înaltă ca mine.

— Acum începe distracţia, spuse el scuturând din cap.

Dr. Farmer vorbea din experienţă. Fata lui mijlocie,
Andrea, fusese o adolescentă sălbatică, fugită de acasă, dependentă de droguri şi internată de multe ori la dezintoxicare înainte de a se cuminţi.

— încep să sune băieţii, trebuie să-ţi faci griji unde sunt, cu cine simt, la cât se întorc acasă...

Se auzi soneria care anunţa sfârşitul primei ore. în câteva secunde coridoarele erau pline de plutoane de adolescenţi cu feţe adormite, dând din cap şi murmurând unii către ceilalţi în timp ce treceau pe lângă ei. Unii dintre ei păreau copii mici, se gândi Ruth, alţii păreau adulţi, de şaisprezece sau şaptesprezece ani. Conform sondajelor, cel puţin o treime dintre ei făceau sex, chiar dacă Ruth ştia prea bine că nu puteai întotdeauna să-ţi dai seama care anume, doar privindu-i.

— Fetele trebuie să se protejeze, spuse JoAnn. Trăiesc într-o lume periculoasă.

— Eliza a făcut doi ani de karate, îi informă Ruth. A ajuns până la centura verde. Sau poate

portocalie, nu-mi amintesc exact. Dar Maggie, cea mică, ea e atleta. Lima viitoare dă examenul pentru centura albastră. Şi mai înoată şi joacă fotbal.

— Remarcabil, spuse dr. Farmer. Soţia mea tocmai s-a apucat să facă Tai Chi. Cu nişte doamne chinezoaice, dimineaţa devreme în parc. Dar asta de fapt nu ţine de arte marţiale. E mai mult o chestie de mişcare.

Adulţii se traseră la o parte din faţa uşii, făcându-le loc elevilor care începuseră să intre în clasă. Câţiva dintre ei îi zâmbiră lui Ruth şi unii salutară. Ruth se simţise bine până atunci, cât de cât împăcată cu decizia pe care o luase. Dar acum, dintr-odată, deveni conştientă de transpiraţia rece de la subsuoară şi de senzaţia de greaţă din stomac.

— Eu mă refeream la autoapărarea spirituală, spuse JoAnn. Trăim într-o cultură toxică. Media le asaltează încontinuu pe aceste fete cu un mesaj degradant. Nici nu e de mirare că se detestă pe sine.

Dr. Farmer dădu din cap, distrat, în timp ce scruta coridoarele aproape goale. Faţa lui se relaxă când îl văzu pe directorul Venuti dând colţul dinspre sala de gimnastică şi apropiindu-se de ei în viteză, cu umerii aplecaţi şi mersul lui crăcănat de luptător, ca şi cum ar fi căutat pe cineva pe care să-l pună la pământ.

— Iată-ne pe toţi patru, spuse dr. Farmer. Deci putem începe.

— Aşa se pare, spuse Ruth. De-abia aştept să se termine.

— Hai, zău aşa, spuse JoAnn, zâmbindu-i lui

Ruth ca să-şi ascundă iritarea. N-o să fie *chiar atât* de rău.

— Pentru tine nu, răspunse Ruth, zâmbindu-i şi ea. Pentru tine o să fie minunat.

Unora le place.

Doar atât spusese Ruth. Chiar şi acum, după luni de zile în care avusese timp să se împace cu consecinţele acestei remarci, încă era uimită de puterea acestor trei cuvinte, pe care le rostise fără premeditare şi fără să-şi dea seama că păşeşte pe un tărâm interzis.

Incidentul avusese loc în primăvară, în timpul unei lecţii despre contracepţie pe care Ruth o ţinuse unei clase a noua. Terminase de explicat în detaliu cum funcţionează un dispozitiv intrauterin, după care s-a oprit şi a întrebat dacă există întrebări. După o scurtă pauză, o fată palidă, de obicei liniştită, pe nume Theresa McBride, a ridicat mâna.

— Sexul oral e dezgustător, a declarat Theresa fără nicio legătură cu nimic. E ca şi cum ai săruta cu limba un colac de veceu. Poţi să iei tot felul de boli scârboase, nu-i aşa?

Theresa a privit-o drept în ochi pe Ruth, ca şi cum ar fi provocat-o să pună la îndoială acest fapt incontestabil. Privind în urmă, Ruth se gândea că ar fi trebuit să sesizeze intenţiile ostile din privirea neabătută a fetei – cei mai mulţi elevi de clasa a noua îşi ţineau ochii ferm lipiţi de bancă în timpul părţilor mai concrete ale orei de Educaţie Sexuală –, dar Ruth nu era obişnuită să-şi privească elevii ca pe nişte inamici potenţiali. Mai degrabă i-a fost recunoscătoare fetei, deoarece crease ceea ce

profesorii ei de la facultate numeau „un moment pedagogic”.

— Păi, a început Ruth, din câte am auzit, unora le place.

Băieţii din spatele clasei au râs ca nişte cunoscători,
o atitudine pe care Ruth o atribuia mai mult bravadei decât experienţei, în ciuda zvonurilor că felaţiile ajunseseră la fel de obişnuite în şcoli ca şi ţinutul de mână. Theresa s-a înroşit uşor, dar nu şi-a întors privirea, în timp ce Ruth continua cu partea mai serioasă a răspunsului ei, în care expunea câteva lucruri elementare despre igiena sexuală şi descria strategiile ingenioase ale corpului de a separa sistemul reproductiv de cel urinar, chiar dacă în mare coabitau pe acelaşi domeniu. A terminat prin a enumera bolile cu transmitere sexuală care puteau sau nu să fie luate prin contac oral-genital şi a recomandat folosirea prezervativului ca măsură de precauţie pentru sexul oral.

— Dacă sunt executate corect, a spus ea, cunnilin- gusul şi felaţia ar trebui să fie mult mai plăcute şi mai igienice decât a săruta un colac de veceu. Sper că am reuşit să răspund la întrebarea ta.

Theresa a dat din cap, fără prea mult entuziasm. Ruth şi-a reluat lecţia, scoţând o diafragmă din cutia ei de plastic şi aruncând-o ca pe un disc zburător miniatural spre Mark Royalton, masculul alfa din ultimul rând. Mark a prins dispozitivul din reflex şi apoi, dându-şi seama ce ţine în mână, a scos un mormăit melodramatic de dezgust.

— Nu te teme, a spus Ruth. E nou-nouţ. Doar în scopuri didactice.

Fusese greşeala ei, se gândea, că nu şi-a dat seama că ar putea avea necazuri. Atmosfera din şcoală şi din întreg oraşul se schimbase mult în ultimii câţiva ani. O mică biserică evanghelică – Tabernaclul Adevărului Evanghelic –, condusă de un om tânăr şi pasionat, Pastorul Dennis, pornise o cruciadă împotriva tuturor formelor de cădere morală din Stonewood Heights, ca şi cum această comunitate adormită ar fi fost ceva abominabil în ochii Domnului, o Sodoma cu şcoli de calitate şi supermarket deschis nonstop.

Pastorul Dennis şi o mână de credincioşi organizaseră o serie de manifestaţii de succes în faţă la Mike's World of Video, convingându-l pe proprietar – Jerry, fiul lui Mike – să elimine micul raft pentru „Adulţi" din spatele magazinului; de asemenea, biserica protestase faţă de faptul că primăria punea bannere pe care scria „Sărbători fericite", în loc de „Crăciun fericit" Membrii Tabemaclului protestaseră într-o şedinţă a consiliului de conducere a şcolii faţă de predarea evoluţio- nismului şi iniţiaseră o campanie de eliminare a câtorva romane de Judy Blume din biblioteca gimnaziului, inclusiv Eşti *acolo, Doamne? Sunt eu, Margaret,* una dintre cărţile preferate ale lui Ruth. Randall se pronunţase împotriva cenzurii la acea întâlnire, după care fusese atacat personal în *Stonewood Bulletin-Chronicle* de pastorul Dennis, care spunea că nu e de mirare că în biblioteca şcolii se găsesc cărţi imorale, din moment ce sistemul şcolar acordă unor persoane

imorale posturi de conducere.

„Au lăsat pe mâna pacienţilor conducerea azilului”, remarca pastorul Dennis. „E oare de mirare că iau decizii nebuneşti?”.

Dar cei buni câştigaseră această bătălie; consiliul şcolii hotărâse cu cinci voturi la patru ca Judy Blume să rămână în rafturi (din păcate, în urma acestei decizii căr – ţile fuseseră vandalizate în mod repetat, obligându-i pe bibliotecari să le pună la adăpost, în spatele biroului lor). Oricum, în mod nesăbuit, Ruth preferase să vadă aceste hărţuieli ca pe o serie de incidente izolate, scandaluri ce se iscă şi se sting la fel de repede, în loc să le vadă drept ce erau de fapt – climatul în care trăia acum.

A doua ei greşeală a fost să se considere invulnerabilă, imună la atacuri. Preda educaţie sexuală la liceu de mai bine de un deceniu şi fusese întotdeauna un personaj îndrăgit – sau cel puţin aşa îi plăcea ei să creadă – pentru candoarea pragmatică şi neabătută cu care discuta cele mai sensibile subiecte. Credea – era convingerea ei personală – că Plăcerea e Bună, Ruşinea e Rea şi Cunoaşterea e Putere; considera că e misiunea ei să demistifice sexul pentru adolescenţii de la Stonewood Heights, în aşa fel încât ei să nu-şi trăiască viaţa crezând că masturbarea e o crimă împotriva naturii sau că sexul oral e echivalentul sărutării unui colac de veceu sau, şi mai rău, să perpetueze Tradiţia Americană adânc înrădăcinată de a nici nu şti măcar că există ceva precum clitorisul, cu atât mai puţin unde se află. Făcea ceea ce face orice profesor bun – îşi ilumina elevii, le oferea noi

moduri de a gândi şi le dădea acele informaţii vitale de care aveau nevoie pentru a-şi trăi vieţile în cel mai satisfăcător mod posibil – şi, făcând asta, câştigase respectul şi afecţiunea copiilor care trecuseră prin sala ei de clasă, ca şi o anumită recunoştinţă a întregii comunităţi.

Astfel că, atunci când directorul Venuti i-a spus că trebuia să discute despre o „problemă importantă", a apărut în biroul lui fără nicio urmă de neliniște. Chiar şi când a văzut că acolo e şi directorul administrativ, precum şi un bărbat care s-a prezentat drept avocat din partea inspectoratului şcolar, s-a simţit mai degrabă uimită decât speriată.

— Aceasta nu e o întrevedere oficială, îi spuse directorul administrativ. încercăm doar să stabilim faptele.

— Care fapte? întrebă Ruth.

Directorul principal şi cel administrativ se întoarseră către avocat, care nu părea prea fericit.

— Doamnă Ramsey, aţi... ăăă... deci, aţi *recomandat* elevilor practicarea felaţiei?

— Poftim?

Avocatul privi spre carneţelul său galben.

— Joia trecută, la ora de educaţie sexuală? La o întrebare a Theresei McBride?

Când Ruth îşi dădu seama la ce se referă, râse uşurată.

— Nu doar felaţia, explică ea. Şi cunnilingusul. Nu

l- aş putea discrimina.

Avocatul se încruntă. Era un tip soios, cu un costum ieftin, genul de avocat pe care îl vezi uneori la televizor clipind frenetic şi încercând să

explice de ce a adormit în timpul procesului în care clientul său era acuzat de crimă. Stonewood Heights era im oraş relativ prosper, dar Ruth avea uneori senzaţia că aleşii lui n-au nicio problemă să fuşerească lucrurile.

— Deci, vreţi să spuneţi că aţi recomandat aceste practici?

— Nu le-am *recomandat,* replică Ruth. Dacă îmi amin – tesc exact, cred că am spus că unor oameni le place sexul oral.

Joe Venuti scoase un geamăt uşor de dezamăgire. Dr. Farmer arăta de parcă ar fi fost împuns cu un ac.

— Sunteţi absolut sigură? întrebă avocatul pe un ton insinuant. Mai bine staţi un pic şi gândiţi-vă la asta. Pentru că totul ar fi mult mai simplu dacă aţi fost citată greşit.

Ruth începuse deja să-şi dea seama că ar putea avea probleme.

— Vreţi să spun că nu am zis asta?

— Ar fi o soluţie, recunoscu dr. Famer. Ne-ar scuti pe toţi de multe dureri de cap.

— Erau o grămadă de martori, le aminti ea.

— Dar nimeni nu avea reportofon, nu-i aşa?

Avocatul rânjea în timp ce spunea asta, dar Ruth nu
avea impresia că ar glumi.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea. Oamenii nu mai au voie să le placă sexul oral?

— Oamenii au voie să le placă orice, în timpul lor liber.

Joe Venuti o privea pătrunzător pe Ruth, într-un mod vădit neprietenos. înainte să fie numit director, fusese un antrenor de lupte libere

legendar, celebru pentru modul în care înjurase mai multe generaţii de elevi.

— Dar nu putem recomanda sexul premarital adolescenţilor, continuă el.

— De ce repetaţi asta încontinuu? întrebă Ruth. Nu recomandam nimic. Spuneam doar cum stau lucrurile. E ca şi cum ai spune că unora le place carnea de pui.

— Dacă aţi fi spus că unora le place carnea de pui, replică avocatul, nu cred că domnul şi doamna McBride ar ameninţa cu procesul.

Ruth rămase mută pentru câteva secunde.

— C-ce anume? bâigui ea. Mă dau în judecată?

— Nu numai pe dumneavoastră, spuse avocatul. Şi inspectoratul.

— Dar pentru ce?

— încă nu ştim.

— O să găsească ei ceva, zise Venuti. Aparţin de biserica aia. Tabemaclul, sau cum îi spune.

— Au câţiva avocaţi creştini care lucrează pro bono, explică dr. Farmer. Tipii ăia te dau în judecată şi dacă nu le place culoarea ciorapilor tăi.

După ce îşi trăise primii patruzeci şi unu de ani ai vieţii într-un anonimat aproape total, Ruth fu şocată să se vadă transformată într-un personaj public – Doamna cu Sexul Oral – o persoană pe care aproape că n-o recunoştea. Povestea a apărut prima oară în *Stonewood liulletin-Chronicle* („Părinţii susţin că profesoara de educaţie sexuală a întrecut măsura"), apoi a fost preluată de câteva ziare regionale mai mari, pentru a se bucura apoi

de inoportuna atenţie a unui tabloid naţional („Sexul oral e perfect în regulă, le spune o profesoară copiilor"). Ruth fusese contactată de numeroşi jurnalişti, nerăbdători să afle varianta ei asupra aşa-numitului scandal, dar, chiar dacă de-abia aştepta să se apere – să combată scrisorile răuvoitoare şi prost informate ale cititorilor, să pună „remarcele ei controversate" într-un context cât de cât real, să vorbească despre ceea ce consi-dera ea că ar fi funcţia normală a educaţiei sexuale în programa de liceu –, primise instrucţiuni ferme să nu comenteze din partea avocatului inspectoratului, care n-ar fi vrut să pericliteze astfel „negocierile sensibile" pe care le derula cu echipa de avocaţi a familiei McBride.

Interdicţia de a vorbi a rămas valabilă şi în timpul şedinţei de urgenţă pe care consiliul şcolii a dedicat-o situaţiei critice, ceea ce însemna că, după nişte scuze concise şi abjecte faţă de „toţi cei care s-au simţit ofensaţi" de acele spuse ale ei „care ar fi putut părea deplasate", Ruth a trebuit să se aşeze şi să nu spună nimic în timp ce, imul după altul, vorbitorii se ridicau s-o acuze de ne – glijenţă şi iresponsabilitate şi chiar, în cazul unui bătrân foarte furios, să sugereze că ea ar fi avut anumite lucruri în comun cu „o anumită doamnă din Babilon". Câţiva părinţi i-au luat apărarea lui Ruth, dar nu prea convinşi – era de înţeles că oamenii nu voiau să se strângă sub drapelul sexului oral în şedinţa consiliului şcolii – iar declaraţiile lor au fost frecvent întrerupte, dinspre detaşamentul Tabemaclului, de un cor de huiduieli.

Ruth încă simţea gustul amar lăsat de această

experienţă când s-a dus la serviciu a doua zi dimineaţă şi a găsit în cutia ei poştală un bilet care anunţa o întrunire specială cu întreg efectivul şcolii, pe tema „Abstinenţa sexuală: cum să refuzi să accepţi", susţinută de o organizaţie numită Decizii înţelepte pentru Adolescenţi. În oricare alt moment din cariera ei, Ruth ar fi dat buzna în biroul directorului şi i-ar fi spus exact părerea ei des – pre educaţia pentru abstinenţă – că era o farsă, un atac asupra sexualităţii înseşi, nimic altceva decât ignoranţă oficializată – dar acum era foarte conştientă de faptul că opinia ei nu mai interesa pe nimeni din administraţia şcolii. Această întrunire era pur şi simplu o măsură de apărare, o încercare transparentă de a-i împăca pe membrii Tabemaclului şi pe susţinătorii lor, de a le da de înţeles că plângerile lor au fost luate în seamă.

Astfel că Ruth şi-a pus lacăt la gură – devenise deja un obicei – şi s-a dus la întrunire, curioasă să vadă ce atitudine vor avea elevii. Până la urmă, Stonewood Heights nu era un oraş din sudul habotnic, ci o suburbie prosperă din nord-est, nicidecum liberală, dar nici deosebit de conservatoare. în mare, copiii care creşteau aici credeau în bani, statut şi distracţie; cei mai mulţi dintre ei ar fi recunoscut imediat că erau mult mai interesaţi să intre la o universitate bună decât în împărăţia Cerurilor. Călătoreau, aveau maşini frumoase, purtau haine la modă şi navigau pe internet cu telefoanele lor cu cameră foto. Era greu să-ţi imaginezi că ar fi fost foarte receptivi la ideea că exista o plăcere pământească de care ei nu erau îndreptăţiţi să se bucure când şi cum doreau.

Ruth nu ştia prea bine la ce tip de orator să se aştepte, dar în mod sigur nu se aşteptase la femeia tânără care veni la microfon după salutul călduros al directorului Venuti. Invitata principală nu era doar blondă şi drăguţă; era *sexy* şi ştia asta. Îţi puteai da seama din felul în care se îndrepta spre podium – ca o vedetă de film care primeşte un premiu – din felul în care conştientiza privirile celorlalţi şi din plăcerea pe care i-o producea atenţia lor. Purta un costum simplu, albastru-în- chis, cu fustă până la genunchi, haine a căror modestie mai degrabă aţâţau curiozitatea decât s-o sufoce. Ruth, de exemplu, se trezi mijindu-şi ochii spre scenă, încercând să-şi dea seama dacă sânii proeminenţi strânşi în bluza de mătase a invitatei erau măriţi chirurgical.

— Bună ziua, spuse femeia. Numele meu este JoAnn Marlow şi aş vrea să vă spun câteva lucruri despre mine. Am douăzeci şi opt de ani, zodia Leu, particip la concursuri de dansuri de societate şi trupa mea preferată e Coldplay. îmi plac tenisul, excursiile şi căţărarea şi să merg la plimbare cu Harley-ul prietenului meu. A, da, şi încă un lucru: sunt virgină.

Se opri, aşteptând ca publicul să-şi revină după epidemia bruscă de mormăieli şi chicote, punctate de excla – maţii precum „Mare păcat!", „Nu pentru mult timp!" sau „O să fiu blând cu tine!", emanând dinspre grupurile de băieţi răspândite în întregul amfiteatru. JoAnn nu părea afectată de cei care o apostrofau: făcea parte din spectacolul ei.

— Presupun că mă compătimiţi, nu-i aşa? Dar ştiţi ce? Nu-mi pasă. Simt bucuroasă că sunt virgină. Şi prietenul meu e bucuros.

Cineva tuşi cuvântul „Aiurea”, şi, în curând, jumătate din public striga cu mâinile la gură. Era atât de rău, încât directorul Venuti trebui să se ridice şi să se uite urât la ei.

— Probabil că vreţi să ştiţi de ce mă bucur de ceva ce pare atât de nasol, nu-i aşa? Păi haideţi să vă spun o poveste.

Povestea era despre o fată nepăsătoare, Melissa, pe care JoAnn o cunoscuse în facultate. Melissa se culca cu o grămadă de tipi, dar se gândea că e în regulă, pentru că ei foloseau întotdeauna prezervativ. Totuşi, într-o noapte, când făcea „sex protejat” cu un tip arătos – *un tip pe care nu-l mai văzuse în viaţa ei* – prezervativul s-a rupt, aşa cum se întâmplă uneori cu prezervativele.

— Tipul părea sănătos, explică JoAnn. Dar avea SIDA. Melissa e moartă acum. Eu trăiesc. Asta e primul motiv pentru care mă bucur că sunt virgină.

Se dovedi apoi că JoAnn avea o grămadă de motive. Era bucuroasă că nu luase gonoree, ca prietena ei, Lori, o elevă cu zece pe linie care nu şi-a dat seama că s-a îmbolnăvit până în seara balului de absolvire, când a descoperit o secreţie ca im fel de puroi pe lenjeria ei; sau boala inflamatorie pelviană a fostei ei colege de cameră, Angela, care nu îşi tratase la timp chlamidya şi acum era sterilă; sau herpesul prietenului ei de căţărat, Mitch, care în unele zile nu putea să meargă din cauza durerii îngrozitoare cauzate de rănile purulente de pe penisul său; sau negii genitali hidoşi şi incurabili ai vecinei ei, Misty, altfel frumoasă ca o floare; sau lăţeii, de fapt un

fel de păduchi – insecte vii, adevărate! – care îşi fac de cap în părul tău pubian, ca în cazul fostului ei partener de dans, Jason.

— Prietenii mei mă tachinau încontinuu, spuse JoAnn. îmi spuneau că sunt pudibondă sau încuiată. Ei, acum puteţi fi siguri că nu mă mai tachinează.

Şi mai era ceva. JoAnn era bucuroasă că nu trecuse prin ceea ce trecuse prietena ei, Janice, că nu trebuise să facă pipi pe un beţişor ca să vadă dacă nu cumva o lăsase gravidă un nemernic pe care îl întâlnise la o petrecere studenţească şi cu care nici măcar n-ar fi stat de vorbă dacă n-ar fi fost atât de beată că de-abia se ţinea pe picioare; că nu trebuise să se ducă să facă avort, însoţită de acelaşi nemernic care o dispreţuia la fel de mult pe cât îl dispreţuia ea; că nu trebuise să stea întinsă pe spate, în uniforma spitalului, în timp ce cine ştie ce doctor sinistru îşi făcea treaba cu furtunul lui; că nu trebuia să trăiască cu responsabilitatea de a concepe un copil şi apoi de a nu-l lăsa să se nască.

— Dorm liniştită noaptea, declară JoAnn, ceea ce n-aş putea spune despre mulţi oameni pe care îi cunosc. Dorm liniştită pentru că nu am niciun regret. Sunt un individ puternic şi autonom şi mă pot privi în oglindă, spunându-mi fără să mint că trupul şi mintea mea sunt sută la sută intacte. Sunt doar ale mele şi sunt mândră de asta.

Era discursul standard de educaţie pentru abstinenţă, cu alte cuvinte speculaţii neruşinate cu scopul de a răspândi frica, susţinute de jumătăţi de adevăruri, exemple inventate şi

retorică inflamată – nimic nou pentru Ruth, dar de data aceasta, din cine ştie ce motiv, părea diferit. JoAnn prezenta aceste lucruri în aşa fel încât le făcea să pară experienţe trăite, iar pentru scurtă vreme – până când ieşi din transă – şi îşi dădu seama, dezamăgită, cu câtă uşurinţă fusese manipulată – chiar şi Ruth căzu sub vraja ei, întrebându-se cum putuse fi atât de slabă încât să se lase păcălită să creadă că ar fi plăcut sau chiar necesar să se lase atinsă sau iubită de altă fiinţa umană. De ce să faci aşa ceva, dacă asta nu putea decât să te expună la toate acele afecţiuni, la toate acele regrete?

După o scurtă sesiune de întrebări şi răspunsuri, JoAnn îşi încheie prezentarea cu un slide-show. însă, în locul galeriei de organe genitale bolnave la care se aştepta Ruth, liceul Stonewood Heights a fost delectat cu o serie de fotografii cu JoAnn şi prietenul ei, dintr-o vacanţă în Caraibi. Dacă n-ai fi ştiut, ai fi putut crede că sunt în luna de miere – doi tineri fericiţi şi atrăgători jucându-se în ocean, bând din nuci de cocos lângă piscină, sărutându-se sub un palmier şi, în mod evident, bucurându-se unul de compania celuilalt (acum, când reuşi să zărească decolteul grozav al bikiniului lui JoAnn, Ruth era convinsă că sânii ei primiseră într-a- devăr ajutor din partea chirurgiei estetice). Ultima imagine îl înfăţişa pe prietenul ei, singur – rin american tipic, bronzat şi la bustul gol – stând lângă apă în slip şi cu placa de surf sub braţ.

— După cum vă puteţi imagina, zise JoAnn, nu e uşor să-i spui nu unui tip supermişto ca Ed. Dar când îmi e cel mai greu, mă gândesc la noaptea

nunţii mele, la cât de minunat va fi când o să mă ofer soţului meu cu o inimă pură, o conştiinţă curată şi un trup perfect intact. Pentru că asta va fi răsplata mea, şi luaţi seama la ce vă spun, oameni buni – o să fie atâât de bine, o, Doamne, mai bine decât v-aţi putea imagina.

Luminile se aprinseră şi elevii aplaudară entuziast, deşi Ruth nu-şi dădea seama exact dacă aplaudau pentru partida sălbatică de sex pe care JoAnn urma s-o aibă în viitor sau pentru angajamentul ei de a evita sexul aici şi acum. Oricum, Ruth trebuia să admită, fără nici un chef, că era impresionată. JoAnn Marlow reuşise, cumva, performanţa extraordinară de a părea sexy şi puritană în acelaşi timp, de a face pe feminista în timp ce enunţa un set de idei care ar fi părut retro şi în 1954, de a face abstinenţa să pară pasională şi aventuroasă, o variantă americană, de dreapta, a sexului tantric. Era ceva puţin înfricoşător.

Dar acum se terminase. Sau cel puţin aşa crezu Ruth până când ieşi din amfiteatru şi îi văzut pe dr. Farmer, directorul Venuti şi alţi câţiva membri ai consiliului şcolii, stând pe hol şi părând încântaţi şi entuziasmaţi.

— Nu ţi s-a părut extraordinar? o întrebă dr. Farmer. Un model minunat pentru copii.

— Şi foarte informativ, spuse Venuti. Multe date medicale şi fapte.

Membrii consiliului – erau cinci, suficient ca să aibă majoritate – încuviinţară din cap, entuziasmaţi, iar Ruth îşi dădu seama că ar fi fost inutil să se lege de datele lui JoAnn sau să critice modul în care le prezentase. În mod clar, situaţia

depăşise punctul în care faptele mai interesează pe cineva, aşa că ea dădu doar politicos din cap şi plecă.

Cel puţin în felul acesta fusese prevenită şi nu fu luată prin surprindere o lună mai târziu, când consiliul şcolii o anunţă că liceul avea să-şi revizuiască programa de educaţie sexuală în timpul verii, cu ajutorul unei organizaţii nonprofit dinamice numite Decizii înţelepte pentru Adolescenţi. în aceeaşi întrunire a fost anunţat faptul că, până la urmă, familia McBride decisese să nu mai intenteze proces inspectoratului şcolar din Stone – wood Heights.

Ruth se aşeză pe marginea catedrei metalice, încru- cişându-şi pudică picioarele la nivelul gleznei, iar un curent palpabil de electricitate străbătu amfiteatrul. Trase de marginea fustei şi rămase uluită pentru un moment – era ceva ce i se întâmpla tot mai des zilele acestea – văzându-şi gambele, care se schimbaseră din cauza alergatului din timpul verii. Arătau minunat şi neobişnuit, aproape ca şi cum le-ar fi luat de la o femeie care ar fi avut jumătate din vârsta ei.

începuse să facă sport spre sfârşitul primăverii, în toiul scandalului, la sugestia fostului ei soţ, care credea că nişte exerciţii energice de aerobic i-ar fi ameliorat durerile de cap şi insomniile care o făcuseră să fie ameţită şi irascibilă, inaptă să funcţioneze ca profesoară sau părinte. Acesta i-a amintit cum mersul pe bicicletă îl ajutase pe el să traverseze cele mai negre zile ale divorţului lor, când îi era atât de dor de fetele lor, încât adormea plângând în fiecare seară.

— Nu trebuie să stai şi să te macini singură, i-a

spus el. Apucă-te să faci ceva pozitiv.

Era cel mai bun sfat pe care i-l dăduse vreodată. Ruth începuse timid, mai mult mergând decât alergând câteva ture în jurul terenului liceului, dar trupul ei reac- ţionă imediat. în iulie alerga cinci kilometri pe zi, într-un ritm lent şi constant; la mijlocul lui august, deja, o alergare sprinţară de opt kilometri nu o mai făcea să simtă că îi vine să vomite sau că o să moară de infarct. De Ziua Muncii participă la un concurs de 15 kilometri, terminând a noua la categoria Femei de Peste Patruzeci de Ani. în şase luni slăbise zece kilograme şi partea de jos a corpului era acum zveltă. îşi dădea seama, cu uimire şi încântare, că arăta mai slabă şi mai sănătoasă decât în facultate, unde specializarea ei principală fusese psihologia, iar cea secundară chipsurile cu tortilla. Singurul dezavantaj al acestei transformări fizice de la mijlocul vieţii era că o făcea să fie foarte conştientă de lipsa unui bărbat – părea o imensă risipă, acum că avea din nou un trup frumos, dar nu era nimeni să-l aprecieze.

însă principalul efect al alergatului – acum, privind în urmă, îşi dădea seama mult mai clar decât la acel moment – fusese acela că îi oferise o modalitate de a-şi depăşi furia şi de a ajunge să accepte, într-o oarecare măsură, noua ei situaţie. Pentru că, oricât de mult ar fi vrut să îşi susţină ideile în care credea şi să demisioneze în semn de protest, unde ar fi ajuns atunci? Era o mamă divorţată, cu două fete care în curând aveau să meargă la facultate, o profesoară titulară care mai avea şase ani de predat până să poată obţine pensie întreagă. I-ar fi fost greu să găsească, în

acea regiune, o altă şcoală dispusă să angajeze pe cineva cu trecutul ei. Pe lângă asta, după cum îi amintea Randall adesea, dacă ar fi demisionat, atunci cei care câştigau erau *ei,* forţele ruşinii şi ale inhibiţiei, oamenii care s-ar fi dus să bată mătănii la biserică dacă ar fi reuşit să o scoată din şcoală şi să aducă în locul ei pe cineva mai docil. Nu era mai bine să stea liniştită şi să vadă ce urmează? Educaţia pentru abstinenţă era un program pilot, parte a unui studiu de doi ani finanţat de guvernul federal. Cine ştie ce avea să vină în locul lui, când acesta avea să ia sfârşit?

Toate aceste argumente i se păruseră perfect plauzibile lui Ruth în timp ce alerga în jurul lacului Stonewood sau gâfâia în zori pe pista de biciclete. însă acum, în timp ce privea la elevii de clasa a noua, se întreba dacă nu cumva o trădaseră endorfinele, pentru că nu simţea altă dorinţă decât aceea de a-şi cere scuze elevilor ei pentru că îi abandonase, pentru că permisese lucrurilor să ajungă până aici.

Ştia că ar fi trebuit deja să înceapă, dar părea că nu-şi poate găsi vocea. Copiii o priveau atent, cu feţele animate şi curioase, acordându-i acel tip de atenţie pentru care ar fi fost în stare să ucidă în oricare altă zi. Observatorii oficiali din ultimul rând începuseră să se foiască, uitându-se unii la ceilalţi cu uimire şi îngrijorare. JoAnn se aplecă spre dr. Farmer şi îi şopti ceva la ureche. Directorul Venuti îşi drese vocea, sonor, şi făcu un semn circular cu arătătorul, ca să-i transmită că era timpul să-i dea drumul. Ruth simţi cum un zâmbet fals, dezgustător – o reacţie adolescentină faţă de inhibarea în public, pe care nu reuşise niciodată s-

o stăpânească perfect – îi înfloreşte în colţurile gurii. Avu nevoie de un efort de voinţă ca să se controleze.

— Ei bine, reuşi ea să spună în cele din urmă, cu o voce răguşită pe care nu o recunoştea ca fiind a ei. Iată-ne şi aici.

Ia să vedem

'ţ ʷ ra puţin trecut de şase, într-o seară vineri, dar r" Bombay Palace era deja aglomerat; intrarea era ^■^asediată de familii nemulţumite care tocmai aflaseră că trebuie să aştepte o jumătate de oră pentru o masă la singura alternativă cât de cât decentă la Applebee[2] de care dispunea oraşul. în timp ce rupea din lipia indiană, Ruth conştientiză plăcerea de a fi liberă. Era unul dintre puţinele avantaje ale divorţului, se gândi ea, acea seară pe săptămână când Frank lua fetele la el şi ea putea să facă orice voia, fără bonă care trebuia plătită şi fără nimeni căruia să-i dea raportul când se întorcea acasă. O ocazie perfectă de a-şi face de cap, dacă ar fi avut cu cine să-şi facă de cap.

— Priveşte aspectul pozitiv al situaţiei, îi spuse Gregory. Cel puţin faci ceea ce predici.

— Nu cred că e abstinenţă dacă e involuntar, replică Ruth. E doar lamentabil.

— Şi cu siguranţă nu e abstinenţă dacă în toată povestea apare şi un vibrator, adăugă Randall.

— Aici ai dreptate, spuse ea. Noua programă spune foarte clar că masturbarea de orice tip e strict *verboten.* Se pare că creează o deprindere şi afectează rezultatele la învăţătură.

— La naiba, exclamă Gregory. Deci de-aia nu am intrat eu la Harvard.

— La drept vorbind, spuse Randall, e o minune că ţi-ai luat şi atestatul de agent imobiliar.

2 Lanf de restaurante din SU A.

Gregory aprobă din cap.

— E foarte bine că n-a trebuit să dau testul când aveam cincisprezece ani.

— Credeţi-mă, spuse Ruth. Copiii nu păreau prea fericiţi când le-am dat vestea.

— Sunt sigur că şi Homo Joe era dezolat, remarcă Randall. La ce-o să-i mai folosească tubul uriaş de vaselină pe care îl ţine în buzunar?

— Sau poza cu Burt Reynolds din portofel? spuse Gregory.

Era o glumă veche între Randall şi Gregory cum că directorul Venuti era de fapt un homosexual ascuns – adică „Homo Joe" – care făcea duşuri interminabile în vestiarul băieţilor, ţinea ascunse în dulapul lui „Confidenţial" suspensoare şterpelite de la sportivi şi era văzut adesea dansând la The Manhole în blugi strâmţi, tricou de plasă şi o perucă Prince Valiant. De fiecare dată când aveau ocazia, adăugau o nouă perversiune pe listă.

— Chiar nu înţeleg logica din spatele chestiei cu abstinenţa, spuse Gregory. Adică eu am fost învăţat când eram mic că e greşit să faci sex înainte de nuntă, că homosexualii se duc direct în iad şi că să te satisfaci singur e un păcat. Şi uite ce a ieşit din mine.

— Greg purta pantaloni sexy de piele şi o zgardă cu ţinte în seara în care ne-am cunoscut, îi spuse Randall lui Ruth.

— Ştiu, zise Ruth. Mi-ai arătat pozele.

— Era o petrecere de Halloween, explică Gregory. Şi tocmai terminasem seminarul. încercam să recuperez timpul pierdut.

— Nu mă plângeam, spuse Randall întinzându-se deasupra mesei şi strângând rapid

mâna prietenului său. Şi nici n-aş refuza o recreare a momentului, ceva mai încolo.

— Am putea încerca, spuse Gregory sceptic. Dar o să avem nevoie de o rangă ca să-mi bag iar fundul meu mare în pantalonii ăia.

— Zgarda e de ajuns, îl linişti Randall.

Ca de atâtea ori când se afla în compania lor, Ruth se întrebă cât din pălăvrăgeala asta era serioasă şi cât era făcută doar pentru distracţia ei. În orice caz, să iasă la restaurant cu Randall şi Gregory era mult mai distractiv decât cu fetele, adică Donna DiNardo şi Ellen Michaels, o veche colegă care preda istorie. În ciuda stereotipului din *Sex and the City* despre tipele singure, lubrice şi dezinhibate, care îşi împărtăşesc secrete picante, cele trei femei vorbeau rar despre altceva decât serviciu şi filme. Ruth şi Donna se străduiau să evite domeniul problematic al sexului şi iubirii, ca să nu declanşeze una dintre tiradele lăcrimoase, alimentate cu chardonnay, ale lui Ellen împotriva fostului ei soţ, Matty, un avocat care fugise cu o colegă mult mai tânără, cu care se şi căsătorise, lăsând-o singură în casa aceea imensă. Copiii ei erau mari şi se mutaseră deja, iar ea nu mai avea pe nimeni în afară de televizorul ăla blestemat, probabil pentru tot restul vieţii.

Mai ales în seara aceasta, Ruth era recunoscătoare pentru o companie atât de animată. Avusese o săptămână grea, în care demnitatea şi respectul ei de sine fuseseră atacate susţinut. La asta ajunsese – ea, o femeie care se mândrise întotdeauna că e o luptătoare – să stea zi de zi în faţa clasei, sub atenta supraveghere a celor trei „observatori externi”, şi

să-şi trădeze toate convingerile sale de profesoară, toate valorile pe care îşi clădise cariera. Făcea tot posibilul să le dea de înţeles copiilor că nu crede în ceea ce le explică – se strâmba, vorbea cu o voce robotică şi sublinia cât de des putea că programa nu reflectă în mod necesar opiniile ei personale – dar toate astea nu aveau prea mare importanţă. încă se simţea murdărită la sfârşitul fiecărei ore, incapabilă să-i privească în ochi pe elevii care ieşeau din clasă.

— Abstinenţa e perfect rezonabilă, teoretic, spuse Gregory. Numai că în practică nu funcţionează. E ca atunci când ţii regim. Rezişti o zi sau două, poate chiar o săptămână. Dar până la urmă mirosul de pizza e pur şi simplu prea tentant.

— Părintele John ştie despre ce e vorba, zise Randall.

— Cine e ăsta? întrebă Ruth.

— Preotul care l-a abuzat pe el, răspunse Randall privind spre Gregory. Câţi ani aveai, doişpe?

— Treişpe.

— Ce? făcu Ruth, şocată. Sper că glumiţi, nu?

Amândoi bărbaţii clătinară din cap.

— Serios? Un preot?

— în sfârşit.

Randall îşi strânse pumnul, în semn de victorie.

— O poveste pe care încă nu i-am spus-o.

— *Abuzat* e prea mult spus, zise Gregory. Cred că ar fi mai corect să spunem că a fost consensual.

— Ei na, protestă Randall. Nimic nu e

consensual când ai treişpe ani.

— Tehnic nu, recunoscu Greory. Dar mi-a plăcut. Şi ce e sigur e că în continuare m-am oferit singur.

— Asta eufemistic spus, zise Randall.

— Nu-l băga în seamă, îi zise Gregory lui Ruth. E doar gelos.

Ruth dădu din cap, încercând să pară cât mai puţin critică posibil. Niduna dintre femeile pe care le cunoştea nu ar fi recunoscut că o bucuraseră, la treisprezece ani, avansurile sexuale ale unui adult aflat într-o poziţie de autoritate, dar ajunsese să creadă că unele lucruri chiar erau diferite la bărbaţi.

— Era un acolit mic şi drăguţ, spuse Randall. Toată povestea nu e decât un clişeu ieftin.

Ruth era sigură de asta. Chiar şi la treizeci şi opt de ani, cu obrajii lui trandafirii şi părul blond şi drept, Gregory încă arăta ca un membru al Corului de Băieţi din Viena, în ciuda kilogramelor pe care le pusese pe el în ultimii câţiva ani. La treisprezece ani cu siguranţă că era ca un înger.

— Părintele John era un bărbat drăguţ şi confuz.

Gregory zâmbea nostalgic amintindu-şi.

— A murit de SIDA, dar niciunul dintre enoriaşii lui n-ar recunoaşte asta. Până în ziua de azi spun că a fost cancer.

— La treisprezece ani eşti atât de mic, insistă Randall. în privinţa asta sunt de acord cu susţinătorii abstinenţei.

— Poate că da, spuse Gregory. Dar copiii îmi spuneau poponar încă din clasa a doua.

— Şi? făcu Randall. Ce legătură are asta?

— Nu ştiu, spuse Gregory gânditor. Doar că a fost o uşurare să o recunosc.

— Erai singuratic şi el a profitat de tine, zise Randall. Ar trebui, cel puţin, să priveşti adevărul în faţă.

— Mie mi s-a întâmplat, izbucni Gregory. Nu ţie. Aşa că nu-mi spune tu care e adevărul.

— Pur şi simplu nu mi se pare corect, murmură Randall.

— Poate că n-am fost aşa de norocos ca tine.

În vocea lui Gregory era un ton caustic pe care Ruth nu-l mai auzise.

— Nu m-am întâlnit cu iubitul perfect în prima zi de facultate, cu care să trăiesc apoi o iubire ca-n filme.

— Dragul meu, nu te criticam. Voiam doar să susţin o idee.

Randall se întoarse spre Ruth.

— Nu crezi că la treisprezece ani e prea devreme?

— Oamenii sunt diferiţi, spuse Ruth după o scurtă ezitare, nevrând să ia partea cuiva. E greu să generalizezi.

— Asta nu spune mai nimic, îi răspunse Randall aprins. Eşti mamă. Ai vrea ca fetele tale să facă sex la treisprezece ani?

Ruth dădu din umeri.

— Sper că o să aştepte până la facultate. Dar majoritatea nu aşteaptă.

Gregory prinse ocazia.

— Tu ai aşteptat?

Ruth se jucă puţin cu furculiţa în spanacul cu

orez înainte să răspundă.

— Primul meu prieten adevărat a fost în facultate, spuse ea. Am avut şi în liceu câteva experienţe ciudate, dar nu prea ştiam cum să le iau.

Randall şi Gregory schimbară priviri lascive, din nou aliaţi.

— Experienţe ciudate, spuse Radall. Acum chiar că ne-ai stârnit interesul.

— Haide.

Gregory dădu din mână a îndemn.

— Nu păstra secrete faţă de noi.

— N-a fost mai nimic, insistă Ruth. Ştiţi cum e, pipă- ielile obişnuite.

— Eu am fost întotdeauna mulţumit de pipăielile obişnuite, spuse Randall.

— Spre deosebire de cele neobişnuite? întrebă Gregory.

— Chiar şi astea sunt mai bune decât nimic, râse Randall. Cine mai vrea o bere?

Ruth nu putea să adoarmă. Aşa i se întâmpla de obicei când bea prea mult, iar când ieşişea cu Randall şi Gregory aproape întotdeauna bea prea mult. De la restaurant se duseseră acasă la ei, sub pretextul de a se uita la un film cu Margaret Cho, dar se luaseră cu altele. Mai întâi au coborât în atelierul de la subsol al lui Gregory să se uite la ultima lui operă, o instalaţie neobişnuit de mare în care mai mulţi soldaţi din Rezistenţa Franceză erau plasaţi în separeuri de birou monotone, fiecare păpuşă holbându-se la monitoare de calculator identice pe care era afişată faţa zâmbitoare a Papei Ioan Paul al

II-lea. Ruth rămase uimită de lucrare, până când Gregory îi explică faptul că era o alegorie menită să ilustreze modul în care existenţialismul/ateismul pierduse teren în faţa religiei, în ultimii ani, ca urmare a neliniştii generalizate produse de prezenţa din ce în ce mai agresivă a tehnologiei digitale în viaţa noastră.

— Uau.

Ruth era impresionată.

— Ai concentrat multe chestii în asta.

Gregory părea încântat.

— Arta înseamnă comprimare.

— Trei luni mi-a luat să găsesc toţi soldăţeii ăştia, spuse Randall, reamintindu-le propria lui contribuţie la proiect, după care făcu cu degetul spre Gregory: De acum înainte va trebui să începi să lucrezi cu păpuşi Bărbie.

— Da, clar, murmură Gregory, ca şi cum această ironie ar fi fost spusă pe un ton serios. Chiar ar fi ceva original.

Randall zâmbi, aşa cum fac oamenii când sunt ofensaţi şi nu vor să arate asta, apoi îi îndemnă să urce la parter şi să încerce o reţetă de martini cu ciocolată pe care o decupase din ziarul de duminică.

Experimentul nu avu succes. După câteva înghiţituri au aruncat în chiuvetă amestecul greţos şi au trecut pe cocktailuri Manhattan, o alegere mult mai sigură. în timp ce Randall prepara băuturile, Ruth luă un plic de la MotoPhoto de pe masă şi răsfoi pozele de la nunta lui Dan şi Jerry, doi dintre cei mai vechi prieteni ai lui Randall şi Gregory. Alcătuiau o pereche ciudată, unul dintre bărbaţi înalt, chel şi cu o expresie amabilă în

fracul lui negru, iar celălalt în alb, bărbos, îndesat şi puţin cam agitat. Cei doi miri dansau cu obrajii lipiţi, îşi dădeau unul altuia prăjitură cu linguriţa şi pozau cu foştii lor parteneri, care zâmbeau voios, puţin stingheri, în faţa obiectivului. Lui Randall ceremonia i se păruse extraordinar de emoţionantă – *ca un vis,* spuse el – în timp ce Gregory avea o perspectivă mai rezervată, ştiind ceea ce ştia despre relaţia problematică dintre Dan şi Jerry.

— Tipii ăştia se despart o dată la şase luni, spuse el. Apoi se împacă doar pentru că ţin atât de mult să se facă nefericiţi unul pe celălalt.

Ruth râse.

— Ca şi multe cupluri pe care le cunosc eu.

— Dan şi Jerry au la fel de mult dreptul la o căsătorie nefericită ca oricine altcineva, remarcă Randall.

— Oamenii n-ar trebui să se căsătorească doar pentru că *pot,* spuse Gregory.

Randall îl privi tăios, cu faţa înroşită de un amestec de alcool şi furie.

— Ştii, nu trebuie să fie totul perfect. Oamenii trebuie doar să se iubească la bine şi la rău.

Gregory se întoarse spre Ruth.

— Asta se referă la noi, înţelegi. E supărat pe mine că nu îl cer în căsătorie.

— Nu sunt *supărat* pe tine, insistă Randall. Doar că nu-mi dau seama de ce te temi atât de mult. Suntem împreună de doisprezece ani.

— Nu mă tem, spuse Gregory. Numai că nu înţeleg ce rost are să ne logodim dacă nu ne putem căsători.

— Ne-am lua un angajament, zise Randall. Iar când se va legaliza, am fi primii la coadă.

— N-are rost să punem căruţa înaintea cailor, observă Gregory.

— Las-o baltă.

Faţa lui Randall se încreţi într-un zâmbet neconvingător.

— Chiar nu merită să ne certăm din cauza asta.

— Cine se ceartă? făcu Gregory. Discutăm calm.

Randall îşi goli paharul de martini.

— Hai mai bine să ne uităm la film.

Era deja trecut de zece. Ruth încercă o ieşire din scenă graţioasă, dar Randall insistă să se uite măcar la primele zece minute, în care Margaret o imita cu un umor extraordinar pe nebuna ei de mamă coreeancă. Ruth acceptă fără prea mult chef, dar apoi se împotmoli şi rămase până la sfârşit, când ambele ei gazde deja adormiseră – Gregory moţăia pe un fotoliu, cu mâinile pe burtă, iar Randall sforăia încet pe canapea, cu faţa lui inocentă, aproape ca de bebeluş, fără ochelari. Lui Ruth i se părea puţin probabil să mai scoată din cutie zgarda în seara aceea. îi sărută pe amândoi de noapte bună şi plecă.

Ruth ţinea neapărat să doarmă dezbrăcată când fetele ei nu erau acasă. Era un simplu răsfăţ şi, din păcate, apogeul erotic al săptămânii. Acest ritual intim – să se dezbrace în întuneric, să se strecoare între cearşafurile răcoroase şi să savureze atingerea catifelată a bumbacului – ajunsese să pară un fel de preludiu, împingând-o

automat spre acel tărâm intens al fanteziei care era, din start, singura ei sursă de plăcere sexuală. Iar dacă aceste fantezii o îndemnau uneori să scoată vibratorul pe care îl ţinea ascuns într-o cutie de pantofi, în raftul de sus din dulapul său, ei bine, asta era! Era trupul ei – trupul ei zvelt, musculos, minunat şi neiubit – oare nu merita şi el să se simtă bine din când în când, mai ales dacă nu era nimeni în preajmă să audă bâzâitul micului dispozitiv sau ţipetele de satisfacţie ale femeii care nu avea cui să mulţumească în afara ei înseşi?

În seara aceasta însă se gândea la altele. Stătea întinsă în întuneric, în acelaşi timp epuizată şi tensionată, cu ochii larg deschişi şi povara singurătăţii apăsând-o ca o plapumă grea. îi era dor de fiicele ei şi se întreba dacă, atunci când ele vor pleca la facultate, casa va părea la fel de pustie ca acum, imensă şi neancorată, gata să se desprindă din fundaţie, ca un balon cu aer cald. Se alină cu gândul că Maggie mai avea şapte ani până să termine liceul, timp suficient ca să facă unele schimbări. Poate că până atunci avea să apară un bărbat; poate că exodul fetelor avea să pară mai mult ca o lună de miere decât ca o părăsire, ca o tranziţie de la o etapă fericită a vieţii ei la alta.

Poate.

Pentru că era totuşi prea sinistru să contemple alternativa: nimic să nu se schimbe, totul să intre la apă şi să ajungă la recunoaşterea întârziată a faptului că cei mai frumoşi ani ai vieţii ei veniseră şi trecuseră fără ca ea să-şi dea măcar seama. Acesta fusese tonul pe care vorbea mama ei în

ultimele săptămâni dinainte să moară, cu un fel de nostalgie disperată după tot ceea ce nu ştiuse să aprecieze atunci când avusese ocazia.

— îţi aminteşti casa din Manasquan? întrebase ea, sprijinită de pernele patului de spital şi strângând între degete „butonul durerii", prin care îşi putea administra singură morfină. Cea pe care am închiriat-o... când... în 1978? Neam distrat bine în vacanţa aia. Ţi-a plăcut, nu-i aşa?

— Da, răspunsese Ruth.

Ar fi fost prea crud din partea ei să-i amintească adevărul, anume că toţi fuseseră deazamăgiţi de ceva la care visaseră ani întregi. Casa pe care o închiriaseră era mică şi mirosea urât; plaja fusese închisă timp de două zile, tlin cauza unor reziduuri medicale aruncate de valuri pe ţărm. Şi, mai ales, vacanţa aceea venise prea târziu. Ruth era deja o adolescentă claustrofobică, prinsă ca în capcană împreună cu familia ei şi tremurând de nerăbdare să se termine odată. Singura oară când îşi amintea să se f i distrat era o noapte în care se furişase afară din casă, împreună cu sora ei mai mare, şi fumaseră pe faleză.

— Era atât de frumos lângă ocean. Hai să mai mergem .»colo cândva, şopti mama ei, deşi Ruth avea impresia că îşi petrecuse cea mai mare parte a acelei săptămâni înăuntrul bungalow-ului înghesuit, gătind, făcând »'urâţenie şi uitându-se la televizor, adică exact aceleaşi lucruri pe care le făcea şi acasă.

Ruth închise ochii strâns şi se întoarse pe o parte, simţind că se apropie periculos de mult de plâns. Noaptea aceea o afectase, cu toată

hărţuiala dintre Randall şi Gregory. Bănuia că aveau probleme de o bună bucată de timp – Randall făcuse aluzie la asta, în mai multe modalităţi – dar până în seara aceasta îşi permisese să presupună că nu era nimic serios. Acum, pentru prima oară, i se părea necesar să ia în calcul posibilitatea ca ei să se îndrepte spre o despărţire şi era surprinsă cât de mult o afecta asta. îi plăcea de fiecare în parte, dar îi plăceau şi mai mult în cuplu. Uneori, când încerca să-şi imagineze viitorul ei şi nu reuşea să evoce imaginea unui bărbat care s-o iubească, se trezea contemplând un scenariu alternativ, în care ea, Randall şi Gregory călătoreau prin lume împreună, un trio plin de spirit care ar fi vizitat locuri interesante şi ar fi mâncat feluri exotice, distrându-se încontinuu. Era greu să dea acest viitor imaginar pe unul în care ar fi trebuit să trateze cu fiecare separat – ca un copil de părinţi divorţaţi – având grijă la ce spune, încercând să nu ia partea nidunuia, trebuind să se întâlnească în cele din urmă cu noii lor prieteni şi, în tot acest timp, tânjind după vremurile bune.

Mai era însă ceva ce o rodea dincolo de aceste griji. Unul dintre lucrurile pe care le preţuia cel mai mult în relaţia ei cu cei doi era onestitatea acesteia. Se gândise de mai multe ori în ultimii câţiva ani că Randall şi Gregory erau singurii oameni care o mai cunoşteau cu adevărat, singurii cărora le putea încredinţa secretele ei. Printre altele, le mărturisise şi despre viaţa ei sexuală monotonă cu Frank şi despre cei doi bărbaţi cu care se culcase în anul de după divorţ – aventura memorabilă de o noapte de la Conferinţa

Asociaţiei Profesorilor din Atlantic City şi specialistul în computere divorţat care se hotărâse să se mute în Carolina de Nord exact când relaţia lor începea să devină mai pasională – şi despre seceta pe care o traversase de atunci. Amândoi ştiau să asculte, manieraţi dar totuşi impresionabili, avizi după detalii, curioşi dar în acelaşi timp fără s-o critice, întotdeauna bucuroşi să-i dea sfaturi, dar numai dacă ea li le cerea. De aceea fusese atât de surprinsă când se trezise minţindu-i la restaurant, atunci când Gregory o întrebase dacă aşteptase până la facultate să-şi înceapă viaţa sexuală. Ar fi fost momentul perfect – şi o imensă uşurare – să spună în sfârşit adevărul.

Pentru că adevărul era că nu povestise nimănui despre Paul Caruso – nici mamei sau surorii ei, nici colegei de cameră din facultate, nici prietenilor ei, nici soţului, nici măcar celor doi psihiatri la care fusese.

Şi chiar nu ştia de ce. Nu era nimic ruşinos în povestea aceea. Doar doi adolescenţi plictisiţi care îşi explorează împreună sexualitatea, o trecere necesară de la curiozitate la experienţă. Se întâmplă mereu.

Sau cel puţin se întâmpla, îşi zise Ruth.

Paul Caruso era vecinul lui Ruth, un băiat gras cu doi ani mai mare la şcoală decât ea. Pentru că întâmplarea făcea să fie un tip mişto şi să cânte bine, Paul fusese scutit de unele dintre ritualurile de umilire de care aveau parte ceilalţi „băieţi solizi” de la şcoala din Oakhurst. Izolat în mijlocul acestei cohorte îndurerate, Paul evitase povara

unei porecle precum Camionu', Gelatină, Defectu', Slănină, Micuţu' sau Grasu' Era doar Paulie C, trompetistul vedetă al trupei de jazz şi al orchestrei oraşului, un ansamblu cu multe premii la activ, renumit pentru repertoriul difícil şi precizia militară. Ochii celor care vedeau pentru prima oară spectacolul din pauza medului de fotbal american erau invariabil atraşi de băiatul dolofan cu trompetă străludtoare şi păr negru ţâşnind de sub pălăria ridicolă de soldat de jucărie, cu ba- reta prea strânsă sub bărbie. Nu puteau să nu remarce jocul de pidoare agil şi graţia surprinzătoare pentru cineva care trebuia să suporte o asemenea greutate.

În clasa a douăsprezecea, în primăvară, Paul şi-a rupt glezna în timp ce cobora dintr-un lift din North Vista Mall. Fusese un accident bizar; el spunea că ar fi călcat greşit şi că osul se rupsese ca un creion. Cu doar două luni înainte de absolvire, Paul se trezise ţopăind în cârje, cu partea de jos a piciorului său drept imobilizată într-o carcasă grea de ghips. Nu putea repeta cu trupa şi nu putea să-şi conducă Honda lui Civic. Prietena lui, Missy Prince – o jucătoare de softball cu umeri laţi, unanim considerată cea mai frumoasă sportivă din şcoală – venea să-l ia dimineaţa, dar după-amiaza avea antrenament. Se pare că şi ceilalţi prieteni ai lui Paul erau ocupaţi, pentru că în curând a ajuns să vină de la şcoală cu autobuzul, cel mai degradant mijloc de transport pentru un elev în ultimul an.

Paul călătorea cu autobuzul cam de o săptămână când Ruth se întâlni cu el pe trotuar; Paul tocmai îşi încheiase manevrele complicate de

coborâre, ţopăind într-un picior cu cârjele sub braţ, cu rucsacul într-o mână şi cutia trompetei în cealaltă. A acceptat recunoscător oferta ei de a-l ajuta şi au luat-o amândoi încet spre Peony Road, conversând stingher despre Mandy, sora lui Ruth, care îşi termina primul ei an la Rutgers. Ruth l-a ajutat să urce primele treptele de la intrare – el se sprijinea pe umărul ei, apăsând-o atât de tare, încât ea avea senzaţia că o va turti ca pe o cutie de bere – apoi au intrat înăuntru, au trecut prin hol şi au păşit în bucătărie, pe care ea a recunoscut-o imediat, chiar dacă nu mai fusese acolo de foarte mult timp, de când ea, Mandy şi Paul se jucau împreună când erau mici. Totul era exact aşa cum îşi amintea: banchetele cu tapiţerie roşie ale separeului pentru micul dejun, prăjitorul care făcea opt felii de pâine deodată, broderia de deasupra aragazului pe care scria *la cât vrei, dar mănâncă tot ce iei.*

— Gata, a spus ea, punând rucsacul şi trompeta pe masă.

— Mersi.

Paul a zâmbit, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte cu un şervet de bucătărie verde pal. Părea că îi e greu să-şi tragă suflarea.

— Nu ştiam... cum o să... car toate porcăriile ăstea.

— Nicio problemă, a spus Ruth. Era în drumul meu.

El a luat cu degetul mic şi inelarul câteva şuviţe de
păr de pe frunte şi le-a tras după ureche, un gest ciudat, de fetiţă, care a făcut-o pe Ruth să-şi dea seama de delicateţea trăsăturilor lui – nas mic,

gene lungi, fantoma unei feţe înguste prinsă în carnea uneia mai largi.

— Aăă, ai vrea un sandviş sau ceva? a întrebat-o.

Ruth a ezitat. Bucătăria era întunecoasă şi tăcută şi
nu mai puteai ignora faptul evident că erau singuri în toată casa. Domnul Caruso era muncitor la o uzină GM; doamna Caruso era secretara dentistului lui Ruth. Fraţii şi surorile lui erau mai mari şi se mutaseră la casele lor.

— Nu cred, a răspuns ea.

— Avem friptură de vită, curcan, şuncă...

— Nu prea mi-e foame.

— Eşti sigură? Atunci poate un suc sau ceva?

— Mai bine mă duc acasă.

Paul s-a uitat la ea, după cum avea să-şi amintească Kuth apoi, cu o privire cercetătoare, acordându-i o atenţie de un cu totul alt tip, ca şi cum şi-ar fi dat seama brusc că ea crescuse şi devenise ceva mult mai interesant decât sora cea mică a vecinei sale.

Stânjenită de examinarea lui, Ruth şi-a lăsat privirea să alunece în jos, peste burta lui moale şi coapsele mari, până la ghipsul acoperit aproape complet cu graffiti-uri fanteziste. Mai erau vreo două locuri libere lângă degetul mare şi ea şi-ar fi dorit să-l cunoască atât de bine, încât să le completeze cu numele ei şi un mesaj scurt şi voios. Dădu din umeri a scuză.

— Am o grămadă de teme, a spus apoi.

Fusese o primăvară ciudată şi agitată pentru

ea, prima oară când rămăsese cu adevărat singură. De când plecase Mandy la facultate, Ruth se scufundase în ceva ce aducea aproape a jelit. Sora ei cea mare era singura persoană indispensabilă din viaţa ei – era aliata şi cea mai bună prietenă a ei, o consola şi îi explica lumea. împărţiseră dormitorul timp de treisprezece ani, bârfind, plângându-se de părinţi, murmurându-şi secrete până când adormeau, apoi trezindu-se pe trilurile subţiri ale radioului cu deşteptător de pe masa dintre paturile lor. După ce plecase Mandy, casa părea fără viaţă – apăsător de ordonată şi mult prea liniştită, ca şi cum ceva mai mult decât o singură persoană dispăruse din întregul ei.

Primele câteva luni nu a fost chiar atât de rău. Mandy suna aproape în fiecare seară şi venea din două în două week-enduri, plină de informaţii noi şi fascinante şi având opinii neobişnuit de categorice. Apoi însă, de Ziua Recunoştinţei, şi-a informat solemn familia că *se îndrăgostise* – a făcut anunţul la masă, cu un aer important care lui Ruth i se păruse tulburător şi uşor dezgustător în acelaşi timp – iar de atunci nu mai venise acasă deloc, în afara celor câteva zile obligatorii de Crăciun. Acum Ruth se considera norocoasă dacă vorbea cu sora ei o dată pe săptămână, iar când se întâmpla asta, mintea lui Mandy părea să fie la o mie de kilometri distanţă; nu reuşea nici măcar să simuleze interesul pentru dramele jalnice de adolescentă ale lui Ruth. Nu voia să vorbească decât despre Desmond, studentul irlandez la maşter cu ochi frumoşi şi voce caldă, care o făcuse conştientă de suferinţele şi nedreptatea din lume. Aveau de gând să călătorească în

Nicaragua la vară, să vadă revoluţia sandinistă cu propriii ochi şi să străpungă perdeaua de minciuni şi propagandă creată de guvernul american şi de lacheii lor din media.

Minunat, se gândise Ruth. Iar eu o să stau acasă cu mama şi tata şi o să fiu chelneriţă la IHOP[3]*.*

Nu că Ruth ar fi avut relaţii proaste cu părinţii ei, cel puţin nu comparativ cu alţi copii pe care îi cunoştea ea. Nu erau deosebit de stricţi, nici măcar potrivit de vigilenţi; în mod normal aveau încredere în discernământul ei în privinţa celor cu care ieşea în oraş, locurilor în care mergea şi orei la care se întorcea acasă. La asta contribuia, probabil, faptul că Ruth lua note bune, nu avea prieten şi era invitată rareori la petreceri.

Avea o singură problemă serioasă cu părinţii ei, dar era una importantă: erau atât de *deprimanţi.* înainte să plece Mandy de-abia observase asta. Acum însă, Ruth nu avea cum să nu-i observe pe mama şi pe tatăl ei în timpul cinelor interminabile şi de regulă tăcute din familie, nu avea cum să nu se întrebe cum era posibil ca doi oameni destul de atrăgători şi de inteligenţi să doarmă în acelaşi pat şi să-i intereseze atât de puţin ceea ce gândea sau simţea celălalt. Rareori îşi spuneau ceva afectuos sau interesant imul altuia şi nu râdeau aproape niciodată când erau împreună. Se sărutau de la revedere dimineaţa, dar acest act părea complet mecanic, cu nimic mai tandru sau mai semnificativ decât modul în care tatăl său se bătea cu mâna peste buzunarul din spate, în drum

3 Lanţ de restaurante din SU A, specializat în micul dejun.

spre ieşire, ca să se asigure că portofelul e acolo, îşi acordau atât de puţină atenţie unul celuilalt, încât un străin ar fi putut presupune că fuseseră desemnaţi la întâmplare să locuiască împreună, ca nişte colegi de cameră care nu doreau nimic altceva decât să nu se încurce unul pe celălalt.

Dar nu întotdeauna fusese aşa. Ruth avea probe fotografice cu care putea dovedi asta – albumele de nuntă, fotografiile din luna de miere, portrete fericite de familie de când ea şi sora ei erau mici. în fotografiile vechi, mama şi tatăl ei zâmbeau, se atingeau, se *priveau* unul pe celălalt. Ce se întâmplase, oare? Din când în când Ruth încerca să afle, când rămânea singură cu mama ei.

— S-a întâmplat ceva? Sunteţi supăraţi, tu şi tata?

— Nicidecum. Totul e în regulă.

— în regulă? Nid măcar nu *vorbeşti* cu el.

— Vorbim tot timpul. Avem o relaţie foarte bună.

Conversaţiile de felul acesta o făceau pe Ruth să se
bucure că mama ei începuse să lucreze din nou cu normă întreagă, ceea ce însemna că avea măcar câteva ore în care era singură acasă, după ce venea de la şcoală, un timp în care să se relaxeze şi să-şi facă lecţiile în linişte. Asta nu contase atât de mult în toamnă, când Ruth fusese majoretă junioară, o activitate care îi ocupa după-a- miezile şi îi oferea o viaţă socială prefabricată. Dar la sfârşitul sezonului de fotbal îşi agăţase pompoanele în cui – pur şi simplu nu era suficient de *dinamică* – şi s-a trezit exilată imediat din gaşca de fete frumoase şi populare în care

ajunsese în primul ei an de liceu, beneficiind de convingerea larg răspândită, dar eronată, că ea era o versiune mai tânără a lui Mandy, care chiar *era* o ma- joretă frumoasă şi populară a echipei liceului, deşi acum regreta acest fapt din considerente feministe.

Tot ceea ce ştia Ruth la începutul acelui aprilie fatal era că trăia într-un fel de purgatoriu, o perioadă de tranziţie între ceea ce se întâmplase înainte şi ceea ce avea să se întâmple în continuare. Lipsită temporar de soră şi de prieteni, îşi petrecea mult timp într-o stare de aşteptare vagă, privind fix telefonul şi dorindu-şi să sune, sperând să audă o voce prietenoasă la celălalt capăt al firului, vreun băiat misterios care să-i mărturisească faptul că o urmărise şi se gândea la ea şi n-ar vrea ea mai bine să lase temele şi să se distreze puţin?

Aşa că era plăcut ca, dintr-odată, să se întâlnească regulat cu Paul Caruso, chiar dacă nu era decât o plimbare de un sfert de oră de la staţia de autobuz până acasă. S-au înţeles imediat unul pe celălalt, depăşind uşor stânjeneala primei lor întâlniri înspre un tărâm al intimităţii relaxate care pe Ruth o făcea să se simtă ca şi cum ar fi fost prieteni de ani de zile, nu vecini care, până acum câteva zile, de-abia erau conştienţi unul de existenţa celuilalt.

El îi făcea confidenţe despre problemele lui cu Missy, care devenea din ce în ce mai acaparatoare pe măsură ce se apropiau de absolvire. Mergeau la universităţi diferite – ea fusese recrutată să joace softball la Universitatea

din Delaware, el mergea la muzică, la William Paterson – iar Paul nu-şi făcea nicio iluzie că relaţia lor ar putea supravieţui până la sfârşitul verii. Dar Missy susţinea cu încăpăţânare să păstreze o relaţie la distanţă.

— Nu funcţionează niciodată, îi spuse el. Ai auzit de vreun caz în care să funcţioneze?

Lui Ruth îi plăcea seriozitatea cu care îi punea aceste întrebări, ca şi cum ea ar fi fost un adult cu multă experienţă, cineva pe al cărui sfat el s-ar fi putut baza.

— în cazul surorii mele n-a funcţionat, i-a spus ea. Iar ea şi Rich erau la numai o oră distanţă. Cred că ea voia pur şi simplu s-o ia de la început sau aşa ceva.

— Cam aşa simt şi eu, recunoscu Paul. Dar nu ştiu cum să-i spun. Missy e atât de emotivă zilele astea. Plânge din orice.

în mod normal, Ruth se considera o persoană plină de compasiune, dar îi era imposibil să găsească vreo urmă de simpatie pentru Missy, care nu voia s-o salute pe coridor, deşi în toamnă petrecuseră mai multe dimineţi de sâmbătă împreună, sortând sticlă şi metal la Centrul de Reciclare. Ruth pur şi simplu detesta asta, felul în care cineva poate să fie drăguţ cu tine la un moment dat, apoi să te ignore complet.

— Poate că doar îi e frică, speculase ea. De plecatul de acasă şi toate celelalte.

— în ce mă priveşte, de-abia aştept. Adică nu ţi se pare că e un pic cam *plictisitor* aici?

— *Puţini* replicase ea.

Râsul aprobator al lui Paul o făcuse să simtă o complicitate plăcută, ca şi cum ei doi ştiau ceva

ce plângă- cioasa de Missy n-avea cum să ştie.

în fiecare zi intra împreună cu el înăuntru şi îi punea rucsacul şi trompeta pe masa din bucătărie, apoi traversa un chinuitor moment de suspans, aşteptând ca el s-o întrebe dacă nu vrea un sandviş sau un suc, sau măcar un pahar cu apă, dar el n-o întreba niciodată. Era ca şi cum el ar fi luat refuzul ei din prima zi ca pe o declaraţie de principiu, o obiecţie filosofică faţă de mâncare şi băutură.

La sfârşitul lui aprilie vremea s-a încălzit şi a urmat un şir de zile perfecte – triluri de păsări, cer albastru şi flori căzând din pomi, în mici furtuni de roz şi verde. Dacă Ruth ar fi avut câine, l-ar fi scos la plimbare, însă aşa, îşi luase un şort de gimnastică flauşat şi un tricou, întinsese un prosop de plajă pe iarba din spatele casei şi se aşezase pe el, cu faţa la soare. Auzea cum sunetul trompetei lui Paul iese plutind prin fereastra dormitorului său şi tremură în aerul de deasupra ei. Cânta o versiune jazzistică la „My favorite Things”[4], iar ea începuse să-şi imagineze că el o priveşte de la fereastră, inclu- zând-o printre picăturile de ploaie, trandafiri şi colete în hârtie maro.

Chiar şi la vârsta aceea – mai ales la vârsta aceea – Ruth nu obişnuia să se considere frumoasă. Se gândea că, în cel mai bun caz, ar fi luat un şase pe acea scală de la unu la zece pe

4 Melodie celebră de pe Broadway, în care personajul principal, Maria, enumera lucrurile ei preferate la care se gândeşte când e tristă, printre care picăturile de ploaie, trandafirii şi coletele în hârtie maro.

care băieţii urâţi şi răutăcioşi de-abia aşteptau s-o aplice fetelor, dar nu le-ar fi trecut prin cap să şi le-o aplice şi lor înşişi. Credea că ar merita o notă peste medie din cauza faptului că nu avea niciun defect evident – avea un corp normal şi o faţă plăcută, fără aluniţe bizare, păr facial sau probleme ale pielii, nimic des- figurant sau foarte disproporţionat. Pe de altă parte, nu avea niciuna din trăsăturile cu adevărat remarcabile care s-o califice pentru grupa superioară – avea sâni mici, o faţă „plăcută" mai degrabă decât „frumoasă" şi un păr moale şi maroniu. Ajungeai să te evaluezi destul de realist atunci când creşteai în umbra unei surori mai mari care întorcea capetele bărbaţilor maturi încă de la doisprezece ani. Dacă Mandy ar fi fost acolo în bikiniul ei cu aţă – era o adulatoare devotată a soarelui, întotdeauna căutând pretexte să îşi arate corpul –, Ruth s-ar fi asigurat că se ţine la distanţă, evitând comparaţiile răutăcioase. Dar astăzi era singură, fără îndoială cea mai frumoasă fată din curte, şi şi-ar fi dorit să fie suficient de curajoasă să poarte costum de baie sau cel puţin un tricou mulat, pentru ca trupul ei să poată fi apreciat în modesta lui calitate.

Deschisese cartea pe care o luase de la bibliotecă la recomandarea lui Paul, *Even Cowgirls Get the Blues,* şi încercase să citească. Dar îi era greu să-şi silească mintea să vizualizeze o realitate imaginară, când cea din faţa ei era atât de vie şi de intensă – norii ca nişte bezele plutitoare, răţuştele din grădină rotindu-se pe axul lor cu aripile de lemn în vânt, omida care o gâdila în timp ce îi urca pe gambă. La un moment dat şi-

a dat seama că muzica se oprise şi nu s-a putut abţine să nu arunce o privire neliniştită spre fereastra lui Paul. Dar nu a văzut nimic în afara soarelui care se reflecta în geam, o strălucire orbitoare acolo unde ar fi trebuit să fie faţa lui.

A doua zi erau reţinuţi unul faţă de celălalt, mai puţin vorbăreţi ca de obicei. Ajunseseră deja în cvartalul lor când Paul a întrebat-o dacă îi plăcea romanul lui Tom Robbins.

— Nu sunt sigură, a spus ea. Am încercat să citesc ieri, dar nu mă puteam concentra.

— De ce?

— Nu ştiu. Cred că mă gândeam la altele.

— Ce ciudat, a spus Paul. Şi eu încercam să repet la trompetă şi mi s-a întâmplat la fel. Nu reuşeam să fiu atent la muzică.

— Astenia de primăvară.

— Probabil.

în timp ce intra în urma lui în bucătărie, Ruth simţea cum inima îi tresaltă în piept, sigură că depăşiseră un punct de la care nu se mai puteau întoarce. I-a aşezat lucrurile pe masă şi s-a întors spre el, cu o expresie solemnă.

— Deci aşa, a spus.

— Da, a aprobat el.

Ruth nu ştia prea bine ce să facă în continuare, cum treci de la vorbit la restul, iar el părea la fel de confuz ca şi ea, deşi avea mai puţine scuze, fiind mai mare şi mai experimentat. S-au privit fix unul pe celălalt până când tăcerea a devenit stânjenitoare. Ruth a adresat următoarea ei întrebare podelei.

— Deci trebuie să exersezi, nu?

— O oră pe zi.

— Eşti disciplinat.

— Tu ce-o să faci? a întrebat el. Ieşi în curte?

— Probabil.

Ruth a ezitat o clipă, dându-i încă o şansă să o salveze.

— Cred că ar fi timpul să plec, nu?

Tot ce trebuia el să facă era să spună *Nu, nu pleca. Mai stai cu mine puţin.* Dar n-a spus nimic, n-a făcut nici cel mai mic gest s-o oprească, ceea ce nu-i lăsa ei nimic alt – ceva de făcut decât să plece. în timp ce se îndrepta spre uşă simţea frustrarea din ochii lui. Era chinuitor, ca atunci când eşti prins într-un vis urât şi nu trebuie decât să spui ceva anume, dar nu ştii cuvintele.

Ruth s-a întins pe prosop, într-un costum de baie mov dintr-o bucată, prefăcându-se că citeşte. Era ca o tortură, ştiind cât de aproape e el, cât de simplu ar putea fi dacă ea ar fi avut curajul să ia iniţiativa, să traverseze curtea şi să sune la uşa lui.

El cânta din nou la trompetă, dar nu erau decât exerciţii, nu mai erau melodii care ar fi putut avea mesaje secrete, iar variaţiile mecanice ale sunetului începeau s-o scoată puţin din minţi, erau monotone ca zgomotul unei drujbe sau ca refrenul unui camion cu îngheţată. S-a rostogolit pe burtă, şi-a astupat urechile cu degetele arătătoare şi s-a forţat să se concentreze asupra romanului. Intriga era ridicolă – ceva despre o fată cu degete mari, uriaşe şi prietenul ei pe nume Bonanza Jellybean – şi dintr-odată a început să i se pară că Paul îşi bate joc de ea, făcând-o să stea în curte în costum de

baie şi să citească acea carte stupidă degeaba.

Degeaba.

A ţipat de nervi şi a sărit în picioare, lăsând prosopul şi cartea pe iarbă în timp ce se îndrepta grăbită spre casa ei. Aproape că ajunsese pe verandă când a auzit o fereastră care se deschide. Paul a scos capul afară, uitân – du-se în jos, spre ea, de la etajul întâi.

— Ruthie, i-a spus el.

Nu-i mai spusese aşa niciodată, iar ea a simţit cum o roşeaţă caldă îi cuprinde faţa.

— Da?

— Uşa din spate e deschisă.

Ceea ce a uimit-o n-a fost că s-a dus la el, că a traver – sat curtea în costum de baie, a intrat pe uşa din spate şi a urcat scările până la dormitorul lui. Această parte era doar concluzia mult amânată, ceea ce ea aşteptase încă din ziua când se întorseseră acasă împreună. Ceea ce a uimit-o a fost ce a făcut când a ajuns acolo.

Era cu adevărat uluitor. Mai avea o lună până să împlinească şaisprezece ani şi era încă destul de inocentă, cel puţin în comparaţie cu cele mai multe fete pe care le cunoştea. Jucase de câteva ori sticluţa în gimnaziu şi se sărutase cu trei băieţi în primii doi ani de liceu. Ultimul dintre ei, Scott Molloy, îi atinsese sânii, dar numai puţin şi prin sutien.

Ruth chiar nu ştia cum să explice îndrăzneala – completa absenţă a fricii – care o cuprinsese în momentul în care a intrat în camera lui. Pur şi simplu Paul arăta atât de nevinovat – atât de dulce şi de agitat – cum stătea în pat, cu trompeta

aşezată pe noptieră, lângă o pungă de chipsuri, şi piciorul bolnav sprijinit pe o pernă. A început să spună ceva complicat – un fel de scuză că o făcuse să aştepte atât de mult, amestecată cu murmure vinovate despre Missy – dar ea l-a făcut să tacă sărutându-l şi a început să-i desfacă centura. Gura lui avea gust de sandviş cu ton.

— Ruth?

Vocea lui Paul tremura puţin, ca şi cum ea se pregătea să-l ardă cu ţigara.

— Ce faci?

— Hai să vedem, i-a spus ea.

Ruth îşi putea da seama că totul are o anumită legătură cu Mandy, pentru că avea senzaţia clară că sora ei o urmăreşte, ca o a treia persoană invizibilă din cameră, zâmbind aprobator în timp ce Ruth deschidea fermoarul lui Paul şi îi trăgea pantalonii până la genunchi, apoi dând din cap a încurajare în timp ce îşi scotea costumul de baie şi îl arunca pe jos.

— Ruth? a spus Paul din nou. Eşti sigură...

Ea i-a pus degetul pe buze, în timp ce se urca deasupra lui.

Dă-i drumul, părea să spună Mandy. Nu-ţi fie frică. O să te doară puţin, apoi o să fie mai bine.

— E în regulă, a şoptit ea întinzând mâna şi ghi- dându-l înăuntrul ei.

Şi chiar a durut, mult mai mult decât se aşteptase, deşi încerca să nu lase să se vadă asta, încă foarte conştientă de senzaţia că sora ei o evaluează, că arată unui profesor îndrăgit ce poate.

Pentru că, bineînţeles, aşa aflase Ruth tot ceea ce ştia, stând noaptea în pat şi ascultând

somnoroasă şi excitată confesiunile pe jumătate stânjenite, pe jumătate triumfătoare ale lui Mandy despre ceea ce făcuse şi ceea ce nu făcuse cu un băiat sau altul – prima oară când i-a întărit-o lui Billy Frelinghausen cu mâna, prima oară când şi-a folosit gura cu Danny Wirth, noaptea în care îşi pierduse virginitatea în dormitorul părinţilor lui Rich Lodi, cu galeria de fotografii de familie zâmbind deasupra ei.

Dar asta e diferit, se gândea Ruth în timp ce Paul emitea o serie de gemete uluite de sub ea. Mandy lucrase la asta ani de zile, luând lucrurile treptat şi avansând metodic spre linia de finiş. Avusese prieteni stabili din clasa a opta, dar reuşise cumva să amâne actul sexual până la sfârşitul liceului, să se păstreze pentru un băiat pe care chiar să fie convinsă că îl iubeşte.

— O, Doamne! a strigat Paul. Să fiu al dracu'!

Părea să-şi fi depăşit ezitările şi acum dădea din
şolduri sălbatic, ca şi cum ar fi vrut s-o arunce pe Ruth din pat.

De când se ştia, Ruth avusese mereu senzaţia că rămâne undeva în spatele surorii ei, la asemenea distanţă încât nici n-o mai vede. Dar acum, în doar câteva minute, printr-un uriaş salt înainte, o ajunsese din urmă.

După ce s-a terminat, Paul se holba la ea, uluit. Avea faţa udă de transpiraţie şi părul i se lipise de oraji.

— Dumnezeule. Eu credeam că doar o să ne sărutăm puţin.

A durat puţin mai mult de două săptămâni. Acele după-amiezi furtive aveau o anumită fervoare pe care Ruth n-o uitase niciodată, o intensitate arzătoare care o făcea să se simtă apoi exuberantă, detaşată de lume.

După şcoală se duceau direct în dormitor, trăgeau în jos transperantele şi reluau lucrurile de unde le lăsaseră cu o zi în urmă. Din cauza mobilităţii lui limitate, Paul stătea cea mai mare parte a timpului pe spate, cu tricoul încă pe el (era foarte ruşinos vizavi de trupul lui) şi pantalonii traşi până la genunchi (era foarte complicat să-i scoţi pe deasupra ghipsului), holbându-se cu o expresie de recunoştinţă stupefiată la Ruth, care stătea călare pe el, scăldându-se în admiraţia lui. Lui Paul nu-i venea să creadă ce noroc avea, nu-i venea să creadă că ceva atât de miraculos fusese făcut posibil de o gleznă ruptă.

— La momentul ăla mi s-a părut ceva foarte nasol, spunea el. Dar s-a dovedit a fi cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Vorbeşti serios?

— Foarte serios.

La ora patru ea îl săruta de rămas-bun şi se ducea acasă, cu trupul matur, dureros şi nefamiliar, subiect de fascinaţie continuă. Uneori făcea duş, dar de obicei nu – era palpitant să aibă o aură sexuală, să se mişte în interiorul amintirii a ceea ce tocmai făcuse, ca o proscrisă în propria ei casă. Nici nu se punea problema să-şi facă temele, aşa că îşi petrecea timpul gătind, cântând melodiile de la radio în timp ce curăţa cartofii sau amesteca salata. Chiar şi mama ei, de obicei atât de impenetrabilă şi indiferentă, observase că se

întâmplă ceva.

— Pari atât de veselă în ultimul timp, remarca ea. Dacă n-aş şti, aş crede că cineva are un prieten.

— Da, sigur, răspundea Ruth dându-şi ochii peste cap.

— Nu mai e mult până atunci, zicea mama ei. O să vezi.

Dacă ar fi fost un personaj din fabulele despre abstinenţă ale lui JoAnn Marlow, se gândi Ruth, ar fi plătit scump pentru acel scurt interludiu de plăcere extraşco- lară şi şi-ar fi petrecut restul vieţii închisă într-o anecdotă preventivă: *Sărmana Ruth, care a descoperit că e gravidă în ziua în care a împlinit şaisprezece ani; Sărmana Ruth, care a orbit din cauza unei boli venerice rare; Sărmana Ruth, care a fost demascată ca o mică târfă ce era şi a fost alungată din liceu...*

Şi s-ar fi putut întâmpla, cel puţin să rămână gravidă. În tot acest timp, Paul nu îşi pusese prezervativ nici măcar o dată, iar Ruth nu îi ceruse niciodată asta; părea cumva în afara discuţiei, ceva prea direct şi practic, ca şi cum prezervativele ar fi operat în lumea reală a deciziilor şi consecinţelor, nu în acea capsulă ermetică în care puteai face orice, fără să-ţi baţi capul cu nimic. Pe de altă parte, de boli cu transmitere sexuală nici nu se punea problema; Paul s-a dovedit a fi la fel de puţin experimentat ca şi ea, deşi virginitatea lui nu era atât o consecinţă a opţiunii lui, cât a prietenei sale.

Missy *nu face aşa ceva* era refrenul constant al acelor după-amieze, o propoziţie care se aplica nu

doar actului sexual, ci şi unor lucruri mai puţin importante precum linsul urechii sau sugerea unui deget, sau să-l lase pe Paul să vadă cum arăta doar în lenjerie şi ciorapi. *Ea zice că e vulgar.*

— De ce nu te desparţi de ea? l-a întrebat Ruth.

— Acum nu pot, a explicat el. Nu când mai e doar atât de puţin timp până la absolvire.

Ruth avea o singură amintire urâtă din acea perioadă, dar timpul nu părea să-i atenueze forţa, astfel că ea nu o uitase în toţi aceşti ani. Se întâmplase într-o seară călduroasă, aproape de sfârşitul şcolii, la vreo două săptămâni după ce Paul îşi scosese ghipsul, fiind apoi recuperat de viaţa reală, Missy şi orchestra oraşului. Ruth era în bucătărie, ajutând-o pe mama ei să strângă după cină, când tatăl ei strigă din living.

— Hei, ia uitaţi-vă la chestia asta.

Lucrul care le atrăgea atenţia era o limuzină albă parcată în faţa casei familiei Caruso. Un grup mic de vecini curioşi se strânseseră în jurul ei s-o admire – sclipea moale în umbra înserării – unii dintre ei discutând cu şoferul în uniformă, ceilalţi dându-i ocol, privind înăuntru pe geam şi lovind cauciucurile cu piciorul, ca şi cum se gândeau să-şi cumpere şi ei una.

— Probabil pentru bal, a spus mama ei.

Tatăl lui Ruth era un om căruia îi plăcea să ştie ce se întâmplă. De fiecare dată când o ambulanţă sau o maşină de pompieri apărea pe Peony Road, indiferent la ce oră din zi sau din noapte, se ducea să investigheze, trăgând de limbă cât mai mulţi trecători, paramedici sau pompieri, apoi

întorcându-se acasă cu buletinul de ştiri: *Doamna Rapinski se sufoca, cuptorul a luat foc, bătrânul se simţea ameţit.* Ruth n-a fost deloc suprinsă să-l vadă punându-şi pantofii.

— Cred c-o să fie interesant, a spus el.

— Cine e partenera lui? a întrebat mama ei. E fata aia solidă? Jucătoarea de baseball?

— De unde să ştiu eu? a izbucnit Ruth.

Părinţii ei au ieşit afară, incapabili să reziste atracţiei strălucitoare a balului de absolvire. Ruth a rămas în casă privind pe fereastră, dorindu-şi să aibă curajul de a se întoarce în bucătărie şi de a continua să bage vase în maşina de spălat, dar descoperind că îi e imposibil să întoarcă spatele scenei.

Şoferul limuzinei – era un bărbat mai în vârstă, cu o faţă antrenată să nu exprime nimic – tocmai scosese o batistă şi începuse să şteargă ceva de pe parbriz, în timp ce oamenii din jurul lui au început să bată din palme, ca şi cum i-ar fi apreciat zelul. De-abia după câteva clipe Ruth şi-a dat seama că, probabil, Paul şi Missy tocmai ieşiseră din casă, deşi ea nu-i putea vedea din locul în care stătea. Chiar şi cu faţa lipită de geam, câmpul ei vizual nu acoperea decât jumătatea din faţă a peluzei, unde tatăl lui Paul şi încă un bărbat – un tip solid cu geacă, probabil tatăl lui Missy – se aplecau să facă poze.

Privitorii strigau comentarii glumeţe pe care Ruth nu putea să le desluşească; îi vedea pe mama şi tatăl ei cum râd pe trotuar. În cele din urmă nu mai putu să suporte senzaţia că e dată la o parte, că e prinsă înăuntru în timp ce totul se petrecea afară.

Se îndreptă spre uşa de la intrare, ezitând o clipă atunci când şi-a dat seama ce haine ponosite are – pantaloni de trening lălâi şi un tricou cu Southside Johnny[5] moştenit de la sora ei – nu ai fi vrut să ieşi cu aşa ceva în public. S-a întrebat dacă ar avea timp măcar să-şi ia o geacă de blugi din camera ei sau să-şi dea de două ori cu peria prin păr, dar nu avea.

A ieşit pe verandă exact la timp ca să-i vadă pe Paul şi Missy îndreptându-se spre limuzină, acolo unde şoferul aştepta, ţinând portiera deschisă şi făcând un semn elocvent de invitaţie cu mâna liberă. S-au oprit pe trotuar, pozând pentru ultima oară, Paul masiv şi impunător în smochingul lui închiriat, iar Missy un pic stingheră în rochia oranj fără mâneci, strânsă pe bust – deasupra sânului stâng avea prins un buchet uriaş de flori – şi fustă vaporoasă din talie în jos, şi breteluţe înguste care scoteau în evidenţă umerii puternici. Cocul jos şi blond părea ciudat de luminos, aproape strălucitor în timp ce îl săruta pe Paul pe obraz, îi îndrepta papionul, apoi intra în maşină. El se pregătea s-o urmeze când s-a întors brusc, ca şi cum ar fi simţit privirea lui Ruth, şi a privit drept spre ea.

Acel moment în care s-au privit în ochi nu a putut dura mai mult de o secundă sau două, doar atât cât Ruth să-şi dea seama că se tunsese – nimic radical, doar o scurtare a părului cu câţiva centimetri – şi să-i observe expresia ciudată, ca şi cum faţa lui ar fi rămas blocată undeva între un zâmbet fals pentru aparatele de fotografiat şi o scuză mută pentru ea.

5 Cântăreţ american, solist al trupei The Asbury Jukes.

Sau poate că-şi imagina partea cu scuzele, pentru că de ce şi-ar fi cerut scuze? Ruth nu era prietena lui, nu fusese niciodată. Doar se distraseră puţin, iar acum totul se terminase. Ea nu avea niciun drept să fie geloasă, ni- ciun drept să vrea să fie înăuntrul limuzinei într-o rochie drăguţă, după ce ar fi fost aplaudată de vecinii ei, niciun drept să-l strige şi să-i spună să se mai gândească, să-şi aducă aminte cum îi mângâia ei părul şi îi spunea că e acel gen de fată despre care bărbaţii compun cântece de dragoste.

Paul a dat din umeri, cu braţele pe lângă corp, ca şi cum ar fi vrut să spună că nu are ce să facă. Ea a avut senzaţia că era pe punctul de a spune ceva, dar şoferul limuzinei a intervenit înainte ca el să apuce s-o facă, punând o mână pe umărul lui Paul şi îndemnându-l blând să urce în maşină. încă o privea în timp ce şoferul închidea portiera, cu faţa debusolată şi nefericită, apoi neclară în spatele geamului fumuriu.

Cine e cel mai bun

uth ajunse târziu, puţin mahmură, la medul /■^ de fotbal de sâmbătă dimineaţa al fiicei ei. ^^îşi făcu drum pe lângă tuşă, zâmbind silit şi salutând câţiva părinţi mai punctuali, dintre care pe unii nu îi mai văzuse de mult. Câţiva spectatori stăteau pe scaune pliante, dar cei mai mulţi erau în picioare, pălăvrăgind în miri grupuri în timp ce sorbeau din termosuri de inox, dând întregii scene un aer de cocktail în aer liber.

Ca de obicei, fostul soţ al lui Ruth, Frank, se depărtase de cei care discutau şi se concentra exclusiv asupra meciului. Stătea ca pe vremea când era jucător de base- ball – cu genunchii îndoiţi şi mâinile pe coapse – observând jocul cu o expresie foarte absorbită pe care Ruth ar fi putut-o lua drept dezgust, dacă nu l-ar fi cunoscut atât de bine.

— 'Neaţa, spuse ea, trăgându-l încet de mânecă. Cum stăm?

— Doi-doi, murmură el, aruncându-i o privire plină de reproş. Aproape s-a terminat prima repriză. Maggie credea că ai uitat.

— M-am trezit târziu.

— Ai auzit vreodată de ceasuri deşteptătoare?

— N-a sunat, explică ea.

Nu spuse nimic însă despre cum îl scosese din priză la ora trei noaptea, într-un acces de nefericire insom- niacă. Pentru că, serios acum, ce putea fi mai rău decât să stai cu ochii larg

deschişi în întuneric, privind cum viaţa trece pe lângă tine, cum minutele se scurg iremediabil?

— Haideţi, albastrelor! urlă Frank cu mâinile făcute pâlnie la gură. Pasaţi mingea! Vă împiedicaţi singure!

Ruth îşi miji ochii spre teren, blestemându-se în gând pentru că îşi uitase ochelarii. De fapt, prima oară când ieşise din casă îi avusese, dar apoi se hotărâse să se repeadă din nou înăuntru pentru o ultima escală la veceu, ştiind prea bine că, odată ajunsă la meci, singura alternativă era o toaletă portabilă instabilă de la marginea pădurii. Probabil îşi scosese ochelarii când folosise toaleta – deşi putea să facă pipi la fel de bine şi în întuneric – pentru că atunci când oprise maşina în parcarea cu pietriş de lângă Shackamackan Park nu îi mai avea.

— Candace!

Frank îşi ridicase amândouă mâinile deasupra capului şi le flutura ca oamenii care dirijează avioane pe aeroport.

— Tu eşti fundaş! Vino înapoi!

Candace Roper, o fată foarte drăguţă pe care Maggie o ştia de la grădiniţă, ajunsese pe la mijlocul terenului, fără să-şi dea seama că una dintre adversarele ei – care purtau tricouri galben strălucitor, cu *Comets* scris pe piept – se strecurase în spatele ei şi ar fi avut culoar de gol dacă ar fi primit mingea de la colegele sale. Candace privi peste umăr, îşi duse mâna la gură în semn de surprindere vinovată, apoi alergă înapoi la locul ei.

— Dumnezeule, spuse el. Jucăm ca nişte

somnambuli.

— Unde e Eliza?

Frank arătă cu degetul mare peste umăr. Ruth se întoarse şi o văzu pe fata ei cea mare stând la o masă pliantă sub un arţar roşu-aprins, care îşi pierduse deja jumătate din frunze. Era absorbită de o revistă, cel mai probabil un număr vechi din O sau *Martha Stewart Living* pe care prietena lui Frank, Meredith, ţinea neapărat să i le ofere, ştiind cât de mult îi plac. Ruth îi făcu cu mâna şi îi strigă ceva, dar Eliza nu observă – probabil prea ocupată cu studierea reţetelor de cremă de zahăr ars cu puţine calorii sau a modelelor de haine care să întrerupă monotonia încăpăţânată a iernii. Ruth o privi pentru o clipă, încercând să se opună amestecului de exasperare şi milă pe care Eliza i le provoca atât de des. Avea paisprezece ani şi mergea pe patruzeci, pentru numele lui Dumnezeu. Nu era oare timpul pentru puţină frondă adolescentină?

— Hei, arbitru! îşi plesni Frank mâinile de coapse. Deschide ochii! Fata aia dă cu cotul!

— încetişor, îl avertiză Ruth. N-ai voie să te, iei de arbitri.

Ambele ei fiice se plânseseră în ultimul timp din cauza comportamentului supărător al tatălui lor la meciurile de fotbal.

— Numărul paişpe o să accidenteze pe cineva! continuă el, ca şi cum n-ar fi auzit nimic din ce spusese Ruth. Dă la oase ca un golan!

Strigase asta suficient de tare ca golanul respectiv – o fată înaltă, cu obraji roşii şi părul blond împletit stil valkyrie – să se întoarcă şi să

caşte gura, cu mâinile întinse în lateral, într-un gest de nevinovăţie uimită.

— Da, draga mea! îndreptă Frank un deget acuzator spre ea. Simt cu ochii pe tine!

— Destul, spuse Ruth. E doar un copil.

De data aceasta vorbise mai apăsat, iar Frank o ascultă. Scutură din cap, cu o expresie încurcată.

— Scuze. Uneori mă ia valul.

— Serios?

— E o nebunie. Fetele Bridgeton sunt ca nişte haidamaci. Ce Dumnezeu le dau să mănânce?

Ruth îşi dădu seama că era adevărat. Fetele de la Comets *chiar erau* neobişnuit de mari pentru vârsta lor – în afara unei fete asiatice agile, arătau toate ca nişte amazoane vikinge – şi jucau dur, cu multe împinsături şi contacte corp la corp. Dar trebuia să recunoşti meritul echipei lui Maggie; compensau lipsa de gabarit prin rapiditate şi îndemânare, ajungând adesea la minge mai repede decât adversarele lor şi urcând spre poartă cu serii de pase rapide. Dacă n-ar fi fost cele câteva intervenţii spectaculoase dar riscante ale portăriţei de la Comets, care nu ezita deloc să iasă din poartă şi să se arunce în faţa atacantului, Stonewood Heights ar fi condus detaşat.

Ruth era impresionată în mod special de prestaţia fiicei ei. Maggie fusese întotdeauna o sportivă înnăscută, dar la început părea neobişnuit de ezitantă în teren, prea politicoasă pentru propriul ei bine. Dacă o fată din echipa

adversă îşi dorea mingea suficient de mult, Maggie se dădea pur şi simplu la o parte şi i-o lăsa. însă astăzi juca stăpânită de o pasiune care o surprinse pe Ruth, cu ochii sclipind intens, uimitor de asemănători cu cei ai tatălui ei. Era pe tot terenul, conducând atacurile şi venind în apărare, bătându-se aprig pentru minge. Vorbea mult în timpul meciului, strigând instrucţiuni imposibil de înţeles coechipierelor – purta aparat dentar – care păreau să înţeleagă exact ce vrea de la ele.

— Uau, exclamă Ruth. A evoluat mult.

Frank dădu din cap.

— Aşa a fost tot sezonul.

Până să divorţeze, Ruth tratase cu toată atenţia antrenamentele la fotbal ale lui Maggie, dedicând nenumărate dimineţi de sâmbătă plăcerii îndoielnice de a privi cum nişte copii lovesc mingea pe un teren cu iarbă, adesea pe vreme urâtă. Acum însă, când fetele rămâneau sâmbăta la Frank, acesta devenise însărcinatul pentru evenimentele sportive din timpul weekendului, o zonă a responsabilităţii parentale pe care Ruth o cedase fără să se plângă. Dumnezeu ştia că în restul săptămânii îşi petrecea destul timp ducându-le şi aducându-le pe fete de la diverse lecţii, antrenamente şi casele prietenelor.

În plus, lui Frank îi plăcea sportul mai mult decât ei, mai ales de când Maggie ajunsese în echipele mai mari. În ultimii doi ani, Frank devenise consilierul, partenerul de antrenament şi cel mai mare fan al ei; pe lângă faptul că o ducea

la numeroasele meciuri ale echipei de liceu sau universitate, îi supraveghea evoluţia, o înscria la centre sportive şi programe scumpe de vară (în iulie, Maggie petrecuse două săptămâni la o tabără organizată de echipa feminină de fotbal a SUA). Eliza – o sportivă mediocră, care abandona orice sport imediat ce i se oferea ocazia – se plângea frecvent despre faptul că Frank o favoriza pe sora ei mai mică şi că nu vorbea decât despre Maggie, Maggie, Maggie, fotbal, fotbal, fotbal.

Ironia situaţiei nu îi scăpa lui Ruth, care îşi amintea destul de exact cât de dezamăgit fusese Frank să aibă încă o fată, în locul unui fiu cu care să poată „să bată mingea". Folosea această expresie tot timpul, ca şi cum băieţii nu existau pentru altceva decât ca să bată mingea cu taţii lor. Făcuse presiuni asupra lui Ruth să revină asupra planului de a avea doar doi copii, pe care îl adoptaseră încă de la începutul căsătoriei lor, şi se răzgândi în privinţa vasectomiei pe care la început acceptase s-o facă atunci când atingeau această cotă.

Acum Ruth îşi dădea seama că naşterea lui Maggie marcase începutul sfârşitului căsătoriei lor. încet, dar inexorabil, Frank începuse să se îndepărteze. Fără să o consulte, se înscrisese la cursurile de pedagogie şi se apucase de învăţat cu o energie care în oricare alte circumstanţe ar fi fost admirabilă, terminând un maşter în administraţie în doar doi ani, timp în care lucrase ca profesor cu normă întreagă. Viaţa lui de familie fusese singura care avusese de suferit, dar Ruth îşi dădea seama că tocmai asta era ideea – îşi

reluase studiile ca să scape naibii de acea casă plină de femei, de chinul de neîndurat de a nu avea un băiat cu care să bată mingea.

Dar acum avea o fată cu care să bată mingea şi totul fusese iertat. Ruth nu îi mai reproşa această plăcere sau apropierea lui de Maggie. Din partea ei, Frank nu avea decât să stea în ploaie şi să strige la arbitru cât poftea, atât timp cât asta îi permitea ei să îşi petreacă dimineţile de sâmbătă trezindu-se alene într-o casă călduroasă şi liniştită. Acest privilegiu i se păruse cu atât mai preţios în timpul scandalului cu educaţia sexuală din primăvară, când faptul că trebuia să îndure reproşurile părinţilor celorlalţi copii care veneau la antrenamentele de fotbal i se părea lui Ruth cam la fel de amu – zant ca o operaţie.

Maggie păruse să fie foarte mulţumită de această diviziune parentală a muncii până cu câteva luni în urmă, când fusese selectată să joace pentru Stonewood Stars, echipa de elită a oraşului pentru fetele sub unsprezece ani. Era o mare onoare, care o făcuse mai fericită decât o văzuse Ruth vreodată. Dormea cu bluza ei de echipament – bleu-închis cu o stea albă deasupra inimii – şi o purta în fiecare zi în curte, unde îşi petrecea o oră driblând printre jaloane şi jucându-se cu mingea la peretele garajului. Iar în fiecare vineri, chiar înainte să vină Frank şi să o ia pe ea şi pe Eliza pentru weekend, Maggie îi reamintea lui Ruth de meciul de sâmbătă şi o implora să vină s-o vadă cum joacă, iar săptămâna aceasta Ruth nu mai găsise scuze.

La pauză scorul era încă egal, dar Stars păreau

relaxate şi vesele pe tuşă, ca şi cum ar fi câştigat deja. Câteva jucătoare se îngrămădeau în jurul unui pui de labrador cu o basma mov la gât; altele trei îi învăţau nişte mişcări de dans – o combinaţie de Macarena, Swim şi Bump – pe antrenorii lor, doi bărbaţi care făceau un cuplu complet nepotrivit ca înfăţişare şi care păreau sincer interesaţi să deprindă secvenţa complicată de paşi. După un moment de ezitare, Ruth îl recunoscu pe cel îndesat ca fiind John Roper, tatăl lui Candace, deşi îşi pierduse aproape tot părul şi luase vreo douăzeci de kilograme de când îl văzuse ea prima oară aducându-şi fetiţa la grădiniţă, cu şapte ani în urmă. Nu îl cunoştea pe celălalt antrenor – era mai tânăr, cu un aspect de hippie neobişnuit pentru Stonewood Heights, un bărbat mic şi solid al cărui păr negru ar fi putut să fie strâns cu uşurinţă în coadă.

Maggie stătea pe iarbă în apropiere, ignorând festivităţile, prinsă în discuţie cu prietena ei, Nadima, o fetiţă pakistano-americană cu ochi căprui imenşi şi picioare uimitor de subţiri. Nadima se încrunta gânditoare, dând din cap aşa cum faci atunci când vrei ca prietena ta să ştie că înţelegi ceea ce spune şi empatizezi cu atitudinea ei, chiar dacă nu eşti complet de acord cu ea. Ruth se apropie prudentă, sperând să prindă câteva frânturi de conversaţie – păreau atât de înduioşător de serioase, ca nişte femei mature discutând despre o relaţie complicată sau o problemă spinoasă de la serviciu

— dar fu dată de gol de Hannah Friedman, care privi în sus în timp ce scărpina căţelul pe

burtă.

— Bună ziua, doamna mama lui Maggie! strigă ea cu voce tare, teatrală.

Spre deosebire de majoritatea celorlalte fete din echipă

— aveau sub unsprezece ani, până la urmă – Hannah începea să aibă sâni adevăraţi şi o personalitate enervantă de adolescent.

— Bună, răspunse Ruth, dându-şi seama stânjenită că mai multe perechi de ochi se întorc spre ea. V-aţi descurcat de minune, fetelor.

Maggie sări în picioare, cu un strigăt uimit şi încântat, şi se repezi spre mama ei, îmbrăţişând-o de câteva ori mai tare decât de obicei. Ruth o strânse şi ea în braţe, simţind umezeala pielii fetiţei prin bluza subţire.

— Mami! Mersi că ai venit.

Vocea lui Maggie era la fel de teatrală precum cea a lui Hannah, dar ochii ei erau plini de o emoţie sinceră.

— Mă bucur că am venit, răspunse Ruth. îmi pare rău că n-am venit mai de mult.

Maggie se desprinse din îmbrăţişare trăgând de echipament ca să îl aranjeze. Ruth se simţea neaşteptat de mişcată de vederea ei, ca şi cum i s-ar fi oferit vederea a două Maggie diferite: fetiţa care încă era – băieţoasă şi

cu genunchii murdari, parcă desprinsă din Norman Rockwell[6] – şi femeia tânără, fericită şi sigură pe ea care începea deja să devină.

— Ai văzut când am dat gol? întrebă ea, lovind o minge imaginară. Portarul a plonjat, dar i-a trecut exact printre mâini.

Ruth se încruntă în semn de scuză.

— îmi pare rău, iubito, am ajuns puţin mai târziu. Dar nu-mi vine să cred cât de bine joci. Eşti ca iepuraşul Duracell. Sunt foarte mândră de tine.

— Pe bună dreptate, spuse o voce bărbătească. Ea e catalizatorul nostru.

Ruth întoarse capul şi îl văzu pe antrenorul cu plete apropiindu-se cu o expresie prietenoasă pe faţă şi ţopăind uşor, probabil un efect secundar al lecţiei de dans.

— Pot să vă ofer o felie de plăcintă cu mere? o întrebă el, întinzându-i o cutie de plastic. Fetele de-abia dacă au gustat.

Maggie luă una, dar Ruth refuză.

— Sunteţi sigură? întrebă antrenorul, puţin dezamăgit. E bună, proaspăt făcută. Pun suc de lămâie pe ea ca să nu se facă maro.

— Bună idee, spuse Ruth. Cu sucul de lămâie mergi la sigur.

Dând din cap ca şi cum ea ar fi rostit un adevăr profund, antrenorul îşi mută cutia cu plăcintă în mâna stângă şi întinse mâna dreaptă.

— Tim Mason. Sunt neînfricatul conducător al acestei găşti.

îşi strânseră mâna. A lui era neobişnuit de

6 Pictor şi desenator american.

mare şi mult mai caldă decât a ei.

— Eu sunt Ruth. Mama lui Maggie.

încă strângând cu putere mâna lui Ruth, Tim Mason îi cercetă cu atenţie faţa, ca şi cum ea ar fi fost o bună prietenă pe care nu o mai văzuse de mult. De aproape părea mai bătrân decât se aştepta, de cel puţin patruzeci de ani. Avea ceva păr grizonat, laba-gâştei şi o anumită oboseală în jurul ochilor.

— Am auzit multe despre dumneavoastră, spuse el.

Ruth scoase un chicotit nervos, bucuroasă că găsise
timp să facă duş şi să se machieze înainte să
plece de acasă.

— Numai lucruri bune, sper.

Tim Mason nu răspunse şi nici nu slăbi strânsoarea mâinii. Continua pur şi simplu să privească fix spre Ruth, prelungind acel moment. Aerul mirosea a mere.

— Se bucură foarte mult că aţi venit, îi spuse el. Ştiu cât de dor îi era de dumneavoastră.

Când el îi dădu drumul la mână, Ruth se simţi uşurată şi în acelaşi timp uşor dezamăgită.

— Ei bine, mulţumesc că le antrenaţi, spuse ea. Ştiu că vă ia foarte mult timp.

— îmi place foarte mult, răspunse el întorcându-se spre Maggie şi ciufulindu-i părul. Avem nişte copii minunaţi.

Ruth nu era sigură de ce scurta întâlnire cu Tim Mason o făcuse să fie atât de agitată. Nu fusese mare lucru, doar câteva banalităţi nevinovate şi o strângere de mână care durase puţin prea mult

cu un tip pe care nici măcar nu era sigură că îl consideră atrăgător (arăta destul de bine, dar pentru ea părul lung la un bărbat matur fusese întotdeauna ceva uşor respingător). Şi totuşi iat-o, înfierbântată şi nervoasă la începutul reprizei a doua, privind fix printre jucătoare spre antrenorul de pe tuşa cealaltă – ţinea în mână un clipboard pe care îl izbea de picior ca şi cum ar fi cântat la tobă – incapabilă să se gândească la altceva decât la apăsarea palmei lui pe a ei şi la felul în care timpul păruse că se opreşte când el o privise în ochi.

Era jenant, îşi dădea seama de asta, să te uiţi după antrenorul de fotbal căsătorit al fiicei tale – ei da, se uitase după verighetă; întotdeauna se uita după verighetă – probabil mai lamentabil decât orice făcuse până atunci. Dar nu era vina ei. Acesta e genul de lucruri care se întâmplă atunci când nu faci sex prea mult timp. După o vreme, orice urmă de atenţie masculină – un zâmbet ironic, o vorbă bună, cea mai uşoară tentativă de flirt – devine suficientă ca să producă o tulburare de proporţii în creierul tău însetat de dragoste. Dacă un tip spune „Mă scuzaţi” în supermarket, ei, atunci el trebuie să fie Alesul, Ultima Şansă la Fericire. Sau nu asta – pentru că fericirea este o chestie destul de complicată –, ci ultima şansă la o viaţă nefericită normală, în care cineva măcar te atinge o dată pe săptămână sau o dată la două săptămâni.

Ceea ce făcea situaţia şi mai ridicolă era că nu trecuse încă dimineaţa şi Tim Mason era deja Ultima şansă a acelei zile. În timpul nopţii Ruth se

ambalase atât de tare gândindu-se la Paul Caruso şi la de mult uitatul lor interludiu de pasiune secretă – nu fusese oare ceva deosebit între ei? Nu era păcat că nu păstraseră legătura? – încât făcuse ceva ce deja regreta. Târându-se jos din pat la ora trei şi jumătate noaptea, Ruth intrase pe Classmates.com şi postase o întrebare pe forumul liceului din Oakhurst: „Ştie cineva cum se poate lua legătura cu Paul Caruso, generaţia 1980? Cânta la trompetă şi locuia pe Peony Road”

Cât trecuse de atunci, şase ore? Şi deja ea îşi abandonase fostul iubit pentru un antrenor de fotbal hippie, care urma să fie înlocuit, fără nicio îndoială, de un rus ţâfnos mirosind a alcool care avea să-i umple rezervorul la benzinăria Hess. Oare aşa va fi tot restul vieţii mele, se întreba Ruth, un şir neîntrerupt de fantezii fără răspuns până când o să mă zbârcesc şi o să mor?

A fost salvată din aceste meditaţii neplăcute de apariţia bruscă lângă ea a lui Ariene Zabel, o femeie uimitoare de vreo cincizeci de ani a cărei fiică, Louisa, era portar pentru Stars. Ariene avea părul lung şi grizonat, ceea ce te făcea şi mai conştient de cât de tânără arăta altminteri – avea un trup zvelt, ca de fetiţă, şi o faţă animată şi fără riduri.

— Ruth, spuse ea. Nu ne-am văzut de mult.

Ruth răspunse că aşa este. În timp ce schimbau amabilităţi, Ariene o inspectă aprobator din cap până-n picioare.

— Arăţi extraordinar. Ai slăbit?

— Alerg, explică Ruth. în principal ca să nu înne – bunesc.

Ariene dădu din cap în semn de simpatie, ca şi cum ar fi înţeles exact de ce Ruth ar fi avut nevoie să ia măsuri pentru a-şi păstra sănătatea mentală. Era o fostă avocată convertită la terapia prin masaj – o adevărată rebelă, daţi fiind parametrii stricţi pentru comportamentul acceptat pentru adulţi din Stonewood Heights – iar Ruth o considerase întotdeauna un spirit înrudit.

— De luni de zile tot am vrut să te sun, spuse Ariene. Dar ştii cum e. Mei călătoreşte cu serviciul, iar eu am atâtea de făcut, că de-abia am timp să respir.

— Nu e nimic, răspunse Ruth. Şi eu am fost destul de ocupată.

Falsitatea acelei scene le era dureros de evidentă amândurora. Cu patru ani în urmă fuseseră prietene bune. Se vizitau cu familiile, ieşeau împreună la restaurant, cu soţii lor, îşi duceau copiii la film, la muzee sau în parcuri de distracţie. Dar Frank îl ştia pe Mei încă din liceu, astfel că toţi cei implicaţi înţelegeau tacit că, după divorţ, el va primi custodia familiei Zabel. Ruth şi Ariene încercaseră o vreme să menţină o relaţie independentă, dar după câteva întâlniri melancolice la cafea aceasta se stinsese.

— E ruşinos ceea ce ţi-au făcut, spuse Ariene. Nu meritai să te târască prin noroi în halul ăsta.

— Mersi.

Ruth aprecia gestul, deşi l-ar fi apreciat mult mai mult cu câteva luni în urmă, când noroiul era în punctul lui maxim.

— Nu ştiu de unde vin toţi habotnicii ăştia, spuse Ariene. Adică, înainte nu erau atât de... ooo!

Ruth îşi ridică privirea exact la timp ca să o vadă pe una dintre fetele de la Comets furând mingea de la Nadima şi pasând-o în faţă, spre fetiţa asiatică. Un muget de speranţă se auzi din partea fanilor lui Bridgeton, în timp ce vedeta lor din atac o dribla pe Hannah Friedman şi înainta spre poartă. Singură în faţa golului, Louisa Zabel părea nervoasă, nesigură dacă să rămână în poartă sau să iasă în faţă, forţând un şut.

— O, Doamne, spuse Ariene luând-o pe Ruth de mână.

Fetiţa asiatică era liberă la trei metri, dar ea

trase exact spre Louisa, care respinse mingea cu mâinile înmă- nuşate, apoi se aruncă s-o prindă, ghemuindu-se în jurul ei înainte ca atacanta s-o ajungă.

— Bine, Lou-Lou! strigă Ariene. Degajeaz-o!

Louisa sări în picioare, alergă în faţă şi aruncă mingea aproape până la mijlocul terenului.

— Uau, făcu Ruth. Ce mână are.

— Jocul ăsta o să mă îmbolnăvească de inimă, spuse Ariene. Ce ziceam?

— Cu habotnicii.

— A, hai s-o lăsăm mai bine, spuse Ariene dând din mână a dezgust. M-am săturat să vorbesc despre asta. A înnebunit toată lumea.

— Copiii simt cei păcăliţi, explică Ruth. Există un mic grup de fanatici care spun tuturor celorlalţi ce pot şi ce nu pot să facă, ce trebuie sau nu trebuie să citească sau să discute. Unde se va ajunge?

— M-aş bucura să fie un mic grup de fanatici. încep să cred că ei sunt mai mulţi decât noi. Adică au ajuns să conducă ţara.

— Asta doar pentru că strigă mai tare. Oamenii de partea noastră nu protestează. E ca şi cum am fi o adunătură de păMpălăi care nu credem în nimic.

Stars primiră o aruncare de la margine. Nadima ridică mingea deasupra capului şi o aruncă în spaţiul gol de la mijlocul terenului, un pic în faţa uneia dintre colegele ei – o fată agilă, cu păr negru, pe care Ruth nu o mai văzuse – care ţâşnise de nicăieri ca s-o preia. Din păcate, o fată de la Comets – numărul 14, cea cu codiţe

valkyriene – sosi din direcţia opusă exact în acelaşi timp. Era o privelişte care îţi făcea rău: cele două jucătoare se ciocniră una de cealaltă în plină viteză, căzând apoi la pământ.

Fata cea mare se ridică imediat – plângea şi se ţinea de mijloc – dar colega lui Maggie rămase nemişcată pe iarbă. Tim Mason şi John Roper intrară în fugă pe teren înainte chiar ca arbitrul să fluiere.

— Cine e fata lovită? întrebă Ruth.

— E Abby, fata lui Tim, spuse Ariene cu neliniște în glas, trăgând adânc aer în piept. Sper că nu are nimic. Săptămâna trecută, o fată din Willard Falls şi-a rupt clavicula. A trebuit s-o ia cu ambulanţa.

Jucătoarele se aşezară pe iarbă în timp ce antrenorii se ocupau de Abby. Tim Mason se lăsă pe vine lângă fiica lui, cu o mână pe umărul ei. Spuse pe un ton îngrijorat ceva asistentului său, care dădu din cap posomorât şi îi făcu semn arbitrului. În acest moment antrenorul din Bridgeton intrase deja pe teren să vadă dacă poate fi de ajutor.

— E de groază, remarcă Ariene.

Aproape în aceeaşi clipă însă, pe faţa lui Tim apăru un zâmbet larg de uşurare, în timp ce Abby se ridica în fund şi întinse o mână. Cu o mişcare lină, tatăl ei o ridică de jos şi o strânse la piept. îi puse o întrebare şi ea dădu din cap că da. Spectatorii aplaudară în timp ce ei traversau încet terenul, ca un cuplu de miri de modă veche.

— Pare un tip drăguţ, spuse Ruth.

— Cine, Tim?

— Da. Tocmai am făcut cunoştinţă cu el, mai înainte.

— Se descurcă bine cu fetele, spuse Ariene, pe un ton un pic cam înţepat.

Ruth nu se putu abţine.

— De fapt, mi s-a părut mişto. Adică, ştiu că e căsătorit şi aşa mai departe.

— Cred că glumeşti, nu?

— E puţin cam scund, recunoscu Ruth. Dar e bine făcut.

Ariene ezită o clipă, părând că încearcă să-şi dea seama dacă Ruth îşi bate joc de ea.

— Ştii că e imul dintre ei, nu-i aşa?

— Unul dintre care?

— Biserica aia. Tabemaclul. Sau cum îi zice.

— Serios? Nu părea genul.

— întreabă-l, spuse Ariene. O să fie foarte bucuros să-ţi explice cum stau lucrurile.

— Ah, la dracu'.

Ruth râse, amintindu-şi cum antrenorul îi ţinuse mâna şi o privise fix în ochi. Nu voia trupul, ci sufletul ei.

— Ce proastă sunt.

Ariene o bătu pe umăr.

— Trebuie să-ţi găsim un prieten.

Nu era o promisiune formală. Ariene fusese cea care o cuplase pe Ruth cu Ray Mattingly, specialistul în computere divorţat cu care avusese singura ei relaţie serioasă de când plecase Frank. Nu că ar fi fost foarte serioasă. Avuseseră câteva întâlniri nereuşite, apoi câteva reuşite şi apoi un weekend excelent împreună la Poconos. în timp

ce se întorceau de acolo, el o anunţase că se mută în Triunghiul Cercetării din Carolina de Nord. Zicea că i-ar fi spus mai devreme, dar nu voise să strice acel weekend.

— Există vreun candidat? întrebă Ruth.

— O să mă gândesc la asta, promise Ariene.

Comets trimiseră intenţionat mingea în out, iar Stars
ceru voie să facă schimbări. Maggie era una dintre cele trei fete care intrară alergând pe teren.

— Slavă Domnului, spuse Ariene. Acum poate că o să atacăm şi noi ceva. Dacă batem azi, avem şanse la primul loc în Divizia B-3.

Ruth nu se considera genul de persoană căreia i-ar fi păsat foarte mult de rezultatul unui meci jucat de fete de clasa a cincea – sau de clasamentul Diviziei B-3, ce o mai fi fost şi aia –, dar nici măcar ea nu putea rezista agitaţiei provocate de apropierea finalului partidei, în timp ce fiecare fază era încărcată de pericol şi speranţă. Tensiunea era vizibilă pe feţele spectatorilor – renunţaseră la conversaţii şi se îngrămădiseră lângă tuşe, creând un gard uman neregulat în jurul terenului – ca şi pe feţele jucătoarelor, care păreau să fi depăşit epuizarea înspre tărâmul adrenalinéi pure. Privindu-le, Ruth avu o senzaţie puternică de invidie, dorindu-şi să poată fi şi ea pe teren – cu părul dat pe spate şi apărătorile prinse în jambiere, cu trupul plin de

viaţă, trăind acele clipe – dorindu-şi să fi crescut pe vremea când sportul era o parte firească a vieţii unei fete. Ar fi fost o persoană mai fericită acum, era sigură de asta.

Meciul luase o turnură îngrijorătoare în ultima parte a reprizei a doua. Acum Comets dominau, lansând atac după atac şi trimiţând multe şuturi bune pe poartă – inclusiv o lovitură de pedeapsă care ricoşă din bară – dar fără să înscrie. Stars păreau intimidate, ca şi cum ar fi renunţat să mai încerce să câştige şi hotărâseră că nu puteau spera la altceva decât să tragă de timp şi să scape cu un egal.

— Haideţi, fetelor! urlă Frank din colţul terenului. Arătaţi-le ce puteţi!

în repriza a doua, Ruth se mutase de lângă el, incapabilă să îi suporte entuziasmul – vocea lui era atât de răguşită de emoţie, încât lui Ruth îi era ruşine pentru amândoi. Pur şi simplu nu putea concepe că ar putea sta două ore lângă un astfel de bărbat, cu atât mai puţin doisprezece ani.

Simţind mirosul de sânge, dar evident frustrate de incapacitatea lor de a marca, fetele de la Comets lansară un ultim atac furios, venind cu cele două apărătoare mult dincolo de mijlocul terenului, pentru a creşte presiunea asupra adversarelor hărţuite, care nu păreau capabile să scoată mingea din faţa porţii lor, indiferent cât de mult s-ar fi străduit.

— O, Doamne! făcu Ariene. Asta nu e bine.

O jucătoare de la Comets – o fată zveltă, cu păr

blond tuns scurt, băieţeşte – trase pe lângă poartă. Câteva secunde mai târziu, aceeaşi fată execută superb un corner, exact în faţa porţii celor de la Stars, dar Louisa reacţionă rapid, sărind şi prinzând mingea. Apoi, fără o clipă de ezitare, se repezi înainte şi aruncă mingea de-parte, spre tuşa din dreapta. La început, Ruth avu impresia că degajează la întâmplare, doar ca să scape de minge, dar imediat deveni evident că era o manevră gândită, pentru că Maggie avansase deja mult, sprin- tând cât putea de repede, ca şi cum ar fi ştiut unde avea să aterizeze mingea înainte ca aceasta să părăsească mâna Louisei, cu mult înainte ca fetele de la Comets să realizeze pericolul.

Maggie preluă mingea la mijlocul terenului. între ea şi poartă nu mai era nimic altceva decât iarbă. Lui Ruth i se părea un scenariu de vis – un jucător mult în faţă, în timp ce toţi ceilalţi vin alergând din spate, nemaivând timp să recupereze. Când deveni evident că nu avea să primească ajutor la timp, portăriţa de la Comets începu să iasă în faţă, sperând să poată provoca un şut slab. Maggie continua să alerge înainte, ca şi cum portăriţa nici măcar nu ar fi fost acolo, iar pentru o clipă Ruth avu senzaţia că o a doua ciocnire e inevitabilă.

— Trage! ţipa Frank. Bag-o în aţe!

Dar Maggie nu trase. în timp ce portăriţa se apropia în plină viteză, Maggie trimise mingea

lateral, în loc să o trimită direct spre poartă, o manevră pe care Ruth nu o înţelese decât când observă cum Candace Roper, care le depăşise şi ea pe jucătoarele de la Comets, ajunge la nivelul lui Maggie exact la timp pentru a primi neaşteptata pasă.

Candace avu oarecare probleme să controleze mingea, dându-i portăriţei timp să se răsucească şi să alerge disperată înapoi, dar era prea târziu. înainte ca ea să ajungă, şutul lui Candace – unul slab, care în alte condiţii ar fi fost prins cu uşurinţă – se scursese deja dincolo de linia porţii.

Nu era adevărat, aşa cum unii oameni aveau să susţină insistent în săptămânile care urmară, că Ruth se dusese în dimineaţa aceea la Shackamackan Park pusă pe harţă. De fapt, să se ia la harţă era ultimul lucru la care se gândea în timp ce arbitrul fluiera sfârşitul meciului, acordând fetelor de la Stars o victorie smulsă cu greu de 3-2.

— Am reuşit! remarcă Ariene, îmbrăţişând-o pe Ruth în timp ce sărea în sus. Nu-mi vine să cred că am reuşit!

— Ce meci, spuse Ruth. Fetele au luptat până la capăt.

Era surprinsă de cât de entuziasmată se simţea – mândră de Maggie, în principal, dar şi, în mod misterios, validată ca părinte – iar aceste sentimente pozitive se răsfrânseră şi asupra lui Frank, care se apropia de ele cu un rânjet ciudat

pe faţă. Părea agitat, aşa cum era după ce stătea treaz toată noaptea să termine o lucrare de semestru.

— Ai văzut-o pe Maggie? întrebă el. Nu e extraordinară?

Ruth era pe punctul de a se lansa în propria ei rapsodie laudativă, dar se abţinu când văzu că Eliza plecase de la masa de picnic şi li se alăturase.

— Ai pierdut un meci mare, îi spuse Frank.

Eliza dădu din umeri.

— Cum a jucat Maggie?

— Bine, răspunse Ruth. Au câştigat.

Eliza dădu din cap, iar Ruth observă de cât efort avu nevoie ca să producă chiar şi un zâmbet neconvins.

— Super, spuse Eliza.

Ruth simţi un val de afecţiune pentru ea. Eliza traversa o perioadă dificilă. Divorţul o zguduise, articolele de ziar despre mama ei o făcuseră să se simtă îngrozitor, iar pubertatea o surprindea şi o supăra. În trei ani se transformase dintr-o fetiţă adorabilă într-o adolescentă ciolănoasă, bizar proporţionată, cu păr unsuros – indiferent cât de des se spăla – cu ochii mijiţi permanent şi gura deschisă, într-o expresie de permanentă confuzie. Avea note mediocre, iar cea mai bună prietenă a ei o abandonase în favoarea unei găşti mai la modă.

— A jucat bine? întrebă Frank. Glumeşti? A fost grozavă.

Singura reacţie a Elizei fu aceea de a-şi trage buza de
sus peste cea de jos, un obicei ciudat pe care îl deprinsese în ultimele câteva luni.

— Putem pleca? îl întrebă pe tatăl ei. Mor de foame.

— Nu prea am avut timp dimineaţă pentru micul dejun, explică Frank. Le-am promis fetelor că le duc la restaurant după med.

Ezită, privind întâi spre Eliza, apoi spre Ruth.

— Poţi veni cu noi dacă vrei.

Ruth era tentată – i-ar fi plăcut să discute despre meci cu Maggie şi să vadă ce ar putea face ca s-o înveselească pe Eliza –, dar ea şi Frank căzuseră de acord să iasă cât mai puţin „în familie", pentru a nu le induce în eroare pe fete cu privire la o posibilă împăcare a lor.

— Nu, mulţumesc, spuse ea. Trebuie să plec. Mă duc doar să-i spun la revedere lui Maggie.

O sărută pe Eliza pe obraz, apoi traversă terenul exact în clipa în care fetele de la Comets începură aclamaţiile lor obligatorii de după med.

— Un, doi, trei, acum, cine e cel mai bun? Stonewood Heights, Stonewood Heights, ura...

Cele de la Stars nu îşi făcuseră încă aclamaţiile; stăteau cu pidoarele încrucişate pe iarbă, în cerc, ţinându-se de mână cu o expresie neaşteptat de solemnă în timp ce Tim Mason şi John Roper le spuneau ceva. Antrenorii erau parte a grupului, ceea ce părea drăguţ – doi bărbaţi maturi

ţinându-se de mâini cu aceeaşi inocenţă cu care dansaseră în timpul pauzei – până când Ruth îşi dădu seama brusc ce făceau, iar atunci nu i se mai păru drăguţ deloc.

— Scuzaţi-mă, strigă ea, începând să meargă mai repede. Staţi puţin!

Câteva fete întoarseră capul auzindu-i vocea, inclusiv Maggie. Ruth văzu privirea de avertizare din ochii fiicei sale, rugămintea tăcută de a nu se amesteca, dar nu îşi încetini paşii.

Tim Mason nu o băga în seamă. îşi ţinea ochii în pământ şi vorbea cu voce scăzută.

— ... şi toate lucrurile cu care El ne-a binecuvântat. Părinţii noştri, familiile noastre, toate...

— Alo? îl întrerupse Ruth. Nu poţi face aşa ceva.

Antrenorul se opri şi privi în sus.

— E absolut ridicol, spuse Ruth. Aceştia nu sunt copiii tăi.

Privirea cu care el îi răspunse nu era sfidătoare, ci calmă şi neabătută.

— Vino şi tu lângă noi, o invită el. Eşti mai mult decât bine-venită.

— Maggie, zise Ruth cu o voce mai aspră decât intenţionase. Vino aici.

— *Mamă,* o rugă Maggie.

— Ruth, interveni John Roper. Calmează-te.

Tim Mason privi spre Maggie.

— Are nevoie să audă asta, spuse el. Ca şi tine.

— Nu mă cunoşti, replică Ruth. Nu-mi spune mie de ce am nevoie.

— Nu eşti diferită de ceilalţi, spuse el. Toţi avem nevoie de acelaşi lucru.

Ruth rămase uimită de valul de furie care îi traversă corpul. Era ca şi cum tot ceea ce înghiţise în ultimele şase luni – jignirile, calomniile, umilinţa – se strânsese într-o minge de foc care urca dinspre stomacul ei înspre gât. O apucă pe Maggie de braţ, o smuci să se ridice în picioare şi o trase afară din cerc.

— E în regulă, mamă, şopti Maggie. Chiar e în regulă.

Vocea moale a fiicei sale o făcu să ezite o clipă, între- bându-se dacă ceea ce face e bine. Dar era, ştia clar că e bine. Inspiră profund şi întinse degetul spre antrenor.

— O să-ţi spun eu de ce am nevoie, îi zise ea. Am nevoie să-mi laşi copilul în pace.

Partea a doua Sex creştin pasional

Cursă în trei picioare

Duminică dimineaţa, Abby nu spunea nimic / j în maşină şi, ca de obicei, Tim nu ştia prea bine ce să înţeleagă din tăcerea ei. Era oare tristă că se desparte de el pentru încă o săptămână sau era uşurată că se întoarce la viaţa ei normală, în casa mare şi elegantă în care stătea cu mama ei, cu tatăl vitreg şi cu fratele ei cel mic? Sau era doar pierdută în gânduri, făcându-şi griji din cauza lecţiilor sau a cine ştie cărei intrigi cu prietenii ei de la şcoală, care nu îl privea pe el deloc?

— Eşti în regulă?

— Da, răspunse ea puţin prea repede. De ce?

— Nu ştiu. Eşti cam tăcută.

Ea insistă că nu are nimic, lăsându-l să se întrebe dacă nu cumva tristeţea era numai de partea lui, dacă nu cumva căuta cu orice preţ un indiciu că ea ar vrea să mai stea cu el puţin. Nu se putea abţine să nu aibă un sentiment acut de nostalgie faţă de copilul care fusese ea, fetiţa a cărei dispoziţie era transparentă ca vremea. în ultimul an devenise impenetrabilă, transformând fiecare interacţiune a lor într-o ghicitoare. Cu atât mai mult cu cât Hm nu reuşea să-şi dea seama dacă această stingherealâ ţinea de evoluţia normală a adolescenţei sau era ceva specific lor.

— A, uite, spuse ea, întorcând brusc capul ca să vadă o maşină sport care trecuse în trombă pe Pembroke Boulevard. E un Audi TT. Sunt

superbe.

Tim nu răspunse. De când intrase la şcoala particulară, Abby căpătase ceea ce el considera a fi un entuziasm disperat de competent faţă de lucrurile de cea mai bună calitate – televizoare cu plasmă, Rolex-uri, poşete de firmă, iPod-uri şi maşini care costau mai mult decât câştiga el într-un an – iar el încerca, fără să facă pe moralistul, să îi arate că pe el nu îl impresionau la fel de mult ca pe ea, însă lui Abby nu părea că-i pasă prea mult de ce crede el.

— Poate că într-o zi vii cu mine la întâlnirile de duminică, se aventură el. Ştii, doar ca să vezi cum e. Să vezi cum ţi se pare.

— Trebuie s-o întrebi pe mama.

Amândoi ştiau ce înseamnă asta. Termenii custodiei acordau fostei lui soţii control exclusiv asupra educaţiei şi formării spirituale a fiicei lor, iar Allison refuza categoric s-o lase pe Abby să pună piciorul în Tabernaclu, pe care o denumea „Casa de nebuni" Tim înţelegea de unde îi vine asta, iar dacă el ar fi fost în locul, ei ar fi simţit exact la fel. Dar întâmplarea făcea că acel loc era o mlaştină a vanităţii şi autoamăgirii, iar el se ruga ca Allison să găsească într-o bună zi puterea de a ieşi din ea, oricât de improbabil părea asta.

Nu că l-ar fi preocupat prea mult sufletul fostei sale soţii: era adultă şi responsabilă pentru propria ei viaţă, atât în această lume, cât şi în cealaltă. Dar Abby era încă un copil, iar Tim simţea că e un laş şi un tată rău pentru că lasă un judecător de la tribunalul familiei să intervină între fiica lui şi Dumnezeu. Era absurd: avea voie să fie antrenorul de fotbal al lui Abby, dar i se interzicea

s-o îndrume în ceva mult mai important, în singurul lucru care conta cu adevărat.

— Şi, ăă, ce o să faci restul zilei?

— Mă relaxez, spuse ea. Probabil stau pe mess o vreme, apoi mă duc la mall.

Tim oftă într-un mod pe care îl regretă imediat, ştiind că îl făcea să pară un încuiat, un Ned Flanders[7] fără mustaţă.

— E Ziua Domnului, draga mea. N-ar trebui s-o petreci la mall.

— Poate că o să mergem la film, spuse ea. Nu ştiu sigur.

Senzaţia lui de neajutorare – şi de eşec personal – se accentuă în timp ce intra în Greenwillow Estates, un cartier de lux plin de McVile[8] supradimensionate, nişte monstruozităţi una mai ţipătoare şi mai opulentă decât cealaltă. Dezgustul său faţă de aceste case exagerate – ce familie chiar avea nevoie de şase sute de metri pătraţi de spaţiu locuibil? – era agravat de o nemulţumire profesională. Tim era agent ipotecar, dar, cumva, nu reuşea niciodată să relaţioneze cu genul de oameni care cumpărau astfel de case. Se ocupa doar de oameni obişnuiţi, pe care îi cunoştea mai ales prin biserică – familii de oameni muncitori, cu două salarii, credite riscante şi puţine economii, care nu puteau să obţină decât împrumuturi cu dobândă mare şi rate variabile. Cu ajutorul acestora de-abia dacă reuşeau să pună mâna pe o fermă părăginită sau o casă obişnuită pe o stradă aglomerată sau într-un cartier

7 Personaj din filmul animat *The Simpsons.*

8 în original McMansions, termen peiorativ pentru vile de serie, mari şi scumpe, dar precare ca arhitectură.

marginal din alt motiv.

în timp ce trecea pe lângă peluzele imense, ciudat de imaculate de la Country Club Way – era mijlocul lui octombrie şi de-abia dacă puteai vedea o frunză căzută – Tim îşi imagina, ca în fiecare săptămână, că întoarce maşina şi o ia direct spre Tabemaclu. Cât de minunat ar fi să intre în biserică alături de fetiţa lui, cea pe care o iubea mai mult decât pe oricine altcineva, să stea împreună cu ea şi să asculte cuvântul lui Dumnezeu, în mijlocul dragostei care umplea acel spaţiu modest şi al vocilor voioase care se împleteau cântând.

Dar asta nu avea să se întâmple. Tatăl vitreg al lui Abby era avocat şi, după cum se spunea, unul bun. Oricât de politicos şi de prietenos era Mitchell de fiecare dată, Tim nu-şi făcea nicio iluzie care ar fi fost consecinţele pe care le-ar fi avut de suferit dacă ar fi încălcat termenii custodiei. Pastorul Dertnis îl încurajase s-o facă oricum – să aibă curajul de a face ceea ce trebuia făcut şi mai departe să se încreadă în Iisus –, dar Tim nu ajunsese încă la acel nivel de credinţă. între el şi Abby exista o relaţie specială – el o simţise de prima oară când o văzuse, la doar câteva secunde după ce venise pe lume – care supravieţuise tuturor încercărilor, acelor ani în care el dispăruse în sălbăticie, provocând tot felul de suferinţe oamenilor pe care îi iubea. Avea multe pentru care să se căiască şi nu putea suporta gândul de a petrece mai puţin timp cu fiica lui decât acum, în ni- ciun caz de a risca să fie despărţit de ea complet.

Mitchell şi Allison locuiau în ceva ce se numea vilă colonială în stil neogrec, pe Running Brook Terrace, o casă imensă de cărămidă cu portic sprijinit de stâlpi ornamentaţi. După ce îşi parcă Saturn-ul lui pe aleea largă, lângă un SUV Lexus negru incredibil de sclipitor, Tim lăsă motorul să meargă, în timp ce se întoarse spre fiica lui. Era o modalitate de a prelungi timpul petrecut împreună cu ea, ca şi cum drepturile lui custodiale nu luau sfârşit până când nu întorcea cheia în contact.

— Fetiţa mea, spuse, trecându-şi mâna prin părul ei negru şi lucios, atât de asemănător cu al lui. Să fii cuminte, bine?

Abby se uita la el răbdătoare, cu o expresie neutră. După o vreme dădu din cap.

— Bine, tati.

Tim îşi simţea inima aproape dureros de plină şi ar fi vrut să găsească o modalitate de a-şi exprima sentimentele. Dar acest fel de cuvinte nu îi erau niciodată la îndemână atunci când avea nevoie de ele.

— O să-mi fie dor de tine, Ab.

Fetiţa râse dulce – primul sunet fericit care ieşea din gura ei în dimineaţa aceea – şi îl bătu pe genunchi.

— Omule, spuse ea. Nu e decât o săptămână.

Allison stătea în holul însorit, pe două niveluri, de la intrare – avea un candelabru sclipitor care putea fi coborât sau urcat cu ajutorul telecomenzii – arătând încântător de neglijentă într-un halat auriu de mătase pe care Tim nu îl mai văzuse,

legat exact atât de lejer cât el să poată prinde o imagine chinuitoare a cămăşii de noapte negre de dedesubt. Allison o îmbrăţişă pe Abby, apoi îl invită la cafeaua ritualică de duminică dimi – neaţa şi la şedinţa de informare parentală. Bineînţeles că el ar fi putut să se scuze, să-i spună că se grăbeşte, că trebuie să se pregătească pentru biserică sau orice altceva, dar nu o făcea niciodată. Era mama copilului său, o femeie care stătuse alături de Tim mult mai mult decât ar fi meritat el, înainte ca, în cele din urmă, să se dea bătută, şi măcar atât putea să facă şi el, să-i acorde un sfert de oră pe săptămână din timpul lui.

Şi-ar fi dorit însă ca ea să fie ceva mai îmbrăcată. Allison era o femeie frumoasă – chiar şi la patruzeci de ani, cu zece kilograme postnatale în plus care nu păreau că ar avea de gând să dispară – iar Tim trebuia să se forţeze ca să-şi ţină ochii acasă în timp ce o urma prin sufragerie. Când ajunse la uşa livingului, se opri să-i salute pe Mitchell şi pe Logan, fiul în vârstă de doi ani al acestuia. Băiatul se juca cu nişte inele de lemn care trebuiau aruncate printr-un orificiu şi care păreau cumpărate dintr-un catalog cu jucării confecţionate exclusiv din materiale naturale, de către cei mai pricepuţi meşteşugari ai Lumii Vechi.

— *Hola,* strigă Mitchell. Iată-l pe *Señor Tim.*

Era un tip cu faţă de copil, de aproape patruzeci de ani, cu păr cârlionţat şi corp moale.

— *Hola,* răspunse Tim. Ce mai face ăsta mic?

Mitchell înconjură bicepsul dolofan al lui Logan cu

degetul mare şi arătătorul.

— Puternic ca un taur, declară el cu un accent rusesc ridicol.

Acesta smulse chicoteli voioase din partea băieţelului, care părea donat după tatăl său.

Abby se alătură fratelui şi tatălui ei, în timp ce Tim şi Allison îşi continuară drumul spre separeul pentru micul dejun. Era posibil, se gândea Tim, să existe o expli – caţie nevinovată pentru care fosta lui soţie nu era aproape niciodată îmbrăcată decent atunci când el apărea duminica dimineaţa. Era adevărat că ea nu se ruşinase niciodată de trupul ei şi, de când o ştia el, îi plăcuse să lâncezească în weekenduri pe jumătate dezbrăcată – dar Tim nu se putea abţine să nu presupună că Allison simţea o anumită satisfacţie să-i amintească tot ceea ce pierduse, toate plăcerile şi privilegiile la care renunţase pentru simplul şi stupidul motiv că îi plăcea mai mult să se drogheze decât să fie soţ şi tată.

Dacă asta era strategia ei, atunci funcţiona un pic prea bine. Stând în arcada bucătăriei de vis, nelinişţitor de imaculate – arăta ca un decor de film, nu ca un loc în care oamenii chiar găteau mâncare – şi privind-o cum îi toarnă cafea, Tim nu se putu abţine să nu remarce cât de neruşinat de scurt era halatul ei, nu mult mai lung decât o fustă mini, ceea ce îl făcu să se întrebe cât de scurtă putea fi cămaşa de noapte, ceea ce conduse, inevitabil, la gânduri şi mai detaliate despre corpul ei şi despre multele modalităţi în care se bucurase de el de-a lungul anilor. Mitchell trebuia să se fi simţit în paradis, un avocat tocilar care stătea într-o asemenea casă împreună cu o soţie

care avea o căpşună neagră tatuată pe fund – şi-o făcuse la mijlocul anilor '80, când asta era încă puţin îndrăzneţ – şi, în afară de cazul în care se schimbase ceva, un puternic apetit sexual. Răbdarea lui de a-şi obţine răsplata dăduse roade, iar Tim nu putea decât să-l invidieze pentru disciplina şi clarviziunea sa.

Insula micului dejun era lungă şi îngustă, cu o tăblie a mesei dintr-o bucată de granit albastru lustruit, care avea la un capăt o chiuvetă de o adâncime bizară. După ce se aşeză vizavi de el, Allison îşi aranjă faldurile halatului, cu un gest de pudoare întârziată, ca şi cum tocmai îşi dăduse seama ce purta şi împreună cu cine era.

— Şi cum a fost meciul de ieri?

— Am câştigat. Avem şanse la primul loc din divizie.

— Uau.

Allison părea impresionată, deşi amândoi ştiau că nu-i pasă absolut deloc.

— Şi Abby cum a jucat?

— Excelent.

Tim luă o gură de cafea, făcută din nişte boabe prăjite special despre care Allison susţinea că sunt mult mai bune decât Starbucks, deşi Tim nu putea simţi diferenţa.

— Însă voiam să-ţi spun – spre sfârşitul meciului s-a ciocnit destul de rău. Ea şi cu încă o fată s-au izbit în viteză una de cealaltă şi cred că un minut sau două şi-a pierdut cunoştinţa.

— O, Doamne, ai...

— Nu te îngrijora. Dr. Felder spune că nu are nimic, niciun semn de traumă sau altceva. A spus doar să fim atenţi, dar nu se aşteaptă să apară vreo problemă. Poţi să-l suni, dacă vrei.

Tim se aşteptase să i se ceară o grămadă de detalii – ştia că ea îi pune la îndoială discernământul de părinte, o reminiscenţă de pe vremea când grijile ei erau cât se poate de justificate –, dar explicaţia lui păru s-o satisfacă. Allison dădu din cap, cu ceea ce părea a fi compasiune sinceră.

— Trebuie să te fi speriat, îmi închipui.

— Nici nu-ţi poţi seama.

— Mă bucur că ai fost tu, spuse ea rotindu-şi capul în cercuri largi. Eu aş fi făcut infarct.

Allison începuse de curând să-şi facă şuviţe blonde, iar lui îi plăcea cum sclipeau pe fondul auriu, mai închis, al halatului. întotdeauna îi

plăcuse părul ei; când făceau dragoste, ea se juca cu el, trecându-i-l peste faţă şi peste abdomen ca pe o mătură, şi nu se plânsese niciodată dacă o trăgea de el atunci când făceau sex dur.

Conversaţia trenă câteva secunde, suficient ca el să audă muzica din surdină; era „Cassidy", cântată de The Grateful Dead, o versiune live pe care nu o mai ascultase. Tim mormăi surprins.

— Ce e asta, înregistrare din sală?

— Din seria de CD-uri complete, răspunse ea.

— Dar de când...?

— întotdeauna mi-au plăcut, răspunse ea uşor agresiv.

— Nu ştiam.

— Muzica îmi plăcea. Numai că nu-mi plăceau drogurile şi toată nebunia.

— Bine. Cum spui tu.

Ea îl privi cu o curiozitate sinceră.

— îţi mai plac chestiile astea?

— Nu cine ştie ce. încerc să le las în urmă.

— Cred că nu e uşor.

Allison zâmbi trist, în semn de recunoaştere a dificultăţii efortului său.

— E mai uşor pe zi ce trece.

— Mă bucur.

Allison se opri, lăsându-l pe chitarist să termine un solo mai jazzistic, cu acel sunet solar, curat, pe care nimeni nu-l putea imita.

— Şi ce mai face Carrie?

— Bine. Ca de obicei.

Lui Tim nu-i plăcea să discute despre soţia sa cu Allison, deşi aceasta era cât se poate de dispusă să discute despre soţul ei cu el.

— Transmite-i salutări.

Tim dădu din cap, simţindu-se puţin dezorientat. Stând în faţa lui Allison, în această bucătărie superbă, şi ascultând Grateful Dead într-o duminică dimineaţa, îi venea uşor să creadă că asta este viaţa lui – viaţa *lor* – o versiune nouă, îmbunătăţită, a celei pe care el o făcuse praf cu atâta nonşalanţă. Abby era împreună cu ei, iar Mitchell, Logan şi Carne erau doar nişte oameni pe care îi cunoşteau, unii nu neapărat importanţi. Senzaţia era atât de puternică, încât trebui să facă un efort să-şi aducă aminte că pierderea acelei vieţi, oricât de dureroasă ar fi fost, fusese cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. Dumnezeu avea un plan pentru el, un plan care implica ceva mult mai important decât

0 casă imensă, o soţie frumoasă şi o familie intactă şi fericită. Coborî de pe scaun şi-şi împinse cana de cafea.

— Trebuie să plec, spuse.

De obicei lui Tim îi plăcea noul său apartament – era un apartament de bloc, cu două dormitoare, parchet, aer condiţionat, şemineu cu gaz şi mese laminate – dar de fiecare dată când se întorcea din Greenwillow Estates

1 se părea înghesuit şi mizer. Toate erau îngrămădite împreună – jumătatea de baie cât un dulap de lângă uşa de la intrare sau masa din bucătărie băgată între frigider şi maşina de spălat vase, care te obliga să te întorci pe lateral când serveai sau strângeai masa. Mobila, care era foarte bună şi deloc ieftină, părea banală şi anonimă, chiar uşor de prost gust, într-un mod pe

care el n-ar fi putut să-l descrie.

Avu o reacţie similară şi faţă de Carrie, care stătea pe canapeaua din living, răsfoind revista *Parade.* Cu Allison în minte, Carrie părea mai ştearsă ca de obicei, uşor dezamăgitoare. Probabil că privise spre ea puţin prea mult sau prea apăsat, pentru că ea lăsă jos revista şi se uită spre el cu un zâmbet îngrijorat.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu.

— Ce mai face mama lui Abby?

Din cine ştie ce motiv, Carrie se încăpăţâna să se refere la Allison în modul acesta, iar Tim nu reuşea să-şi dea seama dacă era o ironie subtilă sau o formă de respect.

— Greu de spus. N-am stat decât puţin.

Carrie dădu din cap, continuând să-l privească în ochi, ca şi cum ar fi aşteptat instrucţiuni. Deşi era deja îmbrăcată pentru biserică, Hm ştia că aşteaptă ca el s-o ia de mână şi s-o conducă în dormitor, cum făcea aproape în fiecare duminică, pentru a profita de acest interludiu – primul din timpul weekendului – de după ce el o ducea pe Abby acasă şi dinainte să meargă la biserică.

Dar Tim stătea nemişcat, cu mâinile înfundate în buzunare, amintindu-şi ce îi spusese pastorul Dennis, după seara de studiat Biblia de miercuri: să nu îşi atingă soţia înainte de a-şi curăţa gândurile şi de a-şi purifica inima. Deoarece era necinstit şi lipsit de respect să facă dragoste cu Carrie după ce fusese excitat de Allison, să transforme o femeie în înlocuitoarea alteia.

— Pari supărat, spuse ea. Să-ţi fac nişte ochiuri?

El scutură din cap, simţind un val subit de afecţiune pentru ea. Carrie era o fată drăguţă, care nu voia altceva decât să-l facă fericit. Tim se apropie de canapea şi îi întinse mâna, ca şi cum ar fi invitat-o la dans.

— Roagă-te împreună cu mine, îi spuse el. Vrei?

Hm şi Carrie erau căsătoriţi de mai puţin de un an. Pastorul Dennis le făcuse cunoştinţă la un picnic al bisericii, la puţin timp după ce Tim descoperise Taber – naclul şi renăscuse întru Domnul.

— Aş vrea să-ţi prezint pe cineva, îi spusese el. Cred că o să-ţi placă.

Tim a fost plăcut surprins când pastorul Tim l-a condus la masa pentru condimente, unde o blondă semănând cu o cântăreaţă de folk se chinuia cu o pungă mare de furculiţe, cuţite şi linguri de plastic, care nu voia să se deschidă. Spre deosebire de majoritatea femeilor care se rugau la Tabemaclu, era tânără şi destul de drăguţă, cu păr lung şi drept şi ochi albaştri, mereu surprinşi. în lumina puternică a după-amiezii, Tim nu s-a putut abţine să nu remarce că bluza ei ţărănească – un articol de îmbrăcăminte diafan, brodat, genul de lucruri pe care le purtau hipiotele din anii '70 – era suficient de transparentă ca să nu fie nevoie să te chinui pentru a vedea conturul sutienului de sub ea, care era singurul prilej de distracţie la o astfel de întrunire. Avea sânii rotunzi şi moi, nu genul care îi plăceau lui, dar a făcut un efort să nu se mai holbeze la ei. Nu era mândru de el că se comportă

într-un mod atât de puţin cucernic, dar tânjea după femei de când avea doisprezece ani, ceea ce se dovedise a fi o tendinţă mult mai greu de controlat decât se aşteptase el.

Pastorul Dennis i-a luat lui Carrie punga buclucaşă.

— Eşti concediată, i-a spus el. Poţi să pleci. Şi ia-l şi pe băiatul ăsta cu tine.

Carrie i-a zâmbit stânjenită lui Tim, ştergându-şi cu dosul palmei fruntea transpirată.

— Bună, a spus ea. Tu eşti chitaristul.

— Basist, a corectat-o el.

Pentru o clipă, Tim a fost distras de faptul că pastorul Dennis nu reuşea nici el să deschidă punga. Trăgea de ea cu ambele mâini, strâmbându-se fioros, ca un om care ar vrea să rupă o carte de telefon în două.

— La naiba, a murmurat el.

— E un plastic foarte gros, l-a avertizat Carrie.

Cu un ultim geamăt eroic, pastorul a sfâşiat punga, declanşând o adevărată cascadă de tacâmuri peste masă, inclusiv câteva cuţite care au aterizat într-un bol cu fasole. Tim şi Carrie au încercat să-l ajute să facă ordine, dar el i-a alungat.

— Mă descurc, le-a spus el. Voi duceţi-vă şi faceţi cunoştinţă. Sunt sigur că aveţi o grămadă de lucruri în comun.

S-au aşezat la umbră, bând suc cald şi privindu-i pe copiii care se legau imul de celălalt pentru cursa pe trei picioare. La momentul acela, Tabemaclul era o biserică relativ nouă – fusese

construită doar de doi ani, după ce pastorul Dennis şi o mână de familii nemulţumite se rupseseră de parohia Living Waters din Gifford, pe care pastorul o acuza că ar fi „o adunătură insipidă şi sentimentală de ipocriţi laşi, care îşi iubesc mai mult cablul TV decât îl iubesc pe Iisus Hristos" – aşa că nu existau decât vreo zece concurenţi, între cinci sau şase ani şi doisprezece sau treisprezece.

Una peste alta, se gândea Tim, nu erau prea arătoşi, băieţii slabi şi serioşi, fetele îmbrăcate prea gros pentru o zi atât de caldă, vizibil incomodate, cu totul diferite de fetele băieţoase şi sigure pe ele cu care Abby juca fotbal. Ascultau pasiv, dând din cap serioşi, în timp ce Eddie, pastorul mai tânăr, le spunea că păcatul e ca un al treilea picior, o excrescenţă stranie care ne face să ne împleticim pe drumul vieţii. Dacă am putea scăpa de el, am alerga ca vântul, cu Domnul nostru alături.

Era o metaforă interesantă, care nu părea să deranjeze pe nimeni. Când a început prima cursă, copiii au făcut câteva salturi în faţă, reuşind câţiva paşi smuciţi înainte de a ţipa speriaţi şi de a se prăbuşi câte doi în iarbă. După câteva secunde de ilaritate, s-au ridicat şi au pornit din nou, târând acel picior în plus cât mai bine posibil.

— Ai avut o viaţă atât de interesantă, i-a spus Carrie lui Tim. Eu n-am făcut aproape nimic.

Din câte îşi dădea el seama, nu exagera deloc. Era o femeie de douăzeci şi patru de ani, crescută într-o casă foarte religioasă, care nu mersese la facultate şi nu trăise pe cont propriu. Se întâlnea rar cu bărbaţi, nu avea prieteni apropiaţi în afara

bisericii şi lucra ca secretară a unui agent de asigurări creştin, prieten de familie. După câte spunea ea, singurul ei act de sfidare fusese să-l urmeze pe pastorul Dennis la Tabemaclu împotriva voinţei părinţilor ei, care rămăseseră alături de Living Waters. Era firesc să fie fascinată de trecutul agitat al lui Tim, mai ales de trupa de rock în care cântase când era de vârsta ei.

— Cred că a fost extraordinar, a remarcat ea, ca şi cum Tim i-ar fi povestit că urcase pe Everest sau că luptase în război. Nici nu-mi pot imagina.

— La vremea respectivă era distractiv, a recunoscut el. Dar eram egoist. Am făcut să sufere o grămadă de oameni.

— Dar acum eşti mântuit. Deci e în regulă.

Pentru o clipă, Tim nu şi-a putut da seama dacă ea îl
ironizează sau nu. I se întâmpla des, în primele lui luni în cadrul Tabemadului, când nu petrecuse suficient timp cu creştini radicali. Era atât de obişnuit să stea cu şmecheri, mincinoşi şi drogaţi, încât îl deruta foarte uşor dacă cineva îi vorbea direct, fără îndoială sau ironie.

— E minunat, a spus el. Dar port cu mine o mare vinovăţie.

I-a povestit despre Allison şi Abby şi despre regretul cu care trăia în fiecare zi.

— Am pierdut casa, a mai spus el. Nu mai plăteam ratele deloc.

— Şi eu sunt o păcătoasă, a zis Carne.

El a dat din cap, înţelegând că ea avea intenţii bune, chiar dacă ceea ce spunea era o abureală – lozinci creştine menite să-i facă pe cei ca el să se

simtă mai buni, mai puţin singuri.

— Nu pari o păcătoasă, i-a spus el.

Apoi a privit spre teren, unde a doua cursă tocmai începuse. Gemenii de unsprezece ani ai familiei Rapp, Mark şi Matthew, alergau perfect la unison, mult înaintea plutonului, ca şi cum cel de-al treilea picior ar fi fost cel mai natural lucru cu putinţă. Carrie a râs, puţin mai tare decât s-ar fi aşteptat el, şi l-a atins uşor pe braţ.

— Nu contează cum arăţi, l-a asigurat ea. Contează ceea ce faci.

Dacă n-ar fi ştiut că e imposibil, Tim ar fi crezut că flirtează cu el.

în săptămânile următoare au tot dat trnul peste ce – lălăit, mult mai des decât s-ar fi putut explica prin simple coincidenţe. Pastorul Dennis îl invita la cină, iar acolo era şi Carrie, împreună cu un cuplu de enoriaşi, ca să nu fie prea bătător la ochi. Dacă el se oferea să zugrăvească sanctuarul sâmbătă dimineaţa, se dovedea apoi că şi ea se înscrisese pentru exact aceeaşi tură. Când s-a stabilit cine cu cine merge cu maşina la festivalul creştin, Carrie s-a nimerit, întâmplător, pe locul din dreapta al Sa- turn-ului său. Tim înţelegea exact ce se întâmplă – nu erau prea mulţi oameni necăsătoriţi în Tabemadu, iar pastorul Dennis îi avertiza în mod regulat despre pericolul de a avea relaţii cu necredincioşi – astfel că a încercat, cât mai politicos posibil, să-i dea de înţeles că nu e interesat de ea.

Ceea ce îl uimea era motivul pentru care o bună creştină precum Carrie ar fi vrut să se combine cu un tip ca el. Nu-şi dădea seama oare

că e o epavă – tată divorţat, de-abia scăpat de droguri, şi fost cântăreţ care ar fi putut ajunge la *Behind the Music*[9], în cazul în care ar fi auzit cineva de el?

Reversul incapacităţii lui de a pricepe ce o atrăgea pe Carrie era o înţelegere cât se poate de clară a ceea ce *nu* îl atrăgea pe el. Pentru că, din păcate, adevărul era că până şi acum, când îl primise pe Iisus în inima lui, renunţase la droguri şi la alcool şi se angajase să meargă pe calea Domnului, tot nu reuşea să fie prea interesat de fetele care erau nişte bune creştine. Se părea că unele lucruri sunt mai greu de dat înapoi decât altele.

În parte, era doar obişnuinţă – sau cel puţin aşa spera. Femeile care îi plăcuseră în trecut, inclusiv Allison, erau femei care beau, fumau şi aveau o viaţă sexuală aventuroasă, fete rele cu pantaloni mulaţi care te lăsau să le fotografiezi şi care râdeau amintindu-şi de acea dată când i-o frecaseră unui necunoscut drăguţ într-un autobuz Greyhound, doar pentru că de la Harrisburg la New York era drum lung şi ce altceva puteai să faci ca să treacă timpul? Nu că Tim ar fi vrut să fie atras de asemenea femei, dar *era,* şi uneori avea impresia că sexualitatea lui se pervertise atât de mult în toţi aceşti ani, încât nu mai putea s-o aducă la normal.

Întregul subiect era atât de tulbure şi de complicat, încât nici n-a ştiut ce să spună atunci când pastorul

9 Serial de documentare despre vieţile sinuoase ale membrilor unor trupe de rock, mai ales după despărţirea acestora.

Dennis l-a tras deoparte după slujba de duminică, la vreo lună după picnic, şi l-a întrebat de ce e atât de rece cu Carrie, în condiţiile în care era clar că ea ajunsese să ţină la el foarte mult.

— Ăăă... nu ştiu, s-a bâlbâit Tim. Adică, e o fată drăguţă şi aşa mai departe. Dar e atât de tânără. E ca şi cum am trăi pe planete diferite.

Pastorul Dennis n-a părut prea fericit de acest răspuns.

— Amândoi îl iubiţi pe Iisus, a spus el. Mie mi se pare că asta e aceeaşi planetă.

Pastorul avea dreptate, dar lui Tim îi era mult mai simplu să bâlbâie ceva despre diferenţa de vârstă dintre ei decât să-i spună adevărul, respectiv că el avea o aventură bizară şi stupidă cu o femeie căsătorită care era complet opusul a lui Carrie şi, din păcate, mult mai pe gustul lui.

Deanna Phelan era o consilieră în probleme de dependenţă pe care o întâlnise cu câţiva ani în urmă, în cadrul a ceea ce, pentru el cel puţin, fusese un program ambulatoriu de dezintoxicare de o ineficienţă spectaculoasă al Spitalului Sf. Bartholomew. Ea era conducătoarea grupului său, o femeie frumoasă, cu gura spurcată, care făcea adesea aluzii umoristice la propriul ei trecut de dependenţă de droguri şi comportament autodistructiv. După ce Tim terminase programul, ea îl sunase de câteva ori să vadă cum evoluează, dar el fusese prea ocupat să o sune înapoi; a doua zi după ce terminase acel program, revenise spectaculos la obiceiurile lui şi se apucase de un chef prelungit cu cocaină care pusese' capăt

căsătoriei sale şi îl adusese, în cele din urmă, faţă în faţă cu Domnul.

A întâlnit-o din nou la puţin timp după ce Tim îşi dedicase viaţa bisericii, când au dat întâmplător unul de celălalt la un service auto de pe McLean Road. Tim citea Biblia în sala de aşteptare, când ea a intrat pe uşa de serviciu vorbind la telefon atât de tare şi de nepă- sătoare faţă de ceilalţi, de parcă ar fi fost singură la ea acasă.

— Eu nu sunt chelneriţă, dragul meu. Dacă vrei altceva, n-ai decât să-ţi găteşti singur.

I-a recunoscut imediat vocea – avea o tonalitate răguşită, uşor belicoasă, care l-a făcut să ridice involuntar privirea – dar a avut nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama dne e. La spital avea părul prins în coadă; acum era tuns scurt, băieţeşte, dându-i o alură de spiriduş care se potrivea cu silueta ei zveltă şi atitudinea de dură.

— Ghinion, băiete. Va trebui să te mulţumeşti cu mama pe care o ai, a spus ea pufnind în telefon. Şi eu te iubesc. Acum apucă-te să-ţi faci temele.

A închis telefonul şi a început să se bată cu palma în tâmplă, ca şi cum ar fi vrut să-şi scoată apa din ureche.

— Adolescenţii, i-a spus ea în chip de explicaţie.

Tim a zâmbit, iar ea l-a recunoscut şi l-a privit cu ochii
mari.

— Să fiu a naibii! E chiar domnul Grateful Dead.

Măgulit că îşi amintise de el, Tim s-a ridicat în picioare şi a dat mâna cu ea. Ea l-a examinat atent, în timp ce făceau cunoştinţă din nou.

— Arăţi cu mult mai bine decât ultima oară când te-am văzut.

— N-am mai luat droguri de un an, a spus el, strădu-indu-se să nu zâmbească prosteşte, ca un copil care are numai note de zece în carnet.

— Mă bucur. Terapie de grup?

El i-a arătat Biblia.

— Iisus.

O expresie binecunoscută de dezamăgire a apărut pe faţa ei. Oamenii care nu erau mântuiţi nu voiau să te audă vorbind despre Iisus. îi făcea să se simtă prost, ca şi cum te-ai fi lăudat cu o petrecere extraordinară la care ei nu fuseseră invitaţi, deşi bineînţeles că toată lumea era invitată.

— Se întâmplă multe în ziua de azi, a spus ea.

— Nu eram suficient de puternic să reuşesc singur, a explicat el. Aveam nevoie de ajutorul Lui.

Ea a părut că vrea să spună ceva dispreţuitor, dar apoi s-a răzgândit.

— Ei, i-a spus, strângându-l de umăr în semn de felicitare. Nu contează modalitatea. Cred că soţia ta e încântată.

Faţa lui Hm s-a înroşit, ca de fiecare dată când venea vorba de situaţia lui maritală.

— Păi, ăă... nu mai suntem împreună.

I-a oferit o versiune prescurtată a poveştii, accentuând faptul că nu îi reproşa lui Allison că îl părăsise şi susţinând insistent că se bucura că ea

se descurcase atât de rapid, găsindu-şi un bărbat care îi putea oferi acel tip de viaţă la care ea visase din totdeauna.

— Vorbesc serios, a spus el detectând o notă de scepticism în felul în care Deanna dădea din cap. Femeia aia ar merita un premiu.

— Aveaţi şi o fetiţă, nu-i aşa?

— Ai memorie bună. Numai că acum are deja zece ani. încerc să recuperez timpul pierdut. Am senzaţia că am ratat o mare parte din copilăria ei.

— Trece atât de repede. Băieţii noştri sunt la liceu acum. Nici măcar nu mai ştiu să vorbească, doar mormăie.

Tipul de la service a strigat „Satum-ul albastru", iar Tim s-a dus să plătească. înainte să plece, s-a oprit să-şi ia la revedere de la Deanna.

— Mă bucur mult că ne-am întâlnit, i-a spus el.

Deanna i-a strecurat cartea ei de vizită în buzunar.

— Sună-mă dacă simţi vreodată nevoia să vorbeşti cu cineva, a spus ea, surprinzându-l apoi cu o îmbră – ţişare care a durat mai mult decât se aştepta. Sunt foarte mândră de tine, Tim.

Hm a băgat cartea de vizită în portofel – pe faţa acesteia era tipărit numărul de la serviciu al lui Deanne, iar pe dos era mâzgălită adresa de e-mail – spunându-şi că ea nu voise să sugereze nimic anume când i-o dăduse. Era doar o cunoştinţă prietenoasă, care se oferise ipocrit, ca toţi ceilalţi, să păstreze legătura. Era ridicol să citească în asta un mesaj ascuns.

Numai că el era singur – nu mai atinsese o femeie de luni de zile – şi excitat ca un băiat de clasa a zecea. Iar o voce din capul lui – vocea lumească a omului corupt şi egoist care nu mai voia să fie – îi amintea încontinuu că femeile mature nu îţi bagă numărul de telefon în buzunar dacă nu sunt interesate să se cupleze cu tine. Nu conta dacă svrnt căsătorite sau nu. Tim ştia suficient de bine cum merg lucrurile ca să-şi dea seama că unii oameni sunt mai căsătoriţi decât alţii.

Prin simpla putere a voinţei sale a reuşit să reziste două săptămâni fără s-o contacteze, timp în care simţea cum cartea de vizită îi arde portofelul. Dar apoi pastorul Dennis a ţinut o predică despre ispită, care l-a făcut să-şi regândească strategia.

— Ştiţi ce e ispita? întrebase pastorul. E o ciupercă. Se ascunde în colţurile întunecate ale sufletului, în acele crăpături şi crevase umede la care preferăm să nu ne gândim. Ei, să vă spun ceva, oameni buni. Nu poţi ignora ispita. Nu-nu. Aşa prosperă ea. Pretinzi că ea nu există şi în curând acea pată mică de mucegai se transformă într-o ciupercă otrăvitoare uriaşă, cu rădăcini adânci şi încâlcite. Atunci să vedeţi cât de uşor e să scapi de ea! Nu, ceea ce trebuie să faci cu ispita e s-o priveşti în faţă, în plină lumină! Imediat! Din clipa în care ţi-ai dat seama că există! Să o expui la aer curat şi în lumina lui Iisus Hristos! Pentru că ştiţi ce se întâmplă, prieteni? Acea ciupercă scârboasă nu suportă lumina soarelui! Se zbârceşte şi moare! Amin!

După predică, Tim s-a dus acasă şi i-a scris un

lung e-mail lui Deanne, povestindu-i despre Tabernaclu, despre ce influenţă minunată avea asupra vieţii lui şi cât de mult dorea să o împărtăşească cu prietenii lui. Nu ştia ce părere are ea despre Iisus, dar se gândea că ar fi o idee bună să vină duminica la biserică, împreună cu familia ei. Ar fi putut să fie o experienţă foarte profundă pentru fiii ei, care, ca adolescenţi, erau expuşi multor rele pentru a căror înfruntare nu erau echipaţi moral. Spera ca ea să nu se supere că îi vorbeşte atât de direct, dar el credea că Dumnezeu îi făcuse să se întâlnească din nou cu un anumit motiv.

„Ştiu că eşti în căutarea a ceva", îi scria el. „Toţi suntem. Eu sunt dovada vie a milei lui Dumnezeu. Singura mea datorie e să îl laud şi să răspândesc cuvântul Lui."

„Mă bucur că mi-ai scris", a răspuns ea. „îmi pare rău, dar nu simt deloc interesată de religia ta. Dar mi-ar face plăcere să ne întâlnim şi să bem o cafea. Mie mi-ar conveni în timpul săptămânii."

În numele înfruntării ispitei, în joia următoare, de dimineaţă, Tim s-a întâlnit cu Deanna la Starbucks. Ea purta fustă, tocuri cui şi o bluză foarte decoltată, iar Hm nu s-a putut abţine să nu-i spună cât de bine arată. însă chiar în timp ce îi făcea complimentul se mustra pentru că pornise pe un ton greşit discuţia, despre care sperase că va fi cordială, şi nu un flirt.

— Mersi, a spus ea, jucându-se nervos cu o brăţară de mărgele. Mă bucur că-ţi place. Cred că am schimbat şase ţinute până să ajung la asta. N-

a fost simplu, pentru că nu eram deloc sigură ce fel de întâlnire e asta.

— Nu e o întâlnire propriu-zisă, a asigurat-o el. E doar... ştii, doi prieteni vechi care beau o cafea. Nimic altceva.

— Bine, a spus ea. Mă bucur că ai lămurit asta. Suntem doi vechi prieteni care beau o cafea.

Şi o vreme aşa a părut să fie. Au discutat despre copii, slujbe şi despre cât de greu e să nu mai iei droguri, spu- nându-şi poveşti cumplite de pe vremea când erau dependenţi. Ea l-a informat despre cum evoluaseră unii dintre membrii grupului său de la Sf. Bartholomew, inclusiv un tip care era la închisoare şi altul care murise în timp ce conducea băut.

— Puteam fi eu în locul lui, a spus Hm. Făceam atâtea lucruri stupide pe vremea aia. Doar mila Domnului m-a făcut să nu mă omor. Sau să omor pe altcineva. Ştii de ce m-a obligat atunci judecătorul să intru în programul de dezintoxicare?

— Parcă ai condus băut, nu?

— Era după un concert. Chitaristul dormea pe locul din dreapta, iar eu am luat-o prin parcare în direcţia greşită. Nu doar conduceam, *goneam.* Era ora patru dimineaţa, dar erau destul de multe maşini în parcare, iar mie mi se părea că ele se mişcă aiurea. Claxonam încontinuu, făceam semn cu farurile şi ţipam la cretinii ăia să se dea la o parte, şi cred că asta m-a sala va t. Cred că mersesem vreo opt kilometri până să mă oprească poliţia. Se pare că eram foarte indignat când mi-au pus cătuşele, îi tot întrebam de ce se iau de mine şi nu de nebunii ăia.

Deanna a râs şi a scuturat din cap. Apoi, pe neaşteptate, şi-a întins mâna şi şi-a aşezat-o peste a lui. Gestul părea atât de natural şi de puţin premeditat, încât lui nu i-a trecut prin cap să se opună.

— Mă bucur să te văd, a spus ea. Ştiu că nu e foarte deontologic să recunosc asta, dar pe vremea aia mă cam îndrăgostisem de tine.

— Da? N-am ştiut.

Măgulit şi alarmat în acelaşi timp, Tim şi-a tras mâna de sub a ei.

— Da. Aş fi vrut să-ţi cer să ne vedem, dar nu m-ai sunat înapoi.

— Să ne vedem? Eram amândoi căsătoriţi.

— Nu spun că era o idee bună.

Deanna părea stânjenită. Tim simţi cum piciorul ei se freacă de glezna lui, pe sub masă.

— Nu ştiu. Uneori am probleme cu monogamia. Adică Jack e un tip extraordinar, dar douăzeci de ani înseamnă foarte mult.

Tim asculta această mărturisire cu un amestec de dorinţă şi dezamăgire. Era exact lucrul de care se temuse. Sau era exact lucrul la care sperase?

— Nu ai uneori senzaţia asta faţă de mâncare? l-a întrebat ea. Ştii cum e, îţi place foarte mult puiul, e mâncarea ta preferată, ai putea să mănânci pui la nesfârşit. Şi apoi, într-o zi, *paf,* nici măcar nu mai poţi *să te uiţi* la pui.

— M-mie îmi place puiul, a spus el, retrăgându-şi glezna de lângă piciorul ei.

— Şi mie. Era doar o ipoteză.

Încercând disperat să-şi regăsească hotărârea, Hm şi-a băut restul de cafea cu lapte călduţă şi a sărit în picioare, de parcă ar fi auzit un foc de

armă.

— A fost o adevărată plăcere, a spus el. Dar trebuie să mă întorc la lucru.

— Chiar acum?

— Da, ăăă...

— Ţi-e frică de mine?

— Nicidecum. Am o întâlnire. Uitasem de ea complet.

— înţeleg, a spus ea, bosumflându-se drăguţ. Sună-mă cândva, bine?

— Sigur, a răspuns Tim, întinzând mâna ca şi cum ar fi încheiat o afacere. Mă bucur că te-am văzut.

— Şi eu, a spus ea imitând tonul lui masculin, în timp ce dădeau mâna. Şi eu mă bucur că te-am văzut.

Tîm ştia că scăpase ca prin urechile acului şi şi-a jurat să nu mai ajungă în situaţia asta. însă două zile mai târziu, Deanna i-a trimis un e-mail la serviciu, între- bându-l dacă e ocupat în seara aceea. El a răspuns că nu are nimic planificat. Ea l-a întrebat apoi dacă ar fi în regulă să vină pe la el vreo oră. Lui Tim i s-a părut ocazia perfectă de a clarifica lucrurile între ei.

„NU", i-a scris. „NU AR FI ÎN REGULĂ. TE ROG, NU MĂ ISPITI ÎN MODUL ACESTA. NU AŞA VREAU EU SĂ-MI DUC VIAŢA!!!"

A cântărit cuvintele de pe ecran, simţindu-se mândru de faptul că îşi respectă convingerile. Dar chiar în timp ce se felicita, simţea cum o senzaţie exaltantă de capitulare i se răspândeşte în tot corpul. Se ţinuse tare atât de mult timp. Iar slăbiciunea era un prieten atât de bun şi de vechi.

A apăsat tasta backspace până când ecranul a rămas gol, apoi a scris: „Sigur, ar fi extraordinar!!!”.

Şi-a petrecut restul zilei încercând să se convingă singur să oprească mecanismul pe care îl pusese în mişcare. N-a putut să mănânce sau să se concentreze la lucru, străduindu-se doar să inventeze strategii prin care s-o ţină pe Deanna la distanţă. Putea să plece de acasă sau să se ascundă înăuntru, cu luminile stinse. Putea să-i lase pe uşă un bilet prin care să-i spună să plece. Dar se amăgea singur. La ora opt era deja spălat şi proaspăt ras, tremurând de nerăbdare când i-a deschis uşa. Ea a intrat înăuntru, în tenişi, pantaloni de lycra şi o bustieră de sport roz cu violet. L-a sărutat apăsat, trecându-şi mâna peste abdomenul lui, înspre catarama curelei lui.

— Sper c-o să mă faci să transpir, i-a spus. Acum ar trebui să fiu la sala de gimnastică.

în asta consta aventura lor – nenumărate e-mailuri şi o oră de sex ilicit o dată sau de două ori pe săptămână. Şi totuşi părea ceva capital, ceva ce arunca o umbră întunecată asupra tot restului vieţii sale, inclusiv – sau mai ales – asupra relaţiei lui personale cu Iisus. Deoarece, cum puteai să-l iubeşti pe El în felul în care El merita să fie iubit, dacă nu te puteai abţine să păcă- tuieşti sau, mai rău, dacă *de-abia aşteptai* să păcătuieşti? Şi cum puteai să-l preamăreşti pe El în felul în care El merita să fie preamărit, când rugăciunile tale sincere pentru tărie sufletească rămâneau neauzite?

Spre meritul său, Tim nu ceda fără luptă. De

fiecare dată când erau împreună îi jura lui Deanne că aceea era ultima oară, că, oricâtă plăcere îi făcea compania ei, nu mai putea continua să trăiască în ipocrizie, trădându-şi promisiunile solemne pe care le făcuse lui Dumnezeu şi sie însuşi. Ea se prefăcea că-l crede, dând din cap cu tristeţe şi spunându-i să facă ceea ce crede că e bine, că înţelegea perfect şi că avea să-i fie foarte dor de el. Dar apoi, după câteva zile, ca şi cum această conversaţie n-ar fi avut loc niciodată, Deanna apărea neanunţată la uşa lui, în echipament de gimnastică şi toată farsa se repeta de la capăt.

Pe măsură ce treceau săptămânile, întâlnirile lor deve- niră din ce în ce mai ostile. Uneori Hm avea impresia că ea se delectează cu slăbiciunea lui, având o plăcere perversă să-l vadă cum se prăbuşeşte, ca şi cum incapacitatea lui de a se controla dădea bine pentru ea, ca femeie. Dar ceea ce îl irita cu adevărat era aerul ei de inocenţă, ca şi cum el era singura persoană compromisă moral din pat.

— Cum faci? a întrebat-o într-o seară, în timp ce ea îi făcea sex oral. Te duci acasă şi îţi săruţi copiii de noapte bună cu gura asta?

Ea şi-a ridicat privirea spre el, mai mult surprinsă decât jignită.

— O să mă spăl pe dinţi mai întâi, dacă asta te face să te simţi mai bine. Să fac şi gargară?

— Nu-mi pasă ce faci. Eram doar curios.

Câteva minute mai târziu, când el îi făcea ei acelaşi lucru, Deanna a spus dintr-odată:

— Mă întreb cum ar face Iisus.

El şi-a ridicat capul.

— Ce? Ce-ai spus?

— Mă întrebam, dacă el mi-ar face chestia asta, oare ar face mişcarea aia învârtită cu limba? E o chestie destul de subtilă.

— Nu-L amesteca în asta, bine?

— De ce? a spus ea. Voi doi aţi putea să mă faceţi împreună.

Asta ar fi trebuit să fie ultima picătură. Tim ar fi trebuit să se ridice, să-şi adune hainele şi s-o roage să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată. însă el n-a făcut altceva decât să-şi aplece capul şi să continue.

Mai târziu, când a încercat să-şi dea seama de ce i-a permis să-l insulte pe Domnul în felul ăsta, Tim a găsit două explicaţii. Prima, care îl făcea să se simtă puţin mai bine, nu era atât o explicaţie, cât o recunoaştere a faptului că el şi-o făcuse cu mâna lui, că ea n-ar fi spus nimic despre Iisus dacă el n-ar fi adus vorba de copiii ei. în această versiune a evenimentelor, Tim n-o mai blama pe ea, din cauza propriei sale vinovăţii şi a unui simţ instinctiv al dreptăţii, ştiind că el depăşise limita decenţei şi că ea avea dreptul să se răzbune.

Cea de-a doua explicaţie, pe de altă parte, nu-l făcea deloc să se simtă mai bine. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât înţelegea mai bine că modul în care ea îşi bătuse joc de credinţa lui nu doar îl jignise, d îl şi exd – tase, şi că avusese acest efect anume din cauză că o parte a lui – vechiul Tim, dependentul cinic care îşi bătea joc de orice – era de acord cu ea, sau cel puţin era dispus să ia în calcul posibilitatea ca această schemă cu Iisus să fie deja depăşită. Sigur, fusese

un sprijin important, ajutându-l să scape de dependenţa lui de alcool şi droguri. Dar poate că asta era tot. Poate că acum, când era curat, putea să-l lase în pace pe Iisus şi să se întoarcă la vechiul lui fel de-a fi, să nu mai încerce să se ridice la înălţimea a ceea ce se dovedea a fi un cod de conduită al naibii de restrictiv, o cărare atât de dreaptă şi de îngustă, încât un bărbat singur de patruzeci de ani trebuia să se autoflageleze de fiecare dată când făcea dragoste cu o femeie frumoasă care îi bătea la uşă şi i se oferea cu inima deschisă şi fără nicio condiţie, genul de noroc pe care în oricare altă perioadă din viaţa lui l-ar fi sărbătorit ca pe un cadou miraculos căzut din cer.

Cine ştie cât ar mai fi durat asta, cât de mult ar fi continuat Tim să se prăbuşească, dacă n-ar fi fost salvat, într-o joi seara, de un ciocănit la uşă. Urmase atât de repede după plecarea lui Deanne, încât Tim a presupus automat că ea se întorsese să-şi ia ceva ce uitase sau ca să-l mai sărute o ultimă oară. Din această cauză a şi deschis uşa doar în nişte boxeri albaştri precum cerul şi cu un rânjet prostesc care s-a topit imediat după ce a văzut faţa gravă a musafirului său.

— Uau, a spus el. Credeam, ăăă...

Pastorul Dennis a trecut pe lângă el fără un cuvânt, oprindu-se doar înăuntru pentru a adulmeca aerul cu o concentrare canină.

— Drăguţ, a spus el.

Chiar dacă înainte nu-şi dăduse seama de asta, Tim a devenit brusc conştient de mirosul puternic de sex din apartament, la fel de pătrunzător şi de

inconfundabil ca şi mirosul de usturoi prăjit.

Fără să aştepte vreo invitaţie, pastorul Dennis a traversat camera şi s-a aşezat pe canapea, ca şi cum ar fi fost într-o vizită obişnuită de curtoazie. Era mai tânăr decât Tîm cu aproape zece ani, un tip vânos cu păr blond şi rar, muşchi proeminenţi ai mandibulei şi ochelari mari, demodaţi. Cu bluza lui călcată, albastru cu kaki, arăta exact a ceea ce fusese – un tocilar care vindea calculatoare la Best Buy – înainte ca Domnul să-l bată pe umăr şi să-i încredinţeze un nou set de responsabilităţi.

— Frumos apartament, a spus el, privind în jurul lui prin livingul cu mobilă puţină. Un cuibuşor drăguţ pentru un burlac.

— E o mizerie, a spus Tim. Dar în momentul ăsta nu-mi permit altceva.

Locuia acolo de un an întreg, dar televizorul stătea încă pe o navetă de lapte. Canapeaua hidoasă şi perdelele sintetice fuseseră lăsate acolo de fostul chiriaş, un bătrân care îl implorase pe Tim să-i adopte pe cei doi şoricari tremurând şi cu ochi înroşiţi ai lui – nu erau acceptaţi în complexul de asistaţi sociali în care copiii lui îl forţau să se mute –, iar când acesta a refuzat, l-a făcut „ticălos fără inimă”.

Pastorul Dennis a întins mâna după Biblia pe care Tim o ţinea pe măsuţa cu blat de sticlă, singura piesă de mobilier decentă din apartament – în mod uluitor, cineva din Greenwillow Estates o aruncase la gunoi – şi a început s-o răsfoiască. Tim îl văzuse făcând asta adesea, la întâlnirile din cadrul bisericii ale dependenţilor; rareori îi lua mai mult de câteva secunde ca să găsească ceva incredibil de adecvat pentru situaţia despre care

era vorba.

— Ai mai studiat Marea Carte? l-a întrebat el.

— în fiecare zi, l-a asigurat Tim. Imediat după ce mă trezesc şi înainte să mă culc.

— Remarcabil.

Pastorul a închis Biblia trântind-o şi a aruncat-o pe masă, cu o indiferenţă pe care Tim o găsea neliniştitoare.

— Se pare că ai învăţat multe.

Faţa lui Tim ardea de ruşine. în ciuda chiloţilor lui ca o frunză de viţă de vie, se simţea gol şi condamnat, ca Adam stând în faţa lui Dumnezeu, cu gust de fruct în gură.

— Poate că ai citit-o mai atent decât mine, a continuat pastorul. N-am găsit niciodată versetul în care se spune că ai voie să te distrezi cu curve în apartamentul tău.

— Nu e o curvă. Nu-i spune aşa.

— Nu contează, a dat din umeri pastorul. Nu mi-ai spus niciodată că ai o prietenă.

— Nu e prietena mea. Ea doar... trece pe aici din când în când.

— Foarte convenabil. Nu trebuie nici măcar s-o scoţi la restaurant?

— Uite ce e, a spus Tim. îmi pare rău.

— E drăguţă. Trebuie să recunosc. Am încercat să vorbesc cu ea, dar părea să fie grăbită. Crezi c-o aşteaptă cineva acasă?

Oricât de vinovat ar fi fost, pe Tim începuse să-l agaseze interogatoriul. Era adult, un bărbat divorţat care locuia singur. Avea dreptul la viaţa lui privată, ca oricine altcineva.

— Ştii ce? a spus el. Nu sunt mândru de

ceea ce fac. Dar chiar nu te priveşte.

— Nu mă priveşte?

Pastorul Dennis părea jignit.

— Faci parte din turma mea. Nu vreau să ţe rătăceşti iarăşi.

— Nu m-am rătăcit. Numai că uneori mă simt singur. Sunt şi eu un om, bine?

Cei doi bărbaţi se priviră în ochi mult timp, înainte ca pastorul să dea până la urmă din cap, acceptând argumentul lui.

— Bine, a spus el. Fă ce vrei. Dar duminică nu vreau să te mai văd în biserică. Adulterii nu sunt bine-veniţi în Tabemaclu.

— Cum?

Tim era şocat.

— Nu mai pot veni la biserică?

— La a mea nu, a spus pastorul Dennis ridicându-se de pe canapea. Du-te altundeva cu păcatul tău. Eu n-am de gând să-l tolerez.

— Nu e cinstit. Nu poţi să...

— îmi pare rău.

Vocea pastorului Dennis era neutră şi tăioasă.

— încercăm să dăm un exemplu. Ştii foarte bine.

— Stai, a spus Tim apucându-l de braţ pe pastor, care se îndrepta spre uşă. Nu-mi face una ca asta.

— Ţi-o faci singur.

Vocea pastorului tremura, iar Tim a fost uimit să-l vadă ştergându-şi o lacrimă de pe obraz.

— Te-am judecat greşit. Am crezut că eşti imul dintre războinicii mei.

— Fac tot ce pot, a protestat Tim.

— Nu, a replicat pastorul Dennis. Refuz să

cred asta.

Câteva secunde după ce a plecat pastorul, Tim rămase în mijlocul livingului, stupefiat şi furios. *Du-te dracului,* se gândea el. *Du-te dracului cu biserica ta cu tot, idiot fariseic ce eşti. Ar* fi trebuit să ştie că nu avea să meargă. Existau oameni care puteau trăi respectând regulile şi oameni care nu puteau, iar el fusese dintot- deauna unul dintre cei care nu puteau. Nu conta cine trăgea linia între ei – părinţi, profesori, antrenori, şefi, colegi de trupă, femei cu care se culcase sau, acum, un pastor. Fusese o nebunie din partea lui să-şi imagineze că ar putea fi altfel.

Dar apoi îşi dădu seama. *Nu,* îşi zise el. *în niciun caz. Nu se poate aşa ceva.* Era imposibil, intolerabil, în acest punct al vieţii lui, să i se lase doar *asta* – un serviciu nenorocit, un apartament jegos, deşertul televizorului şi al computerului, golul pe care nu îl atenuau decât sâmbetele petrecute cu Abby şi vizitele lui Deanne. Sigur, existau destule alte biserici unde nu existau preoţi băgăreţi care să vină la tine acasă să-ţi spună că o să mergi în iad şi care nu plângeau din cauză că i-ai dezamăgit. Dar ce rost ar fi avut să meargă la o astfel de biserică?

înainte să-şi dea seama cum e îmbrăcat, Tim a ţâşnit pe uşă, alergând desculţ pe ardezia caldă încă a trotuarului. Din fericire, Hillside Gardens nu era din cale-afară de animat la ora aceea. A ajuns în parcare fără să întâlnească vreun vecin şi, spre imensa lui uşurare, l-a văzut pe pastorul Dennis rugându-se, cu capul plecat, lângă portbagajul Corollei lui.

— Stai, a strigat Tim. Trebuie să vorbim.

Ajuns pe bitumul zgrunţuros, a încetat să alerge, încercând să-şi recapete răsuflarea şi să-şi adune gândurile. Dar înainte să apuce el să vorbească, pastorul Dennis şi-a deschis larg braţele şi a început să vină spre el.

— Aleluia, a spus el.

La început, Tim a fost puţin stânjenit să îmbrăţişeze alt bărbat, într-un loc public, atât de sumar îmbrăcat, dar stingherеala i-a trecut imediat. A închis ochii şi s-a lăsat îmbrăţişat.

— Sunt aici, a spus pastorul în şoaptă, trăgându-i încet capul spre umărul lui colţuros. Nu plec nicăieri.

încercând să se răscumpere în ochii lui Dumnezeu după acest eşec, Tim a început să participe la rugăciuni individuale şi şedinţe de consiliere cu pastorul Dennis, în plus faţă de întâlnirile săptămânale pentru studierea Bibliei şi cele pentru dependenţi. Pastorul credea că Tim trebuie să îşi examineze serios sufletul şi să se decidă o dată pentru totdeauna dacă e alături de Iisus sau împotriva lui. De asemenea, considera că ar fi o idee excelentă ca Tim să invite în oraş o anumită tânără creştină.

— Nu trebuie decât să mergeţi la film, i-a spus el. Dacă nu vă înţelegeţi, n-o să mai pomenesc niciodată despre asta.

Tim a fost de acord, mai mult din vinovăţie decât din entuziasm, şi s-a simţit mai bine decât se aşteptase (s-au dus la *Spider-Man* 2, apoi la Rustic Barn Diner). Carrie era foarte liniştită şi surprinzător de puţin critică. I-a pus o grămadă de întrebări despre viaţa lui, iar el i-a răspuns cât

de detaliat a putut, ajungând la un moment dat să-i explice pe larg care e diferenţa dintre fumarea şi inhalarea cocainei, ceea ce ei i se părea fascinant. La sfârşitul serii a condus-o până la casa părinţilor ei, unde trebuia să-şi ia la revedere. S-a gândit s-o sărute, însă n-a vrut să rişte şi i-a întins mâna. Carrie a chicotit şi l-a sărutat uşor pe obraz.

— M-am simţit bine, i-a spus ea.

Vinerea următoare s-au dus la *Regele Arthur,* iar după întâlnirea de duminică s-au plimbat îndelung pe lângă Blue Lake. Era o zi superbă, iar Tim simţea cum ea exercită o forţă gravitaţională subtilă, atrăgându-l încet dar irezistibil spre orbita ei. După ce ocoliseră jumătate de lac, el şi-a adunat curajul şi a luat-o de mână. Ea a chicotit din nou, nervos, în timp ce degetele lor se împleteau.

Pe măsură ce vara trecea au urmat alte filme, câteva ieşiri la restaurant, o excursie de o zi la ocean şi câteva săruturi duld. Dar nu era dragoste, cel puţin nu acel tip de dragoste pe care Tim o trăise în trecut. Nu exista nici pasiune fizică intensă, nici emoţii violente, doar un sentiment calm de acceptare, o cedare faţă de ceva care era atât de evident, încât în curând deveni inevitabil. Spre sfârşitul lui septembrie începuseră deja să tatoneze subiectul căsătoriei.

Nu că Tim n-ar fi avut anumite dubii. Spre deosebire de majoritatea femeilor de care fusese atras de-a lungul timpului, Came nu era cine ştie ce partener de conversaţie; uneori le era greu să găsească ceva de discutat, în afara Tabemaclului şi a lor înşişi. Apoi existau acele momente jenante

în care ea nu reuşea să-şi amintească ceea ce lui i se părea a fi referiri şocant de evidente – Muddy Waters, R. Crumb, Agent 99. Fleacuri în cea mai mare parte, dar de fiecare dată când se întâmpla el trăia un acces acut de dezamăgire, o senzaţie că distanţa dintre ei era mai mare şi mai greu de parcurs decât îşi dăduse el seama.

La mijlocul lui octombrie părinţii lui Came l-au invitat la masă. Domnul şi doamna Frischknecht erau nişte oameni serioşi, solemni, suficient de bătrâni pentru a fi bunicii lui Came. Trăiseră mult timp în străinătate, lucrând ca misionari în ţări precum Bolivia sau Coreea de Sud, dar se întorseseră în America la sfârşitul anilor '70, când doamna Frischknecht începuse să sufere de migrene severe. Carrie se născuse câţiva ani mai târziu, mult după ce părinţii ei se resemnaseră cu ideea unui mariaj steril.

Cei doi bătrâni erau politicoşi cu Tim, dar evident îngrijoraţi. Acesta făcu tot posibilul să-i liniştească, vorbind deschis despre problemele din viaţa lui şi de uluitoarea transformare pe care o suferise de când îl primise pe Iisus în inima lui. Le-a povestit, de asemenea, despre Abby, ce elevă bună şi sportivă talentată era, dorindu-şi ca ei să înţeleagă că e un tată devotat şi neîncercând să îndulcească faptul că avea anumite obligaţii.

— E un copil bun, spuse el. Anul acesta o să fie Hermione, de Halloween. Ştiţi, fata cea isteaţă din *Harry Potter.*

Domnul şi doamna Frischknecht îl priviră cu o expresie neutră studiată, iar Tim îşi dădu seama că spusese ceva greşit.

— P-presupun că nu vă daţi în vânt după chestiile gen Harry Potter. Adică ştiu că e plin de vrăjitoare, magie şi alte lucruri de felul ăsta, dar copiilor le place foarte mult.

Domnul Frischknecht dădu din cap scurt şi continuă să mănânce. Carrie privi spre Tim.

— Noi nu sărbătorim Halloween-ul, îi spuse ea.

— Nu?

Carrie scutură din cap.

— Nici când erai mică?

— Nu e o sărbătoare creştină, interveni doamna Frischknecht.

— Nu-mi place să văd un copil îmbrăcat ca Diavolul, adăugă domnul Frischknecht. Nu mi se pare amuzant.

— Hmmm, făcu Tim. Nu mă gândisem la asta.

Domnul Frischknecht îi explică faptul că unele bise -
rici începuseră să folosească Halloween-ul în scopul întăririi creştinismului – construiau case de groază cu adevărat înfricoşătoare, ca să-i înveţe pe copii despre păcat şi iad.

— îi sperie de moarte, spuse domnul Frischknecht. Atunci sunt pregătiţi să afle care e alternativa.

— E posibil să fie una prin apropiere, spuse doamna Frischknecht. Ai putea să te duci acolo cu fetiţa ta.

În timp ce se întorcea acasă în seara aceea, Tim şi-a dat seama că el şi Carrie crescuseră efectiv în ţări diferite. La început asta i s-a părut deprimant, dar după o vreme a început să-şi dea

seama că era util să se gândească la relaţia lor în felul acesta, şi chiar ciudat de reconfortant. Dacă ea ar fi fost, să zicem, japoneză sau turcoaică, el nu s-ar fi aşteptat să ştie ce e Bad Company sau să râdă la o remarcă întâmplătoare despre Coneheads. Fie i-ar fi explicat despre ce e vorba, fie i-ar fi spus că nu e ceva suficient de important încât să-şi facă probleme. Dar n-ar fi fost enervat sau tulburat de faptul că ea nu ştia ceva ce oricum nu ar fi avut de unde să ştie. Şi n-ar fi fost surprins să afle că ea nu se costumase niciodată de Halloween şi nu mersese după bomboane cu ceilalţi copii.

Nu era ca şi cum ar fi fost imul dintre acei rataţi care comandau o mireasă pe internet, deoarece nu era în stare să găsească o americancă dispusă să-i acorde atenţie. Nicidecum: *el* era emigrantul, un turist ajuns într-o ţară străină, cunoscuse o femeie şi se hotărâse să rămână. Ideea nu era s-o facă pe ea să-i semene, să-i umple capul cu aceleaşi porcării de care era plin al lui; dimpotrivă, ideea era ca el să devină asemenea cu ei, să-şi lase în spate vechea lui ţară ca să poată crea o versiune mai nouă, mai bună a lui. în acest spirit aventuros şi înnoitor, Tim a cerut-o de soţie pe Carrie, câteva zile mai târziu.

S-au căsătorit în cadrul unei ceremonii creştine simple la Tabemaclu, cu Abby şi restul familiei uluite a lui Tim de faţă. Recepţia liniştită din sala organizaţiei veteranilor de război – fără alcool, dans şi muzică seculară – era diametral opusă dezmăţului care urmase primei lui căsătorii, la

care se îmbătase criţă, aruncase tortul ceremonial în faţa miresei sale, îşi insultase tatăl, iar la sfârşitul nopţii trebuise să fie urcat în limuzină de doi cavaleri de onoare care erau doar ceva mai puţin torpilaţi decât el. După asta nu-şi mai amintea nimic, dar nu avea niciun motiv să se îndoiască de pretenţia lui Allison că mariajul lor nu fusese consumat decât în după-amiaza următoare.

De data aceasta festivităţile s-au terminat la ora nouă. Proaspeţii miri le-au făcut cu mâna invitaţilor şi s-au îndreptat, de mână, spre Saturn-ul lui Tim, pe care el îl spălase şi îl împodobise pentru această ocazie. Rochia bufantă a lui Carrie părea comic de voluminoasă înăuntrul maşinii; Tim a trebuit să bâjbâie pe sub stofa ei pentru a ridica frâna de mână. înainte să pornească, a sărutat-o pe Carrie.

— Cum eşti? a întrebat-o.

— Destul de bine, i-a răspuns ea zâmbindu-i dulce şi uşor distrat. M-am simţit bine.

în timp ce ieşeau din parcare, Tim a privit-o pe furiş. Stătea dreaptă pe locul pasagerului, cu mâinile în poală şi cu o expresie calmă şi atentă. Dacă era cumva îngrijorată în legătură cu următoarea etapă a nopţii nunţii, nu o lăsa să se vadă.

— Mă bucur că a venit şi Abby, a spus el. Cred că într-adevăr s-a simţit bine.

— E atât de drăguţă, a replicat Carrie. Aş vrea doar să fie ceva mai caldă cu mine.

— Va fi. Trebuie doar să te cunoască.

— Aşa sper.

Era adevărat că fiica lui fusese cam distantă –

Tim trebuise s-o convingă s-o îmbrăţişeze pe mireasă la des – părţire – dar era ceva de aşteptat. Abby şi Carrie se mai întâlniseră doar de câteva ori înainte de nuntă şi niciuna dintre ele nu părea să aibă habar cum să comunice cu cealaltă. În principal, Tim dădea vina pentru această stinghereală pe Allison, care îi otrăvise mintea lui Abby apropo de Tabernaclu şi de oamenii care se rugau acolo, dar puţin chiar şi pe Carrie, care nu părea să-şi dea seama că adultul e cel care are obligaţia de a începe şi de a susţine o conversaţie cu un copil. Cu siguranţă că nu fusese de ajutor nici faptul că membrii familiei lui păreau atât de rigizi şi de şocaţi în timpul ceremoniei şi că la recepţie refuzaseră să comunice cu oamenii bisericii. Singura excepţie era tatăl său, un vânzător de obloane pensionat care umbla cu un flacon de băutură în buzunar şi cu o sticlă de apă de gură în celălalt şi se mândrea cu capacitatea lui de „a se înţelege bine cu oricine”

— Cel puţin tatăl meu s-a distrat, spuse el.

— E amuzant, observă Carrie. îmi aminteşte de tine.

Dacă Allison ar fi auzit asta, ar fi murit de râs. Ani la
rând Tim îi spusese că, dacă ajunge să se comporte ca tatăl său, ea are voie să-l împuşte.

— E atent cu femeile tinere, spuse Tim. Asta aşa e.

Carrie îl bătu pe genunchi.

— Săraca ta mamă. Arăta de parcă ar fi fost la o înmormântare.

Lui Tim şi simplul fapt că venise i se părea un mare succes. Mama lui se opusese cu înverşunare

căsătoriei şi amenințase că va boicota nunta încă din ziua în care aceasta fusese anunțată.

— îmi pare rău, spuse Tim strângându-i mâna. A făcut tot ce a putut.

— A încercat, recunoscu Carrie. Mi-a spus că sunt frumoasă.

Cu două zile în urmă, Tim se dusese, la îndemnul pastorului Dennis, la masă la părinții săi, într-o încercare disperată de a o face pe mama lui să se răzgândească. Seara târziu, după ce farfuriile de desert fuseseră strânse şi tatăl lui se dusese la culcare, Tim s-a aşezat vizavi de ea la masa din bucătărie şi a ascultat încă o dată pledoaria ei împotriva căsătoriei, impresionat de ce vorbitor convingător şi coerent devenise ea. Când Tim era mai tânăr, mama sa avea o fire mult mai slabă, era o femeie tristă şi speriată, dispusă să creadă minciunile oricât de gogonate pe care i le spunea el, dacă asta îi permitea să continue să pretindă că totul e în regulă, că fiul ei preferat nu are o problemă cu drogurile – iarba era a unui prieten, probabil că cineva îi turnase LSD pe furiş în băutură, iar el nu ştia, sincer, nimic despre televizorul şi combina care dispăruseră din living în timp ce părinții lui erau la o reuniune de familie. Dar anii întregi de dezamăgiri şi grupul de suport pentru cei care au un dependent în familie o întăriseră, oferindu-i o perspectivă limpede şi uşor cinică asupra comportamentului lui şi un vocabular potrivit pentru a o exprima.

— Ai o personalitate de dependent, spuse ea. Şi mă îngrijorează faptul că îl foloseşti pe Iisus ca pe un substitut pentru droguri, ca metadona

sau mai ştiu eu ce. Asta e bine pentru moment. Dar în cele din urmă va trebui să înfrunţi lumea de unul singur.

— înţeleg ce spui, mamă. Dar Iisus nu e un fel de instrument. E adevărat. Şi eu ştiu ce vrea El de la mine.

Mama lui se strâmbă.

— Te rog nu-mi vorbi despre Iisus. Am senzaţia că nu te mai cunosc.

Tim trebui să-şi muşte limba ca să nu-i aducă aminte că şi ea se considera presbiteriană şi pretindea că crede în Iisus. Dar mai avuseseră cearta asta înainte – ea insista că Iisus al ei şi Iisus al lui erau două lucruri complet diferite – şi nu aveau de ce s-o mai reia acum.

— Aş vrea să mă cunoşti, spuse el. Vreau să te iubesc şi să te respect pentru ceea ce eşti tu şi aş vrea ca şi tu să faci acelaşi lucru faţă de mine.

— Eu te iubesc. De aia îţi spun că e o idee proastă.

— Şi dacă te implor? întrebă el, făcând o faţă de căţeluş. Ar merge?

Expresia ei nu se îmblânzi.

— De-abia o cunoşti pe fata asta. Chiar tu ai spus-o.

— Poate că asta e bine, replică el. Allison şi cu mine eram împreună de cinci ani înainte să ne căsătorim. Ştiam totul despre celălalt. Şi uite unde am ajuns.

— Nu-mi spune mie prostii de-astea. Tu şi Allison eraţi perfecţi unul pentru celălalt. N-ar fi trebuit s-o laşi să plece niciodată.

— Nu am lăsat-o *eu* să plece. A plecat ea

singură.

— Nu, dragul meu, spuse mama lui scuturând din cap, ca şi cum i-ar fi fost milă de el. Ai *făcut-o* să plece.

— în fine. Ea a plecat şi eu mă căsătoresc sâmbătă. Trebuie să accepţi asta.

— N-aş avea nimic împotrivă dacă aş crede că asta o să te facă fericit. Chiar crezi că aşa va fi?

— Nu ştiu. Mă las în mâinile Domnului.

— E destul de riscant.

Mama lui îl privi în ochi, iar Tim simţea cum ea îl imploră la un nivel mai profund decât cuvintele.

— De ce nu poţi amâna nunta şase luni sau un an, ca să fii sigur că ştii în ce te bagi?

Aceasta era o întrebare pe care Tim şi-o pusese de nenumărate ori în ultimele săptămâni; discutase despre asta în şedinţele de consiliere premaritală, când pastorul Dennis pomenise prima oară de posibilitatea de a elimina perioada obişnuită de aşteptare pentru cuplurile care doreau să se căsătorească în cadrul Tabernaclului. Pastorul credea cu tărie că este timpul ca Tim să se îndepărteze de tentaţiile singurătăţii, să înceteze să mai aibă îndoieli despre sine şi despre ataşamentul lui faţă de Iisus, să se lege de cineva care avea aceeaşi credinţă şi aceleaşi priorităţi ca şi el şi să-şi continue viaţa ca soţ, tată şi servitor al Domnului. Cita din Corinteni 7: l-2: „Este bine ca un bărbat să nu se căsătorească. Dar de vreme ce există atâta imoralitate, fiecare bărbat trebuie să aibă soţia lui, şi fiecare femeie bărbatul ei".

Era un verset ciudat, se gândea Tim, care încuraja căsătoria nu ca pe un lucru bun în sine, ci doar ca pe cea mai puţin rea dintre alternative. Nu era un material prea potrivit pentru cântece de dragoste. Şi totuşi, ca multe alte lucruri din Biblie, avea un soi de înţelepciune încăpăţânată care rezona cu experienţa lui de viaţă şi cu situaţia lui din acel moment. Din perspectivă creştină, să fii un bărbat necăsătorit de patruzeci de ani nu era o condiţie spirituală viabilă.

— Nu o să amânăm nunta, mamă. Iar dacă nu vii o să-mi frângi inima.

Mama lui respiră adânc, în semn de înfrângere, şi se lăsă pe spătarul scaunului. Îi zâmbi obosită, ceea ce o făcea să arate ca o femeie bătrână.

— E târziu, spuse ea. Şi nu prea am dormit bine.

— Tata încă mai sforăie?

Mama lui râse.

— E incredibil ce zgomote poate să scoată omul ăla.

— De ce nu-l dai afară? Să-l trimiţi în camera de oaspeţi?

— Am încercat, spuse ea puţin stânjenită. Dar mă simţeam cam singură.

îl conduse până la uşă şi îl sărută ca de obicei pe obraz. Dar apoi, în loc să-i dea drumul, îl îmbrăţişă cu toată puterea ei, ca şi cum ar fi plecat într-o călătorie lungă, iar ea nu era singură când avea să-l mai vadă.

În noaptea nunţii, Carrie rămase în baie foarte mult timp, atât de mult încât Tim începea să se

îngrijoreze.

— Te simţi bine? strigă el.

— Imediat, răspunse ea.

Tim nu-i putea reproşa faptul că e nervoasă; şi el era puţin emoţionat. Acum, că rămăseseră singuri, lăsând în spate toate detaliile organizării şi agitaţia zilei celei mari, începu încet să-şi dea seama de ceea ce făcuseră. Una e să crezi orbeşte în ceva şi alta să te izbeşti de realitatea concretă.

— Pot să te ajut cu ceva? o întrebă el.

— Deocamdată nu.

Nu era sigur dacă era sau nu un lucru bun că exista acest nor dens de suspans sexual, ca în 1955. Nu mai fusese atât de nervos apropo de sex din clasa a noua, când Jenny Rego îl invitase la ea acasă într-o vineri seara, spunându-i că părinţii ei erau plecaţi din oraş şi dându-i instrucţiuni să aducă iarbă şi prezervative.

Chiar şi în perioada lui mai sălbatică, Tim nu fusese tocmai un Don Juan, dar era un cântăreţ care arăta destul de bine şi întotdeauna păreau să se găsească în jurul lui femei care îl găseau fermecător, mai ales cele care îi împărtăşeau entuziasmul pentru substanţe ilegale. De mai multe ori ajunsese să trăiască visul oricărui star rock, acela de a se trezi lângă o fată al cărei nume nu îl cunoştea sau cel puţin nu şi-l aducea aminte.

Dar fusese un gentleman cu Carrie şi nu îi părea rău. Reuşiseră, cumva, să supravieţuiască perioadei de curtare fără să facă altceva decât să se pipăie ca adolescenţii, chiar dacă ar fi putut să se furişeze oricând în apartamentul lui. După

logodnă, Carrie chiar făcuse unele aluzii că pe ea nu ar deranja-o, dar el nu le dăduse curs. Semnaseră amândoi contracte cu Tabemaclul, în care se angajau să se abţină de la relaţii premaritale, iar el era hotărât să nu pornească cu stângul.

Pe lângă că nu făcuseră sex, reuşiseră, de asemenea, să nici nu vorbească prea mult despre asta, cu excepţia faptului că-şi spuneau unul altuia încontinuu cât de nerăbdători sunt să trăiască împreună ca soţ şi soţie. Tim credea că asta se datora, pe de o parte, faptului că unor oameni cu experienţe de viaţă atât de diferite le era greu să vorbească la modul abstract despre sex, iar pe de altă parte deoarece Carrie era vizibil stânjenită de fiecare dată când venea vorba de asta. Tim presupunea că aveau să rezolve lucrurile din mers.

Dar poate că ar fi trebuit să discute mai detaliat despre temerile şi aşteptările lor, se gândi el când Carrie apăru în cele din urmă din baia camerei de hotel. Purta o cămaşă de noapte albă de satin, cadou de la mama ei, şi arăta ca un model de modă veche – cu forme rotunjite, moi, şi emoţionant de tânără – iar el ar fi fost încântat să se întindă lângă ea în patul conjugal, dacă faţa ei nu ar fi fost atât de palidă şi îngrozită, iar ochii atât de umflaţi şi roşii de plâns.

— Draga mea, spuse el. Ce s-a întâmplat?

Ea încercă să-i spună, dar nu găsea cuvintele. După două sau trei începuturi ratate scutură din cap, frustrată, şi începu să plângă. El o luă în braţe şi o ţinu până când se linişti. Îi şopti că era în regulă să-i fie frică, că era normal să fie

nervoasă, fiind prima dată. îi promise că avea să fie blând sau, dacă ea prefera, puteau să se culce pur şi simplu şi să încerce din nou dimineaţă, asta în cazul că s-ar fi simţit în stare.

— Nu e... începu ea, dar nu reuşi să termine propo – ziţia.

— Ce nu e?

Ea trase adânc aer în piept şi făcu un efort vizibil să se stăpânească.

— Prima mea dată, spuse ea.

Tim rămase uimit, dar încercă să n-o arate.

— Nu-i nimic, îi spuse el. Nici la mine.

Ea râse printre lacrimi, iar Tim îi aduse un pahar cu apă.

— Vrei să vorbim despre asta? o întrebă.

— Aşa voisem, spuse ea. Numai că mi-e greu.

Carrie se aşeză lângă el, pe marginea patului. îi povesti, cu o voce repezită şi tremurată, despre criza ei spirituală de la nouăsprezece ani, după moartea bunicii ei. îşi pierduse credinţa şi fugise de acasă.

— Unde te-ai dus?

— într-o grămadă de locuri.

— Singură?

— Uneori, spuse ea, fără să poată să-l privească în ochi, nu întotdeauna.

— Ai cunoscut vreun tip?

Ea îşi muşcă buzele şi dădu din cap că da.

— Nu-i nimic, spuse el. Asta a fost demult. A trecut.

— N-a fost doar unul.

— Unu, doi, indiferent. Nu contează.

Carrie nu răspunse. Tim începu să fie puţin

îngrijorat.

— Doar de curiozitate, spuse el. Cam despre câţi tipi ar fi vorba?

— Mulţi, spuse ea. Opt, poate nouă. Am pierdut şirul.

— Serios? Cât ai fost plecată?

— Câteva luni.

— Uau. N-ai pierdut timpul deloc.

— Mă rătăcisem, spuse ea, reuşind în sfârşit să-şi adune curajul şi să-l privească în ochi. O luasem puţin razna.

În mod ciudat, confesiunea lui Carrie servi la corectarea unui dezechilibru din relaţia lor care îl iritase pe Tim încă de la început, eliberându-i astfel pe amândoi de scenariul rigid în care el trebuia să joace rolul bărbatului mai bătrân pedepsit, care caută salvarea în tânăra fată ingenuă. De asemenea, atenuă o parte din tensiunea sexuală pe care el o resimţise în aşteptarea Nopţii Celei Mari. Tim nu înţelesese niciodată plăcerea fetişistă de a se culca cu virgine pe care păreau să o aibă anumiţi bărbaţi. De cele două ori când o făcuse – o dată în liceu, a doua oară în facultate – experienţa fusese dureroasă pentru fete şi nu prea distractivă pentru el; fusese o uşurare pentru el să afle că în noaptea aceea, în Apartamentul Mirilor, nu va avea loc nicio deflorare.

Iar sexul s-a dovedit a fi în regulă, nici pe departe acea operaţiune delicată şi sumbră de care se temuse. Carrie era suficient de entuziastă, chiar dacă puţin cam tăcută – lui Tim îi plăcea să le audă pe femei cum torc, gem şi vorbesc urât –

dar cumva exact ea însăşi. La un moment dat, el a privit în jos şi a observat pe faţa ei o expresie – ochii strâns închişi, un mic zâmbet intim în colţurile gurii – pe care o văzuse adesea la întâlnirile de duminică, când ea îşi ridica braţele în aer şi le legăna în ritmul muzicii. După ce s-a terminat, ea şi-a aşezat capul pe pieptul lui şi a oftat dulce.

— O, Doamne, i-a spus. Sunt atât de fericită că am scăpat din casa aia.

Carrie era, din multe puncte de vedere, soţia creştină ideală – modestă, afectuoasă, devotată sincer fericirii lui. Tim ştia cât de norocos fusese s-o găsească, astfel că era uimit de îndoielile şi ezitările care au început să-l chinuie aproape din clipa în care s-au mutat în primul lor apartament, cel de la etajul unei case bifamiliale de pe Baxter Street.

Avea câteva nemulţumiri precise. Carrie nu prea se pricepea la gătit – din cauza problemelor cu stomacul ale tatălui, familia ei evita orice condiment mai exotic decât sarea şi piperul –, iar Tim era puţin deprimat de regimul constant de cartofi şi carne prea făcută. De asemenea, îl deranja cât de puţin o interesa politica şi ce se întâmpla în lume. într-o dimineaţă se chinui să o pună la curent cu situaţia dificilă din Irak, dar imediat ce începu să pomenească de suniţi şi şiiţi şi-a dat seama, din privirea ei goală, că nu avea să funcţioneze.

Iar incapacitatea lui Carrie de a relaţiona cu fiica lui era o sursă de iritare permanentă. în mod normal, Tim o considera pe Abby un copil bun, dar ceva anume legat de mama ei vitregă o făcea să

manifeste o obrăznicie enervantă de copil răsfăţat care se agrava mereu, în ciuda îndemnurilor lui repetate să fie respectuoasă. Carrie reacţiona ascunzându-şi sentimentele rănite în spatele unui zid de alinturi şi solicitudine neconvingătoare – *Ce să-ţi dau, scumpo? Draga mea, nu-ţi trebuie mai multă lumină?* – care îl iritau pe Tim la fel de mult ca şi pe Abby.

În cele din urmă însă, acestea erau doar nemulţumiri minore, inevitabilele mici dezamăgiri care marchează tranziţia de la luna de miere la *până când moartea ne va despărţi.* Ceea ce îl deranja cu adevărat era ceva mai important şi mai inefabil, dar ceva ce se apropia de esenţa relaţiei lor, o suspiciune enervantă că din căsătoria lor lipseşte un ingredient vital.

Nu se certau niciodată.

Carrie era cea mai amabilă persoană pe care o întâlnise vreodată. Orice ar fi vrut el, ea era de acord. El se ocupa de bani, el alegea emisiunile la care se uitau la televizor şi îi spunea ei ce aveau să facă weekendul următor. Carrie urma bucuroasă instrucţiunile lui, fără resentimente sau ezitări, în conformitate cu acel pasaj din Efesieni pe care îl primiseră, înrămat, drept cadou de nuntă din partea pastorului Dennis şi care acum stătea pe peretele dormitorului lor: „Căci bărbatul este cap femeii, precum Hristos este cap bisericii. Precum biserica se supune lui Hristos, aşa şi femeia bărbatului ei, întru totul".

Tim îşi dădea seama că mulţi bărbaţi l-ar fi invidiat; într-un fel, era ca şi cum ar fi trăit în

lumea fantastică din *I Dream ofjeannie*[10]*.* Singura lui concluzie era că anii petrecuţi împreună cu Allison – o femeie capricioasă şi solicitantă – îi deformaseră concepţia despre căsătorie, făcându-l să o vadă nu ca pe un parteneriat plin de dragoste, ci ca pe o luptă epuizantă pentru dominaţie, presărată cu perioade de sex furios şi exaltant. Oricare ar fi fost motivele, i se părea puţin plictisitor să aibă câştig de cauză tot timpul, fără să fie nevoie să ducă cu vorba, să cadă la înţelegere sau să negocieze dur, cu cărţile pe masă. Pur şi simplu părea puţin prea uşor.

Simţea asta în mod acut în dormitor. Spre deosebire de Allison, care era o maestră la abţinerea de la sex – îi făcea mare plăcere să-l facă s-o implore – Carrie nu spunea nu absolut niciodată. Toată viaţa lor sexuală se plia pe capriciile lui. El îi spunea când să-şi scoată că-maşa de noapte, când să se întindă pe burtă şi când să-şi folosească gura. La început fusese o senzaţie puternică, să aibă o femeie tânără supusă, complet la dispoziţia lui.

Dar se erodase rapid. Nu exista niciun fel de opoziţie, aşa cum nu exista niciun fel de suspans. Carrie nu spunea nu, dar nici nu avea iniţiativa de a face sex, nu se furişa niciodată pe la spatele lui, în timp ce el spăla vasele, ca să întindă mâna spre scula lui, aşa cum făcuse Allison în câteva ocazii memorabile. Nici nu i-ar fi trecut prin cap să-l trezească dimineaţa lăsându-şi un sfârc să coboare în gura lui pe jumătate deschisă sau să

10[1.1] Serial de televiziune din anii '60, în care un astronaut găseşte o sticlă conţinând un duh feminin, care se îndrăgosteşte de el şi rămâne servitoarea lui.

aducă acasă de la magazinul de casete video *Vecini poznaşi 2* în loc de *Apollo 13* (nu că asta l-ar fi ajutat cu ceva pe Tim, acum când jurase să renunţe la porno).

Se întreba uneori dacă n-ar trebui să-i vorbească despre toate acestea, dar nu ştia cum să procedeze. Părea să fie ceva mai degrabă contraproductiv să rogi pe cineva să fie mai spontan, apoi să-i oferi instrucţiuni detaliate despre cum să facă asta.

Pastorul Dennis simţise probabil că ceva nu e în ordine, pentru că la vreo câteva luni după nuntă îl trase pe Tim deoparte şi îl întrebă, cu o voce uşor tenebroasă, cum se descurcă el şi Carrie.

— Bine, spuse Tim. Nu ne plângem.

Pastorul îşi coborâ vocea.

— Şi viaţa sexuală? Totul merge cum trebuie?

Tim ezită. Asta chiar nu era treaba nimănui, în afară de el şi Carrie.

— Nu prea rău, spuse el. încă ne cunoaştem unul pe celălalt.

Pastorul Dennis cântări răspunsul lui o clipă.

— Ştii ce? Cred că ar fi o idee bună ca soţia mea să discute puţin cu soţia ta.

— Mulţumesc, spuse Hm. Dar nu cred că e nevoie.

— Nu ceva foarte dur, îl linişti pastorul. Doar o discuţie între fete.

Soţia pastorului, Emily – o femeie grăsuţă, aproape îngrijorător de veselă – trecu pe la ei într-o sâmbătă în care Tim şi Abby erau la un

meci de fotbal. Adusese cu ea o carte intitulată *Sex creştin pasional: cum să-ţi condimentezi cu voia Domnului căsnicia.*

— Zice să citim asta, îl informă Carrie în seara aceea, în pat. Se pare că a făcut minuni pentru ea şi pentru pastorul Dennis.

Ţinând cont de caracterul oarecum puritan al Tabemaclului, cartea se dovedi a fi surprinzător de colorată. Autorii, reverendul Mark D. Finster şi soţia sa, Barbara G. Finster, anunţau veştile cele bune încă din Introducere: „Pentru un cuplu creştin, sexul nu e altceva decât o formă de rugăciune, o sărbătoare a dragostei pentru celălalt şi o celebrare a Tatălui Divin care v-a unit. Prin urmare, desigur că Dumnezeu vrea ca voi să aveţi o viaţă sexuală mai bună! Vrea ca ea să fie mai bogată ca oricând în poziţii despre care probabil că nici nu ştiaţi că există, cu orgasme mai puternice decât credeaţi că e posibil!”

Hm era intrigat mai ales de Capitolul Cinci, „Este asta în regulă?”, în care soţii Finster ofereau o listă cu absolut orice act sexual imaginabil – inclusiv câteva necunoscute lui – însoţite de un deget în sus sau unul în jos, în cazul în care procedura respectivă era interzisă în mod expres de Scriptură.

Tom
Perrotta

Potrivit soţilor Finster, sexul între creştinii căsătoriţi era mult mai liber decât îşi imaginase Tim. Prostituţia, adulterul, sexul în trei, orgiile şi zoofilia – practic orice presupunea o persoană sau un animal din afara căsătoriei – erau interzise, dar dincolo de asta era un spaţiu de manevră considerabil. Masturbarea era în regulă (mai ales dacă partenerul care nu se masturba putea să privească), ca şi scenetele, în cazul în care cuplul era căsătorit şi în scenariul fantezist, o cerinţă care lui Tim i se păru cam greu de îndeplinit: *Bun, tu eşti asistenta şi eu sunt pacientul... şi, ăăă, ne-am căsătorit înaintea operaţiei mele de hernie.* Soţii Finster nu vedeau niciun motiv biblic pentru care soţul să nu facă poze cu soţia lui goală sau viceversa, atâta timp cât nimeni altcineva nu le vedea, şi nu puteau găsi nimic în Scriptură care să dezaprobe explicit puţin bondage şi/sau S&M-ul consensual. La fel şi cu îmbrăcarea hainelor celuilalt. Chiar şi sexul anal, despre care Tim crezuse că intră în categoria *verboten* de „sodomie", se dovedi a fi în regulă pentru cuplurile hete- rosexuale căsătorite; doar bărbaţilor homosexuali li se interzicea sexul pe uşa din spate, ceea ce lui Tim i se păru uşor nedrept, dar nu el era cel care decidea. Autorii ex-primau anumite rezerve faţă de linsul în fund – în gene – ral nu prea se omorau cu eufemismele – dar obiecţiile lor erau mai mult igienice decât religioase.

Soţii Finster erau foarte entuziasmaţi de lenjeria sexy – în câteva locuri din carte reverendul descria extaziat aspectul Barbarei G. în jartiere şi ciorapi de mătase –, dar îi avertizau

pe cititori să evite cumpărarea acestor produse din cataloage sau site-uri laice. Vederea superbelor modele costumate sumar, deliberat provocator, avea tendinţa să inspire bărbaţilor care le priveau sentimente păcătoase de dorinţă, ca şi comparaţii nedrepte între soţiile lor şi femeile emaciate şi potenţate chirurgical din fotografii. Ca alternativă, soţii Finster recomandau câteva site-uri creştine care vindeau acel tip de lenjerie fără ajutorul modelelor. Tim îi arătă lista lui Carrie.

— Ce zici? Să comandăm câte ceva?

— Sigur, răspunse ea. Dacă vrei tu.

Cel puţin o vreme, cartea fumiză o tensiune electrică bine-venită patului lor conjugal. Tim comandă un furou transparent pentru Carrie, nişte ciorapi până la coapsă şi chiar un body găurit în zona şliţului care o lăsă mută de stânjeneală (în cele din urmă, el i-a spus să-l scoată şi să-l arunce pur şi simplu la gunoi). Din cine ştie ce motiv, ea era mult mai puţin speriată de un corset care lăsa să se vadă la fel de mult şi fericită ca o fetiţă să îmbrace costumul de servitoare franceză, ca şi cum astfel s-ar fi răzbunat pentru toate Halloween-urile de care fusese lipsită în copilărie. Lenjeria îi eliberă într-un anumit fel, fiindu-le astfel puţin mai uşor să încerce câteva dintre „Activităţile distractive" descrise în Capitolul Şapte, „Cum să încingeţi atmosfera"

Totul ar fi fost minunat, numai că Tim se trezea din ce în ce mai des gândindu-se la Allison – care

era dependentă de Victoria Secret[11] – şi la lenjeria sexy cu care îl surprindea pe vremuri. De câteva ori cedă tentaţiei de a comanda pentru Carrie articole mai mult sau mai puţin identice – bikini şi tricou fără mâneci de camuflaj, fustă plisată de elevă catolică, sutien de dantelă roşie cu ochiuri şi slip asortat –, încercând apoi să recreeze scenele memorabile din prima lui căsătorie.

Dar nu îi ieşea niciodată. Oricum ar fi fost îmbrăcată şi orice i-ar fi cerut el să facă, Carrie se încăpăţâna să rămână la fel – dulce, supusă şi dorind să-i facă pe plac. Dacă el insista, vorbea murdar, dar avea un vocabular foarte limitat şi nu reuşea niciodată să pună oarecare convingere în spatele cuvintelor. Singura dată când a plesnit-o la fund a fost şi ea o dezamăgire. Oricât s-ar fi străduit, Tim nu reuşea să se convingă singur, nici măcar pentru câteva clipe, că ea e o fată rea care merita pedepsită. Iar ea nu spunea *Au* aşa cum o făcea Allison, ca şi cum în sinea ei pedeapsa i-ar fi făcut plăcere. Carrie o spunea pur şi simplu ca şi cum ar fi durut-o.

În ciuda acestor eşecuri, continuară, străduindu-se de-a lungul verii şi o parte din toamnă să-şi ia porţia de sex creştin pasional. Carrie nu se plângea niciodată, dar el începuse să simtă o anumită oboseală din partea ei, o dorinţă de a face ce trebuia să facă şi de a termina odată. Şi entuziasmul lui Hm slăbea; pentru prima oară în viaţa lui, începu să fie afectat de o incapacitate intermitentă de a funcţiona, o turnură dezamăgitoare care îi făcea pe amândoi să se

11 Producător celebru de lenjerie, inclusiv erotică.

simtă inconfortabil.

Erau unele nopţi în care se simţea atât de încolţit, încât singurul lucru pe care putea să-l facă era să se urce în maşină şi să rătăcească prin Stonewood Heights, ascultând unul din cele trei CD-uri cu Grateful Dead – *American Beauty, Workingman's Dead* şi o înregistrare de amatori de la un concert din vara lui '88, în Buffalo – de care nu fusese în stare să se despartă, în ciuda asigurărilor oferite pastorului Dervnis că se rupsese nu numai de oamenii cu care se îmbăta şi se droga în trecut, dar şi de cărţile, muzica şi hainele legate de acel capitol întunecat al trecutului. Şi ca şi cum asta n-ar fi fost suficient de rău, uneori se trezea trecând cu maşina de mai multe ori prin faţa anumitor baruri şi gândindu-se cât de plăcut ar fi fost să intre pur şi simplu şi să bea o bere, nu atât pentru bere, cât pentru companie, întuneric şi muzică – sentimentul de uşurare că s-a întors în sfârşit acasă, printre ai lui. Desigur, nu era prima dată când i se întâmpla asta şi ştia cu o precizie înspăimântătoare cât era de periculos.

Era atât de abătut din cauza întregii situaţii, încât nici nu se obosi să ascundă adevărul atunci când pastorul Dervnis îl conduse până la maşină după studiul Bibliei de miercuri, întrebându-l cum mai merg lucrurile între el şi Carrie.

— Aşa şi-aşa, spuse Tim. Deocamdată supravieţuim.

— Mă întrebam ceva, zise pastorul. Aş fi crezut, cumva, că acum deja e gravidă.

— încă nu suntem pregătiţi. Ştii, în privinţa

banilor. Cumpărarea apartamentului ne-a cam epuizat economiile.

— Ştii ce părere am eu despre aşteptare, îi aminti pastorul. Trebuie doar s-o faci.

— Carrie e tânără. Avem tot timpul.

— Şi cartea pe care v-a dat-o soţia mea? V-a fost de ajutor?

— Puţin, spuse Tim dând din umeri nehotărât. Nu ştiu. în ultima vreme mă simt cumva... confuz.

Stăteau în parcarea aproape pustie a Tabemaclului. Seara era răcoroasă şi bătea puţin vântul; frunze uşoare cădeau pe asfalt. Pastorul se aplecă spre Tim, privindu-l atent mai de aproape.

— Confuz? în ce fel?

— E ciudat.

Tim se opri, ca să aibă timp să-şi şteargă zâmbetul nepotrivit de pe faţă.

— Nu ştiu de ce, dar, ăăă, în ultimul timp am o grămadă de sentimente faţă de fosta mea soţie. Sentimente sexuale. Asta mă zăpăceşte faţă de Carrie.

— Fosta ta soţie s-a recăsătorit, îi aminti pastorul Dennis. A luat-o de la capăt. Ca şi tine.

— Ştiu, murmură lîm. Dar uneori... Vreau să zic, nu sunt mândru de asta, dar uneori e ca şi cum Carrie ar fi un substitut. Adică sunt cu ea, dar cumva îmi îngădui să mă prefac că ea e Allison.

Chiar şi în întuneric, Tim vedea cum privirea pastorului devine tăioasă.

— Eşti penibil, îi spuse el.

— Ştiu, aprobă Tim. Dar ce pot să fac?

— Revino-ţi. Roagă-l pe Dumnezeu să te

ajute.

— Am încercat.

Pastorul Dennis privi spre cer, ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns. Luna strălucea, aproape plină, cu marginea de jos ascunsă de un nor zdrenţuit.

— Mai încearcă, spuse pastorul, coborându-şi din nou privirea spre pământ. între timp, nu mai pune mâinile tale murdare pe soţia ta. Nu merită aşa ceva.

Tim îşi lăsă capul în jos. Pastorul oftă. Părea copleşit, ca un om căruia i-ar prinde bine o băutură tare.

— Ai făcut nişte promisiuni, Tim. E timpul să începi să le respecţi.

Tim ştia exact ce trebuia să facă în acea dimineaţă de duminică, în timp ce el şi Carrie îngenuncheau împreună pe covorul din living. Potrivit pastorului Dennis, exista o procedură standard – extrasă din Corinteni 7 – prin care soţul îşi informa soţia că avea să se abţină de la relaţii sexuale cu ea o perioadă de timp, până când se va purifica de dorinţa care îl împiedica să fie un soţ aşa

cum voia Dumnezeu. Din fericire, soţul nu avea nicio obligaţie de a-i explica soţiei natura dorinţei păcătoase; tot ce trebuia să facă era s-o asigure că se străduieşte să rezolve problema şi că în curând lucrurile aveau să reintre în normal.

Tim zâmbi spre Carrie şi îi luă mâinile în ale lui. Carrie îi zâmbi şi ea, cu o expresie plăcută şi încrezătoare ca de obicei, dar umbrită de o neliniște atentă pe care nu o avusese în ziua în care pastorul Dennis îi adusese unul lângă celălalt la picnicul bisericii. Părea încă îngrozitor de tânără, dar nu se putea nega faptul că mariajul o schimbase.

— Doamne, spuse el, uneori nu suntem atât de puternici pe cât vrei Tu să fim.

Carrie dădu aprobator din cap, dar Tim văzu cum corpul ei se încordează, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru veştile proaste. Uneori se întreba dacă ea îşi dorea ca ei să nu se fi cunoscut, ca Dumnezeu s-o fi păstrat pentru un bărbat mai tânăr, mai bun şi mai puţin exigent, un soţ neîmpovărat de o fiică obraznică, o fostă soţie pe care nu părea capabil să şi-o scoată din cap şi nevoi sexuale atât de deconcertante.

— De aceea avem nevoie de ajutorul tău, continuă el.

— Cu toţii avem, spuse ea cu voce moale.

Tim nu-şi putea da seama dacă asta face parte din rugăciune sau dacă ea i se adresa direct lui.

— Nu are de ce să-ţi fie ruşine, continuă ea.

Tim îşi întoarse privirea spre tavan. înţelegea foarte bine că vremea preparativelor trecuse şi că era momentul să fie cinstit cu soţia lui. Se

apucase chiar să-şi înveţe pe de rost replicile. Acum ar fi trebuit să o privească în ochi şi să-i spună „Carrie, am luat o decizie”.

Se gândea că ea nu avea să plângă. Avea să suporte veştile cu stoicism. Dar avea să se îngrijoreze, se gândea el, şi să se autoînvinovăţească pentru că făcuse vreo greşeală, deşi nu făcuse niciuna. Nici faţă de el, probabil nici faţă de altcineva. Toată încurcătura era din vina lui şi părea cinic s-o facă pe ea să sufere din cauza asta. Tîm avu nevoie de un efort de voinţă pentru a-şi privi din nou în ochi soţia.

— O, Doamne, spuse el. îţi simt atât de recunoscător pentru că ai adus-o pe femeia aceasta minunată în viaţa mea. Ştiu că nu sunt demn de ea.

Carrie scutură din cap că nu, dar Tîm îşi dădea seama cât e de încântată. Se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Fă-mi un serviciu, se rugă el. Ajută-mă să o iubesc aşa cum merită.

Echipa Domnului

0 *ţ* „„im şi Carrie ajunseră cu trei sferturi de oră / mai devreme la întâlnirea de duminică.

^ Parcarea era aproape goală, dar ei îşi lăsară maşina la câteva rânduri depărtare de intrarea principală, cedând locurile mai apropiate pentru bătrâni, familii cu copii mici şi oricui altcuiva avea probleme să se deplaseze.

în ciuda numelui său impresionant, Tabernaclul nu era un edificiu religios măreţ, un monument cu marmură şi vitralii închinat gloriei lui Dumnezeu. De fapt, era o clădire comercială monotonă, un magazin de două sute de metri pătraţi – fusese un Fashion Bug[12] în precedenta ei incarnare – din Griswold Commons, un mall altădată prosper care începuse să aibă probleme după ce strălucitorul Stonewood Arcadia Retail & Entertainment Center se deschisese la mai puţin de doi kilometri distanţă, pe un teren de lângă calea ferată care înainte găzduise o uzină chimică, o fabrică de cutii de carton şi un producător de jucării gonflabile.

12 Lanţ de magazine de modă pentru femei din SUA.

Având în vedere că publicul şi veniturile Tabemaclului crescuseră mai bine de două ori în ultimul an, probabil că pastorul Dennis şi-ar fi putut permite o mutare într-un domiciliu mai select – arhidioceza din zonă căuta cu insistenţă chiriaşi evanghelici pentru unele din clădirile ei recent scoase din uz – dar nu părea interesat. Pe lângă plăcerea de a predica în fiecare săptămână pentru o sală plină ochi, pastorul preţuia parcarea mare – doar câteva magazine de alături aveau deschis duminica dimineaţa – şi faptul că trecătorii curioşi şi cei care veneau prima oară dar aveau ezitări puteau privi slujba prin vitrină, înainte de a lua decizia crucială de a intra. De asemenea, îi plăcea simbolismul unei biserici aflate într-un mall – încă un Templu al Lăcomiei recuperat pentru Domnul – şi făcea tot posibilul pentru a exploata şansele oferite de acesta pentru un prozelitism creativ, în dimineaţa aceasta, de exemplu, pe geamul din faţă era lipit un banner portocaliu-aprins.

„LĂSAŢI-L PE SATANA SĂ DEA FALIMENT!", scria pe acesta. „NU RATAŢI CÂŞTIGUL OFERIT DE NOI!"

Dar dincolo de avantajele practice ale poziţiei Tabernaclului, Tim şi ceilalţi enoriaşi ştiau că pastorul Dennis are şi un motiv mai personal pentru a rămâne pe loc: credea că Griswold Commons este pământ sacru. Aici era locul în care, cu doar câţiva ani în urmă, auzise pentru prima oară chemarea Domnului şi îşi începuse cariera de predicator.

Spusese această poveste într-o predică rostită

în timpul uneia dintre primele vizite ale lui Tim la Tabernaclu, iar în lunile care urmară se referise la ea adesea, de fiecare dată cu aceeaşi uimire liniştită în faţa faptului de a fi fost trăsnit pe drumul Damascului.

După cum povestea el, la vremea aceea era un suflet rătăcit, un bărbat de aproape treizeci de ani cu o slujbă prost plătită care trăia în subsolul casei mamei sale. Era cu atât mai stânjenitor, cu cât fusese un băiat care promitea mult, al doilea din clasa lui de liceu şi câştigător al unei burse la prestigiosul Institut Politehnic Rensselaer.

Dar ceva s-a întâmplat când s-a dus la facultate. Aproape imediat a fost învăluit de un fel de întunecare. Se simţea ameţit şi obosit tot timpul: dormea prost şi nu se putea concentra la învăţat. Doctorii îi spuseseră depresie, dar nu părea prea credibil. Depresia vine din interiorul cuiva; asta venise din afară, ca şi cum cineva îi aruncase o pătură groasă pe cap.

A trăit sub pătura aceasta zece ani lungi, lucrând part-time când avea ocazia şi mergând din când în când la cursuri. Avea puţini prieteni şi suferea de o singurătate cumplită, care nu putea fi alinată, temporar, decât prin pornografie sau jocuri video violente.

La puţin timp după ce a împlinit douăzeci şi opt de ani, din motive pe care nimeni nu le putea explica, a început să se simtă mai bine. Şi-a luat o slujbă cu normă întreagă la departamentul de calculatoare de la magazinul Best Buy din Griswold Commons (între timp magazinul se mutase în Arcadia Center), unde şi-a impresionat

şefii prin atitudinea lui pozitivă, cunoştinţele tehnice şi bunele abilităţi de comunicare. Se vorbea despre posibilitatea unui post de manager şi despre un viitor pe termen lung în cadrul firmei.

Şi ceea ce era cel mai mişto era că îi plăcea Best Buy; se simţea acasă acolo. Se simţea privilegiat să fie înconjurat de toate acele produse uimitoare – televizoare cu ecran mare, nenumărate echipamente audio, laptopuri groase cât o napolitană, cu procesoare ultrarapide, camere digitale de buzunar, rafturi după rafturi de filme, muzică şi jocuri video – bogăţiile acumulate ale vrăjitoriei tehnologiei. Se gândea adesea că era ca şi cum ar fi lucrat la Muzeul Minunilor.

Cel puţin aşa s-a simţit timp de şase luni, până când, spre sfârşitul unei după-amiezi de sâmbătă a apărut un bătrân, un tip solid cu păr alb şi un costum sărăcăcios, şchiopătând pe un picior de lemn. S-a apropiat ţopăind de Dennis, cu un zâmbet viclean pe faţă, ca şi cum ar fi fost prieteni de ani de zile.

— Iată, a spus bărbatul. Tocmai băiatul pe care-l căutam.

— Pot să vă ajut cu ceva? a întrebat Dennis.

Bătrânul a scos o carte groasă.

— Şeful mi-a zis să-ţi dau asta.

Dennis a luat cartea, surprins să descopere că era Biblia.

— E de la Kenny?

Kenny era managerul asistent de serviciu, un pervers de vârstă mijlocie care, după ce termina lucrul, se ducea direct la bar. Dennis îl însoţise de

câteva ori, dar după ce bea câteva pahare, Kenny nu ştia să vorbească despre nimic altceva decât despre cât de mult îi plăceau femeile cu fund uriaş, cu cât mai mare, cu atât mai bine. Putea să-i dea înainte ore întregi.

— Ţi-am spus, a zis bătrânul. E de la şefu'.

— Vrei să zici de la Phil?

Phil era managerul din zilele săptămânii, superiorul direct al lui Kenny.

— Nu e de la Phil, a pufnit bătrânul. Nu el e şefu'.

Dennis începea să-şi piardă răbdarea.

— Simt puţin ocupat acum. E o farsă, cumva?

Bătrânul a părut jignit.

— Am făcut un drum lung ca să-ţi aduc asta. Cre- de-mă, aş fi fost mulţumit să pot sta acasă.

— Cred că mă confunzi, i-a zis Dennis.

— Imposibil.

— Dar mie nu-mi trebuie Biblia.

— Asta nu e problema mea. Am zis doar că eu ţi-o aduc. Ce se întâmplă de aici încolo te priveşte.

Bătrânul l-a privit pătrunzător, apoi s-a întors şi a plecat, mergând destul de repede pentru un tip cil cărui picior drept nu prea reuşea să se ridice de pe podea. Dennis s-ar fi dus după el – încă voia să lămurească problema cu şeful –, dar era asediat de o femeie tânără şi autoritară, care venise cu o listă de întrebări scrise de mână, intitulată „Probleme/Soluţii reţea wireless”.

Dennis nu ştia prea bine ce să facă cu Biblia. N-

ar fi vrut s-o ducă acasă, dar nu-i venea nici s-o arunce. Până la urmă, a pus-o pe un raft aglomerat din spatele biroului de Informaţii şi a uitat de ea.

Dar Biblia nu a uitat de el, deşi lui i-a luat ceva timp să-şi dea seama. În acel moment nu ştia decât că magazinul a început, dintr-odată, să i se pară ciudat. El îl considerase întotdeauna un stup în care bâzâie aparate folositoare şi opere de artă ingenioase, dar acum i se părea lipsit de suflet şi oarecum malefic. Clienţii nu păreau atât entuziasmaţi cât confuzi, oameni fără emoţii, hipnotizaţi de seria imaginilor, stupefiaţi de tot acel metal strălucitor şi plastic turnat. Uneori, în timp ce trecea pe lângă raionul cu DVD-uri, era aproape sigur că simte mirosul a ceva aflat în putrefacţie, ca şi cum în acele cutii mici şi elegante, cu fotografii de bărbaţi arătoşi şi femei frumoase, ar fi fost ascunsă came stricată. Se uita la copii cum încearcă jocurile video pe consolele magazinului şi trebuia să facă un efort pentru a-şi suprima instinctul de a le smulge manetele din mână şi de a le striga să fugă dacă vor să scape cu viaţă. De mai multe ori s-a trezit în genunchi în toaleta angajaţilor, vomitând violent, deşi nu se simţea rău deloc.

Se întreba dacă nu cumva înnebuneşte, dacă nu era pe cale să aibă încă o criză precum cea care îl şocase în facultate, dar acum părea să fie diferit. Pe vremea aceea simţea că nu poate gândi, că nu poate ţine pasul cu ceilalţi, dar acum era lucid, foarte conştient. Magazinul era cel care avea probleme, nu el; era sigur de asta.

S-a gândit serios să-şi dea demisia, ca să nu înnebunească, dar nu voia s-o sperie pe mama lui. Era atât de încântată că el lucrează, că poate să creadă că fiul ei şi-a revenit, că totul va fi în ordine. Nu voia să-i răpească asta, să facă ceva care ar fi înspăimântat-o din nou.

într-o seară aglomerată de joi s-a lăsat pe vine, în spa – tele biroului de Informaţii, ca să ia un manual de Handheld Organizer, când privirea i-a căzut pe Biblia pe care i-o dăduse bătrânul. Ceea ce a văzut l-a uluit. Cartea strălucea ca un far, pulsând de energie, chemându-l. Într-o clipă, ca şi cum acel gând ar fi fost turnat în el ca un lichid fierbinte, a înţeles cine era Şeful şi ce trebuia el să facă.

— O, Doamne, a spus, aşezându-şi mâna pe carte. M-ai găsit.

Amintirea a ceea ce se întâmplase după aceea era ceţoasă şi fragmentară – nu ştia decât că Spiritul pătrunsese în inima lui şi îl transformase irevocabil – dar putea să refacă evenimentul din raportul poliţiei, discuţiile cu martori înţelegători şi înregistrarea video făcută de amatori spre sfârşitul incidentului.

Din ce se spunea, se ridicase din spatele biroului cu ochii înflăcăraţi, ţinând Biblia în sus cu ambele mâini şi vorbind fără şir într-o limbă care nu mai fusese auzită vreodată în Best Buy. Ieşise de după birou, trântise la podea un monitor plat şi continuase prin răsturnarea unui raft cu MP3-uri.

Spiritul încă vorbea prin gura lui, deşi câţiva oameni pretindeau că erau şi fraze inteligibile amestecate cu bâlbâială mistică, avertismente

adresate cumpărătorilor prezenţi de a ignora produsele păcătoase ale omului şi de a-şi întoarce privirea spre Domnul.

Dennis nu era un bărbat solid şi nu făcuse niciodată prea mult sport, dar Spiritul îi dădea putere. A aruncat imprimantele prin aer ca şi cum ar fi fost cutii goale, a răsturnat un raft cu componente de home-theater şi a măturat CD-urile ca pe nişte cărţi de joc. Câţiva colegi au încercat să-l oprească, dar erau prea slabi. Un grup de clienţi – unii animaţi de pasiunea lui, alţii de posibilitatea violenţei – au început să-l urmeze în timp ce el se îndrepta, se pare, inevitabil, spre fundul magazinului, unde s-a proţăpit în faţa unei plasme uriaşe de trei mii de dolari, pe care era pus *Lara Croft: Tomb Raider.*

— Curvă! a strigat el. Blasfemie!

Nu se ştie sigur de unde a apărut casetofonul, dacă el îl luase pe drum sau i-l dăduse cineva chiar atunci, dar ce e clar e că Dennis a ridicat cutia neagră şi îngustă deasupra capului – era un JVC cu difuzoare încorporate – şi a aruncat-o înspre ecran, dezintegrând-o pe Angelina Jolie într-o ploaie de cioburi. Ţipetele de protest se amestecau cu aclamaţiile de aprobare, în timp ce Dennis a căzut în genunchi, invocându-l pe Dumnezeu.

Unii martori cred că era pe cale să distrugă un al doilea televizor, dar nu a mai apucat; doi agenţi de pază s-au aruncat asupra lui din spate, lovindu-l cu pumnii şi bastoanele. L-au bătut îndelung, cu o sălbăticie care a fost surprinsă de un client pe o cameră video de probă. Hm îşi

amintea că văzuse înregistrarea proastă la ştirile TV – pe atunci era în plin divorţ, foarte departe de Dumnezeu – şi se gândise „Mare chestie, tipul a căutat-o cu lumânarea”, ceea ce, avea să-şi dea seama mai târziu cu ruşine, era exact ceea ce nenumăraţi alţi oameni „buni” trebuie să fi crezut cu două mii de ani în urmă, privind cum un om pe jumătate mort e biciuit de soldaţi în timp ce târa o cruce de lemn la deal, prin deşert.

În interior, Tabemaclul nu părea cine ştie ce: o încăpere spaţioasă cu plafon jos, pereţi albi şi mochetă gri, de mare trafic. Două încăperi mai mici – holul şi camera Tinerilor Apostoli – erau decupate din cea mare prin pereţi provizorii de birou. Tim îşi luă la revedere de la Carne imediat după ce intrară – ea era în Comitetul pentru Pâine şi Peşte, care servea sucuri şi produse de patiserie în hol – şi intră în Sanctuar.

Aici era linişte, printre rândurile de scaune albe pliante, iar Hm se opri în fundul încăperii, cum făcea în fiecare săptămână, ca să savureze senzaţia de întoarcere acasă. Indiferent ce altceva se întâmpla în viaţa lui, cât de acaparat era de problemele cu Abby, Carrie sau Allison – de fiecare dată se simţea curăţat şi înviorat de aceste prime guri de aer sfânt. Simţea prezenţa lui Dumnezeu în jurul lui, o bunăvoinţă calmă dar puternică, iradiind în jos din plafon şi în sus din podea, iar inima lui era plină de un amestec de uimire, recunoştinţă şi mândrie umilă că un om ca el poate avea un mic rol de jucat în ceremonia care avea să urmeze.

Se îndreptă pe culoarul din mijloc înspre altar, o

platformă joasă de lemn care servea şi drept scenă pentru Echipa Domnului. Colegii lui de trupă erau deja pe scenă, reglându-şi instrumentele şi amplificatoarele şi ignorând, ca nişte profesionişti, întâlnirea Grupului de Rugăciune care se desfăşura exact în faţa lor. Vreo zece membri ai bisericii se înghesuiau în jurul lui Alice Palmiero, o mamă cu doi copii, nu mult meii în vârstă decât Tim, care fusese de curând diagnosticată cu cancer ovarian. Din afară părea o grămadă de rugby a afecţiunii, cu trupuri cocoşate înghesuite imul în altul, mâini aşezate pe umeri sau pe spate şi un murmur scăzut de implorare ridicându-se din mijlocul grupului. Tim ştia cum e să fii în centrul acelei energii puternice – Grupul de Rugăciune adoptase misiunea de a-l scăpa de dependenţă la puţin timp după ce el îl primise pe Iisus în inima sa – şi spera că Alice resimte acelaşi confort şi liniştire pe care le simţise şi el ştiind că nu e singur în încercarea sa, că există oameni buni care vor ca el să se vindece şi vor să-i spună asta şi Domnului.

Puţin în dreapta grămezii care se ruga, tânărul pastor Eddie şi Elise Kim stăteau cu braţele întinse în lateral şi cu feţele întoarse extatic spre tavan. Tim nu era sigur dacă erau sateliţi ai grupului mai mare sau aveau agenda lor separată. Se strecură printre ei încercând să deranjeze cât mai puţin şi se urcă pe scenă, salutându-l din cap pe Bill Spooner, chitaristul şi şeful trupei, care era în genunchi, meşterind la panoul pentru pedale, un orăşel în miniatură complicat, cu sârme colorate şi cutii de metal.

— Frate Mason, spuse el încet, salutând sardonic venirea lui Tim. Trăiască rockul.

— Amin, murmură Tim drept răspuns. Reglează-l la unşpe.

Lui Tim îi venea foarte uşor să cânte la slujba de duminică: tot ce trebuia să facă era să-şi regleze instrumentul, să-l bage în priză şi să se apuce de cântat. Chitara lui Fender Jazz Bass şi amplificatorul Peavey erau deja pe scenă, exact acolo unde le lăsase cu o săptămână în urmă şi în săptămânile dinaintea acesteia. Nu se mai obosea să le ducă acasă.

Spre deosebire de alţi tipi din Echipa Domnului – Bill, care era vocalul unei trupe de şlagăre vechi numită Gary and the Graybeards, şi bateristul Ben Malinowski, care cânta regulat cu un trio de jazz, sâmbătă seara, la Red Roof Inn, în Gifford – Tim nu mai avea altă viaţă muzicală decât cea de la Tabemaclu. Lumea aceea era mult prea încărcată de ispite. Nu era genul de fost alcoolic care îşi poate petrece noaptea într-un bar bând cola dietetică, nici genul de fost fumător de iarbă care nu are nicio problemă să treacă jointul tipului de lângă el fără să tragă un fum şi nici genul de bărbat însurat, responsabil, care îşi aminteşte imediat că există o soţie atunci când o femeie drăguţă începe să flirteze cu el. Ar fi vrut să fie altfel, dar nu reuşise să descopere o modali – tate de a separa rockul de sexul, drogurile şi băutura care păreau să-l însoţească, binele şi răul combinate într-un singur pachet palpitant, sentimental şi în cele din urmă dăunător. îşi amintea cum râsese de Little Richard cu ani în

urmă, gândindu-se cât de penibil era ca unui cântăreţ de talia lui să i se pară necesar să denunţe „muzica Diavolului”, dar între timp ajunsese să recunoască, fără tragere de inimă, că Domnul Tutti Frutti ar putea avea dreptate.

Asta era ceva trist, pentru că Hm iubea rockul şi ştia cât de bine cântă. Era un basist care putea să cânte armonie, care fusese selectat, de-a lungul anilor, de tot felul de trupe – de Southern Rock, New Wave, blues, punk, rockabilitz şi funk – şi care încă mai era sunat de muzicieni care îi cunoşteau reputaţia sau şi-l aminteau de la concerte, unele chiar din anii '80. De fiecare dată trebuia să se lupte cu un acces de entuziasm, înainte de a refuza plin de regrete invitaţiile lor la probe.

Din fericire, şi Bill Spooner îşi amintise de el; la începutul anilor '90 cântau mult în aceleaşi cluburi, pe vremea când Tim era într-o trupă de grunge numită Placenta, iar Bill era compozitorul şi chitaristul vedetă al Killing Spree, un trio de death metal celebru pe plan local, care scosese câteva albume bine primite la o casă de discuri independentă din New Brunswick. În urmă cu un an şi jumătate, Bill sunase din senin, întrebându-l dacă îl poate ajuta la un singur concert, duminică dimineaţa.

— E la biserica mea, a spus el. Doar patru cântece. Le înveţi în juma' de oră.

— Tu mergi la biserică?

Lui Tim nu-i trecuse prin cap să-şi ascundă amuzamentul. Killing Spree copiase toată rutina Slayer – brăţări cu ţinte, referiri gratuite la Satana

şi imagini cu animale moarte proiectate pe un ecran din spatele trupei – fără să ofere nici cel mai mic indiciu că ar putea să fie doar o glumă.

— Fratele meu, i-a spus Bill. Biserica asta mi-a salvat viaţa. Ştii, după ce a murit Jill. Eram complet distrus.

— Jill a murit? a întrebat Tim, simţindu-se ca un idiot. Nu ştiam asta. îmi pare foarte rău.

Bill şi Jill fuseseră un cuplu rock celebru pe vremuri. Piele neagră, tatuaje, plete peste faţă. Mergeau cu Harley-ul lui Bill şi purtau geci franjurate cu logo-ul Killing Spree pe spate, un schelet cu o ţigară în gură, trăgând cu o mitralieră.

— Acum trei ani, a spus Bill. Trăiam în Pennsylvania. Ea urma să nască şi s-a întâmplat ceva. Au salvat copilul, dar nu şi pe ea. îţi poţi imagina cum eram, cu o soţie moartă şi un nou-născut de care trebuia să am grijă?

— Nu cred că pot, a spus Tim.

— M-am dus să stau cu părinţii mei, a continuat Bill râzând încet, a uimire. Mamă, eram un dezastru. Apoi un tip m-a chemat la biserica lui.

— Şi acum tu mă chemi pe mine, a zis Tim.

— Nu trebuie să crezi, l-a liniştit Bill. Doar să cânţi câteva melodii. Şi, în plus, poţi să mănânci câte gogoşi vrei.

— La naiba, a spus Tim. Oricum nu am nimic de făcut duminică.

După ce au verificat sunetul, Tim şi Bill s-au dus în hol să-şi ia o cafea. începea să se adune lumea şi în aer era o atmosferă voioasă de

petrecere, cu multe îmbrăţişări, strângeri de mână şi *ce mai faci.* De la prima lui vizită la Tabernaclu, Tim fusese uluit de căldura şi camaraderia pe care le găsise acolo; aproape fără excepţie, membrii bisericii erau amabili şi deschişi, foarte deosebiţi de puritanii rigizi la care se aşteptase el. La fel fusese şi cu punkerii şi fanii Grateful Dead pe care îi cunoscuse în perioada lui sălbatică: în ciuda reputaţiei cumplite din lumea exterioară, de obicei se dovedeau a fi surprinzător de normali după ce ajungeai să-i cunoşti.

Carrie stătea la masa cu gustări, încercând s-o consoleze pe Evelyn Braithwaite, care îşi pierduse un fiu în Irak cu un an în urmă, dar încă îl jelea ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri. Hm ridică din sprâncene, în semn de compasiune, în timp ce trecea pe lângă ele – Carrie se plânsese de mai multe ori cât de greu îi era să trebuiască să asculte cum Evelyn povesteşte în fiecare săptămână aceleaşi câteva amintiri cu Jason – iar ea îi răspunse cu o fluturare a degetelor subtilă, ca şi cum ar fi încercat să scrie un scurt mesaj la o tastatură invizibilă.

Ellie, soţia lui Bill, tocmai sosea când ei îşi terminau gogoşile. Era o roşcată solidă, cu faţa aprinsă, care ţinea la piept un copil de trei luni şi o trăgea de mână pe fiica ei vitregă de patru ani. Micuţa Gillian era o fetiţă delicată, moale, de o stranie asemănare cu mama ei moartă, o orfană brunetă cu buze ţuguiate şi o expresie de dispreţ superior faţă de lume. De fiecare dată când o vedea, Tim simţea şocul aducerii-aminte, ca o

fereastră deschisă spre acele vremuri nebune de droguri, motociclete şi ţipete de gagici cu ochi sticloşi, machiaj alb şi ruj negru, îngrămădite lângă boxele Marshall.

Bill se grăbi să-şi întâmpine familia, luând-o în braţe pe Gillian şi apoi sărutând-o apăsat şi lung pe Ellie. Poate că era doar de faţadă – Tim nu prea avea încredere în cuplurile căsătorite care se comportau ca adolescenţii – dar nu părea să fie cazul. Bill era împăcat cu noua lui viaţă, eliberat de trecut. Nu părea să-l deranjeze că îi căzuse părul şi se îngrăşase sau că îşi dăduse geaca de mo- tocidist pe o cămaşă extravagantă, imprimată cu hotdogi şi hamburgeri, tot aşa cum nu părea să-i pese că Ellie nu putea să aprindă o lumânare pentru Jill; o accepta pe a doua lui soţie aşa cum îl acceptase pe Iisus – fără întrebări, cu încântare şi recunoştinţă pentru darul pe care îl primise şi fără nicio dorinţă aparentă de a privi în urmă. Probabil şi din cauză că Jill murise, se gândi Hm. Poate că lui Bill nu i-ar fi fost atât de uşor dacă ar fi trebuit s-o vadă în fiecare săptămână cu un alt bărbat şi şi-ar fi adus aminte cât de mult însemnaseră unul pentru celălalt.

Bill o sărută pe Gillian pe frunte şi o lăsă jos. Apoi Ellie îi întinse bebeluşul, iar faţa lui se lumină de bucurie. Tim nu se simţea atât invidios, cât vinovat; încă insista să folosească prezervativul cu Carrie, amânând copilul pe care ştia că ea şi-l doreşte cu disperare. îi spusese că motivul era că voia să strângă ceva bani, să se pună pe picioare financiar, astfel încât ea să poată sta acasă cu copilul, dar acesta nu era decât un aspect. Mai

era ceva care-l oprea, o reticenţă încăpăţânată de a face acel ultim şi irevocabil pas, de a crea o nouă familie care avea să o înlocuiască pentru totdeauna pe cea veche.

Privirea lui ajunse din nou la Carrie, care încă nu reuşise să se smulgă din conversaţia cu Evelyn. De fapt, nu era cine ştie ce conversaţie – Evelyn era singura care vorbea; Carrie doar aproba sau clătina din cap, atingând-o din când în când pe braţ pe femeia mai în vârstă. Chiar şi aşa, Tim vedea cu câtă seriozitate se concentrează Carrie asupra ei şi cât de reconfortată se simţea aceasta să fie învăluită de atenţia ei compătimitoare. Simţi un val de afecţiune şi respect pentru soţia lui; era o femeie bună, iar el era un prost pentru că ignora lucrul acesta. Se hotărî să i se alăture, să preia de pe umerii ei o parte din povara de a o consola pe Evelyn, dar nu apucă să facă niciun pas în direcţia ei când primi o palmă puternică pe umăr.

— Hei, domnule antrenor!

Tim se întoarse şi îl văzu pe prietenul său, John Roper, un bărbat cu o talie îngrijorătoare, care se apleca asupra lui cu un zâmbet larg, de duminică dimineaţa, pe faţă. Tim îi zâmbi şi el, surprins pe moment – aşa reacţiona în fiecare duminică – văzându-l pe antrenorul său secund la costum şi cravată. Până cu câteva luni în urmă Tim nu-l văzuse decât în trening.

— Cum se simte Abby? îl întrebă John.

— Bine. Aseară era puţin ameţită, dar azi-dimineaţă se simţea bine.

— Slavă Domnului, spuse John apropiindu-

se de Tim şi desfăcând braţele. Lasă-mă să te îmbrăţişez.

Tim îl lăsă pe bărbatul mai voinic să îl îmbrăţişeze, cu o reticenţă pe care spera că o poate ascunde. Nu că îi era scârbă să se îmbrăţişeze cu alţi bărbaţi – era ceva obişnuit la Tabernaclu – dar, fiind ceva mai mic, i se părea stânjenitor să fie strivit în braţele unui prostovan mare ca John, un fost mijlocaş ofensiv de la Montclair State care probabil că avea cincizeci de kilograme în plus faţă de el. îl făcea să se simtă copil, ca un băieţel care trebuie să bea mai mult lapte.

John rămase cu braţele strâns încolăcite în jurul lui Tim mult după ce cei doi bărbaţi schimbaseră cele trei bătăi pe spate obligatorii. Aceste îmbrăţişări prelungite erau un obicei al lui John, modul lui de a spune mulţumesc. Tim fusese acela care, în timpul verii, îl invitase la Tabernaclu – sesizase oportunitatea după o conversaţie în care John i se plânsese de atacurile de panică din miezul nopţii şi de senzaţia că priveşte în jos, într-o prăpastie fără fund – şi care acţionase ca ghid spiritual şi susţinător al lui în lunile următoare, aşa cum făcuse şi Bill Spooner pentru el. Pastorul Dennis numea asta Lanţul Salvării: eu te salvez pe tine, tu îl salvezi pe următorul, iar el pe altcineva.

— Meciul de ieri a fost extraordinar, spuse John strângându-l încă o dată pe Tim, ca o anaconda, înainte să-i dea drumul. încă simt că plutesc.

— Păi, ei trebuie să-i mulţumim pentru

asta, spuse Tim făcând semn cu capul spre fiica lui John, Candace, care stătea lângă tatăl ei jucându-se nervos cu brăţara Livestrong[13] de la mâna ei stângă. A fost un gol uimi – tor. Nu-mi vine să cred cât de repede ai ajuns la poartă.

Candace roşi; era o fată superbă, cu gâtul lung şi o ţinută imperială, de balerină. Tim se surprinse privind-o cu puţin prea mult interes – nu avea nici doisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu! – şi îşi mută rapid atenţia către tatăl ei, a cărui privelişte nu era nici pe departe atât de plăcută.

— Era cât pe ce s-o rateze, râse John cu afecţiune. Pentru o clipă am avut impresia că mingea nu are destulă energie ca să treacă linia porţii.

întinse mâna să ciufulească părul fiicei lui, dar ea i-o dădu la o parte.

— Tati!

John se trase înapoi, prefăcându-se că se predă.

— Scuze, spuse el dându-şi ochii peste cap spre Tim. Tot uit că părul e intangibil.

Tim scutură din cap, într-un gest de solidaritate părintească. Se întreba dacă era ciudat pentru John să vadă cum fetiţa lui se transformă într-o femeie uimitoare, o blondă cu picioare lungi care, într-un an sau doi, nu avea să poată merge pe stradă fără să provoace tulburări fizice fiecărui bărbat sau adolescent de pe o rază de o sută de metri. Pentru Tim nu era nici pe departe atât de complicat, cel puţin deocamdată. Spre deosebire de Candace, Abby părea încă departe de

13 Brăţări vândute în scopul strângerii de fonduri pentru combaterea cancerului.

pubertate, chiar dacă era deconcertant de adolescentină în unele din comportamentele şi atitudinile ei.

— Ştii ceva? spuse Tim. La momentul ăla nici nu-mi mai păsa dacă pierdem sau câştigăm. Eram atât de mândru de faptul că fetele nu cedaseră.

Faţa lui John deveni solemnă. îşi puse mâna lui grea pe umărul lui Tim.

— A fost foarte curajos ce ai făcut după meci.

— N-a fost mare lucru, murmură Tim.

— Ba da, a fost, insistă John.

Vorbea încet, privindu-l pe Tim drept în ochi.

— A fost mare lucru. Ai luat apărarea Domnului, şi eu aş vrea să-ţi mulţumesc pentru asta.

în timp ce Echipa Domnului începea „Marvelous", o melodie voioasă, prima din cele trei piese de deschidere ale lor, Tim se gândea că a cânta semăna puţin cu a face dragoste. Uneori erai complet absorbit, una cu partenera ta, cu întreaga fiinţă cufundată în acel act. Alteori erai ciudat de detaşat, plutind deasupra ta însuţi, privind cu interes moderat cum cânţi plictisit, gândindu-te cât de mult întârziaseşi cu schimbatul uleiului sau în- trebându-te când anume încetase, de fapt, să-ţi mai placă untul de arahide cu bucăţi întregi.

îşi dădea seama că astăzi va fi una din acele zile în care e doar pe jumătate acolo. Degetele lui scoteau notele corecte, iar vocea lui răsuna puternic când se apropia de microfon, zâmbind

către vocalista Verna Deaver în timp ce cântau în cor:

Domnul a făcut asta,
Şi e fabulos,
Miraculos,
Minunat.
Domnul a făcut asta,
Şi e minunat în
ochii noştri!

Dar mintea lui era departe, revenind insistent la rugăciunea de la sfârşitul meciului de ieri şi la senzaţia – accentuată de laudele lui John – că făcuse o prostie sau cel puţin că se băgase în ceva mai complicat decât ar fi dorit.

Nu mai ceruse niciodată echipei să se roage cu el, nici măcar nu se gândise că ar fi posibil. Dar fusese un meci emoţionant, iar când fetele se strânseseră în jurul lui pentru aclamaţiile de sfârşit simţise un sentiment de iubire atât de puternic – cu toate acele feţe copilăreşti, înroşite şi candide întoarse spre el –, încât vorbise din inimă, fără premeditare.

— Haideţi să ne ţinem de mână, spusese el, şi să-i mulţumim Domnului.

Niduna nu protestase, nid nu ezitase; nu păreau să se simtă ameninţate sau câtuşi de puţin deranjate de ce le ceruse el să facă. Se prinseseră de mâini şi se aşezaseră pe iarbă, la fel de natural de parcă s-ar fi rugat împreună în fiecare zL Tim nu şi- a dat seama că era posibil să fi încălcat limitele decât atunci când mama lui Maggie a

venit alergând, cu acea expresie de groază pe faţă.

Ştia, desigur, că ea era acolo. Se întâlniseră în pauză şi avuseseră o discuţie plăcută – era mai prietenoasă decât se aşteptase şi râdea ca o fetişcană –, aşa că Tim nu avea nicio scuză că nu prevăzuse reacţia ei. De fapt, i se părea chiar normal ca femeia să creadă că el organizase acel eveniment doar ca s-o supere pe ea.

Dar adevărul era că la acel moment uitase complet de Ruth Ramsey. Ultima parte a celei de-a doua reprize – totul, după ce Abby fusese trântită la pământ – era un fel de ceaţă. Fusese atât de îngrozit să-şi vadă fiica zăcând nemişcată pe iarbă – a existat un moment oribil în care crezuse cu adevărat că e moartă – şi atât de uşurat când ea a deschis în cele din urmă ochii, încât încă nu gândea limpede atunci când mama lui Maggie a apărut şi a început să ţipe.

El încercase s-o calmeze, dar ea nu voia să-l asculte. O smulsese doar pe Maggie din mijlocul echipei şi îi spusese că fiica ei nu mai are ce căuta la Stars. Maggie a izbucnit în lacrimi când a auzit asta – era o fetiţă dură, iar el îşi amintea cum se gândise că plânge ca un băiat, cu furie, ca şi cum ar fi fost trădată de corpul ei – şi asta era ceea ce nu-şi putea scoate din cap.

Nu-i părea rău pentru că spusese rugăciunea şi cu siguranţă nu-i părea rău că ofensase pe cineva ca Ruth Ramsey, dar îi părea foarte rău că o pusese pe Maggie în situaţia aceea îngrozitoare, făcând-o să se simtă prost în faţa colegelor ei de echipă, transformând ceea ce ar fi trebuit să fie

un moment frumos în ceva urât şi derutant.

Iar acum trebuia să-i ceară scuze mamei lui Maggie, oricât de mult ura ideea. Pentru că ar fi fost distrus dacă Maggie ar fi plecat din echipă, şi nu doar pentru că era cea mai bună jucătoare a lui. Ar fi fost distrus pentru că era o fată extraordinară, care iubea fotbalul, şi pentru că n-ar fi trebuit să fie împiedicată să joace de o dispută între adulţi, ceva ce nu o privea deloc.

Tim începu să-şi revină puţin la „Ierusalim", ultimul cântec din deschidere. De la prima notă a Vemei Deaver şi-a dat seama că pilotul automat nu avea să fie suficient; trebuia să intre în viteză dacă nu voia să rămână în urmă.

— Sufletul mi-e obosit, striga ea, cu o voce plină, tensionată de o notă tremurătoare de suferinţă. Şi trupul mi-e obosit!

Tim şi Bill Spooner răspundeau, ca baritoni.

— Mergem spre Ierusalim.

— Dar credinţa mea arde, cu un foc ceresc!

— Mergem spre Ierusalim.

Vema era o negresă uriaşă, de vârstă incertă, cel mai nou membru al Echipei Domnului. Tim nu ştia prea multe despre ea, cu excepţia faptului că lucra la KFC-ul de pe Route 23, creştea de una singură câţiva nepoţi şi suferea de o problemă cronică la picioare, care o obliga să repete stând pe scaun. însă duminica dimineaţa stătea de fiecare dată dreaptă şi mândră la microfon, fluturându-şi braţele şi legănându-se uşor dintr-o parte în alta, ca şi cum Dumnezeu îi acordase o scutire temporară de durere.

Printre membrii Tabernaclului nu erau mulţi

negri – chiar şi după cele mai generoase standarde, Stonewood Heights nu putea fi considerată o comunitate diversă – dar numărul lor crescuse constant de-a lungul ultimului an, pe măsură ce în jur se răspândea zvonul despre carisma pastorului Dennis şi despre modul lipsit de compromisuri în care denunţa imoralitatea.

Vema făcuse parte din primul val de afro-americani care se alăturaseră bisericii, un nucleu de vreo zece oameni, în majoritate femei bătrâne, care sosise iama trecută, cam la momentul la care pastorul Dennis începuse să apară la o emisiune TV recepţionată prin cablu, intitulată *Sămânţa cea bună.* Tun îşi amintea foarte clar prima oară când o văzuse, pentru că era însoţită de o tânără superbă cu şuviţe afro, pometi proeminenţi şi ochi mig- dalaţi – purta o fustă strâmtă şi cizme strălucitoare, până la genunchi – care nu a mai revenit săptămâna următoare şi nici altă dată, deşi Tim nu încetase să se uite după ea.

Vema ceruse să dea o probă pentru Echipa Domnului spre sfârşitul primăverii. La început, băieţii au fost sceptici; nu mai cântase niciodată şi nu părea că se va integra prea bine într-un grup de veterani care cântau în trupe rock din adolescenţă. Dar aceste obiecţii au dispărut imediat ce ea a terminat primul vers din „Amazing Gr ace" – a fost clar imediat că Vema are talent şi că e înzestrată cu o voce divină, expresivă, şi cu un simţ înnăscut al folosirii acesteia. Nu a existat niciuna din bâlbâielile la care te-ai aştepta de la o probă, nou-venita ur-

mând trupa în loc s-o conducă. Vema a venit şi a preluat pur şi simplu controlul, fără ca nimeni să-i poarte vreo ranchiună.

— Primul să fie ultimul şi ultimul să fie primul!

— Mergem spre Ierusalim.

— Ajută-mă, Doamne! Ridică-mă acum!

— Mergem spre Ierusalim.

În timpul verii Echipa Domnului suferise o schimbare majoră, transformându-se dintr-un ansamblu de egali – până atunci Bill, Tim şi Gary Rawson, cel care cânta la clape, erau vocali cu rândul – într-un grup de acompaniament pentru o vocalistă virtuoasă. Sau, cum spunea Bill, „înainte eram Crosby, Stills, Nash & Young[14], acum suntem Big Brother and the Holding Company[15]„.

— Picioarele mă dor! Dar trebuie să merg mai departe!

— Mergem spre Ierusalim!

— O, Doamne! Sunt aici, alături de tine!

— Mergem spre Ierusalim.

În aceeaşi perioadă, repertoriul lor se deplasase încet dar hotărât dinspre pop/rock-ul uşor monoton care fusese stilul lor standard spre muzica gospel mai tradiţională, aceasta fiind ceea ce Verna cânta cel mai bine. Membrii mai vechi ai bisericii fuseseră la început uluiţi, mai ales din cauza improvizaţiilor de la sfârşitul cântecelor, în cursul cărora Verna se înfierbânta destul de tare, prinzându-şi capul în mâini şi lovindu-se cu pumnul în picior, în timp ce îşi mărturisea credinţa, dar apoi se obişnuiseră. În ultimele

14 Trupă de folk-rock.
15 Trupă de rock, dominată de vocalista Janis Joplin.

câteva săptămâni, enoriaşii începuseră să bată din palme pe muzică, emiţând sunete ezitante dar voioase care erau ceva nou în Tabemaclu şi care, cu siguranţă, erau pe placul Domnului.

Când cântecul s-a terminat, în cele din urmă, nu s-au auzit deloc aplauze, nimic care să sugereze că ceva de genul unei reprezentaţii avusese loc. Muzicienii şi-au pus pur şi simplu instrumentele jos – Tim şi Bill au luat-o fiecare pe Verna de câte un braţ, în timp ce cobora de pe scenă, răsuflând greu şi cu o privire sălbatică şi rătăcită – şi şi-au ocupat locurile printre enoriaşi.

Pentru Tim acesta era unul dintre cele mai satisfăcătoare momente ale slujbei, cel care surprindea ce înseamnă să fii creştin. Nu era vorba de Noi şi Ei – trupa separată de public, cei aleşi dominându-i pe cei inferiori – erau toţi una, credincioşii, oamenii Tabernaclului.

De când se ştia, Tim fusese atras de această senzaţie de apartenenţă la o comunitate; era ceva ce căutase, în momente foarte diferite ale vieţii lui, atât prin punk rock, cât şi prin Grateful Dead, şi în fiecare caz găsise, pentru scurtă vreme, ceea ce căutase. Dar nu durase, şi oricum, comunităţile în care solicitase să intre erau dezamăgitor de înguste şi omogene, comparativ cu aceasta. Punkerii şi fanii Grateful Dead erau aproape toţi tineri albi din suburbii; aproape toţi aveau haine şi tunsori similare şi aceleaşi experienţe de viaţă. Nu ca aici, unde vedeai bunici cu copii mici, oameni în cărucior, familii întregi, cupluri interrasiale, imigranţi care de-abia vorbeau engleza, profesori universitari,

foşti dependenţi, bolnavi de cancer care îşi pierduseră părul, oameni singuri care nu avuseseră niciun prieten pe lume înainte să intre pe uşa Tabemaclului.

Tim dădu din cap către feţele familiare şi bătu pe umăr câţiva cunoscuţi, în timp ce se îndrepta spre scaunul gol de lângă culoar, lângă cel al lui Carrie, care îl privea cu amestecul ei obişnuit de afecţiune şi îngrijorare. îl strânse de mână şi îi zâmbi fugar, după care privi din nou spre scenă, în mod evident curioasă, ca şi el, să vadă cine avea să ţină predica în acea dimineaţă.

Tim nu ştia exact de ce, dar pastorul Dennis începuse să predice mai puţin în toamna aceasta, şi asta nu din cauză că ar fi fost bolnav sau plecat din oraş. în trei din ultimele patru duminici avuseseră invitaţi care se adresaseră congregaţiei – un misionar care lucrase cu săracii în Guatemala, o asistentă care vorbise despre creştinism şi etică medicală şi un fost homosexual care acum era căsătorit şi avea doi copii – în timp ce pastorul Dennis asculta concentrat, aşezat pe unul dintre scaunele ieftine.

Acest fenomen suscitase multe discuţii printre oamenii de la Tabernaclu, care nu se puteau abţine să nu speculeze asupra motivelor din spatele neobişnuitei retrageri din lumina reflectoarelor a pastorului. Simţea oare că-şi epuizase discursul? Era oare îngrijorat că biserica ajunsese „un cult al personalităţii", aşa cum acuza o scrisoare deschisă din *Bulletin-Chronicle*? Sau exista un scop mai important şi mai subtil în spatele modului în care selecta vorbitorii, care

avea să devină aparent în mod treptat, în cursul următoarelor luni? Deşi aveau păreri împărţite, exista în rândurile congregaţiei un sentiment cvasiunanim că vorbitorii nu fuseseră foarte buni, în ciuda experienţelor lor de viaţă interesante. Să vorbeşti despre tine era un lucru; pastorul Dennis avea un talent rar de a-i inspira pe ceilalţi, folosindu-şi cuvintele pentru a ajunge la ascultători şi a-i atrage către Dumnezeu.

Pentru Tim, cel mai problematic vorbitor fusese fostul homosexual – se prezentase simplu drept „Troy" – şi nu numai pentru că nu părea deloc să fie un „fost" Tim înţelegea că nu e cinstit să operezi cu stereotipuri, dar era destul de sigur că poate să recunoască un homosexual atunci când îl vede. Nu doar că Troy avea o voce efeminată, o gesticulaţie exagerată şi un corp suspect de bronzat, nici măcar modul cochet în care îşi pusese mâinile în şolduri, cu capul înclinat într-o parte, şi spusese „Oameni buni, sunt atâât de puţin mândru de comportamentul meu" Oricare dintre acestea ar fi putut să fie pure coincidenţe, dar luate împreună, la pachet, păreau că strigă „încă mai sunt homosexual!" Tim se întreba cum reuşeşte doamna Troy să se convingă că e sincer când stătea în faţa lui într-un furou transparent şi vedea expresia de indiferenţă profundă de pe faţa lui, dacă nu cumva era şi ea o fostă lesbiană, în care caz probabil că se simţea mai degrabă uşurată.

în majoritatea timpului, Tim se străduia să fie un bun creştin şi să urmeze învăţăturile biblice, dar oricât de mult ar fi încercat, nu reuşea să fie

indignat de păcatul homosexualităţii. Pur şi simplu nu i se părea ceva atât de rău; cu siguranţă nu era un motiv rezonabil pentru a trimite pe cineva în iad şi probabil că nu merita tot timpul şi energia pe care pastorul Dennis şi alţii le cheltuiau vorbind despre asta, cu atât mai mult cu cât Iisus nu spunea absolut nimic despre asta în Evanghelii.

Părea o omisiune evidentă, ţinând cont că Iisus avea destule de spus despre alte cazuri de moralitate sexuală, inclusiv cel care îl deranja în mod special pe Tim: „Oricine divorţează de soţia sa şi se căsătoreşte cu altă femeie comite un adulter". Era cât se poate de clar, totuşi pastorul Dennis nu obiectase faţă de căsătoria lui Tim cu Carrie, nici pe departe. Lăsase toată chestia cu recăsătorirea-adulter la o parte, temperând legea aspră a lui Dumnezeu cu o doză de compasiune umană. Tim nu se putea abţine să nu creadă că homosexualii meritau o exceptare asemănătoare, o recunoaştere a faptului că o alegere între o viaţă de păcătos şi o viaţă de celibatar nu era deloc o alegere.

Lui Tim i se părea amuzant să se trezească plasat atât de ferm în tabăra toleranţei sexuale, pentru că aceasta era foarte departe de locul din care plecase iniţial. Fusese adolescent spre sfârşitul anilor '70, făcând parte din ultima generaţie de băieţi americani care puteau spune „poponar" cu un aer inocent, fără măcar să le treacă prin cap că cineva s-ar putea simţi jignit. Simpla idee că doi bărbaţi se culcă împreună îi făcea, pe el şi pe prietenii lui, să simtă un dezgust paroxistic. în acelaşi timp, glumeau tot timpul

despre asta; erau unicele conversaţii care nu se terminau cu invitaţia ritualică „să mi-o sugi” Dedicau multe speculaţii febrile coşmarului despre violul din închisoare, în special acea versiune în care un negru uriaş te lua drept prietena lui permanentă.

Homofobia lui a supravieţuit intactă unei bune părţi din facultate – universitatea din Stockton de după '80 nu era tocmai o pepinieră de gândire progresistă – până când l-a întâlnit pe Scott D'Alerio. Asta era în primăvara anului întâi, într-o perioadă în care Tim încetase să mai meargă la cursuri şi se cam consolase cu ideea că o să se lase de facultate. Scott era vecin cu el, un ciudat amator de droguri. Avea părul lung şi o fire prietenoasă, purta tot timpul anului o şapcă neagră, şi înăuntru şi afară, şi făcea o emisiune de noapte de jazz fusion, la postul de radio al universităţii. Se întâlneau tot timpul prin cămin – Scott părea să aibă la fel de puţine obligaţii şcolare ca şi Tim – şi treptat au căpătat obiceiul de a-şi petrece împreună după-a – miezile, fumând marijuana şi ascultând muzică în camera lui Scott.

într-o zi, Scott şi-a pus mâna din senin pe piciorul lui Tim şi l-a întrebat dacă îl lasă să i-o sugă. Tim s-a ridicat în capul oaselor, uluit şi drogat – stătuse întins pe canapea, contemplând geniul monstruos al lui Mahavishnu Orchestra – cu mintea rămânând câteva secunde în urma acţiunii.

— Omule, bâlbâi el. Ce-ai spus?

Scott stătea în genunchi pe covor, privind în sus spre Tim, cu o expresie în acelaşi timp

îndrăzneaţă şi vulnerabilă.

— Te-am întrebat dacă mă laşi să ţi-o sug.

Un râs confuz de o silabă ieşi din gura lui Tim.

— Nu e amuzant.

— Nu glumesc, îl asigură Scott.

Avea nişte gene lungi şi frumoase pe care Tim nu le observase până atunci.

— Nimeni nu trebuie să ştie.

— Eşti luat. Nu ştii ce spui.

— E doar o muie, răspunse Scott, pe un ton ciudat de irascibil. Doar închide ochii şi prefă-te că sunt o fată.

Tim îşi luă iarba şi hârtia de ţigară de pe măsuţă şi se ridică în picioare.

— Omule. Mai bine plec. Mă înspăimânţi.

— Ah, la dracu'.

Scott se plesni cu palma peste frunte şi începu să mormăie.

— Căcat. îmi pare foarte rău.

Tim făcu câţiva paşi ezitanţi spre uşă.

— Nu pleca, strigă Scott după el.

— Cred că ar fi mai bine, replică Tîm.

— Haide, îl rugă Scott. Nu-mi face una ca asta.

Tim nu era sigur ce îl făcuse să se întoarcă. Poate
vocea atât de zguduită a lui Scott. Poate doar pentru că nu voia să fie genul de om care îşi lasă prietenul singur atunci când acesta îl imploră să mai stea.

— *Te rog.*

Scott părea că e pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Chiar n-am vrut să te supăr.

— Nu e nimic, spuse Hm. Nu sunt supărat.

Era surprins să se audă spunând asta, şi încă şi mai surprins să-şi dea seama că era adevărat. Era şocat şi stânjenit pentru amândoi, dar nu era furios.

— Numai că...

Scott se ridică în picioare. încercă să zâmbească, dar nu-i prea ieşi.

— M-am gândit mult la tine în ultimul timp. Tot timpul, cum ar veni. Uneori, nu ştiu, uneori am senzaţia că sunt îndrăgostit de tine.

— Nici măcar nu ştiam că eşti homosexual.

— Nu vreau să fiu, îl asigură Scott. Pur şi simplu sunt, în mă-sa.

S-au dus în bucătărie, au băut câteva beri şi au discutat mult timp. Scott spunea că ştia adevărul despre sine încă de când era copil, deşi încercase să se opună din toate puterile. Avusese chiar şi câteva prietene în liceu, dar era numai pentru spectacol, ca şi cum ar fi jucat într-o piesă. Spunea că nu avusese niciodată un prieten adevărat, dar uneori se ducea prin baruri în care studenţii care păreau hetero erau destul de apreciaţi. Când Tim a plecat, în cele din urmă, s-au asigurat reciproc că lucrurile sunt în regulă între ei, că rămâneau prieteni şi că în continuare o să se poarte ca şi cum tot acel episod nu avusese loc.

Numai că bineînţeles că nu a fost aşa. Au mai încercat de câteva ori, după asta, să-şi petreacă timpul împreună, dar erau urmăriţi permanent de o senzaţie puternică de stânjeneală, de un

îngrijorător set de noi posibilităţi. înainte stăteau împreună lungi perioade de timp, fără să vorbească, mulţumindu-se să se drogheze şi să savureze muzica – cel puţin aşa i se părea lui Tim – dar acum se simţeau obligaţi să rupă tăcerea prin tentative de conversaţie penibile, fiecare încercând să se asigure că celălalt e în regulă, că nu se simte stânjenit sau inconfortabil. După o vreme a devenit mai simplu să găsească pretexte. Tim a început să joace Frisbee foarte mult; dintr-odată, Scott avea al naibii de mult de lucru la postul de radio.

Hm s-a lăsat de facultate la sfârşitul verii şi nu l-a mai văzut pe Scott niciodată. Dar în anii care au urmat s-a gândit mult la el, de fiecare dată când cineva făcea o glumă cu poponari sau spunea că homosexualii merită să facă SIDA. Uneori, dacă existau circumstanţele potrivite, Tim îl aborda pe vorbitor şi îl întreba dacă el – din experienţa sa, era întotdeauna un el – avusese vreun prieten homosexual. Aproape întotdeauna tipul spunea nu.

— Aşteaptă până când o să ai, îi spunea Tim. Atunci o să-ţi dai seama cât de idiot erai înainte.

De obicei, pastorul Dennis începea slujba imediat după ce Echipa Domnului părăsea scena, dar în acea dimineaţă a intervenit o întârziere. După două sau trei minute de privit spre scena goală, oamenii au început să se uite la ceas şi să privească în jur ezitant, între- bându-se dacă ar trebui făcut ceva sau măcar dacă se va face vreun anunţ.

Sosirea bruscă a pastorului a provocat un oftat

general de uşurare – venea grăbit pe culoar, în timp ce tânărul pastor Eddie urca pe scenă cu o expresie gravă pe faţă – care s-a dizolvat rapid în murmure de confuzie şi îngrijorare în faţa aspectului său dezordonat. în locul pantalonilor kaki călcaţi îngrijit şi a cămăşii bleu care fuseseră uniforma lui de predică de când venise Hm la Tabernaclu, acum purta un costum gri care nu-i venea bine, boţit şi cu o mânecă ruptă. Cravata în dungi era slăbită şi stătea într-o parte, iar poalele cămăşii îi ieşeau din pantaloni; l-ai fi putut lua drept un om de afaceri care se furişează înapoi la hotelul său, după o noapte de beţie într-un oraş străin. Faptul că şchiopăta uşor şi îşi ţinea mâna la ochiul drept nu făcea decât să sporească misterul unei situaţii şi aşa tulburătoare.

Cei doi pastori s-au îmbrăţişat pe scenă. După o scurtă conversaţie şoptită, tânărul pastor Eddie s-a întors la scaunul său, în timp ce pastorul Dennis şi-a luat locul său obişnuit în spatele microfonului.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse el. Nu am apucat să dorm azi-noapte. Am fost la o nuntă, o nuntă la care s-a băut foarte mult.

Şi-a luat mâna de la ochi, dând la iveală un îngrozitor ochi vânăt.

— După cum puteţi bănui, aceasta nu a fost o nuntă creştină. Ah, nu mă înţelegeţi greşit – dacă i-aţi fi întrebat pe oamenii de acolo dacă cred în Iisus, cei mai mulţi ar fi spus că da. Dar voi şi cu mine înţelegem că ei doar spun asta pentru că nu îl *cunosc* pe Iisus, aşa cum îl cunoaştem noi. De fapt, nu l-ar recunoaşte pe Domnul nici dacă

le-ar suna la uşă, îmbrăcat în uluitoarea lui mantie albă – ştiţi, hainele pe care Evanghelia lui Marcu le descrie ca „mai albe decât le- ar putea albi cineva vreodată". S-ar putea prezenta ca Fiul Domnului şi le-ar putea spune că El a murit pentru păcatele lor şi aceşti *creştini* i-ar trânti pur şi simplu uşa în nas şi ar continua să se uite la *Neveste disperate.* Aşadar, ce căutam eu acolo, v-aţi putea întreba. Cel mai simplu răspuns ar fi că nu aveam de ales. Mireasa era verişoara soţiei mele şi o rugase pe Emily să fie una dintre domnişoarele de onoare. Aşa că m-am dus la nuntă cu soţia mea, deoarece am fost invitaţi. Dar un răspuns şi mai bun este că acolo era locul meu, printre acei prostănaci beţivi şi credincioşi fără credinţă. Exact asta e ceea ce le-a spus Iisus fariseilor când aceştia au vrut să ştie de ce un om sfânt se coboară să împartă pâinea cu păcătoşii: „Nu cel sănătos are nevoie de doctor, ci acela bolnav"

Ca să înţelegeţi situaţia, ar trebui să vă spun că rudele stăteau la o masă lungă din partea din faţă a sălii. Acolo era şi Emily, ceea ce însemna că eu eram singur. S-a dovedit apoi că erau destul de mulţi bărbaţi singuri, suficienţi ca să primim o masă a noastră, undeva în fundul sălii, lângă bucătărie. Masa burlacilor, aşa îi spuneau băieţii.

Tovarăşii mei de masă erau oameni obişnuiţi – unul era electrician, altul vindea telefoane mobile, vreo câţiva lucrau în IT. Tot ce aveau în comun era faptul că le plăcea sportul şi că veniseră la nuntă cu scopul de a se îmbăta cât mai tare posibil. Şi ştiţi ce, au şi reuşit. În momentul în

care s-a servit masa, vreo câţiva dintre ei erau destul de beţi, iar ceilalţi veneau şi ei din urmă. Astfel că nu e atât de surprinzător că au început să discute despre cluburi de striptease chiar acolo, la petrecerea de nuntă; eu însă eram şocat, pentru că nu îmi dădusem seama că acesta este un subiect de conversaţie acceptabil la masă. Nimănui nu i se părea că ar fi ceva ruşinos în asta – nici pe departe. Tovarăşii mei nu erau ruşinaţi! Erau mândri de ei! Erau atât de macho, atât de rafinaţi, nişte oameni de lume!

Poate credeţi că nu putea să fie şi mai rău decât atât, nu-i aşa? Dar la masă era un tip zgomotos – îl chema Jay – care vorbea la nesfârşit despre Jenna Jameson. Acum, eu sper că cei mai mulţi dintre voi nu aţi auzit niciodată de Jenna Jameson, iar dacă aşa stau lucrurile, îmi cer scuze că eu vă vorbesc despre ea. E de ajuns să spun că Jenna Jameson e cea mai mare curvă din lume şi că e plătită foarte bine pentru serviciile ei. Iar acest bărbat jalnic nu se putea abţine să nu vorbească despre ea. „O iubesc pe Jenna Jameson”, spunea el. „E singura fată care contează pentru mine.” Vă puteţi imagina cum mă simţeam eu faţă de această neruşinare stupidă, dar mi-am ţinut gura, pentru că, aşa cum a spus Iisus, „nu am venit să judec lumea” Dar Jay simţea că mă abţineam să

vorbesc şi asta îl făcea nervos. După o vreme s-a întors spre mine şi mi-a spus: „Deci, Denny, eşti şi tu fan Jenna?”.

I-am răspuns că am o căsnicie fericită cu o femeie în came şi oase, pe care o iubesc din toată

inima. „Gândeşte-te puţin”, i-am spus. „La ce mi-ar putea folosi o scroafă ca Jenna Jameson?”

Ei bine, ceilalţi tipi păreau să găsească asta amuzant, ca şi cum ar fi fost ceva ruşinos ca un bărbat să spună că îşi iubeşte soţia mai mult decât pe o mizerabilă dintr-un film obscen. „Cine e fraierul ăla?”, se întrebau unul pe celălalt. M-am folosit de acea ocazie ca să le spun că sunt un om al bisericii şi că predic Evanghelia lui Iisus Hristos oricui doreşte să asculte. Iar proştii aceia râdeau şi mai tare. Atâta doar că am observat că Jay nu râdea. Mă privea fix, cu o expresie furioasă şi jignită, ca şi cum l-aş fi insultat.

După masă a început dansul, iar eu aş fi fost cât se poate de bucuros să plec de la nunta aceea. Dar am stat drept pe scaun şi am aşteptat. Iar când Jay s-a ridicat să se ducă la toaletă, m-am dus după el. Când a ajuns într-un loc din care nu avea pe unde să fugă, m-am apropiat de el şi i-am spus: „Jenna Jameson nu te iubeşte, dar ştiu pe altcineva care te iubeşte”

Jay mi-a răspuns că n-are chef de prostiile mele creştine, dar, credeţi-mă, a folosit un cuvânt mai dur decât prostii. A mers chiar până acolo încât să sugereze că aş fi homosexual. Vă daţi seama?

Pastorul Dennis s-a oprit, astfel încât congregaţia să aibă timp să cântărească absurditatea acuzaţiei. Tim nu s-a putut abţine să nu chicotească, împreună cu alţi câţiva bărbaţi de lângă el.

— L-am asigurat că nu există nici urmă de homosexual în mine, a continuat pastorul, iar dacă ar exista,

n-aş ezita să o smulg din trupul meu, aşa cum ne porunceşte Domnul. Dar el nu mă credea. „Dacă nu eşti homosexual, atunci de ce ai venit după mine la toaletă?”, m-a întrebat. „Pentru că îmi pasă de tine”, i-am spus. „Pentru că nu vreau să arzi în iad.” Nu i-a plăcut deloc asta, şi nu pot să spun că nu-l înţeleg. A început să vorbească plângăcios, ca şi cum l-aş fi jignit. „De ce spui astfel de lucruri? Am venit la nunta unor prieteni, îmi văd de treaba mea, iar tu vii după mine în baie să-mi spui că o să merg în iad? Asta e o grosolănie.”

„Ţi-am spus asta pentru că e adevărat”, i-am explicat. „Şi pentru că am veşti bune pentru tine.” S-a îndepărtat de mine, scuturând din cap şi murmurând încet. M-am dus după el lângă chiuvetă. „Văd că suferi”, i-am spus. „Te urăşti şi îţi urăşti viaţa. Dar nu trebuie să fie neapărat aşa.”

Ei bine, Jay s-a enervat. M-a luat de cămaşă şi m-a izbit de perete. „O să vezi tu cine o să sufere”, mi-a spus. I-am zis că iadul este locul chinului veşnic. „Gândeşte-te la asta”, i-am spus. „Focul nu se stinge niciodată. Vei suferi la nesfârşit.” A ţipat la mine să tac din gură. I-am spus că cea mai rea zi din viaţa lui va fi nimic pe lângă o singură secundă în lacul de foc. Şi atunci m-a lovit.

Pastorul Dennis a întins mâna, pipăind încet pielea vineţie din jurul ochiului său.

— Şi a fost o lovitură destul de bună, cu siguranţă cel mai tare pumn pe care l-am primit de când am început să răspândesc Cuvântul

Domnului. Dar trebuie să spun asta spre meritul lui Jay, s-a simţit groaznic din cauza a ceea ce făcuse. înainte ca eu să apuc să mă ofer să mă lovească din nou, a început să-şi ceară scuze. I-am spus că e în regulă, că oamenii care îl iubesc pe Iisus au fost bătuţi, înjuraţi şi scuipaţi timp de două mii de ani şi că noi primim cu bucurie loviturile. Şi i-am citat: „Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, căci a lor va fi împărăţia Cerurilor". Jay mi-a adus o pungă cu gheaţă de la bucătărie, am ieşit afară şi am discutat îndelung. I-am povestit despre viaţa mea, iar el mi-a povestit despre a lui. Am ajuns să ne cunoaştem destul de bine. Iar când a răsărit soarele în dimineaţa aceasta, eram în genunchi, împreună, în parcarea pustie de la Pinehurst Manor. De aceea am întârziat puţin la întâlnirea noastră de azi. Şi de aceea stau acum în faţa voastră şi vă spun „Bucuraţi-vă cu mine, căci am găsit oaia mea rătăcită"

Pastorul Dennis a privit spre enoriaşi.

— Jay, prietene, vrei să vii aici?

Tim s-a întors, ca şi restul congregaţiei, şi a văzut cum un bărbat chelit prematur, într-un costum la fel de boţit ca şi cel al pastorului, s-a ridicat dintr-un scaun din ultimul rând. Jay era mai tânăr decât îşi imaginase Tim, având cel mult 30 de ani, un fost atlet cu umeri largi, bărbie îngustă şi burtă. Era uşor să ţi-l imaginezi tolănit pe canapea în chiloţi, holbându-se cu gura deschisă la Jenna Jameson.

în timp ce se îndrepta spre altar îi curgeau lacrimile pe obraji, dar zâmbea ca o mireasă, dând din cap şi mulţumind când binevoitorii întindeau

mâna şi îl atingeau din mers, felicitându-l. Tim recunoscu emoţia complicată de pe faţa sa. Era bucurie, recunoaşterea subită a faptului că aveai ocazia de a o lua de la capăt înspre mai bine, de a salva o anumită speranţă şi un anumit sens dintr-o viaţă pe care crezuseşi că ai făcut-o praf complet. Se aplecă spre culoar şi îşi ridică mâna, astfel încât Jay să poată bate palma în timp ce trecea.

Partea a treia Dumnezeul antrenorului Tim

Asa să fie

orice profesor competent de educaţie se- *f* xuală, Ruth era o admiratoare înfocată a pre- *Km*/* zervativelor de cauciuc. Erau ieftine, eficiente, uşor de folosit şi de găsit. În termenii suferinţelor de care ele scutiseră umanitatea de-a lungul anilor – sarcini nedorite, boli oribile, vieţi tinere distruse –, ea le-ar fi plasat bucuroasă alături de antibiotice şi vaccinurile pentru copii, în panteonul Minunilor Sănătăţii Publice a Lumii Moderne. Mai mult, pentru liceanul obişnuit prezervativele şi contraceptivele erau acelaşi lucru – nu prea existau alternative viabile. În vremurile mai bune, Ruth obşinuia să glumească spunând că toată programa de educaţie sexuală de clasa a noua poate fi redusă la trei cuvinte: *Prezervative, prezervative, prezervative!*

Tocmai de aceea i se părea atât de enervant să „pre – dea" lecţia prefabricată de azi, al cărei titlu periculos şi înşelător îl mâzgălise cu un scris tremurat şi autodis- preţuitor: „NU EXISTĂ SEX SIGUR". Păi, sigur că nu există, cel puţin nu în cazul în care defineşti siguranţa ca imposibilitatea de a se întâmpla cuiva ceva neplăcut.

Nu există călătorie cu maşina care să fie lipsită de riscuri, dar asta nu înseamnă că îi învăţăm pe copiii noştri să nu se urce în maşină. îi învăţăm cum să conducă prudent şi le spunem de un milion de ori să poarte centura de siguranţă, deoarece condusul maşinii e o parte importantă a vieţii şi toată lumea trebuie să înveţe să facă asta

cât mai sigur posibil.

— Pentru lecţia aceasta avem din nou nevoie de o scenetă, anunţă Ruth. Există vreun voluntar?

Nimeni nu se miră când mâinile lui Dan Hayes şi Courtney Brenner ţâşniră în aer. În ultima săptămână clasa făcuse patru asemenea scheciuri, şi în fiecare Dan şi Courtney jucaseră rolul tinerilor îndrăgostiţi.

— Altcineva? Cineva care nu a mai fost?

Ruth nu era prea optimistă cu privire la această solicitare; învăţase cu mult timp în urmă că educaţia sexuală nu merge prea bine împreună cu scenetele. Cei mai mulţi adolescenţi ezitau să stea în faţa colegilor lor şi să joace după scenarii care erau fie dureros de asemănătoare cu viaţa lor reală, fie dureros de diferite. Cei cărora le plăcea ajungeau actori versaţi precum Dan sau exhibiţionişti lipsiţi de ruşine precum Courtney.

— Haideţi, copii. Suntem la şcoală. Trebuie să participe toată lumea.

Ruth lăsă să treacă vreo câteva secunde, dar nimeni nu muşcă momeala.

— Bine, atunci bănuiesc că e momentul pentru un nou episod din Dan and Courtney Show.

Cele două vedete se ridicară de la locurile lor şi veniră în faţa clasei, primind cu bucurie aplauzele colegilor, dintre care cele mai multe nu erau sarcastice. Pe lângă faptul că le erau recunoscători lui Dan şi Courtney că îi scăpau pe ei, ceilalţi copii păreau sincer încântaţi de

reprezentaţiile lor, iar Ruth putea măcar să înţeleagă de ce, chiar dacă nu le împărtăşea sentimentul. Oricât de enervanţi puteau să fie, între Dan şi Courtney exista o legătură ciudată, neaşteptată, preluându-şi rolurile cu un entuziasm şi o lipsă de stânjeneală neobişnuite pentru elevii de clasa a noua.

Dan era mic pentru vârsta lui, de-abia ajuns la pubertate, un băiat slab, cu un cap mare şi o personalitate ciudat de impunătoare. Juca de la şcoala generală, nu numai în trupe de teatru din zonă, ci şi în reclame TV. Ruth îl văzuse într-o reclamă la Olive Garden, în- desându-şi în gură o furculiţă plină ochi cu spaghete, în timp ce un chelner voios privea, lovindu-se cu palma peste obraz de uimire, şi într-un clip la State Farm[16], în care sărea pe o trambulină, cu încetinitorul, în timp ce părinţii lui imaginari îl priveau cu o expresie afectuoasă, bucuroşi să ştie că viitorul lui e asigurat.

Courtney era cel puţin cu un cap mai înaltă decât partenerul ei şi părea cu zece ani mai mare, o adolescentă înzestrată cu un trup de femeie şi tulburător de sigură de sexualitatea ei. Hainele sale respectau la limită litera regulilor şcolare, încălcându-le însă în mod sistematic în spirit; lucrurile pe care le purta aveau obiceiul ciudat de a aluneca, de a se sufleca sau de a se deschide plesnind. Ruth o vedea adesea pe hol cu băieţi mai mari, mai ales jucători de fotbal, iar cei care păreau fascinaţi şi recunoscători pentru companie erau băieţii, nu Courtney.

16 Companie de asigurări americană.

— Foarte bine, zâmbi şters Ruth, încercând să ignore senzaţia obişnuită de apăsare din piept. Să vă explic intriga. Tu, Courtney, eşti Gina, iar tu, Dan, eşti Ethan, iar voi doi...

— Numai puţin, spuse Courtney. N-aş putea să fiu mai bine Heather?

— Nu există nicio Heather, spuse Ruth. Pe fată o cheamă Gina.

Courtney se încruntă.

— Nu îl pot schimba în Heather? Nu-mi place deloc Gina.

— E o scenetă, îi aminti Ruth. E ceva fictiv.

— Nu mă simt bine ca Gina.

— Bine, mă rog. Nu are nicio importanţă.

— Pentru mine are, insistă Courtney. Prefer clar Heather.

— Atunci eu pot să fiu Skip? întrebă Dan. Adică, dacă ea poate să-şi schimbe numele...

— Skip? pufni Courtney. Ce nume tâmpit mai e şi ăsta?

— E mişto, răspunse Dan, dar cu mai puţină încredere de sine decât de obicei. E de absolvent relaxat de liceu.

— E penibil, îl informă Courtney. Pe nimeni nu-l cheamă Skip.

În timp ce spunea asta, Courtney îşi ridică absentă marginea cămăşii deasupra buricului, expunând o porţiune netedă de mijloc adolescentin. întreaga clasă păru că îngheaţă pentru o clipă, în timp ce ea îşi freca languros burta, ca un bătrân care a mâncat ca lumea.

— Skip e un nume frumos, declară ea, trăgându-şi cămaşa la loc. Pentru un câine!

— Ham! strigă Blake Vizzoni din ultima bancă.

Acoliţii lui răspunseră cu obişnuitul cor de chicote
servile.

— Ajunge, spuse Ruth, întorcându-se spre Dan şi Courtney. Bine, deci sunteţi Skip şi Heather, doi adolescenţi de şaisprezece ani care sunt împreună de un an. Sunteţi în living, după ore, nesupravegheaţi de ni- ciun adult.

— La mine acasă sau la ea? întrebă Dan.

— Are vreo importanţă?

— Cam da, spuse el. îmi place ca detaliile să fie clare.

— Să spunem că sunteţi acasă la Skip, bine? începeţi să vă pipăiţi şi lucrurile se încing. Asta s-a mai întâmplat şi înainte de câteva ori, dar atunci aţi reuşit să vă opriţi înainte ca lucrurile să scape de sub control. Dar astăzi nu mai e aşa. Astăzi Skip are un prezervativ în portofel.

Ruth terminase, dar actorii continuau să privească spre ea, ca şi cum aşteptau şi alte instrucţiuni. După o clipă ea îşi dădu seama ce uitase – era un lucru la care ţinea Dan – şi pocni din palme fără prea mare tragere de inimă.

— Motor.

De-abia îi ieşise cuvântul din gură, că tinerii îndrăgostiţi se aruncară unul în braţele celuilalt şi începură să se mozolească într-un stil tulburător de realist; Dan se înălţase pe vârfuri, cu capul dat pe spate într-o po – ziţie inconfortabilă. Ruth nu credea că îşi folosesc limba, dar era greu să fii

sigur – Courtney se apleca în aşa fel încât părul ei forma un fel de cortină în jurul feţelor lor. între timp, mâinile lui Dan rătăceau liber pe spatele ei, în sus şi în jos, aventurându-se din când în când spre regiunea nordică a fundului, ceea ce provoca exclamaţii de încântare şi strigăte de „Bagă mare!" din partea publicului agresiv. Probabil că nu la asta se gândise JoAnn Marlow atunci când concepuse acest exerciţiu.

Oricât de bucuroasă ar fi fost să vadă noua programă subminată cât mai radical posibil, Ruth ştia clar că ceea ce se întâmplă în clasa ei nu rămâne acolo. Era îngrijorată în mod special de loialitatea unei eleve, o fată atentă pe nume Robin LeFebvre, a cărei familie se spunea că aparţine de Tabernaclu (Ruth se documentase). Robin lua cu perseverenţă notiţe, de la începutul orei până la sfârşit – şi acum scria de zor, cu faţa palidă şi vizibil şocată de felul în care Dan şi Courtney se dădeau în spectacol –, iar Ruth avea o bănuială ascunsă că nu o făcea doar ca să primească o notă bună la sfârşitul trimestrului.

— Foarte bine, strigă ea. Ajunge. Am prins ideea. Să trecem mai departe.

Fără niciun chef, Courtney îşi dezlipi faţa de cea a lui Dan. Roşi în timp ce îşi aranja părul şi îşi punea hainele în ordine; avea o voce răguşită, puţin gâfâită.

— O, Doamne, Skip. Sunt atât de fierbinte. Aş vrea să... ştii tu...

— Ce, Heather?

Dan vorbea cu o voce şoptită de actor, care se auzea clar până în fundul sălii.

— Ce anume?

— S-o facem, Skip. S-o facem de-adevăratelea. Pentru că te iubesc foarte, foarte mult.

— Şi eu te iubesc, spuse Dan. Scoate-ţi pantalonii.

Courtney îşi muşcă buzele, consternată, aşteptând ca
râsetele să se potolească.

— Aş vrea să-mi scot pantalonii, spuse ea. O, Doamne, Skip, nici nu ştii cât de mult aş vrea asta. Dar mi-e frică.

— De ce?

— Ştii tu. Am mai vorbit despre asta. Mi-e frică să nu rămân gravidă sau să iau vreo boală.

— Nu trebuie să-ţi fie frică.

Cu o mişcare de magician, Dan scoase din buzunar un portofel imaginar, apoi mimă gestul de a extrage din el un prezervativ.

— Am venit pregătit.

— O, Dumnezeule, spuse Courtney cu ochii mari. E ceea ce cred eu că e?

— E garantat, o asigură el. Poţi fi sigură că nu o să rămâi gravidă şi că nu o să iei nicio boală. Nu că eu aş avea vreo boală.

Courtney îşi duse mâna la bărbie şi medită la asta o clipă. Apoi pe faţa ei înflori în zâmbet larg.

— Super! spuse ea. Să trecem la treabă!

În clasă urmă un moment de linişte uluită, după care izbucni brusc hărmălaia. Jumătate din public zbiera aprobator, în timp ce cealaltă protesta. Un băiat de obicei cuminte, pe nume Donald Swift, căzu de pe scaun şi începu să dea cu pumnul în

podea, pentru a-şi exprima încântarea inexprimabilă altfel.

— Copii! strigă Ruth. Potoliţi-vă. Mai încet! Donald, treci la locul tău. Nu suntem la grădiniţă.

Donald făcu, stânjenit, ce i se spusese. Scuturând din cap cu o exasperare obosită, Ruth se întoarse spre Courtney, pregătindu-se s-o admonesteze pentru că stricase exerciţiul. Dar se opri atunci când văzu expresia de confuzie nevinovată de pe faţa fetei.

— Nu înţeleg, spuse Courtney. Ce e aşa de amuzant?

— Cred că ai înţeles greşit, îi spuse Ruth. Heather nu trebuie să spună da. Trebuie să respingă cu tărie preten – ţia lui Skip că prezervativele oferă protecţie totală împotriva graviditătii şi bolilor.

— Păi nu oferă? întrebă Courtney cu un aer speriat. Eu aşa credeam.

— Nu absolut, o informă Ruth. Nu ai citit lecţia?

— Am vrut, dar aseară am fost cam ocupată.

Ruth întrebă dacă putea cineva s-o ajute. Vik Ramachandran ridică mâna.

— Heather ar putea să-i spună lui Skip că prezervativele nu oferă protecţie împotriva anumitor boli cu transmitere sexuală, cum ar fi HPV, care poate produce negi genitali.

Câţiva elevi gemură, iar alţii scoaseră nişte sunete de parcă ar fi vomat, aceasta fiind reacţia obişnuită la fiecare pomenire a acestei boli.

— Aşa este, spuse Ruth. Ai perfectă

dreptate că prezervativul nu previne transmiterea HPV, deşi face o treabă destul de bună în privinţa altor boli, inclusiv go- noreea, chlamidya şi SIDA. Altcineva? Ce ar mai putea să-i spună Heather lui Skip despre prezervative?

— I-ar putea spune despre procentul de accidente, sugeră Marsha Gewirtz. Nu spunea broşura că există o medie de 36% de accidente? Adică există o şansă din trei ca Heather să rămână gravidă, chiar dacă Skip foloseşte prezervativul, nu-i aşa?

Ruth tresări.

— Ştiu că aşa scrie în broşură, dar e o cifră destul de îndoielnică. în primul rând că n-am văzut niciodată vreun studiu care să se apropie măcar de 25%, iar vreo câteva plasau media accidentelor în jur de 3%. De obicei cifra e cam de 10%, dar trebuie să înţelegeţi că aceasta este o *medie anuală,* ceea ce înseamnă că în cursul unui an întreg 10% dintre cuplurile care folosesc numai prezervativul pentru contracepţie s-ar putea aştepta la o sarcină nedorită. Rata accidentelor pentru orice act sexual individual trebuie, bineînţeles, să fie mult, mult mai mică.

— Şi la test? întrebă Susan Chang. Scriem 36% accidente sau 10%?

— Pentru cursul acesta presupun că va trebui să scriem 36, îi spuse Ruth. Dar aş vrea să înţelegeţi că nu e cifra general acceptată. Dacă vreţi o sursă mai credibilă de informaţie, vă sugerez să căutaţi site-ul Planned Parenthood.

Ruth se întoarse spre actori.

— Bun. Suntem gata pentru dubla a doua?

— Prea târziu, strigă un idiot pe nume Mike Petoski. Skip şi-a pătat deja pantalonii.

Această vorbă de duh provocă mult amuzament în ultimele două rânduri şi mai multe priviri uimite mai în faţă.

— Destul, izbucni Ruth. Dacă nu te poţi controla, o să te rog să ieşi afară din clasă.

— Spuse *ea,* murmură Blake Vizzoni.

Ruth hotărî să-l ignore. Tocmai era pe punctul să spună *Motor,* când o văzu pe Robin LeFebvre cu mâna ridicată.

— Da, Robin?

— N-am auzit bine, spuse Robin cu ochii aţintiţi asupra caietului ei. Cum se numea site-ul de care spuneaţi?

— Plannedparenthood.org, răspunse Ruth. într-un cuvânt, fără semne de punctuaţie. Planned Parenthood e o organizaţie naţională foarte apreciată, cu un trecut îndelungat de apărare a drepturilor reproductive ale femeii. Este o sursă excelentă pentru oricine are nevoie de informaţii despre contracepţie sau despre sănătatea sexuală în general.

Pixul lui Robin alerga pe hârtie cu o viteză impresionantă. Era ca şi cum ar fi scris după dictare, încercând să prindă fiecare cuvânt spus de Ruth pentru posteritate sau cel puţin până la următoarea şedinţă a consiliului şcolii.

— Vorbesc prea repede? o întrebă Ruth. Vrei să repet ceva?

Robin privi spre ea. Era o fată drăguță, dacă făceai abstracție de hainele demodate și părul prins în coadă. Dar pe fața ei nu era nici urmă de prietenie, nici cel mai mic efort de a masca dezgustul pe care îl resimțea față de profesoara ei.

— E în regulă, spuse ea. Cred că am prins ce era important.

Era o după-amiază ploioasă, cu cerul jos și cenușiu apăsând asupra lumii precum capacul unei cutii. Un vânt în rafale mătura copacii, dezgolindu-i de frunze cu o eficiență nemiloasă. În timp ce își căuta cheile mașinii, în parcarea școlii, Ruth se surprinse privind neliniștită peste umăr, ca și cum ar fi fost noaptea târziu pe o stradă întunecată.

Creștinii ăia împuțiți, se gândi ea, suindu-se în mașină și închizând portiera în urma ei. *Nu vor să mă lase în pace.*

Știa că depășise o limită periculoasă în ora a patra de Educație, atunci când se abătuse explicit de la programa Alegeri înțelepte, încurajând copiii să caute surse mai credibile de informație. Mai târziu avea să plătească pentru asta – probabil mai curând decât se aștepta – nu-și făcea nicio iluzie în această privință. Dar care era alternativa? Să stea acolo, ca un zombi mic și ascultător, și să lase jumătățile de adevăruri și minciunile pe față – 36% accidente! – să treacă fără să spună un cuvânt?

M-am săturat să repet prostiile lor, se gândi Ruth pornind ștergătoarele, pentru a da la o parte frunzele lipite de parbriz, ca niște suvenire dintr-

un caiet de amintiri al unui copil. *De acum încolo vor trebui s-o facă ei înşişi.*

într-un fel îi era recunoscătoare antrenorului lui Maggie pentru că făcuse ca situaţia să pară atât de clară.

Până când le văzuse pe fetele acelea, acele sportive minunate stând în iarbă la soare şi fiind obligate de adulţii în care aveau încredere să se roage la Dumnezeul lui Jerry Falwell, Pat Robertson şi al Partidului Republican – Dumnezeul Războiului, Abstinenţei, Ruşinii şi Ignoranţei Voite, Dumnezeul Care îi Iubea pe Toţi în Afară de Homosexuali, Care îi Trimitea în Iad pe Cei Care Nu Credeau În El, dar îi Lăsa în Rai pe Ucigaşi şi pe Violatorii de Copii dacă credeau, Dumnezeul Care Se Gândise Să Le Facă pe Femei Doar Mai târziu şi Le Blestemase Apoi cu Durerile Facerii, Dumnezeul Care oricum nu Le-ar fi Lăsat pe Fete Să Joace Fotbal Dacă Ar Fi Fost după El – până atunci îşi îngăduise să creadă în ficţiunea confortabilă că disputa ei cu habotnicii Bibliei se limita la sala ei de clasă, la o controversă politică despre ce trebuia predat sau nu copiilor altor oameni. Dar acum îşi dădea seama că se amăgise singură. Nu era doar ceva profesional; era personal. Deja se amestecaseră în slujba ei, iar acum îi luaseră la ochi pe copiii ei.

Adevărata dimensiune a pericolului nu a devenit evi – dentă decât sâmbătă seara, când Frank le-a adus pe fete acasă, iar Ruth a încercat să discute cu ele despre ce se întâmplase în dimineaţa aceea pe terenul de fotbal. La acel moment era preocupată mai ales să-i explice lui

Maggie poziţia ei, dar nu a fost nemulţumită s-o vadă pe Eliza urmând-o pe sora ei mai mică în bucătărie şi aşezându-se la masă. Eliza încă nu-şi revenise de pe urma episodului infam suferit de mama ei în primăvară şi părea o idee bună s-o pregătească pentru posibilitatea ca situaţia să se înrăutăţească din nou, ceea ce Ruth voia să evite, dar nu putea să scoată din calcul.

— Cine vrea ciocolată caldă? întrebă ea voioasă. S-a făcut cam frig afară.

Amândouă fetele scuturară din cap.

— Deci, zâmbi Ruth silit, instalându-se pe un scaun. V-aţi distrat bine azi?

— Da, murmură Eliza.

Maggie dădu doar din umeri, uitându-se fix la Ruth cu o privire de gheaţă. De obicei, sâmbăta făcea duş şi se schimba la tatăl ei, dar în seara aceasta încă purta echipamentul de fotbal boţit şi pătat de iarbă, ca un reproş, ca şi cum ar fi vrut să-i spună lui Ruth că nu o iertase.

— Uite ce e, spuse Ruth. Ştiu că crezi că am exagerat azi-dimineaţă.

Asta era puţin spus. Maggie fusese şocată de intervenţia mamei ei în rugăciunea de după meci şi nu reuşise decât să bâlbâie câteva proteste timide în timp ce Ruth o despărţea cu forţa de colegele ei şi o trăgea după ea spre maşină. Maggie nu şi-a regăsit vocea decât când au ajuns în parcare, dar era deja distrusă, suspinând furios şi spunându-i încontinuu lui Ruth că e o tâmpită, ceea ce nu se mai întâmplase niciodată. De asemenea, Maggie repetă de câteva ori propoziţiile *Eşti nebună* şi *Te urăsc,* ca răspuns la încercările

din ce în ce mai ezitante ale mamei ei de a justifica apoi ceea ce făcuse. Deşi credea că merita nişte scuze, Ruth se hotărâse să lase lucrurile aşa; nu credea că ar avea nimic de câştigat dacă ar fi reluat ceea ce fiica ei îi spusese la mânie, probabil regretând apoi.

— Recunosc că e posibil să nu fi tratat situaţia cât se putea de bine, spuse ea. Poate că ar fi fost mai inteligent să-l iau pe antrenorul tău deoparte şi să vorbesc cu el mai puţin agresiv. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că el făcea ceva ce n-ar fi trebuit să facă şi că am intenţia să mă asigur că n-o s-o facă din nou.

Maggie îşi scoase buza de jos în faţă şi se încruntă, o expresie care, cu toată ferocitatea ei intenţionată, o făcea pe Ruth să-şi dorească s-o îmbrăţişeze. Era exact aceeaşi faţă pe care o făcea Maggie când era bebeluş şi se pregătea pentru un plâns sănătos.

— De ce-mi faci asta? întrebă ea. Antrenorul nu făcea nimic greşit. Doar îi mulţumea Domnului pentru toate cu care ne-a binecuvântat şi îi spunea cât e de bucuros că nimeni nu s-a rănit. Nu înţeleg ce e rău în asta.

Ruth nici măcar nu ştia cu ce să înceapă.

— *îi mulţumea Domnului?* izbucni ea. E antrenor de fotbal, nu pastor.

— Şi ce? Nu trebuie să fii pastor ca să crezi în Dumnezeu.

— în primul rând, draga mea, că nu toată lumea crede în acelaşi Dumnezeu. În echipa voastră sunt fete evreice, iar Nadima nu e...?

— Musulmană, răspunse Maggie. Dar nu

sunt foarte stricţi.

— Vezi, aveţi fete evreice, o fată musulmană...

— Şi ateişti, spuse Eliza cu voce subţire.

Până în acel moment Ruth nici măcar nu-şi dădea seama dacă e sau nu atentă la conversaţie, atât era de absorbită de cutia origami pe care o construia dintr-o foaie de hârtie.

— Exact, spuse Ruth. Şi ateişti, şi agnostici. Nu toată lumea crede în acelaşi Dumnezeu, iar unii oameni nu cred deloc în Dumnezeu. Şi nu ştiu sigur ce să creadă. Dar ştii ceva? Chiar şi dacă toate fetele din echipă ar fi aparţinut de aceeaşi biserică, antrenorul tot n-avea dreptul să se roage împreună cu ele. Echipa de fotbal e o organizaţie a oraşului. Sunt sigură că v-au învăţat despre separaţia dintre stat şi biserică la Ştiinţe Sociale.

Maggie părea uimită.

— Ai spus că e a oraşului, nu a statului.

— Statul înseamnă putere politică. Oraş, stat sau federaţie, nu contează. Puterea politică nu poate promova o religie anumită.

— Echipa mea de fotbal ţine de puterea politică?

— E o ligă susţinută de primărie, spuse Ruth, îngrijorată că discuţia aluneca într-o mlaştină de detalii tehnice. în plus,, meciul avea loc pe un teren public.

Maggie păru pe moment încurcată de argumentul juridic, dar apoi se regrupă rapid.

— Eu tot nu văd de ce a trebuit să ţipi aşa la antrenor. Păreai ciudată rău de tot. Aveai o voce ascuţită şi tremurătoare.

Maggie începu să-şi agite braţele în jurul capului, ca şi cum ar fi fost atacată de un roi de albine, şi să ţipe:

— *Opreşte rugăciunea sau chem poliţia!*

Eliza chicoti, iar Ruth se uită urât la ea. Nu era deloc plăcut să-şi bată joc de tine copiii tăi, mai ales atunci când încercai să-i protejezi.

— Eram supărată, draga mea. După ce mi-au făcut nebunii ăia anul trecut, poate înţelegi de ce nu sunt dispusă să le acord prezumţia de nevinovăţie. Şi, apropo, n-am ameninţat cu poliţia.

— Mă rog, recunoscu Maggie. Dar ca să ştii, nu renunţ la echipă. Nu-mi pasă ce spui, iar tata e de acord cu mine. El mi-a semnat biletul de învoire.

Ruth trebui să se abţină să nu spună ceva urât. O scotea din minţi când Frank punea în aplicare vechea strategie *dezbină şi cucereşte.* în acelaşi timp, regreta sincer că îi sugerase antrenorului că Maggie nu va mai avea voie să joace pentru Stars. Vorbise la mânie, fără să se gândească bine, iar acum se găsea într-o situaţie din care pierdea oricum – sau se compromitea în mod public, sau îşi transforma viaţa de familie în iadul pe pământ.

— N-am spus că *tu* trebuie să renunţi, explică ea, de- taliindu-şi poziţia din zbor. Nu vreau decât să am garanţia că antrenorul vostru se va comporta normal în viitor. Iar dacă nu poate să facă asta, atunci cred că *el* e cel care ar trebui să renunţe.

— Nu poate să renunţe, spuse Maggie cu

voce tremurătoare. E cel mai bun antrenor pe care l-am avut vreodată. Toate fetele or să mă urască.

— Nu cred, răspunse Ruth. Unele dintre ele s-ar putea să se bucure. Dar dacă alegerea e între a face ceea ce e bine şi a fi plăcut de ceilalţi, atunci trebuie să fad ceea ce e bine.

— Dar aveam şanse la primul loc. Avem nevoie de el.

— Dar n-ar putea domnul Roper să preia el funcţia?

— Şi el e membru al bisericii.

— Serios?

— Aşa mi-a zis Candace.

Ruth era uimită, deşi îşi dădea seama că n-ar fi trebuit să fie. John făcea şi el parte din cercul care se rugase dimineaţă, chiar dacă nu vorbise. Ruth crezuse că a fost pur şi simplu atras înăuntru, ca şi fetele. Pe vremea când îl cunoscuse ea, John era un tip dur şi cam beţiv, cu o slujbă bine plătită în domeniul financiar; nu părea deloc genul care renaşte prin credinţă. Era ca şi cum ai trăi într-un film de groază, se gândi ea, ca în *Invazia hofilor de trupuri*[17] sau ceva asemănător. Nu ştiai niciodată cine urma.

— Sunt sigură că o să găsiţi pe cineva, spuse Ruth. Tatăl tău ar fi bucuros să vă antreneze pentru ultimele câteva meciuri. Se pricepe la fotbal.

— Te rog, spuse Maggie încet. Nu trebuie decât să-ţi vezi de treaba ta.

---

17 Film SF/horror din 1956, în care o specie extraterestră ucide şi înlocuieşte locuitorii dintr-un oraş cu replici umane identice.

— Asta *este* treaba mea, replică Ruth. Antrenorul vostru nu are niciun drept să vă facă să vă rugaţi la un Dumnezeu în care nu credeţi.

Eliza râse.

— Vrei să spui un Dumnezeu în care *tu* nu crezi.

— Exact. Nu cred în Dumnezeul antrenorului Tim şi bănuiesc că nici sora ta nu crede.

Ruth se întorse spre Maggie, brusc îngrijorată că Eliza ştie ceva ce ea nu ştia.

— Nu crezi, nu-i aşa?

— Nu ştiu, spuse Maggie. Nu m-a învăţat nimeni despre asta.

— Ei bine, eu cred, spuse Eliza. Eu cred în Dumnezeul antrenorului Tim.

— Nu, nu crezi, izbucni Ruth.

— Crezi că sunt tâmpită? răspunse Eliza pe un ton furios.

Lângă nara stângă avea un coş pe care Ruth trebui să se abţină să nu-l stoarcă.

— Nu, o asigură Ruth. Dar nu cred nici că eşti o creştină fanatică, renăscută, fundamentalistă şi evanghelică. Pentru că asta e el.

— Cred în Dumnezeu, spuse Eliza încet şi calm, privind-o pe mama ei în ochi. Şi cred că Iisus e singurul Său fiu, care a murit pe cruce pentru păcatele mele.

Maggie se holba la sora ei, evident uimită de aceste noutăţi. Primul impuls al lui Ruth a fost de a încerca să se convingă că Eliza nu vorbea serios, că voia doar atenţie, dar nu mergea. Avea

în vocea şi în expresia ei ceva – seninătatea ciudată a credinciosului – care nu putea fi ignorat.

— De când? o întrebă ea.

— De câteva luni, spuse Eliza. Am tot vorbit cu o fată din clasa mea.

— Ce fată? O cunosc?

— Grace Park. S-a mutat aici anul trecut. Am cu- noscut-o după ore, când ne făceam temele.

— Mi-ar plăcea să o cunosc şi eu cândva.

— Familia ei m-a chemat la slujbă, cu ei.

Ruth gemu.

— Sper că nu e Tabemaclul?

Eliza scutură din cap.

— Se numeşte Living Waters. în Gifford.

Ruth închise ochii, încercând să se orienteze, să reacţioneze ca un părinte bun şi să nu facă ceva ce ar fi adâncit prăpastia deja existentă dintre ea şi Eliza.

— Chiar vrei să mergi?

Eliza dădu din cap.

— Mi-era frică să-ţi spun.

Ruth se întinse şi luă mâna fiicei sale într-a ei. Era uscată şi aspră – exact ca a tatălui ei – deşi Ruth îi reamintea frecvent să se dea cu alifie.

— N-ar trebui să-ţi fie frică să-mi spui nimic. Trebuie să ştiu ce se petrece în viaţa ta.

Eliza părea suspicioasă, dar nu-şi retrase mâna.

— Deci pot să merg?

— Bănuiesc că da. Dacă într-adevăr vrei.

— Nu eşti supărată?

— Nu sunt *supărată,* îşi zise Ruth. Numai că nu în – ţeleg de ce ai nevoie de Iisus.

Eliza zâmbi trist şi dădu din cap într-o parte şi-n alta, ca şi cum i-ar fi fost milă de oricine punea o astfel de întrebare.

— El mă iubeşte, spuse ea.

Stonewood Medical Group avea sediul la etajul trei din Healing Arts Complex, o clădire joasă, de patru etaje, cu geamuri-oglindă, care părea să fi fost aruncată din greşeală pe o porţiune cu aspect mohorât de lângă Hawkins Road, altfel dominată de service-uri auto şi mici fabrici cu nume misterioase: Diamond Catalysis, Universal Recoil, Northeastem SaniSys, Zip Global Force. Ruth nu mai fusese în H.A.C. decât o dată, când un podolog insensibil, căruia încă îi mai spunea doctorul Ouchenberg[18], îi scosese lui Maggie un neg din talpă.

Secretara a informat-o că doctorul Kamal întârzie puţin. Ruth s-a aşezat în sala de aşteptare, a luat o revistă *People* şi s-a prefăcut că nu e deranjată de femeia bătrână de la trei scaune de ea, care părea pe punctul de a expectora un ghem de păr. În timpul unui contact vizual întâmplător, bătrâna îi zâmbi brav şi îi spuse că nu era contagioasă. Ruth i-a mulţumit pentru această informaţie şi s-a întors la articolul care povestea în detaliu colapsul mariajului de vis al Jessicăi Simpson. îi venea greu să se concentreze; gândurile îi rătăceau spre mama ei, care în ultimul an al vieţii îşi petrecuse foarte mult timp în sălile de aşteptare ale doctorilor şi se bu-

18 Nume format plecând de la „ouch”, interjecţia engleză care exprimă durerea.

cura întotdeauna să poată vorbi cu un necunoscut. Ruth îşi ridică privirea din revistă.

— Urâtă vreme azi, nu-i aşa?

Femeia ridică degetul arătător, în timpul unui alt acces de tuse. Se strâmbă a scuză, apoi îşi şterse colţurile gurii cu un şerveţel şi luă o gură de apă dintr-o sticlă pe care o purta într-o husă sintetică atârnată la gât.

— Nu mă supără ploaia, spuse ea. însă nu suport zăpada.

— înţeleg, spuse Ruth. Când ninge e frumos, dar apoi rămâne pe jos.

Femeia îşi duse mâna la gură şi îşi drese vocea îndelung, ca şi cum era pe cale să ţină un discurs. însă când vocea îi reveni în cele din urmă, era înceată şi răguşită, de-abia se auzea.

— Fiica mea stă în California. O să mă duc la ea de Crăciun.

— Sună minunat.

— Am doi nepoţi. O fetiţă de opt ani şi un băieţel de trei.

— Trei? Sunt sigură că e un drăgălaş.

— E un drăcuşor. Dar îl iubesc ca pe ochii din cap.

Ruth era pe punctul de a întreba cum îl cheamă, când
femeia începu să gâfâie violent, aplecându-se în faţă din talie. Tocmai se ridicase, respirând zgomotos de câteva ori, când o asistentă îşi băgă capul în sala de aşteptare.

— Doamna Ramsey? Poftiţi, vă rog.

Ruth se ridică, zâmbind cu regret spre bătrână.

— Mi-a părut bine să vă cunosc.

Femeia zâmbi chinuit, în timp ce îşi masa clavicula.

— Mâine o să fie soare, spuse ea. Mult mai frumos decât azi.

Asistenta o conduse pe Ruth în cabinet, îi spuse că doctorul va veni imediat şi plecă. După o clipă de ezitare – lângă calculator exista un scaun, dar i se părea deplasat să se aşeze pe el – Ruth se sui pe masa de consultaţie, întrebându-se dacă doctorul Kamal înţelesese cumva greşit scopul vizitei ei.

Primul ei impuls fu să se amuze de această posibilitate, dar pe măsură ce aştepta în spaţiul strâmt şi antiseptic, fără altceva de făcut decât să se uite la câteva broşuri prost ilustrate despre diabet şi hipertensiune, devenea din ce în ce mai puţin amuzant. Doctorul ei, cel puţin, ţinea un teanc de reviste vechi la îndemână, pentru orice eventualitate.

Cel mai rău era faptul că Ruth nu voise nici măcar să vorbească la telefon cu doctorul Kamal, cu atât mai puţin să vină la cabinet. Era în mod evident un om foarte ocupat – Ruth reuşise, cumva, să nu-l cunoască şi nici măcar să-l vadă întâmplător, cu toate că fiicele lor erau prietene din clasa întâi – iar ea ar fi fost mult mai bucuroasă să rezolve totul cu soţia lui.

Toată după-amiaza de duminică nu făcuse altceva decât să-i sune pe părinţii colegelor de echipă ale lui Maggie, pentru a discuta ceea ce se întâmplase la meci şi a-i tatona apropo de posibilitatea de a semna o plângere pe care

intenţiona s-o adreseze lui Bill Derzarian, directorul Asociaţiei de Fotbal pentru Juniori din Stonewood Heights. Ca şi soţii Zabel şi Friedman, soţii Kamal păreau aliaţii fireşti în această luptă.

După cum se aştepta, cea care răspunsese la telefon fusese Nafisa Kamal. Ruth nu o considera prietenă, dar erau în relaţii bune. De-a lungul anilor avuseseră vreo zece conversaţii foarte plăcute când le duceau sau le aduceau pe fiicele lor de la casa celeilalte şi de câteva ori băuseră un ceai, iar lui Ruth i se păruse întotdeauna o companie foarte plăcută – caldă şi prietenoasă, cu un accent savuros şi mereu gata să râdă. Dar când Ruth pomenise de rugăciunea de la meciul de fotbal, ceva s-a schimbat.

— îmi pare rău.

Vocea Nafisei devenise brusc formală, un pic rece.

— Pe acest subiect va trebui să discuţi cu soţul meu.

Ruth era uimită. Nafisa era o femeie rafinată şi cultivată – venise în America după ce absolvise facultatea de biologie – care conducea un Mercedes şi se îmbrăca tot timpul de parcă tocmai se întorsese dintr-o expediţie la cumpărături în Paris. Bea vin, se machia din abundenţă şi glumea pe seama soţului ei. Nu spusese niciodată nimic care să sugereze că avea obiceiul de a apela la el în modul tradiţional.

— Ăăă, bine, spusese Ruth. E acolo?

— Mă tem că Hussein lucrează weekendul ăsta.

— îmi poţi da numărul lui?

Nafisa ezitase.

— O să-i spun că ai sunat.

Spre seară Ruth se dusese să alerge, iar la întoarcere avea un mesaj pe robotul telefonic de la „Heidi de la policlinică”, spunându-i că doctorul Kamal va fi bucuros s-o primească la cabinet luni, la 16.30.

— Doamnă Ramsey.

Zâmbetul doctorului era rece şi rezervat, în timp ce intra în cabinet la cinci fără cinci minute.

— Scuzaţi-mă pentru întârziere.

Era zvelt şi cu un aspect neobişnuit de tineresc, deloc cum se aşteptase Ruth după descrierea pe care Maggie i-o făcuse tatălui rigid al Nadimei, supraveghetorul lipsit de umor care îşi punea fiicele să-şi facă temele la matematică şi gramatică în timpul mesei şi care le cronometra repetiţiile la pian.

— Mă bucur să vă cunosc în sfârşit.

Ruth se dădu jos de pe masă şi îi strânse mâna proaspăt spălată, încă umedă.

— îmi cer scuze că vă deranjez la serviciu.

— Nu e nevoie să vă scuzaţi.

Accentul doctorului Kamal era mai puţin pronunţat decât al soţiei sale, dar vorbea repede, rostind propoziţia deodată ca şi cum ar fi fost un singur cuvânt.

— Eu am propus asta. Acum spuneţi-mi cu ce vă pot fi de ajutor.

Ruth ezită, neştiind cum să procedeze. Simţea că e într-o poziţie uşor dezavantajoasă şi trebuia

să facă un efort pentru a nu adopta atitudinea unui petiţionar, a unui pacient sau agent comercial care iroseşte degeaba timpul unui om important. Sunt *o prietenă a familiei,* îşi spuse ea. *îi fac o favoare.*

— Tln foarte mult la Nadima, îi spuse ea. E o fată atât de drăguţă. Cred că sunteţi foarte mândri de ea.

— Suntem mândri de amândouă fiicele noastre, încuviinţă doctorul.

— Şi e o sportivă foarte bună. Ca şi celelalte fete. Nu le-am văzut sezonul acesta, dar sâmbătă am fost la meci şi am fost uimită cât de bune au ajuns.

Doctorul Kamal zâmbi stânjenit.

— Am auzit. Din păcate, sâmbăta dimineaţa joc tenis şi nu pot lipsi.

Doctorul se întoarse într-o parte – avea nişte şolduri remarcabil de înguste pentru un bărbat matur – şi execută o lovitură cu o rachetă imaginară, în sprijinul celor spuse.

— Dar am auzit că anul viitor vor juca după-amiaza, aşa că o să pot în sfârşit să văd dacă reclama se justifică.

— Nu e reclamă, îl asigură Ruth. Chiar le invidiez. Când eram eu mică, fetele nu făceau sport ca acum.

Doctorul Kamal o cântări puţin pe Ruth din priviri. Avea aceiaşi ochi întunecaţi şi aceleaşi trăsături delicate ca şi Nadima, aceeaşi expresie de inteligenţă blândă, uşor precaută.

— în locul în care am crescut eu, fetele nu

aveau voie să poarte pantaloni scurţi.

Ruth dădu din cap, făcând tot posibilul să păstreze o expresie neutră şi politicoasă. Nu era uşor; foarte puţine lucruri o enervau mai tare decât felul în care erau tratate femeile în lumea islamică, cu rochii lungi şi voaluri, frica patologică de propria lor sexualitate şi felul în care erau considerate proprietatea taţilor, fraţilor şi soţilor; femei care în anumite regiuni ar fi preferat să moară decât să fie consultate de un doctor bărbat.

— Aţi venit aici la facultate? îl întrebă ea.

— Acum douăzeci de ani, spuse el. La Universitatea din Pennsylvania. Băile din cămin au fost un şoc destul de mare. Nici acum nu mi-am revenit complet.

Ruth râse, chiar dacă simţea că doctorul nu doar glumea. Urmă o pauză stânjenitoare, iar ea îşi dădu seama că venise timpul să-şi rostească solicitarea. Dar înainte să apuce să formuleze o frază de introducere, doctorul Kamal o privi cu reproş.

— Trebuie să vă spun, doamnă Ramsey, că aţi supărat-o destul de tare pe soţia mea cu telefonul de ieri.

— Am supărat-o? Ce vreţi să spuneţi?

— Trebuie să înţelegeţi. Noi venim dintr-o ţară în care religia e luată foarte în serios. Am ales să ne distanţăm de asta.

— Tocmai de aceea credeam că vreţi să ştiţi ce s-a întâmplat la meci, explică Ruth. Fanaticii sunt fanatici. Nu contează de ce religie

simt.

Doctorul Kamal scutură din cap.

— Dacă ceea ce mi s-a spus e adevărat, omul acela n-a făcut altceva decât să spună o scurtă rugăciune. Nu cred că merită atâta zarvă.

— E antrenor de fotbal. Nu are niciun drept să le oblige pe fete să spună o rugăciune creştină.

— Nadima m-a asigurat că nu a fost obligată să spună nimic împotriva voinţei ei.

— Poate nu direct, recunoscu Ruth. Dar antrenorul e un adult pe care ele îl respectă, iar el profită de avantajul poziţiei sale pentru a face prozelitism cu aceşti copii influenţabili. Nu mi se pare corect.

— Nici mie nu-mi place, replică doctorul Kamal. Dar pare un episod izolat care nu a făcut rău nimănui.

— Poate fi orice altceva, îl asigură Ruth, dar nu izolat. Dreapta creştină se face stăpână pe toată ţara asta. în curând, copiii noştri or să se roage la şcoală şi or să înveţe cartea Genezei la Biologie.

Doctorul Kamal n-o contrazise. În schimb, se întoarse cu spatele şi se duse la chiuvetă, unde se spălă pe mâini cu o minuţiozitate care lui Ruth i se păru excesivă şi poate chiar puţin ostentativă.

— Ştiţi care este numele meu? o întrebă el, luând un şervet de hârtie. Numele meu mic?

— Hussein, nu-i aşa?

Doctorul zâmbi trist.

— Dacă nu vă supăraţi, doamnă Ramsey, cred că eu şi familia mea nu o să ne amestecăm în

povestea asta.

Ruth se enervă neaşteptat de tare văzând pieptul de pui din frigider. Uneori avea impresia că asta era singura chestie pe care o mai mâncau. Maggie ura peştele şi orice legumă, cu excepţia salatei şi a mazării congelate, Eliza refuza carnea roşie din motive etice (Ruth nu înţelegea prea bine de ce rezervele ei morale nu acopereau şi carnea de pui, dar nu avea de gând să întrebe) şi ambele fete obiectau cu furie dacă mama lor încerca să le servească drept fel principal supă sau chili con carne. Aşa că, în afară de o lasagna din când în când şi pizza luată pentru acasă, nu rămânea mare lucru în afară de pui. Iar de vreme ce fetelor nu le plăcea carnea roşie şi nicio aluzie inoportună că cina lor fusese odată o fiinţă vie, „pui" însemna de fapt piept fără piele şi oase, pe care Ruth îl servea cu orez, cartofi sau paste ca garnitură, urmat de salată verde cu sos Paul Newman. Chiar şi Paul Newman începea s-o calce pe nervi, cu zâmbetul lui înfumurat de pe etichetă, ca şi cum ar fi ştiut foarte bine că el era singurul bărbat de la masă.

În seara asta făcea pui marinat cu piper şi lămâie, o reţetă pe care o luase dintr-o carte intitulată *500 de alte feluri de a găti puiul,* dar care ar fi putut să se cheme, mai exact, *Nu contează cum îl prepari, e tot aceeaşi por- cărie de seara trecută* sau *Mănâncă pui până la moarte.* Pentru că în unele seri asta era senzaţia, ca şi cum ai fi fost Un animal stupid, lăsat pe

pământ ca să mănânci câteva sute – sau câteva mii? – de animale şi mai stupide decât tine, apoi să dispari fără urmă.

Cel puţin îi făcea plăcere să bată puiul cu un ciocan de lemn, descărcându-şi o parte din frustrarea produsă de doctorul Kamal pe nevinovatele fileuri. Şi nu numai doctorul o dezamăgise. Niciunul dintre ceilalţi părinţi pe al căror sprijin contase nu se oferise să semneze scrisoarea ei de protest, nici măcar tatăl lui Hannah Friedman, Matt, un avocat de mediu care avea un abţibild cu peştele lui Darwin[19] şi unul cu „îmi pare rău – dar am votat cu Kerry[20]„ pe Audi-ul său. Matt îi spusese lui Ruth, în chip de scuză, că nu voia să-i facă necazuri lui Tim Mason, pe care îl descrisese, spre surpriza ei, ca pe un fost dependent care făcuse o treabă extraordinară punându-şi din nou viaţa în ordine în ultimii câţiva ani.

— Crede-mă, Ruth. Trebuie să recunoşti meritul, atunci când e cazul. Aceşti creştini au schimbat multe vieţi în bine. Din câte am auzit, Tim era complet distrus înainte să-l găsească pe Iisus. Fosta lui soţie nici măcar n-o lăsa pe fiica lor să se urce în maşină cu el.

— De unde ştii toate astea?

— Un partener din firma mea s-a căsătorit cu fosta lui soţie. Mi-a spus toată povestea.

— E foarte bine, i-a spus Ruth. Mă bucur că

19 Desen al unui peşte cu picioare, în interiorul căruia scrie de obicei „Darwin”, simbol al evoluţionismului ironic faţă de creaţionism.

20 John Kerry, politician democrat care în 2004 a candidat împotriva conservatorului George W. Bush pentru preşedinţia SUA.

şi-a revenit. Dar asta nu-i dă dreptul să facă ceea ce a făcut.

Matt a oftat.

— Ştiu. Şi o să-i trimit un e-mail despre chestia cu rugăciunea. Dar toată afacerea asta cu scrisoarea de protest oficială mi se pare puţin cam mult. N-au mai rămas decât câteva săptămâni din sezonul ăsta. Poate că n-ar fi o idee rea s-o lăsăm aşa.

— N-o s-o las aşa, Matt. Am lăsat deja prea multe.

— Haide, Ruth. în fiecare zi se rosteşte „întru Dumnezeu" în jurământul de credinţă[21] şi nu te-am auzit să faci scandal pentru asta.

— Poate că ar trebui s-o fac, a replicat Ruth. Poate că şi tu ar trebui.

— Poate, a recunoscut Matt. Dar încă mai cred că ar trebui să-i dai şi lui o şansă.

Cel puţin Matt Friedman avea un motiv decent, umanitar, pentru a o refuza pe Ruth; Mei Zabel era doar un laş egoist. Cu toate că Ariene era sută la sută de partea lui Ruth, Mei o convinsese pe soţia lui să nu semneze scrisoarea, de frică să nu pericliteze poziţia fiicei lor în prima echipă.

— Nu vrea să ne amestecăm, îi explicase Ariene stânjenită. Zice că mahării din Asociaţia de Fotbal au memorie de elefant. Dacă facem valuri emul ăsta, n-ar trebui să ne mirăm dacă anul viitor Louisa o să ajungă înapoi în echipa a doua.

— Louisa e prea bună, a spus Ruth. N-o s-o retrogradeze în echipa a doua.

---

21 Jurământul de credinţă oficial din SUA, care este rostit zilnic la începutul şedinţelor Congresului şi care se referă şi la Dumnezeu.

— Ştiu, a zis Ariene, dar în ziua de azi concurenţa e atât de mare. Sunt sigură că în echipa a doua sunt multe fete la fel de bune ca ea.

Ruth încercase s-o convingă că existau lucruri mai importante decât un loc în prima echipă, iar Ariene fusese de acord în principiu.

— Sunt cu sufletul alături de tine. Dar i-am promis lui Mei că n-o să semnez scrisoarea.

— Atunci presupun că sunt de una singură.

— îmi pare rău, Ruth. Aş vrea să te pot ajuta.

Bine, se gândi Ruth în timp ce ciocanul ei izbea carnea elastică, pe care o înfăşurase în folie pentru a împiedica orice bucăţele pline de salmonela să zboare prin bucătărie. *Dacă* aşa *stau lucrurile, atunci* aşa *să fie.*

Faptul că Maggie era în curte în tricoul ei cu Stars, jucându-se cu mingea la perete, nu o făcea deloc să se simtă mai bine. Ruth o vedea pe fereastră, o fată slăbuţă în ploaie, cu picioarele goale şi şuviţe de păr lipite de faţa ei furioasă şi hotărâtă, trimiţând şuturi puternice în peretele acoperit cu scânduri, recuperând mingea şi şutând iar, alternând picioarele aşa cum o învăţaseră la tabăra de fotbal de vara trecută. De obicei trăgea într-o plasă, dar astăzi părea că vrea să facă cât mai mult zgomot posibil, să-i amintească mamei ei cât de mult îi plăcea fotbalul şi cât efort făcuse pentru a se antrena.

O să mă urăşti, se gândi Ruth, ascultând cum mingea bufneşte în perete la o fracţiune de secundă după ce ciocanul ei izbea în pui, cele două sunete creând un ritm ciudat de dialog, ca şi

cum ea şi cu Maggie ar fi discutat pe fereastră.

Buf!

Bang!

Buf!

Bang!

Buf!

Probabil că o luase puţin valul, pentru că pe faţa Elizei apăru o expresie ciudată atunci când intră în bucătărie, ducând în mână^ o Biblie despre care Ruth nici nu ştiuse până ieri că o are. Probabil că o ţinuse ascunsă într-un sertar sau sub saltea, aşa cum Ruth şi Mandy ascundeau cărţi precum *Naşul* sau *Prostituata veselă.*

— Mamă, spuse Eliza. Te simţi bine?

— Da. De ce?

— Nu ştiu. Ai cam făcut praf carnea.

Ruth privi în jos şi nu îi plăcu ceea ce văzu. Folia de plastic începuse să se rupă sub loviturile repetate, iar puiul nu era atât plat, cât traumatizat, mutilat în unele locuri şi cu nişte margini zdrenţuite neplăcute. Ruth îşi şterse fruntea transpirată şi îi zâmbi fiicei sale.

— Doar o frăgezeam, spuse ea. Fac asta tot timpul.

Yusuf Islam

f f | uth se aşteptase să se aşeze şi să producă /■^ scrisoarea oficială de protest în câteva mi-^^nute. Părea să fie vorba de o idee simplă şi directă – Antrenorul Mason a încălcat Articolul X, punctul Y din Codul Asociaţiei de Fotbal – i. e. „Antrenorii nu au voie să îşi impună credinţa lor

religioasă asupra jucătorilor" – şi, în consecinţă, trebuie sancţionat pentru această infracţiune.

Era o singură problemă: nu exista o asemenea regulă. Căutase peste tot în *Manualul Asociaţiei de Fotbal pentru Juniorii Stonewood Heights* – putea fi descărcat de pe SHYSA.org în format pdf – şi nu găsise o singură referire la religie în documentul de douăzeci şi două de pagini. Nici chiar surprinzător de detaliatul *Cod de conduită al antrenorului* nu spunea nimic pe acest subiect. Existau paragrafe dedicate responsabilităţii antrenorului faţă de purtarea civilizată la marginea terenului („SHYSA nu tolerează sub nicio formă injuriile sau contestarea deciziei arbitrilor"), faţă de repartizarea echitabilă a timpilor de joc pentru fiecare copil, faţă de protejarea jucătorilor de vremea nefavorabilă sau faţă de crearea unui mediu fără fum de ţigară pentru copiii din Stonewood Heights. O pagină întreagă era dedicată abuzurilor sexuale – Ruth fu încântată să afle că antrenorii trebuiau să se supună unei verificări şi fu impresionată de setul de interdicţii serioase şi detaliate ale asociaţiei, enumerate sub titlul îngroşat NU AVEŢI VOIE:

- Să permiteţi sau să încurajaţi atingeri intruzive de orice fel (exemple: nu „ajutaţi" un copil să-şi schimbe hainele, nici măcar nu îi băgaţi bluza în pantaloni.
- Abţineţi-vă să îi bateţi cu palma pe fund în chip de „felicitare".
- Să adresaţi remarci sexuale unui copil, nici măcar în glumă
- Să duceţi cu maşina alţi copii decât ai voştri,

indiferent cât de scurtă e distanţa.

- Să vă hârjoniţi sau să vă jucaţi în mod provocator din punct de vedere sexual cu copiii.

Oricât de prevăzători şi de minuţioşi fuseseră autorii *Manualului* în cele mai multe privinţe, era evident că nu le trecuse prin cap că un antrenor s-ar putea apuca să-şi pună echipa să se roage în mod organizat. Singura regulă care aducea cât de cât cu ceea ce căuta Ruth era o prevedere generală şi formulată ambiguu: „Antrenorul/antrenoarea trebuie să se limiteze la domeniul tehnic şi să ofere exclusiv pregătire sportivă".

Deşi această prevedere putea fi rezonabil interpretată ca interzicându-le antrenorilor să discute alte subiecte decât fotbalul cu jucătorii lor, Ruth o găsea prea vagă pentru scopul ei şi complet nerealistă. Oare antrenorul nu avea voie să vorbească despre vreme, să le spună copiilor o glumă sau să-i întrebe cum se distraseră în excursia la Disney World? Strict vorbind, toate aceste lucruri erau la fel de mult în afara limitelor pregătirii sportive ca şi Tatăl Nostru. Tim Mason era vinovat pentru încălcarea acestei reguli, dar la fel de vinovaţi erau şi toţi ceilalţi antrenori din ligă. În plus, i se părea un anticlimax deprimant să scrie o scrisoare plină de indignare morală doar pentru a acuza pe cineva de „neli- mitare la domeniul tehnic".

Ca rezultat al acestei confuzii, luni seara Ruth făcu câteva ciorne ale scrisorii. Primele erau uşor melodramatice („Am rămas perplexă. Nu era acel

Stonewood Heights pe care îl ştiam eu, acea Americă pe care o iubeam"); altele se împotmoleau în prea multe detalii („Mi se pare că antrenorul secund Roper stătea în dreapta antrenorului Mason, deşi e posibil să-mi fi inversat imaginea în cap, astfel încât domnul Roper să fi stat în stânga"); iar unele intrau în asemenea subtilităţi juridice, încât Ruth se trezise curând depăşită („Eu, bineînţeles, nu sunt avocat, dar mi se pare de bun-simţ să consider că, dacă e neconstituţional ca profesorii dintr-o şcoală publică să organizeze rugăciuni cu elevii, atunci în mod evident clauzele primului amendament sunt de asemenea încălcate atunci când un antrenor de juniori, care poate fi considerat, într-un anumit sens, ca profesor voluntar, iniţiază un serviciu religios similar într-un spaţiu public, în acest caz un stadion al oraşului").

Doar atunci când descoperi tactica de a o pune pe Maggie în centru lucrurile începură să capete sens:

Fiicei mele îi place foarte mult să joace pentru Stonewood Stars şi a jucat bucuroasă fotbal încă de la cinci ani. Joacă pentru că îi place fotbalul şi vrea să concureze la nivel înalt, perfecţionându-şi abilităţile sportive şi condiţia fizică şi bucurându-se de camaraderia echipei. Însă ea nu joacă fotbal pentru a primi educaţie religioasă. Pentru asta există biserici, sinagogi şi moschei. Nu ştiu care este politica asociaţiei privind rugăciunile organizate de antrenori (se pare că în Manualul dumneavoastră nu apare aşa ceva), dar mie mi se pare evident că a organiza

rugăciuni la un med de fotbal cade în afara limitelor misiunii declarate a SHYSA, care, după cum ştiţi, are scopul admirabil de a „preda jocul de fotbal copiilor din Stonewood Heights, într-un mod care să încurajeze competiţia corectă, fair play-ul, dezvoltarea fizică şi, mai presus de orice, distracţia”.

Nu înţeleg în ruptul capului cum s-ar putea încadra aid o rugădune creştină. Dacă mă înşel, vă rog să-mi comunicaţi asta. Însă dacă sunteţi de acord cu opinia mea că antrenorul Mason a încălcat în mod flagrant limitele comportamentului adecvat, atunci aş vrea să ştiu, cât mai curând posibil, ce sancţiuni intenţionează să adopte SHYSA împotriva lui, înainte ca eu să iau în considerare alţi paşi (indusiv consultarea unui avocat) pe care i-aş putea urma pentru a mă asigura că fiica mea şi colegele ei nu vor mai fi expuse pe viitor unui astfel de comportament.

După ce îşi găsi ideea, scrisul veni de la sine. începu ceea ce se dovedi a fi varianta finală imediat după cină, marţi seara, şi o termină cu puţin înainte de termenul neoficial de ora opt, momentul la care Tim Mason spusese că avea să treacă pe acolo să discute personal cu ea despre această problemă.

Sunase luni după-amiaza, în jur de ora la care Ruth se întâlnea cu doctorul Kamal, dar ea nu primise mesajul decât câteva ceasuri mai târziu, când se dusese să-i spună noapte bună lui Maggie.

— Draga mea, îi spusese ea, mângâind-o

încet pe umăr. Somn uşor.

Singurul răspuns al lui Maggie a fost să dea din umeri ezitant şi uşor ostil. Ruth nu putea să nu fie impresionată – Maggie reuşise să reziste două zile întregi fără să scoată niciun cuvânt nenecesar în prezenţa ei. Răspundea unei întrebări directe dacă era nevoie, folosind cuvinte monosilabice sau, dacă era posibil, mormăituri, dar în afară de asta îi aplica regimul tăcerii cu disciplina unui călugăr.

— Te iubesc, îi spuse Ruth. Ştiu că uneori nu pare aşa.

Maggie nu s-a tras înapoi când mama ei a sărutat-o
pe frunte, dar s-a încordat puţin, ca şi cum i s-ar fi făcut o injecţie şi se străduia s-o îndure. Apoi a strâns-o la piept pe Morton, cucuveaua ei de pluş, şi s-a întors pe o parte, cu faţa la perete.

— O dată nu am vorbit o săptămână întreagă cu bunica, spuse Ruth.

Privea distrată posterul de pe uşa dulapului lui Maggie, în care Mia Hamm[22] arăta drăguţă şi agresivă ca un băiat, în echipamentul ei alb şi cu pumnii încleştaţi deasupra capului, pe fondul mulţimii neclare a spectatorilor din spatele ei.

— Eram în ultimul an de liceu. Nici măcar nu-mi aduc aminte de ce ne-am certat. Acum mi se pare atât de prostesc.

Ruth trase de sfoara veiozei şi se întinse pe patul îngust de alături. Era un vechi obicei, întrerupt doar de curând – în primii nouă ani din viaţa ei Maggie nu putuse să adoarmă fără ca

22 Jucătoare vedetă a echipei de fotbal a SUA.

unul dintre părinţii ei să stea întins lângă ea. În multe din acele nopţi Ruth adormise ea însăşi, legănată de sunetul respiraţiei fiicei ei, pentru a se trezi la unu sau la două noaptea, înfrigurată şi dezorientată, încă îmbrăcată. De mai multe ori decât i-ar fi plăcut să recunoască drumul până în camera ei i se păruse prea obositor, aşa că se ghemuise sub pătură, lângă trupul micuţ şi cald al lui Maggie.

— Mă înfuriam atât de tare pe bunica ta, continuă ea. Credeam că e prea drăguţă. Zâmbea tot timpul şi pretindea că totul e în regulă, chiar dacă nu era. Era ca şi cum ar fi trăit într-o lume în care era ilegal să te plângi. Uneori mă enervam şi îi spuneam lucruri îngrozitoare. Şi ştii ce îmi spunea ea?

Maggie nu răspunse, dar Ruth continuă ca şi cum ar fi făcut-o.

— îmi spunea că o să-mi fie dor de ea când n-o să mai fie.

Ruth opri povestea aici, eliminând acea parte care dintr-odată i se părea cea mai importantă, aceea în care ea obişnuia să îşi jure sieşi *Nu, n-o să-mi fie. N-o să-mi fie dor de tine deloc.* Cel puţin n-o spusese niciodată cu glas tare, cel puţin nu din câte îşi aducea ea aminte. Dar ar fi vrut să-şi poată cere scuze de la mama ei fie şi numai pentru că gândise aşa ceva.

— Mami? spuse Maggie după un timp.

Părea perfect trează.

— Da, draga mea?

— A sunat antrenorul după ore. Spunea că vrea să vorbească cu tine.

— După ore? întrebă Ruth uimită. Şi de ce nu mi-ai spus până acum?

— Nu ştiu.

Maggie lăsă să treacă câteva secunde.

— Nu voiam să fii rea cu el.

După ce băgă scrisoarea într-un plic timbrat şi îl lipi, Ruth mai avea încă cincisprezece minute libere până când trebuia să sosească antrenorul Tim, pe care şi le petrecu aproape în totalitate încercând să reziste puternicului impuls de a se schimba şi de a se farda. În după-amiaza aceea alergase – trei ture în jurul lacului Stonewood, şapte kilometri în total – şi purta hainele ei obişnuite de după ce făcea duş, nişte pantaloni Adidas şi o bluză de trening cu glugă, nu neapărat urâte, dar nicidecum arătoase.

Ar fi fost foarte uşor să se ducă până la etaj şi să îşi ia pe ea nişte blugi şi o bluză oarecare – cea strâmtă cu decolteu în care arăta bine întotdeauna – poate şi să-şi dea cu puţin ruj şi rimei, dar o dezgusta şi numai ideea că se gândise la asta. Nu era o întâlnire romantică, era o negociere – poate chiar o confruntare – cu un bărbat care abuzase de autoritatea lui şi băgase zâzanie între ea şi fiicele ei, un bărbat împotriva căruia tocmai compusese o scrisoare pasională de protest. De ce i-ar fi păsat dacă un asemenea bărbat o considera drăguţă sau cel puţin destul de atrăgătoare pentru vârsta ei?

Şi totuşi, nu se putea abţine să nu-şi dea seama că simte o nerăbdare şcolărească în legătură cu această vizită, o senzaţie că urmează să i se întâmple ceva neobiş – nuit şi palpitant.

Până la urmă, când fusese ultima oară când un bărbat care arăta bine – cel puţin unul care nu era homosexual sau cu care nu avusese o căsnicie nefericită – apăruse la uşa ei, fie şi cu o treabă atât de puţin promiţătoare ca aceasta? Ce ar fi fost atât de rău în a-şi pieptăna părul sau a-şi ascunde umbrele de sub ochi?

Dumnezeule, se gândi ea. Sunt penibilă. Probabil c-aş fi în stare să-mi iau fustă şi tocuri cui şi pentru Dick Cheney.

Dacă era ceva enervant la a fi femeie era această convingere, care îţi era băgată în cap înainte să fii în stare să te aperi, că e treaba ta – *obligaţia* ta – să arăţi tot timpul cât mai bine, chiar şi în situaţiile în care nu aveai niciun motiv logic să-ţi pese. Ruth fusese dintotdeauna convinsă că feministele cu adevărat curajoase nu erau cele sexy ca Gloria Steinem, ci acele femei combative precum Andrea Dworkin, care adoptau intenţionat un aspect banal – chiar urât – pentru a declara lumii că se săturaseră să-şi ducă viaţa ca ornamente şi să-şi sacrifice confortul şi individualitatea cerinţelor nemiloase ale privirilor bărbăteşti.

Doamne, se gândi ea. E o pereche de blugi, nimic mai mult.

În cele din urmă, când nu mai rămăseseră decât câteva minute, Ruth cedă şi se repezi la etaj, cum ştiuse tot timpul că avea să facă. Singurul ei compromis fu să respingă bluza maro – chiar era genul de chestie pentru o întâlnire romantică – în favoarea unui tricou gri, peste care îşi luă un pulover negru cu nasturi. îşi puse puţin

fard, dar renunţă la ruj.

Nu e pentru el, îşi spuse în sinea ei. E pentru mine. Ca să nu fiu într-o poziţie dezavantajoasă.

Mai târziu, după ce Tim a plecat, şi-a dat seama – deşi nu era atât o problemă de a-şi da seama, cât de a recunoaşte faţă de ea însăşi – că sperase în secret să se trezească prinsă într-una din acele poveşti sentimentale cu „atracţia opuşilor" atât de îndrăgite de scenariştii de sitcom-uri şi comedii romantice. Formula era simplă: pui la un loc un bărbat şi o femeie care aveau viziuni asupra lumii complet diferite – să zicem un doctor idealist şi o avocată fără scrupule – şi aşteptai ca ei să-şi dea seama că inteligentele lor dispute de principii nu erau decât o perdea de fum, creată pentru a ascunde faptul deranjant de evident că erau disperaţi să ajungă împreună în pat.

Din fericire pentru Ruth, această fantezie ridicolă se nărui imediat la contactul cu realitatea. Bărbatul vizibil stingherit care intră în casa ei la opt şi câteva minute de- abia dacă semăna cu antrenorul atât de rebel şi neîngrijit care îi plăcuse atât de mult sâmbătă dimineaţa şi complet nepotrivit chiar şi pentru cel mai bizar scenariu romantic. în cămaşă şi pantaloni kaki de stofă şi cu părul prins într-o coadă nefericită cu ajutorul unui fel de gel, această versiune pusă la punct a lui Tim Mason părea duplicitară şi puţin prea elegantă pentru propriul lui bine, ca un infractor mărunt pe care avocatul l-ar fi sfătuit să poarte ceva frumos de ochii judecătorului.

— Doamnă Ramsey, spuse el fără s-o

privească în ochi sau să-i întindă mâna. N-o să vă răpesc prea mult timp.

— Nu vă faceţi griji în privinţa asta, îi spuse ea, abţi- nându-se de la obişnuita invitaţie de a-i spune pe numele mic. Chiar cred că ar trebui să vorbim. Pot să vă aduc nişte cafea, ceai sau altceva?

Îşi dădu seama că primul lui impuls fusese de a o refuza, dar pentru un anumit motiv el şi-l reprimă.

— Cafea, dacă se poate.

— Decofeinizată?

— Normală, dacă aveţi.

— Aveţi noroc. Dacă beau cafea seara, la trei dimineaţa sunt perfect trează, gata să-mi încep ziua.

El o privea fix, cu o expresie atât de îndurerată, încât ea se văzu nevoită să se oprească şi să reia conversaţia, ca să se asigure că nu spusese nimic care să-l fi ofensat involuntar. Dar apoi se gândi că nu avea importanţă ce spusese. Doar faptul că era acolo, în asemenea circumstanţe, îl făcea să pară atât de nefericit.

Mă urăşte, se gândi ea, dar în loc să se simtă jignită, îi păru doar rău pentru el, ceea ce probabil că nu era o idee bună, dat fiind faptul că avea de gând să adopte o poziţie dură vizavi de problema rugăciunii.

Tim o urmă în bucătărie şi se aşeză la masă în timp ce Ruth punea de cafea. Nederanjat de zgomotul ascuţit al maşinii de măcinat, luă Biblia pe care Eliza o lăsase sprijinită ostentativ de coşul

cu mere, kiwi şi grapefruit – dacă el era surprins s-o vadă acolo, nu lăsă să se vadă asta – şi începu s-o frunzărească.

— Ea fiicei mele mai mari, explică Ruth, bătând cu podul palmei în fundul maşinii de măcinat. Mai nou, e foarte interesată de Iisus.

— Foarte bine.

Tim vorbise distrat, cu ochii aţintiţi asupra cărţii, cu la fel de puţin entuziasm ca şi cum ea i-ar fi spus că face spaniolă sau ia lecţii de înot. Însă după câteva clipe şi-a ridicat privirea.

— Aş vrea să pot spune acelaşi lucru despre fata mea.

— Nu merge la biserică cu dumneavoastră?

— Abby stă cu mama ei. Fosta mea soţie. Nu am prea multe de spus în ce priveşte educaţia ei.

— Cred că e greu, spuse Ruth privind peste umăr, în timp ce scotea o cutie de ceai de lămâie de pe un raft mai de sus al dulapului. Şi eu sunt divorţată. Îl cunoaşteţi pe Frank, nu-i aşa? Tatăl lui Maggie.

— Da, îl ştiu pe Frank, o asigură Tim. Cred că primesc cam zece e-mailuri pe săptămână de la el. E foarte generos cu sfaturile privind antrenarea echipei. Şi cu, ăăă, observaţii critice constructive.

Ruth se simţi ciudat de stânjenită, ca şi cum Frank încă ar fi fost soţul ei.

— Trebuie ignorat, spuse ea. Nu se poate abţine.

— Nu e un tip uşor de ignorat.

— Uneori trebuie să-l insulţi, explică Ruth.

Asta era metoda mea preferată.

— Cred că o să încerc asta.

Tim lăsă Biblia din mână şi îşi îndreptă atenţia spre filtrul de cafea, care şuiera şi gemea pe masă ca şi cum ar fi fost pe punctul de a exploda, dar fără să producă prea multă cafea.

— E cumva defect?

— Nu ştiu. înainte mergea mult mai repede.

— Probabil trebuie doar să-l curăţaţi. Trebuie spălat cu oţet cam de două ori pe an.

— Odată făceam asta, spuse ea, chiar dacă ceea ce voia de fapt să spună era că Frank făcea asta. Dar n-am observat niciodată vreo diferenţă, decât că mirosea urât în casă.

— Se depun mineralele, spuse el, strângându-şi pumnul pentru a ilustra acest proces.

Ea observă din nou ce mâini mari avea Tim, cel puţin în comparaţie cu restul trupului său.

— Se adună înăuntru, ca depunerile de pe artere.

Ceainicul şuieră umil – era ceva defect la capacul
cu balamale al gurii lui – ca şi cum n-ar fi vrut să întrerupă conversaţia. Ruth îl luă de pe sobă şi îl puse pe un suport cu inscripţia *Vino cu mine şi fii iubita mea.* Atât ceainicul, cât şi suportul fuseseră cadouri de nuntă şi ar fi trebuit înlocuite demult.

— Trebuie folosit oţet alb, adăugă Tim. Fosta mea soţie a folosit odată oţet balsamic şi a ieşit un dezastru.

Ruth râse, în timp ce îşi punea apă fierbinte în

cană.

— Va place să daţi sfaturi casnice, nu-i aşa?

El o privi precaut, nesigur dacă nu cumva îşi bate joc de el.

— Ce vreţi să spuneţi?

— La meciul de sâmbătă vă lăudaţi cum puneţi suc de lămâie pe feliile de mere.

— N-aş zice că mă lăudam, spuse el uşor iritat. Dar copiii nu vor să mănânce merele dacă simt maro.

— în fine. Păreţi destul de mândru de dumneavoastră.

Ruth ridică şi coborî pliculeţul de ceai, neştiind sigur
dacă asta grăbea procesul infuziei. Nu s-ar fi mirat dacă antrenorul Tim ar fi avut o teorie şi despre asta.

— Poate că ar trebui să ţineţi o rubrică la ziar. Să se intituleze Ponturile lui Tim. Ca Sfaturile lui Heloise[23]. Numai că, fiind bărbat, cititorii ar putea să fie mult mai interesaţi, de vreme ce de regulă femeile se ocupă de asemenea lucruri.

Tim părea uluit, ca şi cum nu putea înţelege de ce îi spunea ea tot ce-i trecea prin cap, ca şi cum ar fi fost o vizită normală între prieteni. Şi Ruth se întreba acelaşi lucru, şi singurul răspuns pe care îl putea găsi în apărarea ei era acela că e greu să menţii o atitudine de politeţe rece faţă de cineva care stă la masa din bucătăria ta şi îţi oferă sfaturi utile despre aparatele electrice. Ca să nu mai

23 în original, cele două nume folosesc aliteraţii: „Tips from Tim" şi „Hints from Heloise".

spunem de atitudinea spăşită a lui Tim, care o făcea să se simtă ciudat de stânjenită, ca şi cum ar fi fost responsabilitatea ei să-l înveselească.

Ruth îi aduse cafeaua şi se aşeză la masă, lăsând să treacă câteva secunde, semn că era timpul să vorbească despre lucruri serioase. Dar, în loc să-şi dreagă vocea şi să-i spună cât de îngrijorată era de ceea ce se întâmplase după meci, luă o gură de ceai şi îl întrebă:

— Şi în liceu jucaţi fotbal?

— Nu prea. în oraşul în care am crescut eu cei care jucau fotbal erau mai ales italienii proaspăt emigraţi, Angelo, Mario, Guido şi fraţii Schiavoni. Noi jucam fotbal american.

— Nu prea arătaţi a jucător de fotbal american.

— Nici nu eram. Mi-am folosit anii adolescenţei băgând droguri şi învăţând să cânt „Stairway to Heaven”

— Aha, spuse ea. Cred că ne-am cunoscut.

— Atunci îmi cer scuze, răspunse el. Pentru că probabil nu m-am purtat prea frumos.

Ruth râse, dar era uşor enervată de condescendenţa implicită a glumei, ideea că el fusese prea mişto faţă de tipul de fată care fusese ea pe vremea aceea. Desigur, ceea ce o deranja de fapt era că-şi dădea seama că proba – bil el avea dreptate.

— De ce, eraţi vreun mare amorez în liceu?

El dădu din cap ambiguu, ca şi cum ar fi vrut să spună că asta era o întrebare complicată, care ar fi meritat un răspuns elaborat.

— Nu la început. Eram un băiat slăbuţ, cu

pielea nesănătoasă. Dar în a noua am intrat într-o trupă. O vreme ne-am spus Circuit Breaker. Apoi am devenit Balin Son of Dwalin.

— E un nume groaznic.

— Nouă ne plăcea, zise el. Era ceva din Tolkien.

— Balin Son of Dwalin? De ce nu Big Buncha Dorks[24]?

— Puteţi să râdeţi, spuse el. Dar eram destul de apreciaţi. Aveam fani o grămadă de fete.

— Erau fani adevăraţi?

— Da.

— În liceu?

— Cred că aveţi cam aceeaşi vârstă cu mine, remarcă Tim.

— Am patruzeci şi unu de ani.

Ruth se aştepta ca el să tresară la această revelaţie, dar Tim dădu doar din cap, ca şi cum aşa bănuise şi el.

— Eu sunt cu un an mai mare. Aşa că vă amintiţi cum era. Uneori mă gândesc la ce făceau copiii pe atunci şi nu-mi vine să cred că aşa s-a şi întâmplat. Adică n-aş suporta să ştiu că fata mea creşte aşa cum am crescut eu.

— E o lume diferită, încuviinţă Ruth. Dar nici noi n-am ajuns aşa de rău.

Hm râse şi luă un kiwi.

— Asta nu ştiu, spuse el privind fructul păros cu o expresie de concentrare sceptică, ca şi cum ar fi fost prima oară când vedea unul. Unii dintre noi au luat-o puţin razna.

---

24 O adunătură de idioţi (în en. în orig.)

Ruth nu era sigură dacă o ironiza pe ea sau doar vorbea în general despre generaţia lor.

— Credeţi că acum e mai bine?

— Da, spuse el punând fructul înapoi în coş. Cel puţin pentru mine.

— Şi ce s-a întâmplat cu trupa? Balin Son of Dwalin a supravieţuit după liceu?

— Nu prea.

Tim scutură din cap, ca şi cum nu s-ar mai fi gândit la asta de foarte mult timp.

— Solistul şi chitaristul s-au certat din cauza unei fete. A fost ca un divorţ urât. Chitaristul a primit custodia bateristului şi solistul m-a luat pe mine. Jerry şi cu mine am rămas împreună opt ani, cântând cu cinci trupe diferite. Am scos chiar şi câteva discuri când aveam douăzeci şi ceva de ani.

— Da? Poate le-am ascultat şi eu.

— Mă îndoiesc. Ne spuneam The Freebies. Muzica noastră se dădea la vreo câteva radiouri din universităţi.

— Cred că eraţi destul de pasionaţi.

— Mai mult Jerry decât mine, zise Tim. Chiar voia asta, şi avea şi talent. încerca tot timpul lucruri noi, iar eu eram pe lângă el, cumva.

— Şi ce a făcut? A ajuns vedetă?

Tim privi spre masă.

— A murit la douăzeci şi patru de ani. S-a înecat cu propria lui vomă. Exact ca Jimi Hendrix, asta ne spuneam unul altuia. Ca şi cum asta ar fi făcut să fie în regulă.

— Groaznic.

— Aş fi putut să fiu eu. Eram la fel de dat

peste cap ca şi el.

Tim căzu într-o depresie pasageră, mişcându-şi degetul arătător în cerc pe suprafaţa mesei, ca şi cum ar fi vrut să şteargă o pată, iar Ruth avu senzaţia că îl întrezăreşte pe acel tip terminat pe care i-l descrisese Matt Friedman, fostul dependent în care nu se putea avea încredere nici măcar să-şi aducă fiica de la şcoală cu maşina.

— Dar v-aţi schimbat, îi aminti ea. V-aţi refăcut viaţa.

Tim îşi ridică privirea, surprins.

— A fost nevoie de mult timp. Aş vrea să primesc înapoi anii aceia.

Lui Ruth îi veni o idee ciudată.

— Ştiţi cu cine semănaţi? zise ea. Cu Yusuf Islam.

Tim răspunse cu o privire uimită.

— Ştiţi, Cat Stevens. S-a făcut musulman şi şi-a schimbat numele în Yusuf Islam.

— Eu nu sunt musulman.

— Nu asta am vrut să spun. Voiam să spun că sunteţi un muzician care a renunţat la viaţa rock and-roll şi şi-a găsit fericirea în religie.

Tim făcu o grimasă.

— Nu cred că Stevens cânta neapărat rock and-roll.

— Ştiţi ce vreau să spun. în plus, „Peace Train" era o melodie oarecum rock, nu-i aşa?

— Da, dar...

înainte să-şi termine ideea, faţa lui Tim înflori într-un zâmbet ciudat, atât de strălucitor şi de neaşteptat, încât Ruth se simţi pentru o clipă

înşelată când îşi dădu seama că nu era pentru ea, d pentru Maggie, care apăruse în spatele ei, în uşă, în pantaloni de pijama şi bluza ei de fotbal.

— Bună, Maimuţico, îi spuse Tim.

— Bună, Cap Pătrat.

— Draga mea, spuse Ruth pe un ton obosit.

O rugase expres pe fiica sa să stea în camera ei în timp ce ea şi antrenorul parlamentau.

Maggie ridică din umeri.

— Voiam doar să spun bună.

— Bine, ai spus.

Maggie se înclină în faţa mamei sale, cu palmele lipite la frunte, în poziţie de rugăciune.

— Da, stăpână.

Se îndreptă şi zâmbi conspirativ spre antrenorul ei.

— Joi e antrenament?

— Clar.

— La aceeaşi oră?

— Da.

Tim îi făcu cu mâna.

— Acum du-te. Mama ta şi cu mine trebuie să vorbim.

După plecarea lui Maggie, atmosfera din jurul lor păru să se răcească. Ruth oftă, iar Tim dădu din cap, recunoscând faptul evident că trecuse vremea pentru pălăvrăgeală.

— Deci aşa, spuse el. Se pare că avem o problemă.

Ruth îşi petrecuse ultimele trei zile pregătindu-se
pentru această clipă – alimentându-şi supărarea pe antrenor, împărtăşind-o celorlalţi părinţi şi

aştemând-o pe hârtie – dar acum, când avea şansa să i-o spună în faţă, nu prea ştia de unde să înceapă. Părea cumva ire- levant, ca şi cum bărbatul din bucătăria ei avea doar o relaţie tangenţială cu cel care o supărase.

— Sunt puţin curioasă, spuse ea. De ce îi spuneţi „Maimuţica”?

— E doar o poreclă. îi place să se urce în copaci, şi Maimuţică seamănă puţin cu Maggie. Fac la fel cu toţi copiii. Nadima e Nomada şi Candace e Băieţica.

— Şi dumneavoastră sunteţi Cap Pătrat?

— Prefer „domnul Cap Pătrat”, dar aşa e. Şi încă nici nu e aşa de rău. Lui John Roper îi spun „Poneiul”

— Mamă.

Antrenorul zâmbi larg.

— Candace le-a arătat câtorva fete albumul lui de absolvire. Generaţia '85. Se pare că nu se tundea prea bine.

— Fetele pot fi destul de rele la vârsta asta.

— Nu, glumim doar. Sunt copii buni. Mai ales Maggie. Sunteţi norocoasă să aveţi o asemenea fiică. Aţi educat-o foarte bine.

Ruth simţi un elan de recunoştinţă care o luă prin surprindere. încerca să fie o mamă bună, dar adesea lucrul acesta nu era recunoscut. Era şi aşa destul de greu să fii divorţată; să fii o profesoară de educaţie sexuală divorţată, care fusese acuzată public de imoralitate, te transforma automat într-o mamă rea, sau cel puţin aşa începea să pară situaţia.

— Mulţumesc, spuse ea. Foarte frumos din

partea dumneavoastră.

— Uitaţi ce este, zise Tim. Ştiu că sunteţi supărată pentru ce s-a întâmplat sâmbătă şi vă înţeleg.

— Da?

— Credeţi-mă. N-am vrut să supăr pe nimeni sau să fac pe cineva să se simtă prost. Nu mă interesează să bag nimănui pe gât credinţa mea.

— Atunci de ce-aţi făcut asta?

— M-a luat valul, explică el. Abby s-a lovit, iar meciul a fost atât de extraordinar, încât nu prea mai ştiam unde mă aflu. Trebuie să înţelegeţi, la mine să mă rog e ca şi cum aş respira.

Părea sincer, dar Ruth nu voia să-l lase să scape atât de uşor.

— Asta e în regulă, atât timp cât vă daţi seama că nu toată lumea are aceeaşi credinţă. în echipă sunt fete evreice, o fată musulmană...

— îmi dau seama de asta. Mi-au mai spus şi alţi părinţi.

Se opri, părând nefericit.

— Spuneau că aţi avea de gând să trimiteţi o scrisoare Asociaţiei de Fotbal?

— Era o idee, recunoscu Ruth.

— Sper că n-o s-o faceţi, zise Hm. Am făcut o greşeală şi îmi cer scuze. Promit că nu se va mai întâmpla.

— Vorbiţi serios?

Ochii lui cereau, în tăcere, clemenţă.

— îmi place la nebunie să antrenez echipa asta, spuse. Nu ştiu ce m-aş face dacă mi s-ar interzice asta.

Una peste alta, se gândea Ruth în timp ce îşi trăgea cămaşa de noapte peste cap, întâlnirea mersese surprinzător de bine. Antrenorul se dovedise a fi mult mai rezonabil decât se aşteptase ea, mult mai puţin rigid şi agresiv decât alţi membri ai Tabernaclului de care se ciocnise în trecut.

Probabil trecutul lui era cel care îl diferenţia, viaţa dură pe care o avusese înainte să-l descopere pe Iisus. Ruth cunoscuse de-a lungul anilor câţiva foşti dependenţi de droguri şi foşti alcoolici şi, într-o măsură mai mică sau mai mare, toţi manifestau aceeaşi vulnerabilitate şi conştiinţă de sine melancolică, acelaşi refuz de a-i judeca pe ceilalţi şi de a-i condamna pentru neajunsurile lor. I se părea foarte logic ca oamenii care ajunseseră pe fundul prăpastiei să fie atraşi de creştinism şi să găsească o anumită consolare în mesajul de iertare al acestuia, în ideea că, indiferent cât de rău îţi rataseşi viaţa, exista întotdeauna o şansă de a o lua de la capăt şi de a îndrepta lucrurile. Ceea ce nu reuşea niciodată să înţeleagă era cum coexistă această parte a religiei cu aceea ipocrită şi intolerantă, cu creştinismul arogant care îi condamna bucuros pe oameni să ardă în iad şi făcea din credincioşii lui nişte ipocriţi. Nu putea decât să creadă că antrenorul ignora aceste lucruri şi lua doar ceea ce avea nevoie.

Se aruncă în pat, fericită cum nu mai fusese de mult timp. Era o imensă uşurare să ştie că nu trebuia să se pregătească pentru o bătălie publică, să se expună încă o dată furiei şi

batjocurii vecinilor sau să fie băgată într-un colţ în care nu ar mai fi avut alte variante decât să-şi trădeze principiile sau să frângă inima fiicei ei. Nu înţelesese cât de grea era povara pe care o purta decât atunci când scăpă de ea.

Pe lângă uşurare, avea şi o senzaţie ameţitoare a unor noi posibilităţi, care nu avea nimic de-a face cu antrenorul, cu copiii ei sau cu parametrii normali ai vieţii ei, ci avea de-a face cu lucrul ciudat care se întâmplase la doar câteva minute după ce Tim plecase. Era în biroul ei, rupând scrisoarea pe care voise s-o trimită Asociaţiei de Fotbal, când sunase telefonul. La început a crezut că e Tim, care suna din maşină pentru că uitase să-i spună ceva – din cine ştie ce motiv, avea o asemenea imagine, uimitor de clară, în cap – dar vocea de la celălalt capăt al firului aparţinea unui alt bărbat.

— Ruth? întrebă acesta. Tu eşti?

— Da, răspunse ea. Cine e?

— Nu-mi recunoşti vocea?

— Nu cred.

— Tu ai exact aceeaşi voce.

— Ce e asta, o farsă? întrebă ea. Pentru că dacă asta e, nu prea am timp de aşa ceva.

— Sunt Paul. Paul Caruso. Fostul tău vecin.

— Paul? O, Doamne.

— Aşa deci, spuse el. Am auzit că m-ai căutat.

A doua zi dimineaţa se trezi la fel de bine dispusă, uimită de schimbarea bruscă a norocului ei. Era ciudat să-şi aducă aminte cât de rău se simţise cu doar douăsprezece ore înainte –

asediată, singură şi tristă – şi cât de uşor fusese ca totul să se schimbe.

Ea şi Paul nu vorbiseră mult. El i-a explicat că un vechi prieten al lui, Artie Lembach, care cânta la trombon în orchestra oraşului, văzuse postarea lui Ruth de pe forumul Classmates.com şi îl anunţase.

— Nu-mi venea să cred, a spus Paul. Cred că sunt mai bine de douăzeci de ani.

Ruth începu să murmure, stânjenită, lucruri neadevărate despre cum se hotărâse să reia legătura cu tot felul de oameni din tinereţea ei, ca pentru a sugera că el nu era un caz special, ci doar o mică parte dintr-un grup mai mare.

— M-am bucurat atât de mult când am primit e-mai- lul de la Artie, a spus el pe un ton mai scăzut, mai intim. Pentru că, Ruth, mă gândesc mult la tine.

— Serios?

Ruth simţi cum sângele îi inundă faţa şi se bucura că el nu e acolo, s-o vadă.

— Da. Vreau să spun, uneori nici nu-ţi dai seama atunci când lucrurile se întâmplă, dar apoi, când te uiţi în urmă...

A lăsat propoziţia în aer, iar ea nu i-a cerut s-o termine. în schimb, a început să-l întrebe despre el, unde trăia şi cu ce se ocupa şi dacă se căsătorise. El i-a spus că trăia în Connecticut de zece ani şi lucra în high-tech. în ce priveşte căsătoria, era o poveste lungă şi complicată, una pe care s-ar fi bucurat să i-o spună dacă putea să iasă cu el la restaurant weekendul următor.

— Week-endul ăsta? întrebă ea. Adică

peste trei zile?

— O să trec pe acolo cu serviciul, zise el. Pot să ajung foarte uşor unde stai tu. Ce zici de vineri seară?

— Bine, spuse ea. Sigur. N-am nici un plan pe care să nu-l pot schimba.

— Excelent. O să fie grozav să ne vedem din nou.

Şi uite aşa avea o întâlnire cu un bărbat, prima după multă, multă vreme. Şi nu o întâlnire aranjată, ci una cu un bărbat pe care îl cunoştea deja, un băiat cu care crescuse, mai exact primul ei iubit. Citise de curând câteva articole despre cupluri care se refac la întâlnirile foştilor absolvenţi, reaprinzând iubirile de liceu. Toţi spuneau că aceste vechi legături rămăseseră foarte puternice, în ciuda trecerii timpului, că o experienţă comună din trecut poate fi foarte bogată. Toţi povesteau cum relua- seră relaţia de unde se întrerupsese, fără să piardă nimic, ca şi cum intervalul de zeci de ani nici n-ar fi existat.

Simţind că o ia valul, Ruth se strădui să se înfrâneze. Până la urmă, nu-l mai văzuse pe Paul Caruso de foarte mult timp. Din câte ştia ea, putea să fie chel şi să aibă 120 de kilograme. În plus, îşi dădea ea seama, nu răspunsese întrebării simple dacă e căsătorit, ceea ce i se păru puţin îngrijorător. Pe de altă parte, oamenii care aveau o căsnicie fericită nu-ţi spuneau că e „o poveste lungă şi complicată", astfel că din punctul acesta de vedere era optimistă.

Ruth, mă gândesc mult la tine.

Totul era atât de sentimental şi de romantic şi

atât de uimitor, încât de-abia aştepta să-i povestească lui Randall. Ajunse la şcoală cu câteva minute mai devreme şi mergea grăbită pe coridor, cu câte o cafea cu lapte în fiecare mână şi fredonând corul din „Peace Train" – melodia i se învârtise în cap toată dimineaţa – când Joe Venuti apăru din biroul lui şi se înfipse direct în calea ei. Arăta ca în fiecare dimineaţă, ca şi cum şi-ar fi petrecut jumătate din noapte scremându-se pe veceu.

— Scuze, spuse ea, încercând să-l ocolească prin dreapta lui.

— Ruth, spuse el blocându-i calea cu braţul întins, trebuie să vorbesc cu tine.

— Nu se poate mai târziu? întrebă ea, făcând un gest cu cafelele. Sunt ocupată.

— Nu, spuse el.

într-o zi obişnuită Ruth i-ar fi spus că are treabă şi că va discuta cu el cu multă plăcere într-una dintre ferestrele ei, dar se simţea prea veselă ca să facă valuri, aşa că oftă şi îl urmă în birou. Dacă ar fi avut mintea mai limpede, nu s-ar fi mirat să-i găsească înăuntru pe JoAnn Marlow şi pe directorul administrativ Farmer, şi cu siguranţă nu ar fi exclamat „Salut!" pe un ton atât de ascuţit şi de voios, de parcă ar fi fost extrem de încântată să fie invitată la acea petrecere.

Războinicul lui Dumnezeu

f ţ "im ştia că e o idee proastă să se oprească la / un bar în timp ce se întorcea acasă de la Ruth L'' Ramsey. Numai că în clipa aceea i se părea o

idee mai bună decât să se ducă acasă, la Carrie, oricum nu mult mai rea decât ceea ce făcuse în ultima jumătate de oră, adică să conducă la întâmplare prin Stonewood Heights, ascultând *Workingman's Dead* şi gândindu-se ce bine ar fi să piardă o oră sau două în vreun bar, în loc să se întoarcă la Carrie.

Trecuse deja pe lângă Homestead Lounge de patru sau cinci ori – asta după ce se uitase la Evergreen Tavem şi Brew-Ha-Ha, dar le respinsese, pentru că erau plasate prea ostentativ pe Central Avenue, în mijlocul oraşului – înainte să-şi adune curajul şi să intre în parcare, ascunsă convenabil în spatele clădirii, ceea ce însemna măcar că nu va trebui să-şi facă griji din partea pastorului Dennis sau a oricui altcuiva de la Tabemaclu care ar fi putut trece întâmplător şi s-ar fi putut întreba dacă nu cumva Tim Mason era cel pe care tocmai îl văzuseră intrând în bar, pentru că semăna al naibii de bine cu el.

Chiar şi aşa, se simţea nesigur şi vulnerabil – dar şi ciudat de voios, ca un prizonier care se furişează afară din închisoare – în timp ce traversa asfaltul crăpat dintre maşina lui şi intrarea din spate, cu inima bubuind între coaste, aşa cum făcea întotdeauna în astfel de momente, şi cu sângele vuindu-i atât de tare în urechi, încât îneca scâncetele panicate ale conştiinţei. Era unul dintre lucrurile care nu se schimbaseră odată cu vârsta: se simţea ca atunci când, la şaisprezece ani, cumpăra iarbă în toaleta liceului sau când, la douăzeci şi unu, plonja în lumea XXX, în soiosul butic „Adults Only” de pe Route 27. Acelaşi

amestec ameţitor de exaltare şi groază îi cursese prin vine şi la treizeci şi doi de ani, când o înşelase prima oară pe Allison, şi din nou, doi ani şi jumătate mai târziu, când îşi alungase toate îndoielile şi păşise pe poarta Tabernaclului, un păcătos care spera să se purifice. Această capacitate de-o viaţă de a se arunca mereu cu capul înainte, de a se vârî tot timpul în situaţii încurcate cu ochii larg deschişi, era, în felul ei, impresionantă.

După ce intră în Homestead ezită câteva secunde, la capătul unui scurt hol, luptându-se cu o senzaţie acută de dezamăgire. Când privise dinspre Lorimer Road semnul demodat din neon în formă de pahar de martini îşi imaginase un bar întunecos, plin de fum, genul de loc în care un bărbat se poate ascunde într-un colţ, alinându-şi ruşinea cu o melodie de Sinatra sau George Jones. Dar asta, îşi dădu el seama, se întâmpla în filme; aici era Stonewood Heights, într-o marţi seara. Barul era ciudat de luminos, cu un aer deconcertant de proaspăt – interzicerea fumatului în întreg statul intrase în vigoare de mai bine de un an – şi nu se vedea niciun tonomat, ci doar vreo şase televizoare plasate strategic în întreaga încăpere, toate fixate pe canalul de sport şi cu sonorul închis. Câţiva clienţi stăteau la tejghea – un tip mai tânăr tasta concentrat la laptop – şi alţi câţiva jucau biliard, şi să fie al naibii dacă nu toţi, până la ultimul, au întors capul aproape la unison să se holbeze la Tim cu aceea expresie avidă de bun-venit, ca şi cum el ar fi putut fi acela care să mai însufleţească puţin lucrurile.

— Intră, îi strigă barmanul.

Era un tip îndesat şi prietenos, cu barbişon şi un şorţ alb cu verde legat în jurul taliei.

— Nu muşcăm.

Tim îi zâmbi şi el şi făcu câţiva paşi în faţă, în zona iluminată şi înapoi în timp, după care îşi aminti dintr-o- dată cine era, se întoarse şi fugi mâncând pământul.

Când a ajuns acasă, Carrie era în pat, uitându-se la Nancy Grace[25] la micul televizor de pe măsuţa ei, o plăcere vinovată pe care şi-o îngăduia numai când el era plecat. Tim nu înţelegea asta: războaiele, alegerile şi dezastrele naturale de-abia dacă pâlpâiau pe radarul soţiei sale, dar dacă cineva îşi ucidea o rudă sau o adolescentă dispărea pe o insulă tropicală, Carrie se dedica în întregime cazului, ca un detectiv amator, petrecând ore întregi ascultând experţi juridici găunoşi despicând firul în patru despre solicitarea avocatului ca audierea martorilor să aibă loc cu uşile închise sau despre semnificaţia faptului că autorităţile încă îl numeau pe soţ „o persoană implicată”, în loc de „suspectul”.

Tim nu spuse nimic şi nici măcar nu ridică din sprâncene, dar Carrie luă telecomanda şi închise televizorul imediat ce el intră în dormitor, înainte ca Nancy să apuce să explice cât de scârbită şi de jignită era de această ultimă violare a bunului-simţ şi a decenţei umane.

— Nu era nevoie să faci asta, îi spuse el.

— Nu e nimic. Ştiu că nu-ţi place.

25 Serial de televiziune dedicat cazurilor juridice controversate.

— Serios, Carrie. Uită-te la ce-ţi place.

Ea scutură din cap cu încăpăţânare.

— Oricum nu eram atentă.

— în fine, murmură el descheindu-şi cămaşa. Dar nu te simţi obligată s-o faci din cauza mea.

— Oricum, aş prefera să vorbesc cu tine, zise ea. Aproape că nu ne-am văzut deloc azi.

Asta era adevărat, deşi nu era ceva neobişnuit. Carrie începea lucrul cu o oră mai devreme decât el, astfel că rareori petreceau mai mult de câteva minute împreună, la micul dejun, iar masa de seară era şi ea la risc; reuşeau să aibă o cină tihnită doar de câteva ori pe săptămână, în acele seri în care Tim nu lucra până târziu şi niciunul dintre ei nu trebuia să fugă la studiul Bibliei, antrenamente de fotbal, repetiţii cu trupa sau întâlniri de grup.

Tim îşi scoase mărunţişul din buzunar şi îl băgă într-un bol de sticlă de pe masă. Când bolul se umplea i-l dădea lui Abby; de obicei se strângeau cam treizeci de dolari, o avere care era mult mai palpitantă pe vremea când ea era mică, înainte ca mama ei să se căsătorească cu un avocat bogat. Acum era doar un obicei, alţi bani pe care i se părea normal să-i primească. Se întoarse spre Carrie.

— Ai găsit sendvişul pe care ţi l-am lăsat în frigider?

— Da, mersi.

— Scuze pentru ceapă. I-am spus de două ori tipului să nu pună.

— Nu-i nimic, îl linişti ea. Am ales-o.

Carrie îl privea cum se dezbracă, dar, din câte îşi dădea el seama, nu ca să îi admire stomacul relativ plat sau ca să se minuneze cum fundul lui de vârsta a doua continua să reziste presiunii neîncetate pe care gravitaţia o exercita asupra cărnii. Nu se uita la el nici cu acea privire critică pe care i-o arunca el uneori, adresându-i reproşuri mentale pentru ţepii de pe picioare sau pentru braţele ei care începuseră să acumuleze grăsime, putând fi o problemă mai târziu dacă nu avea grijă. Tim avea senzaţia că ea nu îi observă deloc trupul; încerca doar să-i ghicească dispoziţia, ca să-şi adapteze şi ea comportamentul în consecinţă. Ceea ce nu părea să observe era faptul că supravegherea ei permanentă îi *afecta* dispoziţia, îl făcea să fie iritat de ea şi uşor ruşinat de sine însuşi, deoarece sugera că e un tip posomorât şi dificil, care avea nevoie să fie distrat şi răsfăţat de dragul liniştii casnice.

— Şi cum a fost la întâlnire? întrebă el. A venit multă lume?

— Ca de obicei. Numai că nu prea am apucat să discutăm despre ce-am citit. Ne-am petrecut aproape tot timpul încercând s-o înveselim pe Patty DiMarco.

— Cu mama ei?

— Doctorii credeau că reacţionează la tratament, dar s-a întors de unde plecase.

— Săraca Patty, spuse Tim aruncându-şi hainele murdare în coşul de rufe. Ca şi cum n-ar avea destule probleme.

— Şi tu? întrebă Carrie. Totul e în regulă?

— Cred că da, spuse el luându-şi nişte pantaloni de pijama în carouri. A trebuit să-mi cer scuze, dar nu a fost chiar atât de rău cum mă aşteptam.

Carrie s-a uitat o vreme atent la el, zâmbind gânditoare.

— Vino-ncoa, spuse ea. Hai să-ţi fac un masaj la spate.

— Nu e nevoie.

Tim nu găsise încă ocazia să o informeze despre decizia lui de a întrerupe pentru o vreme viaţa lor sexuală.

— E cam târziu.

— Nu mă deranjează, îşi ţuguie ea buzele ca o fetiţă bosumflată. Pari încordat.

— Serios, Carrie. N-am nimic.

Ea dădu pătura la o parte şi se ridică în picioare. Purta un maiou alb de-al lui, suficient de strâmt ca să-i sublinieze mărimea sânilor, şi o pereche de pantaloni scurţi maro, uzaţi, tot ai lui. Arăta drăguţ aşa, mult mai bine decât în cămaşa de noapte groasă, cu mâneci lungi, care lui i se păruse atât de deprimantă în primele luni ale căsătoriei lor.

— Hai, îi spuse ea luându-l de mână. O să-ţi placă.

— Carrie, te rog.

— Haide, spuse ea ferm, ca o asistentă care vorbeşte cu un pacient temător. întinde-te.

Tim era pe punctul de a protesta din nou, dar fu distras de vederea sfârcurilor ei lipite de bumbacul subţire al maioului.

— Bine, spuse el oftând. Dar unul scurt.

Se întinse cu faţa în jos pe pat – cearşaful încă păstra căldura şi mirosul trupului ei – simţindu-se enervat şi incitat în acelaşi timp. Scoase un mormăit uşor când ea se aşeză călare pe el, lăsându-şi greutatea exact pe fundul lui.

Un întreg capitol din *Sex creştin pasional* era dedicat „Afectuoasei arte a masajului marital", iar Carrie, în mod evident, îl studiase cu atenţie. Primele ei încercări fuseseră timide şi nereuşite, dar în ultimul timp devenise mai îndrăzneaţă şi mai eficientă, frământând şi tocând muşchii lui cu o sălbăticie delectabilă.

— Ah, da, mormăi el. Chiar acolo. Puţin mai sus.

— Nu-mi vine să cred cât de încordat eşti. Ca şi cum sub piele ai avea nişte mingi de tenis.

Carrie nu se grăbi – era extrem de răbdătoare – avansând metodic pe spatele lui, tocându-i omoplaţii cu latul palmei şi înfigându-şi degetele în canalul noduros de lângă coloană. Valuri de calm traversau trupul lui Tim, umplând spaţiile goale unde se acumulase tensiunea. Simţind că se relaxează, ea îşi apropie gura de urechea lui.

— îmi făceam griji pentru tine, îi şopti ea. Te aşteptam acasă mult mai devreme.

— M-am plimbat cu maşina, explică el. Ca să-mi pun gândurile în ordine.

Vocea ei era caldă în urechea lui.

— Totul e în regulă? în ultimul timp pari să nu fii în apele tale.

Tim simţi un impuls de moment să i se confeseze despre încăpăţânatele lui sentimente faţă de Allison, despre momentul periculos de la

Homestead şi despre senzaţia că uneori Iisus îşi pierdea interesul faţă de el, sau viceversa, dar ar fi fost păcat să discute serios acum, când în sfârşit se simţea relaxat şi chiar puţin voios, aşa că îşi încordă muşchii fesieri şi se cabră, dar nu suficient de tare încât ea să se dezechilibreze. Carrie chicoti şi îl lovi cu palma pe coapsă.

— Băiat rău ce eşti.

El repetă mişcarea, iar ea râse şi mai tare. Era aproape trist cât de uşor era s-o încânte, ca şi cum ar fi fost un copil mic care nu-şi dorea altceva decât un tovarăş de joacă. El se cabră a treia oară, iar ea scoase un strigăt de călăreţ.

— Iihaaa! Aşa, cowboy!

Ca de obicei, Carrie adormi imediat după ce terminară de făcut dragoste, dar Tim rămase perfect treaz în întuneric. Allison obişnuia să se plângă de rapiditatea cu care adormea după ce făceau sex (cel puţin în nopţile în care nu era plin de cocaină); era una dintre acele femei care credeau că o conversaţie postcoitală sinceră este o parte esenţială a acelei experienţe, ca fumarea unei ţigări în filmele vechi, la fel de necesară la sfârşit pe cât era preludiul la început. Pe de altă parte, pe Tim nu îl deranja deloc că acum rolurile se inversaseră. Oricât de plăcut ar fi fost s-o aibă pe Carrie ghemuită lângă el, scoţând un fel de tors de pisică, aşa cum făcea ea când sforăia, era o uşurare să nu fie obligat să vorbească, să-şi poată urma gândurile oriîncontro ar fi luat-o ele.

Nu că s-ar fi dus prea departe. Mintea lui rămânea destul de fixată asupra acelor câteva

secunde de confuzie pe care le petrecuse înăuntru la Homestead, privind prosteşte peste marginea prăpastiei, ca şi cum n-ar fi ştiut ce fel de nefericire zace pe fundul ei, ca şi cum nu şi-ar fi petrecut ultimii trei ani de viaţă târându-se afară din ea.

Ceva îl făcuse să se întoarcă înainte să fie prea târziu, dar ce? Ar fi fost plăcut să poată spune că Iisus venise să-l salveze sau că auzise vocea pastorului Dennis strigându-l, dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât i se părea mai mult noroc chior. Dacă barul ar fi fost mai întunecat, dacă ar fi fost muzică bună sau dacă ar fi văzut o femeie frumoasă lângă un scaun liber, acea noapte ar fi putut lua un cu totul alt curs.

Unde erai, Doamne? se întrebă el. De ce nu m-ai oprit?

Ştia ce ar fi spus pastorul Dennis. Ar fi spus că Iisus avea lucruri mai bune de făcut – de salvat păcătoşi, de vindecat copii, o lume întreagă avea nevoie disperată de dragostea Lui. Nu avea de ce să-şi irosească timpul Lui spunându-le oamenilor lucruri pe care ei deja le ştiau sau ajutându-i să facă lucruri pe care erau perfect capabili să le facă şi singuri. Iar dacă un bărbat ca Tim – un războinic al Domnului – nu era suficient de puternic să stea departe de baruri, atunci poate că nici nu îl primise vreodată pe Iisus în inima lui.

Dar l-am primit, se gândi lîm. Şi Tu m-ai ajutat. Nu mă abandona acum.

Ar fi fost mai puţin îngrozit dacă ar fi avut o imagine mai clară asupra motivului care îl împinsese spre Homestead. I se părea evident că

Ruth Ramsey era măcar în parte responsabilă, dar era greu de spus de ce. îşi luase la revedere de la ea relativ mulţumit de întâlnirea lor. Realizase ceea ce îşi propusese – ea acceptase scuzele lui şi îl asigurase că nu avea să facă niciun fel de scandal la Asociaţia de Fotbal – fără să simtă niciun fel de stânjeneală sau neplăcere. Nu îl jignise, nu îl făcuse să se umilească şi nu spusese lucruri urâte despre credinţa lui, poate cu excepţia acelui comentariu ciudat despre Cat Stevens, dar chiar şi acesta avea o oarecare logică după ce i-l explicase.

Dimpotrivă, fusese politicoasă şi prietenoasă, iar Tim se simţise bine în compania ei, chiar dacă nu în modul de care se temuse. Sosise acasă la ea cu garda pusă, amintindu-şi cât de atrăgătoare i se păruse la meciul de fotbal, dar acum se întreba dacă nu cumva fusese un fel de iluzie creată de soare sau de cerul albastru, combinată cu aura de scandal care o însoţea oriunde s-ar fi dus (singura dată când o mai văzuse Hm, ea era în faţa reuniunii şcolii, rostind nişte scuze rigide şi evident impuse pentru că făcuse remarci sexuale nepotrivite la ore). În timpul scurtei lor conversaţii din pauză, el fusese uimit nu doar de drăgălăşenia matură a feţei ei şi de zvelteţea surprinzătoare a siluetei – dacă nu cumva se înşela, în amfiteatru păruse mai plină – ci şi de ceva evident adolescentin din comportamentul ei, o combinaţie de iras- cibilitate şi timiditate care îl atrăsese imediat şi care făcuse ca modul în care ţipase la el la sfârşitul meciului să fie şi mai umilitor.

însă acasă la ea păruse mai matură şi mai obişnuită, o femeie de patruzeci de ani cu ochi obosiţi şi un zâmbet melancolic, nici pe departe acel adversar formidabil la care se aşteptase el. Nu manifestase niciun fel de furie faţă de el, tratând toată chestia cu rugăciunea ca pe ceva nu atât de important, ceva ce nu trebuia să-i îngrijoreze pe niciunul dintre ei, iar el fusese bucuros să urmeze tonul pe care îl dădea ea, să scape de responsabilitatea de a fi obligat să apere ceea ce făcuse sau de a-i spune ceea ce ştia că e adevărat, anume că şi ea avea nevoie de Iisus la fel de mult ca şi el, şi Maggie de asemenea. Pentru că, chiar aşa, cine era el ca să dicteze cum trebuie să trăiască ceilalţi, mai ales atunci când era musafir în casa ei şi avea o rugăminte faţă de ea, iar ea fusese atât de drăguţă?

Pastorul Dennis ar fi văzut în asta lucrarea Diavolului şi poate că ar fi avut dreptate; până la urmă, cum puteai să fii ispitit să-l trădezi pe Domnul prin tăcerea ta, dacă simţeai frică sau repulsie faţă de ispititor? Tot ce ştia lîm era că în clipa în care ieşise din casa ei se simţise copleşit de o senzaţie ciudată de gol şi înfrângere, sau poate doar singurătate, un sentiment profund că lucrurile de care avea nevoie mai mult decât orice erau o muzică bună, o băutură tare şi să-şi petreacă ceva mai mult timp departe de Carrie.

A doua zi dimineaţa, la birou, se simţea încă puţin zguduit – nervos, morocănos şi antisocial – deşi nidunul dintre colegii săi nu păru să remarce că ceva nu era în regulă. Erau obişnuiţi ca Tim să

nu fie prea vorbăreţ dimineaţa, să se ducă direct la biroul lui şi să se apuce mai repede de e-mailuri, în timp ce colegii lui făceau mai lent tranziţia spre ziua de lucru, analizând ultimul episod din *Lost* sau ascultând relatările despre ultimele escapade ale lui Aimee, responsabila de credite, o fată superbă de douăzeci şi trei de ani a cărei viaţă amoroasă complicată era o sursă enormă de plăcere indirectă pentru angajatele de la Loanergy Home Finance.

— Deci m-am împăcat cu Vinnie, anunţă ea aparent adresându-se Ritei Mangiaro, dar vorbind suficient de tare ca s-o poată auzi toţi. Am ieşit aseară să bem ceva, cum ar veni doar să vorbim, înţelegi? Şi ce să vezi, dimineaţă mă trezesc în patul lui. Aşa că îmi zic „Mamă, Aimee, ce paraşută eşti!”

— Nu te cred! spuse Rita căscând gura.

Rita era de departe cea mai eficientă persoană din birou, o profesoară pensionară care primea o grămadă de noi recomandări de la foştii ei elevi de la Bridgeton High. Stând lângă ea toată ziua, Tim nu înceta să fie în acelaşi timp uimit şi iritat de apetitul ei inepuizabil pentru bârfe şi pălăvrăgeală, ceea ce nu-i afecta însă capacitatea ei de a încheia de patru ori mai multe credite decât el.

Aimee dădu din umeri în felul ei tipic, în semn de ce-poţi-să-fad. Era o blondă voluptuoasă, cu faţa rotundă, bronz artificial, tocuri cui şi o personalitate ameţitor de veselă. Ar fi fost, altfel, o femeiuşcă obişnuită, numai că era extrem de eficientă, o expertă minuţioasă, punctuală şi

aproape patologic de metodică în documentaţiile complicate, care îi scosese de nenumărate ori din bucluc pe Hm şi pe ceilalţi. Fără ea, întreaga firmă s-ar fi dus de râpă.

— A fost o nebunie, recunoscu ea cu un amestec melancolic de mândrie şi stânjeneală în voce. Apoi a trebuit să mă trezesc şi să defilez prin faţa mamei lui. Şi zic „Bună, doamnă Ruffo, nu ne-am mai văzut de mult”.

— Nasol, spuse Kelly Willard, o femeie singură, cu câţiva ani mai mare decât Tim, care mergea tot timpul în vacanţe aventuroase în locuri precum Tanzania sau Chichen Itză, iar apoi se plângea că nu se distrase prea bine. De ce nu v-aţi dus acasă la tine?

— La el era mai aproape, explică Aimee. Şi ne cam grăbeam. Şi în mod clar nu aveam de gând să rămân peste noapte.

— Sunt sigură că mama lui a fost încântată să te vadă, spuse Rita.

— Absolut, aprobă Aimee. Ţine la mine mai mult decât la oricine altcineva.

Chiar şi Tim râse la asta. Fără să vrea neapărat – biroul era în plan deschis şi era greu să nu auzi – urmărise destul de îndeaproape întreaga poveste ca să ştie că doamna Ruffo nu ţinuse prea mult la Aimee nici măcar înainte ca Vinnie, un antrenor de culturism irascibil, să fie arestat din cauză că îl lovise pe Gary Wilkinson, agentul imobiliar căsătorit cu care aceasta se întâlnea pe ascuns. Potrivit lui Aimee, Gary nu ştia de existenţa lui Vinnie, aşa că nu ştiuse dacă trebuie să se sperie sau să fie scârbit atunci când un tip musculos şi

furios îl abordase în vestiarul de la Ultra-Body Health and Racquet Club, întrebându-l dacă nu vrea să vadă o poză cu prietena lui.

— Ăă, ba da, spusese Gary, considerând că ar fi fost nepoliticos să refuze. Sigur.

Vinnie scosese ceea ce în procesul verbal al poliţiei era descrisă ca „o fotografie intimă a unei cunoştinţe comune", apoi îl lăsase pe Gary s-o studieze câteva secunde înainte de a-l pocni în faţă. A mai reuşit să strecoare câteva lovituri înainte să fie imobilizat de trei bărbaţi în diferite stadii de goliciune, inclusiv un poliţist în afara serviciului îmbrăcat cu un suspensor. Până la urmă Vinnie a pledat vinovat, iar soţia lui Gary a înaintat divorţ.

— A fost un accident? întrebă Shelley Margulies. Sau chiar sunteţi din nou împreună?

Tratamentele prea dese cu botox o lăsaseră cu o singură expresie, o grimasă de surpriză neplăcută, de uz universal.

— Nu ştiu, răspunse Aimee. Am mai trecut de atâtea ori prin asta că mi-e cumva frică să zic da. Dar chiar cred că ne-am maturizat mult în ultimele câteva luni.

— Mă întrebam, spuse Rita, ce o să facă acum cu tatuajul.

De fapt, şi Hm se întreba acelaşi lucru. După ultima lor despărţire, Vinnie trecuse printr-o criză gen Billy Bob Thomton pe care o soluţionase prin modificarea tatuajului cu „Aimee" de pe imensul lui biceps stâng în aşa fel încât acum să scrie „Aimee=Curvă" Tim ştia asta deoarece fusese de faţă în ziua în care Vinnie dăduse buzna în birou

ca să îi arate victimei răzbunarea lui.

— I-am zis că poate să-l păstreze, zâmbi Aimee încântată de propria ei mărinimie. Sunt prima care recunoaşte că-l merit. Şi mai ştii ceva? Cumva mă şi excită să-l văd acolo. în plus, e foarte frumos executat.

Ca mulţi alţii de vârsta ei, Aimee era pasionată de tatuaje. Avea ea însăşi patru, inclusiv imul pe care şi-l făcuse cu doar câteva luni în urmă, plasat atât de jos pe spatele ei, încât a trebuit să-şi descheie pantalonii atunci când a vrut să-l arate colegilor ei de birou.

— Tim, spusese ea înainte de marea dezvelire, bănuiesc că nu vrei să vezi asta.

Colegii lui Tim ştiau că e un creştin renăscut şi fost dependent; le spusese de la început, la sfatul pastorului Dennis, şi ţinea o Biblie şi o carte de rugăciuni pe biroul său, în caz că cineva ar fi uitat, alături de un calendar cu un verset din Evanghelie la fiecare zi pe care i-l dăduse Carrie de Crăciun. Cel de azi era din Marcu 9:50: „Sarea e bună, dar dacă ea îşi pierde puterea, cum o veţi face din nou sărată? Aveţi sare în voi şi trăiţi în pace unii cu alţii”.

— Mersi, îi spusese el lui Aimee. O să-mi acopăr ochii.

Deşi pastorul Dennis îşi avertiza frecvent turma să se aştepte, ca şi creştini, la persecuţii şi/sau batjocură la locul de muncă, Tim nu simţise aşa ceva la Loanergy. în cel mai rău caz, suferea din cauza unei senzaţii moderate şi intermitente de izolare, ca şi cum între el şi restul biroului ar fi existat un zid invizibil. Colegii lui îl tratau, mai

degrabă, cu puţin mai multă solicitudine decât ar fi fost necesar, scuzându-se că vorbesc urât în prezenţa lui sau spunându-i să-şi astupe urechile în timp ce ei discutau despre *Codul lui Da Vinci* sau despre una dintre aventurile la beţie ale lui Aimee. Tim avea uneori senzaţia că lor le făcea plăcere să-l aibă acolo pentru a-l şoca, iar el făcea tot posibilul să-şi joace cât mai bine rolul în care fusese distribuit, deşi nu era întotdeauna uşor să se prefacă scandalizat de revelaţia că tinerele fete fac uneori sex şi apoi regretă sau de faptul că o colegă care era şi bunică putea să spună despre un client parşiv că e „un căcat”

Haide, se trezea el spunându-şi uneori. Dacă tot e să păcătuieşti, măcar fă ceva interesant.

Dar trebuia să recunoască, îi plăcea tatuajul lui Aimee. Voise să nu se uite, dar faptul că o tânără atrăgătoare îşi descheia pantalonii în mijlocul unui birou avea ceva irezistibil. Şi-i trase în jos mai puţin de zece centimetri, cât să scoată la lumină linia frumoasă a şoldurilor, triunghiul roz al unui bikini de bumbac şi trei ideograme chinezeşti destul de mari, despre care spuse că înseamnă Putere, Loialitate şi Perseverenţă. Tim nu privi mult – doar cât să admire claritatea, precizia şi negrul intens al caligrafiei şi să schimbe priviri apreciative cu Antonio Morris, singurul bărbat prezent în afară de el – dar se pare că a fost suficient de mult pentru ca acea imagine să se întipărească permanent în creierul său, astfel încât s-o poată invoca la discreţie, în acele momente în care aşa ceva se dovedea a fi util.

Plecă de la birou pe la unsprezece, pentru

prânzul de la ora douăsprezece cu George Dykstra de la DBH Design & Build, una dintre cele mai mari firme de construcţii din zonă. Era o întâlnire importantă pentru el, o discuţie faţă în faţă cu un actor important din domeniu, aşa că se gândi că ar fi o idee bună să se plimbe puţin înainte, să-şi limpezească gândurile şi să vadă cum voia să se prezinte.

Oricât de paradoxal era ca cineva cu un trecut atât de catastrofal ca debitor cum era el să lucreze ca ofiţer de credite, lui Tim îi plăcea slujba sa şi se considera destul de bun. Intrase în acest domeniu cu patru ani în urmă, după ce-şi compusese un CV peticit, la care te-ai fi aşteptat din partea unui muzician cu doi ani de facultate şi probleme cu drogurile: câteva slujbe part-time aici, puţină muncă în construcţii dincolo, o încercare eşuată de a-şi face propria firmă de grădinărit, urmată de un ghiveci de slujbe prin magazine şi restaurante şi încheiată cu trei ani de lucru ca reprezentant al Lucky Rent- A-Car, în timpul perioadei responsabile, de abstinenţă, de după naşterea lui Abby. Nu fusese o slujbă prea grozavă, dar era adesea lăudat de şefii lui pentru capacitatea de a-i linişti pe clienţii furioşi. Se vorbea de o posibilă promovare ca manager asistent, dar totul s-a terminat când s-a întors la adevărata lui vocaţie de a trage cocaină pe nas, moment în care această slujbă a încetat să pară o trambulină spre poziţii mai înalte, dovedin- du-se a fi un impediment extrem de enervant pentru ocupaţia serioasă de a se droga şi meritându-şi pe deplin dispreţul cu care el începuse s-o trateze.

Divorţat şi abţinându-se cu greu de la droguri, Tim îşi căuta, la treizeci şi şapte de ani, un nou început de carieră, când dăduse de un anunţ din *Bulletin-Chronicle* – „Specialist în ipoteci, experienţa e un avantaj, dispus pentru pregătire” – şi se gândise că n-are nimic de pierdut dacă încearcă. Momentul era perfect: ratele uluitor de mici declanşaseră un tsunami de refinanţări imobiliare şi domeniul avea nevoie de forţe noi care să facă munca umilă dar importantă de a-i pune în legătură pe oamenii lacomi să ia împrumuturi cu creditorii adecvaţi (sau cel puţin dispuşi).

În mai puţin de o săptămână vorbea la telefon, iden- tificându-se cu clienţii potenţiali – numele şi numerele lor fuseseră cumpărate de la un telemarketer – ca reprezentant al companiei Dream House Mortgage, o firmă nouă condusă de trei foşti colegi de facultate de aproximativ douăzeci şi cinci de ani care nu păreau să observe, sau cel puţin nu îi interesau prea mult, lacunele greu de explicat din CV-ul său. „Pregătirea” lui a constat dintr-o lecţie rapidă despre cum să citească un plan de creditare şi să evalueze un împrumut, un seminar de o zi la Marriott-ul din Warrenton şi sfaturile din zbor pe care le mai primea de la şefii lui, care nu stăteau la birou atât de mult timp cât se aşteptase el.

Timp de doi ani, Tim s-a descurcat destul de bine făcând refinanţări una după alta. Decizia nu era prea complicată pentru cei mai mulţi proprietari, în condiţiile în care dobânzile erau în jur de 5%. Tot ce trebuia să faci era să expui

datele, nu era nevoie să sileşti pe nimeni. Aveai senzaţia că îi faci clientului o favoare, aranjând lucrurile în aşa fel ca ei să rămână cu sute de dolari în plus în fiecare lună, în timp ce tu primeai un comision drăguţ. Era una dintre acele situaţii rare din viaţă în care toată lumea are de câştigat.

Dream House a dat faliment cam atunci când dobânzile au început să crească – unul dintre asociaţi s-a mutat în Florida, iar altul s-a hotărât să studieze terapia fizică –, iar Tim s-a mutat la Loanergy, o firmă mai veche, la care s-a angajat drept „consilier de ipotecare” Pe măsură ce refinanţarea pierdea teren, n-a avut de ales şi a trebuit să se reorienteze spre achiziţii, tranzacţii care erau mai plăcute la nivel personal – lucra mult mai aproape de clienţi –, dar şi mai pline de încordare şi de posibilitatea unor regrete. Multe contracte nu mai ajungeau să fie încheiate, din cauza circumstanţelor neprevăzute, termenelor rigide sau, uneori, cerinţelor exagerate ale avocaţilor, agenţilor, vânzătorilor sau creditorilor, ca să nu mai vorbim de obişnuitele erori umane (Tim învăţase pe propria sa piele ce se întâmplă dacă nu reuşeşti să profiţi de o dobândă bună înainte ca preşedintele Rezervei federale să facă un anunţ important). Totuşi, se încheiau contracte destule – se semnau hârtiile, se scria cecul şi proprietatea trecea de la unii la alţii. Venitul lui varia mult de la o lună la alta, dar în general câştiga mai mult decât îşi imaginase la început că ar fi posibil.

Însă cu şase luni în urmă, după ani de zile de creştere vertiginoasă, imobiliarele muriseră.

Casele stăteau toată primăvara şi toată vara cu indicatoarele DE VÂNZARE plantate în curtea din faţă. Cumpărătorii dispăruseră. De când se dusese la Loanergy, îşi lua majoritatea contactelor prin intermediul Tabernaclului – pastorul Dennis îşi încuraja turma să facă afaceri cu alţi credincioşi de câte ori era posibil – dar era o nişă prea îngustă pentru a fi de ajuns. Simţind nevoia să se extindă, Tim îşi făcuse cărţi de vizită noi, trimisese e-mai- luri în masă şi chiar începuse să cumpere din nou liste de la telemarketeri. încercase să ajungă la enoriaşii celorlalte biserici protestante din zonă, dar îşi dădu seama că Pete Gorman de la Faith Financial îi controla destul de bine.

Pe măsură ce se apropia sezonul mort de iarnă, Tim ajunsese să considere situaţia urgentă, dacă nu disperată. Mai avea încă nişte economii, iar Carrie avea o slujbă stabilă. Allison şi Mitchell se scăldau în bani, aşa că se gândea că n-o să-i reproşeze nimeni dacă întârzia ocazional cu pensia alimentară, odată ce le-ar fi explicat care e situaţia. Dar asta era pe termen scurt. Privind mai departe, era clar că meseria urma să aibă de suferit şi că un număr destul de mare de angajaţi nu aveau să supravieţuiască. Tim era hotărât să nu fie printre ei. Nu numai că îi plăcea slujba lui; avea *nevoie* de ea. Pentru că îşi putea imagina prea bine cum ar fi fost să se trezească dimineaţa şi să nu aibă unde se duce, cu o zi lungă şi pustie în faţa lui în timp ce Diavolul i-ar fi ţopăit pe umeri, şoptindu-i tot felul de sugestii despre cum un bărbat ca Tim ar putea s-o umple.

La Cosmo's Diner fu îndrumat spre un separeu de lângă fereastră, în care un tip cu piept puternic şi îmbrăcat ca un muncitor în construcţii citea *Wall Street Journal* printr-o pereche de ochelari agăţată de vârful nasului. Tim avu nevoie de câteva secunde ca să facă legătura dintre aceast individ impresionant şi George Dykstra, fraierul bronzat cu bermude şi ochelari de soare imenşi pe care îl întâlnise în urmă cu câteva luni la o tabără pentru antrenorii de fotbal pentru juniori.

— Salut, spuse Tim. Scuze că am întârziat.

George făcu semn că nu e nimic şi îşi împături ziarul.

— N-ai întârziat, mormăi el, eu am venit mai devreme.

Se prinse cu mâinile de masă şi începu operaţiunea
laborioasă de a se extrage din separeu, care, în mod evident, nu fusese conceput să găzduiască un tors de asemenea dimensiuni. George îl întâmpină apoi pe Tim cu o serie complicată de saluturi – strângere de mână, bătăi pe umăr, îmbrăţişare masculină şi ciufulit părul – înainte să-şi sugă burta şi să se strecoare din nou la locul lui. În timp ce Tim se aşeza şi el, George îi atrase atenţia asupra unei chelneriţe tinere cu pielea măslinie şi pantaloni negri, strâmţi, care punea apă în pahare la o masă învecinată. O admiră o clipă, apoi se aplecă în faţă cu un aer confidenţial.

— Ascultă-mă pe mine, Timmy. Nu ştiu cine face angajările aici, dar mi-ar plăcea să-i trimit o scrisoare de mulţumire.

— E o fată drăguţă, remarcă Hm.

— Cred că e grecoaică. Are un accent foarte drăguţ, spuse George mijindu-şi ochii gânditor. Mă întreb dacă bătrânul Cosmo îi serveşte şi ei acelaşi souvlaki vechi, îl cred în stare. Le aduci cu vaporul şi când te plictiseşti de ele le trimiţi înapoi. Destul de bună afacere, nu?

Tim răspunse dând din cap ambiguu şi făcând tot posibilul să-şi menţină o expresie neutră. George îşi scoase ochelarii şi îi băgă în buzunarul de la cămaşă. Lipsită de gravitatea lor senatorială, faţa lui căpătă o expresie şireată şi copilăroasă, dintr-odată familiară.

— Doar de curiozitate, spuse el. Ai futut vreodată o bulgăroaică?

— Din câte ştiu eu nu, răspunse Tim.

George dădu din cap încet, ca şi cum ar fi meditat la un subiect de mare complexitate.

— Te întrebam doar pentru că, înainte să mă căsătoresc, m-am văzut o vreme cu o tipă dementă. Ianka. Aşa o chema, dacă îţi vine să crezi, spuse George râzând nostalgic. Absolut nimfomană. Mă zgâria pe spate şi îşi smucea capul de parcă avea o criză. Şi striga tare. Dacă o atingeai unde trebuie începea să strige de parcă veneau ruşii. Nu mi-am dat niciodată seama dacă aşa era ea sau aşa sunt bulgarii.

Tim se forţă să zâmbească, gândindu-se că ar putea fi o idee bună să găsească o modalitate mai subtilă de a-i da de înţeles lui George că el e creştin. La tabăra de antrenori îşi petrecuseră o dimineaţă întreagă împreună, dar nu ajunseseră şi la subiectul credinţei, iar George îşi făcuse o imagine evident greşită despre ce fel de om era

Tim.

Dacă i-ar fi mărturisit, asta cir fi putut să-i scutească de o anumită stânjeneală, dar întrebarea spinoasă era cum să o facă fără ca atmosfera întâlnirii să nu se răcească. Uneori, cea mai bună soluţie era să laşi lucrurile să decurgă natural şi să aştepţi ca ocazia potrivită să apară de la sine.

— Mă bucur să te văd, spuse el, sperând să îndrepte conversaţia spre un teren mai sigur. îţi sunt recunoscător că ai acceptat să ne întâlnim.

George se holba din nou la chelneriţă, cu o privire atât de insistentă, încât ea lăsă cana din mână şi îl întrebă dacă doreşte ceva. George zâmbi şi scutură din cap, după care reveni la Tim.

— îmi pare rău că a trebuit să amân săptămâna trecută. Am avut o adevărată catastrofă la Fox Hollow. A venit un transport întreg de blaturi de masă de granit şi toate erau prea mari. A trebuit să le trimitem înapoi la carieră. Acum muncitorii mei trebuie să stea două săptămâni cu mâna în fund până le taie din nou. în domeniul ăsta nu ai decât bătăi de cap.

— Am auzit că e un proiect destul de mare.

— Douăzeci de vile. Aproape toate vândute deja, slavă Domnului. Exact la timp. Ştiu câţiva tipi care se pregăteau să se apuce de nişte proiecte mari la primăvară şi crede-mă că toţi fac pe ei de frică. Nu mai cumpără nimeni.

— E o piaţă dificilă. O simt şi eu, asta e sigur.

— Ştii cine o ia în freză de fapt? Văru-miu Billy. Tâmpitul şi-a cumpărat o reprezentanţă

Hummer. în – cearcă să vinzi un Hummer zilele astea. Eu l-am avertizat, dar dobitocul e încăpăţânat. Aşa-i trebuie.

— Sunt vremuri ciudate, e clar. Te ia şi frica.

După ce chelneriţă le luă comanda, George se scuză şi se duse la toaletă. Tim profită de absenţa lui ca să-şi reamintească strategia lui pentru această întâlnire, care nu era de a se lamenta despre vremurile grele, ci de a se prezenta drept un ofiţer de credite experimentat şi abil, specializat în zonele reconstruite şi cu o clientelă solidă, cineva cu care George Dykstra ar fi mândru să facă afaceri. Nu că se aştepta la prea mult, cel puţin nu imediat; înţelegea prea bine că un dezvoltator mare ca DBH avea probabil relaţii vechi cu mai mulţi agenţi ipotecari. Tot ce voia era o deschidere, o şansă de a dovedi ce poate, de a arăta că poate să joace cu băieţii cei mari.

— La dracu', spuse George în timp ce se strecura din nou în separeu. Moccaccino-ul ăsta nenorocit e mai rău ca berea. Mă piş din zece în zece minute.

Tim îşi îndreptă spatele, pregătindu-se să-şi expună oferta, dar înainte să înceapă îl cuprinse o senzaţie ciudată de stingherealã. Momentul părea cumva nepotrivit, dar el nu-şi dădea seama dacă asta e o interpretare corectă a situaţiei sau doar un pretext pentru a evita neplăcerea de a cere o favoare din partea cuiva care nici măcar nu-i era prieten. Privi pe fereastră, ca şi cum ar fi putut să găsească răspunsul în traficul de pe River Street.

— Ce mai face echipa ta? întrebă George.

— Destul de bine, răspunse Tim, simţindu-se în acelaşi timp uşurat şi dezamăgit că scăpase pentru moment. Am avut un început mai prost, dar terminăm în forţă. De săptămâna asta avem şanse la primul loc din divizia noastră.

— Norocoşilor, spuse George părând deprimat. Noi am făcut exact pe dos – am început senzaţional, după care ne-am prăbuşit. Cred că e din cauza mea, dar nu-mi pot da seama unde greşesc.

— Faci ceea ce poţi, îi spuse Tim. Trebuie să lucrezi cu jucătorii pe care îi ai.

— Am jucători, insistă George. Cel puţin pe hârtie. Numai că unii dintre copiii ăştia au probleme de atitudine. Dacă echipa cealaltă dă un gol amărât, ei renunţă. *Nu suntem buni, nu câştigăm niciodată, n-ar fi mai bine să renunţăm?* Mă scoate din minţi.

— În privinţa asta am avut noroc. Eu antrenez prima echipă şi fetele mele sunt foarte motivate. Se preocupă, vin la timp la antrenamente, se încurajează una pe alta şi la fiecare meci dau tot ce pot. Nu mi-aş putea dori o echipă mai bună.

Telefonul lui George sună, cu tonul muzicii din *Rocky.* Il scoase din husa de la curea, se uită cine sunase şi murmură ceva indistinct.

— Stai să-l pun pe vibraţie, spuse el apăsând nişte butoane şi punând telefonul pe masă. Ştii care e cea mai mare problemă a mea? George junior. îţi jur că anul trecut era incredibil. Era golgheter, vedetă adevărată. Antrenorul lui era mort după el, spunea că i-ar fi plăcut să aibă o

echipă întreagă de mici Georgie. Anul ăsta de-abia îşi mişcă fundul pe teren. Nu ştiu, poate e de-primat sau ceva. Dar ştiu sigur că e fericit când se joacă cu Xbox-ul ăla nenorocit.

— E greu cu copilul tău, aprobă Tim. Nici fiica mea nu joacă la întregul ei potenţial. Am încercat să vorbesc cu ea despre asta, dar nici nu aude ce-i spun.

— Trebuie să fii atent, îi aminti George. Ştii, să nu fii prea aspru cu ei. Ceilalţi părinţi o să zică imediat că îţi favorizezi copilul, dar după părerea mea e exact invers. Dacă alt copil o face lată, sunt cât se poate de calm. *Nicio problemă, Eddie, nu fi supărat.* Dar dacă propriul meu copil greşeşte, îi zic *Diseară nu primeşti desert, tâmpitule!*

Hamburgerii lor sosiră, iar Tim simţi o nouă ocazie de a îndrepta discuţia spre imobiliare. Dar ezită din nou – era greu să discuţi cu gura plină –, iar George fu foarte fericit să profite de tăcere pentru a-l întreba pe Tim dacă ştie ceva scheme de atac pe care le-ar putea preda copiilor lui. Tim împrumută un creion de la chelneriţă şi îi desenă manevra lui preferată pe spatele unui suport de plastic. Studiind X-urile şi O-urile, George rămase surprins să vadă că Tim folosea o formulă doi-doi-unu, ceea ce declanşă o discuţie destul de pasionată despre punctele tari şi cele slabe acele acesteia, comparativ cu formula mai obişnuită trei-doi, un subiect la care Tim meditase destul de mult de-a lungul verii.

— N-aş spune că e în sine mai bună decât cealaltă, îi explică el. Sistemul meu presează

mult pe mijlocul terenului, aşa că trebuie să fii foarte atent pe cine pui acolo.

— Ştii ce? spuse George. Nici nu mi-ar păsa ce formulă folosesc dacă l-aş avea tot timpul în poartă pe un băiat, Matt, numai că părinţii lui nu-l lasă. Vor să...

Telefonul lui George se auzi din nou, vibrând atât de puternic, încât începu să ţopăie pe masă. Acesta se strâmbă scurt spre Tim, în semn de scuză, apoi răspunse.

— Da?

Ascultă o secundă, apoi oftă exasperat.

— Ah, la dracu'. Bine, vin în douăzeci de minute, maximum juma' de oră.

închise telefonul şi scutură din cap.

— îmi pare rău, dar trebuie să plec. A apărut altă porcărie pe şantier.

George îşi hăpăi restul hamburgerului, apoi o pomi spre ieşire, insistând să facă el cinste. Simţindu-se ca un prost pentru că îşi ratase şansa, Tim ieşi din restaurant în urma lui şi apoi se îndreptară spre parcare. Bărbatul cel voinic se mişca atât de repede încât aveai senzaţia că o s-o rupă imediat la fugă.

— Bine, spuse George, oprindu-se în faţa unui SUV uriaş. Mă bucur că ne-am văzut.

— Şi eu, zise Tim, dând din cap puţin mai mult decât trebuia, ca şi cum ar fi fost momentul adevărului de la sfârşitul primei întâlniri cu o femeie. Mulţumesc pentru masă.

— Nicio problemă. Mersi pentru ponturi. O să folosesc sigur schema aia.

— Sper să-ţi iasă. Pentru mine a funcţionat

foarte bine.

George apăsă butonul şi uşile Navigator-ului se des- cuiară cu un clic puternic. întinse mâna spre mânerul portierei, dar apoi se răzgândi şi se întoarse spre Tim.

— Hei, era să uit. Eu şi câţiva prieteni jucăm poker în fiecare marţi. Căutăm un om nou. Te interesează?

— Poker? întrebă Tim, luat prin surprindere de invitaţie.

— Sunt tipi ca lumea, îl asigură George. Câţiva constructori cu care lucrez eu, un agent imobiliar, cum- natu-miu şi tâmpitul de văru-miu, Billy. Nu jucăm pe mulţi bani. Mai mult ca să bem bere şi să ne distrăm. Cred că te-ai potrivi. Şi ţi-ai face relaţii foarte bune de afaceri, fii sigur de asta.

Tim privea în jos. Ştia ce trebuie să facă, pentru că discutaseră mult despre asemenea momente la întâlnirile foştilor dependenţi de la biserică. Dacă celălalt ţi-era prieten, nu trebuia decât să-i reaminteşti că îţi dedicaseşi viaţa lui Iisus şi că făcuseşi un jurământ sfânt să eviţi ispita. Dacă celălalt nu cunoştea convingerile tale religioase, trebuia să refuzi simplu. *„Nu, mulţumesc”,* recomanda pastorul Dennis. *Spuneţi că sunteţi ocupaţi în seara aceea fi atât.* Dar când Tim îşi ridică privirea şi îl văzu pe George zâmbindu-i, descoperi surprins că îi e imposibil să nu-i zâmbească şi el.

— Mi s-a spus că mă descurc destul de bine la jocul ăsta, zise el.

O zi mare pentru Domnul

mod normal, în zilele de meci Tim nu mai v / putea de nerăbdare. Se trezea cu mult înainte V să sune ceasul, dar după asta nu mai putea face nimic – nu putea să mănânce de dimineaţă, nu putea să citească ziarul, nu putea să discute cu Carrie, nu putea decât să privească obsesiv ceasul până când se făcea timpul s-o ia pe Abby şi să se îndrepte spre stadion.

însă azi, pentru prima oară de când se ştia, Tim nu avea niciun chef. La meteo anunţaseră 50% şanse de ploaie, iar Tim îşi petrecu o bună parte a dimineţii privind posomorât pe fereastra de la bucătărie, sperând ca ploaia să înceapă suficient de devreme şi să fie suficient de puternică pentru a amâna meciul de la ora unsprezece dintre Stars şi Gifford Bandits. Nu meciul în sine spera el să-l evite – Bandits era una dintre cele mai slabe echipe din ligă, un antrenament uşor înaintea meciului decisiv de săptămâna viitoare cu Green Valley Raiders –, ci decizia pe care trebuia s-o ia atunci când acesta avea să se sfârşească.

Situaţia păruse clară până să meargă la studiul Bibliei de joi seara. îi făcuse o promisiune lui Ruth Ramsey şi avea de gând să şi-o ţină. Nu îi părea rău că îşi pusese echipa să se roage săptămâna trecută – spera cu tărie că sădise o sămânţă în inimile unora dintre fete (mai ales în inima fiicei lui) care

avea să încolţească în timp –, dar considera asta ca pe o întâmplare singulară, un act spontan de a se ruga pe care ar fi fost prost să-l repete, cel puţin dacă voia să mai antreneze.

Cu patru ani în urmă, atunci când bifase căsuţa de pe formularul de înscriere al lui Abby, oferindu-şi serviciile ca antrenor secund, Tim de-abia ştia care e diferenţa dintre o lovitură directă şi una indirectă. La momentul acela nu îşi dorea altceva decât să rămână implicat în viaţa fiicei sale după divorţ, să dovedească faptul că era mai mult decât acel ratat pe care mama ei îl dăduse afară din casă.

Datorită a ceea ce el avea să considere ulterior ca un noroc extraordinar, a fost desemnat secundul unei echipe de copii sub opt ani antrenată de Sam „Bătrânul" Hayes, fondatorul şi decanul de vârstă al SHYSA, un vizionar care adoptase cauza fotbalului în anii '70, când cei mai mulţi americani încă priveau acest sport cu suspiciune, dacă nu chiar cu dispreţ, ca pe o distracţie potrivită pentru pămpălăi şi europeni. Bătrânul era un tip dur, un instalator pensionar care mormăia tot timpul împotriva bogaţilor nenorociţi care îi distrugeau oraşul, dar căruia îi plăcea să antreneze şi care jurase că va continua s-o facă până când cioclii aveau să-l împiedice. Din cine ştie ce motiv – poate pentru că Tim nu era unul din bogaţii ăia nenorociţi –, Bătrânului îi plăcuse de el şi făcuse tot posibilul să-l înveţe să gândească întocmai ca un antrenor de fotbal. îşi făcuseră obiceiul ca după fiecare meci să se ducă la bistroul Victor – pe vremea aceea Abby pleca

imediat spre casă cu mama ei – analizând în detaliu evenimentele zilei, evaluând prestaţia fiecărui jucător şi făcând strategii despre alinierile din teren care le-ar fi maximalizat punctele tari şi le-ar fi anihilat slăbiciunile.

Tim a mai fost apoi asistentul unui antrenor veteran la echipa lui Abby de copii sub nouă ani şi a fost numit pentru prima oară antrenor principal anul următor, când a preluat conducerea echipei Sharks, de copii sub zece ani. în ciuda lipsei sale de experienţă, echipa a avut un succes remarcabil, ieşind pe locul doi în Divizia C, cu un palmares foarte bun de opt la patru. Chiar şi aşa, Tim fusese uimit când Bill Derzarian îl sunase în august anul trecut ca să-i spună că fusese ales antrenor Stars.

— La prima echipă? a spus Tim. Eşti sigur că vrei să faci asta? Sigur simt o grămadă de tipi mai bine pregătiţi decât mine.

— Bătrânul zice că nu. Şi crede-mă, Tim, avem o grămadă de referinţe favorabile pentru tine din partea celorlalţi părinţi. Le place foarte mult entuziasmul tău şi felul în care conduci echipa.

— Uau, nu ştiu ce să spun. Mă simt onorat.

— Ai arătat ce poţi, l-a liniştit Bill. Ai toată încrederea noastră.

Tim fusese cât pe ce să rateze cu totul studiul Bibliei, în parte pentru că nu terminase de citit – ajunseseră la cele două cărţi ale lui Samuel şi mergea greu – dar mai ales din cauză că îi era ruşine de el însuşi. La sfârşitul fiecărei întâlniri, pastorul Dennis lăsa timp pentru un „test al

curajului spiritual", în care fiecare participant era invitat să îşi povestească succesele şi eşecurile încercării de a duce o viaţă creştină din ultima săptămână.
Tim făcuse tot posibilul să fie onest – altfel ce rost avea? – fiind dureros de conştient că recentul său comportament nu constituia o imagine foarte înălţătoare: intrase într-un bar pentru prima oară după mulţi ani, făcuse sex cu soţia lui, în ciuda recomandărilor explicite ale pastorului Dennis, şi, mai presus de orice, se pare că promisese să meargă la o partidă de poker.

întâlnirea se ţinea acasă la Bill Spooner, o vilă cu horn micuţă de lângă Shackamackan Park. Tim întârzie o jumătate de oră, nu pentru că l-ar fi reţinut ceva, d pentru că tot parca în spatele Odyssey-ului lui John Roper, apoi îşi pierdea curajul şi pornea iar, ca peste câteva minute să revină şi să facă acelaşi lucru.

Pastorul Dennis citea despre Goliat atunci când Tim intră stânjenit în livingul mic, în care încăpeau cu greu o canapea şi un fotoliu, cu atât mai puţin scaunele din bucătărie care fuseseră aduse pentru musafiri. Toţi suspecţii de servidu erau de faţă – Bill, John, Andy McNulty, Jonathan Kim, Steve Zelchuk şi Marty Materia – ca şi un necunoscut cu o faţă familiară, pe care Tim îl identifică după câteva clipe ca fiind Jay, fânul Jennei Jameson.

Pastorul Dennis, un maniac al punctualităţii, se opri în mijlocul propoziţiei şi îşi ridică privirea din Biblie. Fixându-l pe Tim cu o privire de o intensitate tulburătoare, îşi ridică mâna dreaptă

şi aţinti un deget acuzator. Cel puţin părea acuzator – când te ştii vinovat, multe lucruri par astfel – până când pastorul zâmbi cald şi aprobator.

— Un om drept a păşit între noi, spuse el spre surpriza lui Tim. Şi ştim din Scriptură că „rugădunea unui om drept e puternică şi de folos”.

Unul dintre avantajele faptului că se mocăise atât fu acela că fiica lui aştepta pe treptele de la intrare, gata echipată, atunci când el parcă pe alee. Indiferent cum îşi calcula plecarea, de obicei ajungea cu câteva minute mai devreme şi trebuia să suporte o sesiune ciudată de pălăvrăgeală cu Mitchell, în timp ce Allison se învârtea de colo-colo într-o cămaşă de noapte lejeră, încercând să găsească jambierele sau periuţa electrică a lui Abby.

— Ai întârziat, spuse Abby îmbrăţişându-l lângă treptele late de granit. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. M-am mişcat mai încet în dimineaţa asta.

— Mama zicea că poate ai uitat.

— Da, sigur. Eu să uit un meci.

Abby dădu din cap.

— Aşa am zis şi eu.

Se îndreptă spre maşină, dar Hm ezită o clipă, nefiind sigur dacă trebuia sau nu s-o anunţe pe Allison că pleacă. Părea puţin nepoliticos să plece fără ca măcar să bage capul pe uşă şi să salute. Pe de altă parte, ar fi fost plăcut să scape de obişnuitul cocktail de nefericire, de încă un

memento deprimant a cât de bine se simţea cu celălalt.

înainte ca el să se poată decide, Allison ieşi grăbită din casă, aprinsă la faţă – îl ducea pe Logan sub un braţ, ca pe o minge de rugby, în timp ce în cealaltă ţinea rucsacul lui Abby – şi neobişnuit de pudică, într-un halat până la genunchi pe deasupra pijamalelor.

— Stai! strigă ea, ca şi cum Tim tocmai ar fi demarat, în loc să stea la doar un metru de ea. Abby şi-a uitat lucrurile.

Coborî treptele şi îi întinse rucsacul.

— I-am spus de patru ori *Să nu-ţi uiţi lucrurile, să nu-ţi uiţi lucrurile.* Bineînţeles că le-a uitat.

îl aruncă pe Logan în poziţie verticală cu o nonşalanţă care se învecina cu neglijenţa, în timp ce faţa i se încreţea într-o expresie familiară de neplăcere.

— Îîîh. Ce băieţel puturos. A doua oară în dimineaţa asta.

Logan zâmbi mândru. Chiar şi cu un scutec murdar, era un tip fericit, un îngeraş dolofan cu ochi mari şi freză ciufulită, genul de băieţel pe care bătrânele îl tratează ca pe o vedetă la supermarket. Tun îl îndrăgea, în ciuda asemănării uimitoare cu tatăl lui.

— Domnul Logan, spuse el. Ce mai faci, bărbate?

— Tiiim! exclamă Logan. Tata lui Abby!

Tim îl scărpină cu degetul pe burtă şi îi zâmbi lui Allison.

— Vrei să-l schimb eu?

Allison îl sărută pe frunte pe băieţelul ei puturos.

— Tata lui Abby e un prostuţ.

— Nu mă deranjează, insistă Tim. Nu am avut niciodată o problemă cu asta.

— Nu-ţi dai seama despre ce e vorba. Nu mai e un bebeluş drăgălaş. Mănâncă ce mănânci şi tu.

— A trecut ceva vreme, recunoscu Tim.

Mirosul tocmai ajunsese la el şi era înviorător.

— Presupun că uiţi.

— Nu-ţi face griji, spuse ea uşor răutăcios. O să vină şi rândul tău. Să-mi spui după aia cât de distractiv ţi se pare.

— Nu ştiu. Nici nu suntem siguri că vrem copii.

Allison îşi înălţă capul, surprinsă.

— Carne sunt sigură că vrea.

Tim nu răspunse. Allison îl cântări din priviri o vreme. Părea pe punctul de a-l întreba ceva, dar în schimb îl ridică pe Logan în aer, îi apropie fundul încotoşmănat de nas şi mirosi precaută.

— Uau, spuse ea cu un spasm de uimire. Ce Dumnezeu o fi înăuntru?

După ce spusese despre Tim că e un om drept, pastorul Dennis se ridică şi îl îmbrăţişă.

— Ai făcut un lucru minunat, spuse el.

— Cine, eu?

Tim privi neliniştit în jurul său, mai degrabă uimit decât uşurat.

— Ce am făcut?

Oamenii Tabernaclului râseră, ca şi cum ar fi fost încântaţi de modestia lui.

— Le-am povestit despre ce s-a întâmplat sâmbătă, explică John Roper. Ce ai făcut după meci.

Stătea aplecat în faţă pe canapea, strivit între Jonathan Kim şi Andy McNulty, dar eclipsându-i pe cei doi bărbaţi cu masa lui corporală. Pastorul Dennis se întoarse spre Jay, omul cel nou.

— Dacă vrei să ştii ce înseamnă biserica noastră, nu aş putea să-ţi dau un exemplu mai bun. Nu e ceva de genul „o dată pe săptămână ne adunăm şi ne rugăm la Iisus". E un apostolat continuu, iar scopul lui e de a găsi moduri noi de a ne injecta credinţa în fiecare aspect al vieţii noastre.

Jay dădu din cap gânditor, ca şi cum ar fi început să înţeleagă despre ce e vorba. Pastorul Dennis se aşeză la loc, iar Hm se îndreptă spre un scaun gol de lângă Marty Materia, care îl bătu pe umăr şi îi şopti „Bravo".

— Să-ţi mai spun ceva, continuă pastorul Dennis, încă adresându-se lui Jay. Ceea ce facem noi nu e uşor. Nu e uşor să nu devii leneş şi să nu uiţi care e scopul nostru. E tentant să pui pe pilot automat şi să laşi o vreme maşina să se conducă singură.

Pastorul Dennis privi în podea şi scutură din cap.

— Vorbesc din experienţă. Până acum nu am discutat cu nimeni despre asta în afară de Dumnezeu şi de soţia mea, dar în ultimele câteva luni şi eu am fost puţin rătăcit. Să nu mă înţelegeţi greşit – ne înmulţim şi atragem noi membri, dar începeam să am senzaţia că ne

înmuiem, ca toate celelalte aşa-zise biserici creştine. Adică motivul pentru care stăm atât de bine e că facem valuri – am mişcat puţin lucrurile din oraşul acesta şi am convins poate 2% din oameni să privească atent la modul în care trăiesc; apoi le-am arătat că Iisus e o cale mai bună. Dar ştiam de mult timp că avem nevoie de o tactică nouă, de o modalitate de a-i sensibiliza pe ceilalţi 98%, cei care ne-au respins. Dar, din nu ştiu ce motiv, mă împiedicasem. Domnul nu voia să-mi spună ce să fac. Credeam că mă abandonase, dar acum înţeleg că El doar îmi spunea să fiu răbdător, să aştept ca unul dintre războinicii mei să iasă în faţă şi să-mi ia povara de pe umeri. Pentru că biserica asta nu sunt eu, suntem noi. E vorba de ceea ce facem împreună pentru a deveni instrumentele voinţei lui Dumnezeu.

Aşa că aş vrea ca toţi să vă gândiţi la exemplul pe care ni l-a dat Tim. Dacă antrenaţi o echipă de baschet, de fotbal, de juniori sau de liceu sau de orice fel, e minunat – acum ştiţi ce să faceţi. Iar dacă nu sunteţi antrenori, studiaţi posibilitatea de a deveni, pentru că e o şansă extraordinară de a aduce cuvântul lui Iisus copiilor din comunitatea voastră, cei ai căror părinţi nu vor să-i lase să-l asculte pentru că ei au cea mai mare nevoie de el. Iar dacă autorităţilor de orice fel nu le place, dacă vor să oprească nişte cetăţeni care sunt buni creştini să spună o simplă rugăciune la un eveniment sportiv de juniori, foarte bine. Aceasta e o luptă pe care vrem s-o purtăm.

Pastorul E)ennis se întoarse spre Tim.

— Mulţumesc, îi spuse el. Eşti un model pentru toţi cei din această încăpere.

Hm se mişcă stânjenit în scaun.

— Nu a fost mare lucru, explică el.

— Nu-l asculta, îi spuse pastorul Dennis lui Jay. De fiecare dată când un om îşi pune pielea la bătaie pentru Domnul, crede-mă, e *foarte* mare lucru.

Abby nu înţelegea de ce Hm nu are radio prin satelit în maşina lui. După cum îi explicase adesea, mama ei avea XM în Volvo-ul său, iar tatăl ei vitreg avea Sirius în Lexus-ul lui, ambele prinzând posturi cu muzică din topuri mult mai mişto decât FM-ul jalnic pe care era obligată să-l asculte în maşina lui, acum că Tim îi interzisese iPod-ul (se săturase să aştepte ca ea să-şi scoată căştile, de fiecare dată când o întreba ceva). Chiar şi aşa, dispreţul ei pentru DJ-ii idioţi şi reclamele de prost-gust nu o împiedică să caute WRZO chiar înainte să iasă în stradă, să dea volumul la maximum şi să cânte şi ea balada lipsită de sentiment care începu să urle în boxele lui mici.

Tim făcu un efort să-i facă pe plac – nu suporta să fie băgat în rolul de tată încuiat – dar nu putea să nu simtă o uşoară ostilitate în modul în care ea închise ochii şi începu să se legene, o încercare deliberată de a-l ţine la distanţă sau cel puţin de a reduce conversaţia la minimum. Nu se văzuseră de o săptămână; n-ar fi omorât-o să vorbească şi cu el câteva minute. Aşteptă să se termine melodia, apoi dădu volumul mai încet. Abby deschise gura să protesteze, apoi se hotărî s-o lase baltă.

— Deci, spuse el. Cum a fost săptămâna asta la şcoală?

— Bine.

— S-a întâmplat ceva interesant?

— Nu prea.

— Ceva amuzant?

— E şcoală, tată.

în fiecare săptămână îndeplineau, fără prea multe variaţii, acest ritual al tragerii de limbă. Tim sperase că lucrurile or să meargă mai bine când Abby avea să treacă pe scaunul din faţă – primise permisiunea pediatrului doar cu o lună în urmă –, dar faptul că ea stătea lângă el îl făcea să-şi dea seama şi mai bine cât de puţine lucruri aveau de discutat. Aceste călătorii cu maşina fuseseră mult mai simple cu un an în urmă, când două colege ale lui Abby veneau cu ei cu maşina – lui Tun i se păruse amuzant şi instructiv în acelaşi timp să asculte cum cele trei fete înghesuite pe bancheta din spate râdeau şi bârfeau tot drumul – dar nici Natalie, nici Jess nu reuşiseră să intre în prima echipă. Lui Hm încă îi era dor de fetele acelea, în special de Natalie, o fetiţă dulce şi aiurită care uneori uita unde e şi începea să facă roata pe terenul de fotbal şi căreia i se părea extrem de amuzant să-i spună „Coachie-Poo”.

— Ai dat vreun test?

Singurul lucru mai rău decât a o interoga astfel era să stea tăcut, aşteptând ca ea să îi ofere de la sine anumite informaţii despre viaţa ei.

— Doar la mate.

— Cât ai luat?

— Opt virgulă şapte.

— E destul de bine.

— Dar profa e cam rea.

— Nu-mi spune. O cheamă doamna Holly, nu-i aşa?

— Ea e la ştiinţe sociale. La mate e doamna Harris.

— Harris, aşa. Le-am confundat.

Tim se simţea tot timpul dezavantajat când discuta cu Abby despre şcoală. Decizia de a o înscrie la Elmwood
Academy fusese luată fără ca el să fie consultat; fusese doar informat ulterior. Chiar şi acum, în al doilea an al ei acolo, încă nu fusese la şcoală şi nu se întâlnise cu nid- unul dintre profesorii ei. Tot ceea ce ştia era că Elmwood avea o reputaţie excelentă – se spunea că e o şcoală „sănătoasă, dar emancipată intelectual" – şi costa aproape la fel de mult ca o universitate privată de primă mână.

— Amândouă încep cu H, recunoscu Abby. Dar Holly e tânără şi drăguţă, iar Harris e bătrână şi ţâfnoasă.

— O să încerc să ţin minte asta.

— Sper, spuse Abby cu o notă de ironie afectuoasă, care îl înveseli puţin. O să te mai întreb.

— Tot Engleza îţi place cel mai mult?

— Nu-i spune Engleză. Îi spune Arta limbajului.

— Pe vremea mea îi spuneam Engleză.

— Când era asta, în Evul Mediu?

— Ha-ha. Şi ce învăţaţi la Arta limbajului?

— Avem câteva lecţii despre biografie.

Săptămâna asta am scris un eseu despre „Bărbatul pe care îl admir cel mai mult”.

— Bărbatul?

Tim era surprins. Din câte auzise el, Elmwood era o şcoală destul de corectă politic.

— *Nu persoana?*

— Am scris despre „Femeia pe care o admir cel mai mult” acum două săptămâni.

— Aha. Şi pe cine ai ales?

Abby ezită.

— Pe mama.

Tim dădu din cap, gândindu-se la asta.

— Foarte bine. Ăă, toţi au ales mama sau bunica?

— Nu toţi. O fată a ales-o pe Condoleezza Rice.

— Şi ce ai scris despre mama ta?

— Nu ştiu. Ce drăguţă e şi aşa mai departe.

Abby părea iritată, ca şi cum el i-ar fi pus o întrebare tendenţioasă. Tim nu ceru detalii. îşi putea imagina cu uşurinţă portretul făcut de Abby unei mame singure, plină de noblețe, care începe din nou să lucreze cu normă întreagă după ce soţul ei iresponsabil o ia razna şi banca le confiscă locuinţa. Sunt vremuri grele, dar ea nu se lasă descurajată, nu se plânge niciodată, nici măcar despfe apartamentul mizer în care e silită să locuiască sau de maşina jalnică ce i se strică mereu. Povestea e desăvârşită de un final ca în Cenuşăreasa: femeia se duce la o întâlnire cu un bărbat necunoscut, prietenul unui prieten, un avocat bogat care se îndrăgosteşte de ea la prima vedere, apoi o duce, împreună cu copilul ei, în

castelul din suburbie în care trăiesc îndestulaţi până la moarte.

— Şi bărbatul? Pe cine ai ales pentru asta?

Tim întrebase ca din curiozitate, ca şi cum nu şi-ar fi imaginat deja o foaie de hârtie liniată şi scrisul îngrijit al unei fetiţe: Părinţii mei sunt divorţaţi, dar tatăl meu este extrem de important în viaţa mea. El antrenează echipa mea de fotbal şi toate fetele îl iubesc.

Abby părea încurcată. Nu era întotdeauna cel mai atent copil din lume, dar chiar şi ea părea să-şi fi dat seama că discuţia luase o turnură problematică.

— A fost ceva stupid, spuse ea. Nu mă puteam gândi la nimeni. Am ales pur şi simplu la întâmplare.

Lui 1îm îi trecu prin cap un gând îngrozitor: Tatăl meu vitreg e cel mai minunat bărbat. E foarte amuzant şi ştie mai multe decât oricine altcineva despre mărci şi patente.

— Presupun că asta înseamnă că n-ai scris despre mine, spuse el, sperând să atenueze tensiunea printr-o glumă, dar nereuşind să pară atât de glumeţ pe cât intenţionase.

Abby întoarse capul, dintr-odată fascinată de clădirile de cărămidă roşie din centrul Giffordului. Tim se întreba dacă e posibil, dacă ea chiar îl admira pe Mitchell mai mult decât pe el. Era adevărat că ea îşi petrecea mult mai mult timp cu tatăl ei vitreg şi că el îi cumpăra orice îşi dorea. Dar nu el era tatăl ei. Asta ar fi trebuit să însemne ceva.

— Dacă chiar vrei să ştii, spuse ea, am

scris despre Donald Trump.

Senzaţia bruscă de uşurare a lui Tim nu dură decât o secundă.

— *Donald Trump*? Vorbeşti serios?

— E mişto.

— Nu e mişto, Abby. Poţi să mă crezi pe cuvânt.

— Ba da, insistă ea. E cât se poate de mişto în *The Apprentice.*

— Nu-mi vine să cred că Donald Trump e eroul tău.

— N-am zis că e eroul meu. Doar că îl admir.

— De ce?

— Haide, tată, toată lumea îl admiră. Are un zgârie- nori, avion particular, un cazinou şi propria lui emisiune TV. Poate să facă orice vrea.

— Asta înseamnă doar că e bogat. Nu înseamnă că e un om bun.

— Eşti doar invidios.

— Nu sunt invidios pe Donald Trump.

— Recunoaşte că ar fi destul de mişto să ai avionul tău personal.

— Sigur că ar fi, spuse el.

Intrară în parcarea plină de SUV-uri a stadionului Gifford Memorial, un complex de şase terenuri care ar fi fost o destinaţie de primă mână a fotbalului dacă n-ar fi fost găinaţul de gâşte pe care copiii alunecau tot timpul.

— Mi-aş lua şi eu unul dacă aş avea un garaj mai mare, adăugă apoi Hm.

Pentru că nu existau niciodată suficiente terenuri de joc, Stars trebuiră să aştepte să se

termine un meci de băieţi sub zece ani înainte să-şi poată începe încălzirea. Unii antrenori se concentrau pe încălzirea articulaţiilor, alţii pe exersarea paselor, dar lui Tim îi plăcea să vadă goluri, aşa că le punea pe fete să-i tragă lui la poartă, de la mică distanţă. Era o modalitate bună de a interacţiona cu jucătoarele, să vadă cine era animat şi cine avea nevoie de un plus de motivaţie, pe care îl administra sub forma unei vorbiri mai colorate.

Tim simţi că se înveseleşte puţin când mingile începură să şuiere spre el şi se concentră asupra clipei prezente. *Am venit să jucăm fotbal,* îşi spuse sieşi. *Ca în oricare altă săptămână.*

— Aoleo, Subţirico! gemu el, blocând o lovitură de tun din partea lui Sara D'Angelo. Ai milă de un om bătrân. Haide, Viteazo! strigă apoi spre Hannah Friedman. Şi bunică-mea putea s-o prindă pe asta, şi ea e moartă de cinşpe ani! Bag-o-n aţe, Maimuţico! îi strigă lui Maggie Ramsey, care părea puţin mai ezitantă decât de obicei, ca şi cum amintirea ruşinii de săptămâna trecută nu dispăruse de tot. Să văd ce poţi!

Maggie îi zâmbi – sau cel puţin el avu senzaţia asta; din cauza protezei era mai greu să fii sigur – şi începu să dribleze spre colţul din dreapta al porţii. Tim ieşi rapid din poartă, ilustrând tehnicile agresive de întâmpinare pe care le exersase cu Louisa Zabel, dar Maggie îl surprinse printr-o piruetă înşelătoare, luând-o brusc spre stânga. El se repezi înapoi şi plonjă spre minge, dar aceasta alunecă pe lângă degetele lui întinse şi intră în poartă.

— Foarte bine! Aşa faci şi la meci, bine?

Se ridică de pe iarbă şi rămase o clipă în patru labe, odihnindu-se. Se lovise de pământ mai tare decât se aşteptase şi gâfâia puţin. Apoi se ridică în picioare precaut, frecându-şi coastele. La vârsta lui n-ar mai fi trebuit să plonjeze după minge, dar nu se putea abţine. Spre deosebire de ceilalţi antrenori, Tim nu fusese un sportiv în adolescenţă, nu făcuse sport la timpul potrivit. Pentru tipi ca Jerry Writzker de la Bridgeton, care fusese mijlocaş la deschidere în echipa de baschet a universităţii, sau Mike Albers de la Green Valley, un mara- tonist bine cotat la categoria peste patruzeci de ani, conducerea unei echipe de fete de unsprezece ani era floare la ureche, dar pentru Tim era ceva extraordinar, un val de adrenalină săptămânal.

— E rândul tău, Nomado!

Lovi mingile din jurul picioarelor sale, schimbându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Nu te abţine. Vezi dacă poţi să mă dai jos!

John şi Candace Roper n-au apărut decât cu câteva minute înainte de primul fluier, după ce arbitrul terminase verificarea jambierelor şi a eventualelor bijuterii, iar Tim îşi alesese echipa. Nu era ceva neobişnuit; având trei copii la vârsta de jucat fotbal, John îşi petrecea dimineţile de sâmbătă alergând nebuneşte de la un teren la altul, conducând maşina ca şi cum ar fi avut un ficat proaspăt recoltat în cutia frigorifică de pe locul din faţă.

— Slăvit fie Domnul! spuse el, îmbrăţişându-l pe Tim cu o fervoare deconcertantă pe tuşă. Astăzi e o zi mare pentru Dumnezeu.

— Toate zilele sunt aşa, răspunse Tim.

Se desprinse din îmbrăţişare şi privi spre Candace. Putea să jure că crescuse cu cinci centimetri de la antrenamentul de ieri.

— Când facem schimbări, intri la mijloc.

— La mijloc? gemu ea. Nu pot să intru în atac?

— Poate în repriza a doua.

Tim se îndepărtă de ei şi bătu tare şi repetat din palme, până când întreaga echipă era atentă la el. Nu era un lucru uşor să fad un grup de fete de clasa a cincea să nu mai vorbească între ele.

— Foarte bine, fetelor! Nu vreau să văd aroganţă. Ne concentrăm şi ne facem jocul. Pasăm, presăm, anticipăm şi ne menţinem poziţiile, bine?

— Trebuie să câştigăm! îl acompanie John din spate. Să jucăm în forţă, ca săptămâna trecută!

în timp ce jucătoarele intrau pe teren există un moment de confuzie, atund când antrenorul advers – un tip voios, cu aspect de tocilar, care purta o bluză a echipei pe spatele căreia scria PRIETENUL ECHIPEI – îşi dădu brusc seama că nu avea tricou pentru portar.

— L-am lăsat în maşină, explică el. Am avut o dimineaţă dezastruoasă.

Tim se oferi să-i împrumute un tricou de antrenament, dar tipul îi ceru voie arbitrului să se

ducă rapid până în parcare.

— O să alerg, promise el. Nu durează mai mult de două minute.

Nesigur cum să procedeze, arbitrul – un elev de liceu stresat, cu şuviţe ascuţite, îngheţate la vârf – lăsă la latitudinea lui Tim. Mulţi alţi antrenori ar fi făcut scandal, dar Tim nu credea că merită să se certe pentru asta.

— în fine, dădu el din umeri. Cred că putem aştepta.

John scutură din cap, în timp ce Prietenul Echipei o
luă la fugă de-a lungul terenului înspre parcare, care era la vreo două sute de metri distanţă.

— Ce aiurit, murmură el. Nici nu mă mir că au două victorii şi şase înfrângeri.

Tim se gândi să cheme fetele la tuşă, ca să le reamintească strategia, dar în schimb le spuse să aştepte liniştite. Trebuia neapărat să vorbească cu John şi nu ştia când va mai avea ocazia.

— Uite ce e... începu el, dar John îl întrerupse înainte să apuce să spună ceva.

— Aaa, am vorbit cu Marty aseară. Am aranjat totul pentru întâlnirea Păstrătorilor Credinţei de vineri seară.

Tim era uimit, dar încercă să n-o arate. Cei de la studiul Bibliei plănuiseră întâlnirea cu luni în urmă, dar avusese senzaţia că mai e mult până atunci.

— Vinerea *asta*?

— Da. Nu ştiai?

— M-a cam luat prin surprindere.

— Am vorbit despre asta atunci, la Bill,

spuse John. Probabil a fost înainte să ajungi tu.

— Pică prost, explică Tim. N-aş vrea să amân antrenamentul dinaintea celui mai important meci al sezonului.

— Nu-ţi face griji din cauza asta. Fetelor le e indiferent în ce zi fac antrenament.

— E posibil ca unele să nu poată veni. Au alte angajamente.

— Şi noi avem angajamente, îi aminti John.

Tim privi spre cerul cenuşiu de deasupra terenului.

— Ştiu. Nu mă plângeam de asta.

John îşi miji ochii înspre parcare. Antrenorul de la Bandits venea spre ei alergând destul de rapid, cu un sac de echipament pe umăr. Tim îşi dădu seama că nu mai poate aştepta.

— Uite ce e, John, ştiu ce a spus pastorul în seara aceea, dar am îndoieli cu privire la rugăciune. Câţiva părinţi mi s-au plâns săptămâna trecută. Li se pare că nu e corect.

John primi vestea cu mult mai mult calm decât se aşteptase Tim.

— Nu sunt de acord, zise el. Ceea ce nu e corect e să-i lipsim pe aceşti copii de singurul lucru care-i poate salva.

— Nu e vorba doar de părinţi, continuă Tim. E şi Asociaţia de Fotbal. Dacă o să ajungă la urechile lor, o să avem probleme serioase.

Antrenorul era acum pe teren, trăgând o bluză portocaliu cu galben peste capul portăriţei lui. Celelalte jucătoare se ridicară în picioare şi se îndreptară spre poziţiile lor. John îşi puse mâna pe umărul lui Tim.

— Nu te acuz, spuse el. Nici Iisus nu a vrut să bea cupa.

Prietenul Echipei veni alergând spre tuşă, ţinându-se cu mâinile de piept şi gâfâind zgomotos.

— Mersi, spuse el arătând cu degetul peste umăr. E tricoul ei norocos. E puţin superstiţioasă apropo de asta.

— Nicio problemă, spuse Tim.

Arbitrul aşează mingea la mijlocul terenului şi ridică mâna dreaptă. Tim privi spre John.

— Dar Iisus a băut cupa, spuse el încet.

— A trebuit s-o facă, răspunse John în timp ce se auzea fluierul de început. Aşa a dorit Tatăl Său.

Ca antrenor principal, Tim avea responsabilitatea de a privi meciul în ansamblu. Trebuia să fie atent la tot terenul, să se asigure că jucătoarele lui erau în permanenţă acolo unde trebuiau să fie şi să comunice cu ele simplu şi eficient de pe tuşă – spunându-i uneia să avanseze, alteia să apere partea mai slabă, avertizându-le în privinţa pericolelor şi ocaziilor înainte ca acestea să se concretizeze – şi în acelaşi timp ocupându-se de schimbări, calculând pe cine să pună unde şi când.

Era o sarcină complicată, dar el se descurca destul de bine, cel puţin când Abby nu era pe teren. Când ea juca, lui Tim îi era uneori greu să se concentreze, să reziste tentaţiei de a gândi ca un tată, şi nu ca un antrenor. De îndată ce Abby intra pe teren, câmpul lui vizual se îngusta, iar privirea îi era atrasă ca de un mag – net spre locul

în care se întâmpla să fie ea, indiferent unde se găsea mingea, întregul joc rămânând în umbra spectacolului captivant al fiicei sale în acţiune. Trebuia să facă un efort pentru a-şi smulge privirea de la ea, a privi în jur şi a vedea ce face echipa.

Nu îşi dădea seama prea bine de ce era atât de important pentru el, de ce simţea un asemenea extaz când Abby dădea o pasă bună sau ajungea la minge înaintea adversarei, sau de ce simţea că-şi pierdea răsuflarea când ea greşea. Se gândea că, în parte, e vorba de mândrie, simpla dorinţă egoistă de a-ţi vedea copilul reuşind şi fiind mai bun – sau cel puţin egal – cu copiii altora. Dar era mai mult decât atât, era ceva primitiv. Pentru că existau anumite clipe sâmbătă dimineaţa – clipe uluitoare, în care mintea lui şi trupul ei erau perfect sincronizate – când simţea o legătură atât de puternică între el şi copilul său, de parcă ar fi fost o singură fiinţă. Tot aşa de des însă, atunci când ea rata o ocazie imensă sau rămânea ţintuită pe loc în timp ce adversara o dribla, ceea ce simţea Tim era distanţa imposibilă dintre ei, o prăpastie care, se temea el, avea să crească odată cu fiecare zi şi fiecare an al vieţii lor, şi această senzaţie neputincioasă de separare era cea care-l făcea să se ia cu mâinile de cap şi să strige „Ah, Abby!”, cu o asemenea disperare, încât John simţea uneori nevoia să-l bată pe umăr şi să-i spună să o ia încet.

Asta cu atât mai mult cu cât era o jucătoare inconstantă. în zilele ei bune, fiica lui era un membru valoros al echipei, poate nu o vedetă –

nu avea nici picioarele agile ale Nadimei, nici puterea de a intimida a lui Sara, nici pasiunea sportivă a lui Maggie –, dar era o jucătoare bună şi de încredere, suficient de rapidă pentru a contribui la atac şi surprinzător de tenace în apărare, ţinând cont de talia ei mică. în zilele ei proaste însă, părea un cu totul alt copil – lentă, nesigură, neconectată emoţional la joc –, ca şi cum fotbalul nu ar fi fost decât încă o obligaţie plicticoasă din viaţa ei prea aglomerată, în mod ciudat, Tim nu reuşea niciodată să-i ghicească dispoziţia vorbind cu ea în maşină. Trebuia să aştepte ca meciul să înceapă ca să-şi poată da seama cu care Abby avea de-a face.

Astăzi părea să fie o zi bună, deşi nu-şi dădea seama dacă asta era din cauză că ea chiar avea chef să joace sau din cauză că Bandits erau atât de surclasaţi încât nu mai avea importanţă. Starts şi-au impus dominaţia de la început, avansând fără probleme în terenul adversarelor mai mici şi mai lente – era ciudat că multe dintre fetele din Gifford erau scunde şi îndesate, nu cea mai bună conformaţie pentru fotbal – trimiţând câteva şuturi pe poartă înainte ca Bandits să apuce măcar să treacă de linia de mijloc.

în primele minute ale meciului s-a impus un ritm al jocului predictibil. Stars atacau, iar Bandits reuşeau cumva să le respingă. Dar fetele lui Tim erau neobosite; înainte ca apărarea să apuce să-şi tragă răsuflarea, erau din nou în atac. în curând, Bandits au fost cuprinse de panică. Renunţară la orice pretenţie de strategie sau construcţie şi degajau doar mingea la întâmplare,

pentru a o îndepărta de poartă. Tim îşi mută fundaşul la închidere spre mijlocul terenului, pentru a spori presiunea.

— O să cedeze, îi spuse lui John. E doar o problemă de timp.

După ce plonjă spectaculos în faţa lui Hannah Friedman, portăriţa de la Bandits încercă să degajeze cu piciorul – nu avea putere în braţ –, dar mingea plecată din latul piciorului ei sări pe teren spre tuşă. Abby reuşi s-o ajungă, dar în loc să paseze imediat – ceea ce făcea de regulă în atac – aşteptă un moment ca să stopeze mingea şi să privească pe teren. Apoi, spre surpriza şi încântarea lui Tim, începu să avanseze spre poartă, ceea ce el o îndemnase să facă tot sezonul. Fără nicio ezitare sau pauză, trimise un şut puternic, înalt, care trecu pe lângă două apărătoare înainte să ricoşeze din mâinile portăriţei. întâmplător, mingea ajunse exact în faţa lui Maggie Ramsey, care era era perfect poziţionată să introducă în poartă recuperarea.

— Bravo! spuse John ridicându-şi mâinile în sus ca un arbitru de fotbal american. Aşa te vreau!

Tim ceru schimbare – fetele nu se plângeau niciodată dacă erau scoase după gol – şi intră în teren ca să bată palma cu primele intrate, care ieşeau în fugă, transpirate şi fericite. îl auzea pe Frank Ramsey cum zbiară din colţul tuşei – „Bravo, Maggie, superb!” – şi se mai uită o dată să vadă dacă nu cumva e şi Ruth printre spectatori. Părea ciudat să nu fie aici, după ce făcuse atâta scandal pentru rugăciunea de

săptămâna trecută, dar aşa erau unii oameni – aveau gura mare, dar uitau uşor.

Sau, se gândi el cu o amărăciune care îl surprinse, *poate are ceva mai bun de făcut.*

De fapt, cu o seară în urmă Tim trecuse pe la Ruth, aparent ca să lase o bluză de trening pe care Maggie o uitase la antrenament. Chiar şi la acel moment, îşi dădea seama că e doar un pretext. Fetele îşi uitau tot timpul sticlele de apă sau hainele, iar el nu mai simţise niciodată nevoia să înapoieze personal proprietarilor de drept aceste articole. Era antrenor, nu poştaş.

Deşi era destul de sigur că are şi alt motiv, nu îi era foarte clar care este acesta. I-ar fi plăcut să creadă că acţiona ca un adult responsabil – sau chiar ca un gentleman – făcând un efort suplimentar ca s-o anunţe pe Ruth că situaţia se complicase de când vorbiseră ei ultima oară, şi ca să-i dea încă o şansă să-i amintească lui de înţelegerea pe care o făcuseră şi cât de mult ar fi dezamăgit-o dacă el o încălca. Dar dacă aşa stăteau lucrurile – dacă totul era pe faţă – atunci nu avea de ce să se ascundă în spatele treningului lui Maggie. Avea nevoie de acesta doar dacă era vorba de ceva mai tulbure şi mai puţin respectabil – dacă, de exemplu, el era un bărbat însurat deloc grăbit să se întoarcă la soţia sa, căutând un pretext pentru a vizita o femeie divorţată ai cărei copii, ştia sigur, îşi petreceau seara de vineri la tatăl lor.

Probabil această nesiguranţă cronică referitoare la caracterul vizitei sale era cea care îl făcuse să rămână în maşină atât de mult timp

după ce parcase în faţa casei ei.

Ea părea să fie acasă: la etaj era lumină, ferestrele sclipind cald în apusul albăstrui. Luminile de pe verandă străluceau şi ele, aproape ca şi cum ea l-ar fi aşteptat. Se putea imagina cu uşurinţă urcând treptele şi sunând la uşă, dar din acel punct imaginaţia lui se bloca. O saluta grav şi o informa că trebuie să discute? Sau doar îi dădea treningul, cu un zâmbet stânjenit, şi aştepta ca ea să-l invite înăuntru?

În ultimele câteva zile se gândise la ea foarte mult, atât de mult, încât începuse să devină agitat. Nu din cauza dorinţei – ştia ce e aceea dorinţă şi nu era cazul aici –, ci din cauza unui fel de curiozitate plină de speranţă, a unei senzaţii că au să-şi spună mult mai multe. I-ar fi plăcut să afle mai multe despre căsnicia lui Ruth, despre cum se cuplase cu un lăudăros ca Frank Ramsey şi în ce moment îşi dăduse seama că fusese o greşeală. Şi de ce păstrase numele lui după divorţ? Nu părea genul. Asta era tot ce îşi dorea – şansa de a sta cu ea la masa din bucătărie şi de a relua conversaţia pe care o începuseră marţi seara.

Ce era rău în asta?

La una dintre primele întâlniri de studiere a Bibliei la care participase Tim după primirea lui în Tabemaclu, pastorul Dennis propusese un test simplu pe care bărbaţii îl puteau face atunci când se găseau în ceea ce ei considerau a fi o situaţie ambiguă din punct de vedere moral şi nu erau siguri cum să procedeze.

— Nu trebuie decât, le spusese el, să vă

imaginaţi că îl aveţi pe Iisus alături şi să vă întrebaţi, *Ar fi oare mândru de mine însoţitorul meu? Sau l-ar fi ruşine?* Şi să vă spun ceva. în nouăzeci şi nouă la sută dintre cazuri, dacă trebuie să puneţi întrebarea, înseamnă că ştiţi deja răspunsul. Trebuie să faceţi stânga-mprejur şi să plecaţi de acolo!

în ultimii doi ani, Tim aplicase acest test de mai multe ori şi, cel puţin o vreme, funcţionase aşa cum prezisese pastorul. însoţitorul lui Tim era foarte atent şi se alarma uşor. în ultimul timp însă, El părea mai leneş sau cel puţin mai tolerant faţă de slăbiciunea umană. Tim ştia că asta nu e în regulă – în Evanghelie, Fiul Domnului era adesea furios şi foarte critic, în ciuda interdicţiei Lui ca muritorii să se judece unul pe celălalt – dar existau ocazii în care acel Iisus de lângă el nu părea să fie de mai mare ajutor decât imul din prietenii lui de droguri din liceu, genul de tipi care se uită la tine cum faci o mare prostie, fără să facă nimic altceva decât să râdă şi să spună *Uau, frate, nu-mi vine să cred că ai făcut asta.*

în cazurile spinoase precum acesta, verdictul părea de regulă mult mai clar dacă el îşi imagina că cel care îl priveşte e pastorul Dennis, nu Iisus. Din punctul de vedere al pastorului, nu ar fi avut nicio importanţă că Tim venise să înapoieze un trening, să aibă o discuţie serioasă cu Ruth despre rugăciune sau să îi spună vorbe dulci în pat. Oricum ai fi luat-o, esenţa rămânea aceeaşi: Tim era un bărbat căsătorit şi un creştin, iar locul lui era acasă, alături de soţia sa creştină. Trebuia să facă stânga-mprejur şi să plece de acolo!

Şi asta era pe punctul de a face – sau cel puţin se gândea să facă ceva de genul acesta – când Ruth ieşi din casă şi o luă pe aleea de beton spre maşină, privind mirată prin geamul din dreapta în timp ce se apropia. Tim nu mai avea ce să facă decât să-şi desfacă centura de siguranţă şi să coboare, ca şi cum tocmai ajunsese de câteva secunde, – şi nu cum făcuse de fapt – stătuse acolo cât timp cântase de cinci ori la rând „Uncie John's Band", încercând să se convingă să plece.

— Tim? întrebase ea părând puţin agitată. Tu eşti?

— Maggie a uitat asta, explică el ridicând treningul în timp ce ocolea maşina pentru a ajunge lângă ea, pe trotuar.

— A, mersi, spuse Ruth, luând bluza cu oarecare reticenţă. Nu era nevoie să vii până aici. Puteai să i-l dai mâine.

— Nu e niciun deranj, replică el. M-am gândit că poate îi trebuie în seara asta.

— Nici măcar nu e aici. Fetele se duc la tatăl lor sâmbătă seara.

— N-am ştiut, spuse Tim. Scuze că te-am deranjat.

— Nu face nimic, spuse ea privind spre casă. Te-aş invita înăuntru, dar...

Vocea ei se stinse, ca şi cum ea n-ar fi ştiut cum să termine propoziţia.

— Nu e nevoie. Trebuie să plec oricum.

Ruth râse nervos. Tim rămase surprins să simtă mâna ei atingându-i uşor braţul.

— Mă duc la o întâlnire, îi mărturisi ea, cu faţa atât de aproape de a lui, încât Tim simţi

miros de vin. Prima după foarte mult timp...

— Uau, spuse Tim încercând să ignore o senzaţie de gelozie care nu avea niciun sens. Sună interesant.

— Pot să te întreb ceva? întrebă Ruth cu o voce uşor stânjenită. Aş avea nevoie de părerea cuiva.

Îi aruncă bluza de trening şi făcu câţiva paşi în spate spre casă, unde era mai multă lumină.

— Arăt bine? întrebă ea, făcând o piruetă lentă. Am încercat şase rânduri de haine şi nu mi-au plăcut niciunele.

— Arăţi foarte bine, zise el.

— Serios? Spune-mi sincer ce crezi.

Poate era din cauza luminii, dar faţa ei părea mai tânără decât îşi amintea el, emoţionant de copilăroasă. Tim nu avea nevoie s-o studieze cu atenţie, dar făcu asta oricum, ca ea să se simtă bine. Purta o haină de piele cu cataramă şi fustă de lână, ciorapi negri şi cizme înalte, lucioase. Părul îi cădea drept, iar ea îşi dădu o şuviţă pe spate, privindu-l cu atenţie.

— Sincer? zise Tim. Cred că arăţi perfect.

Ploaia ţinu până la mijlocul reprizei a doua. La doar câteva secunde după ce Tim simţi prima picătură căzându-i pe faţă, cerul păru să explodeze ca un balon plin cu apă. La început jucătoarele n-o băgară în seamă, alergând cu încăpăţânare prin torentele de apă în timp ce lângă tuşă înfloreau umbrele şi rezervele se înghesuiau sub păturile ude, dar nu peste mult timp începură să privească implorator spre antrenorii lor, în speranţa că meciul va fi întrerupt.

Tim nu le putea reproşa asta. Meciul era prea dezechilibrat, nouă sau zece la unu; încetase să mai ţină scorul la începutul reprizei a doua, după ce Stars înscriseseră a şaptea oară, iar portăriţa de la Bandits ieşise de pe teren plângând. încercând să fie îngăduitor, Tim ceruse echipei să paseze de cel puţin trei ori înainte să şu- teze şi să se asigure că trag cu piciorul cel mai slab, dar nici asta nu a oprit masacrul. Ajunsese chiar să ia în considerare un moratoriu complet în privinţa înscrierii, dar respinsese această variantă pe motivul că ar fi fost chiar mai jignitor aşa decât să înfrângă adversarul cu douăzeci de puncte.

Cu mai puţin de cincisprezece minute rămase, Tim nu avu nicio obiecţie faţă de terminarea meciului pe motiv de vreme nefavorabilă – conta oricum ca victorie pentru Stars în calculele diviziei –, dar antrenorul de la Bandits nu voia să accepte. Insista ca fetele lui să lupte până la sfârşit, se pare în scopul de a le da o lecţie despre perseverenţă în faţa împrejurărilor potrivinice.

La început Tim se enervă – era o ploaie rece de noiembrie, iar el nu avea nici căciulă, nici umbrelă –, dar cu cât fetele se împleticeau mai mult prin noroi, cu atât începea să creadă că Prietenul Echipei avea dreptate. O atmosferă ciudată de sărbătoare se instalase în ultimele minute ale meciului, odată ce jucătoarele îşi dă- duseră seama că oricum simt ude leoarcă şi că ar putea măcar să se distreze puţin.

Pe porţiunea bătătorită de picioare de la mijlocul terenului se formase o baltă mare, în care mingea se oprea tot timpul. Una dintre

fetele de la Bandits îşi pierdu echilibrul încercând să o lovească şi ajunse în fund, în apa murdară, cu o expresie comică de dezorientare pe faţă, un ghinion care păru să le inspire pe celelalte fete. Imediat, jucătoarele începură să găsească tot felul de pretexte pentru a aluneca şi a cădea în noroi. Apoi au renunţat la pretexte, aruncându-se pur şi simplu. În momentul în care arbitrul fluieră sfârşitul meciului, ambele echipe se strânseră la mijlocul terenului, sărind, râzând şi stropindu-se, desăvârşind astfel transformarea meciului în petrecere.

De la locul lui de pe tuşă, de lângă John, Tim îşi ridică gulerul gecii şi râse, în timp ce fetele alergau chicotind şi bălăngănindu-se prin baltă, multe dintre ele atât de stropite cu noroi încât era greu să-ţi dai seama din ce echipă sunt.

— Aproape că-mi vine să mă bag şi eu, spuse el.

Dar John nu părea să-l audă. Tim se întoarse să repete ce spusese, dar tăcu văzându-l pe antrenorul său secund.

John îşi ţinea braţele întinse şi faţa udă şi înlemnită întoarsă spre cer. Intră pe teren cu o expresie îngheţată undeva între bucurie şi groază. Buzele lui se mişcau în timp ce se îndrepta încet spre fete, dar Tim nu auzea nimic din ceea ce spunea.

Ore supliment

^ f \ oger, profesorul de sport de vreo şaizeci /■^ de ani cu o tunsoare militară grizonată, W ^^zâmbi spre tovarăşii lui de depravare, în timp ce întindea cremă de brânză pe un corn elastic.

— Ia uite, spuse el, suspect de vesel pentru cineva care participa la un curs suplimentar despre abstinenţă la ora opt, sâmbătă dimineaţa. E ca în *The Breakfast Club*[26]*,* numai că aici chiar oferă şi mic dejun.

Ruth nu ştia sigur dacă Roger e profesor de sport, dar părea destul de clar, dat fiind faptul că purta unul dintre acele şorturi de poliester până peste talie pe care le preferau antrenorii de o anumită vârstă şi un tricou pe care scria PROPRIETATE A LICEULUI WEST HIGH- LAND EAGLES.

C. J., lesbiana masculină care stătea lângă Ruth, chicoti aprobator. (Ruth nu ştia sigur dacă C. J. este lesbiană, dar încă nu întâlnise o femeie hetero căreia să i se pară că e o idee bună să se îmbrace ca solistul de la Sha Na Na[27].)

— Da, spuse C. J., privind oferta săracă de cafea, suc şi produse de patiserie care fuseseră aşezate pe masă pentru ei. Te tratează bine aici.

---

26 Film american din 1985 despre un grup de liceeni care sunt nevoiţi să petreacă o zi în detenţie.

27 Trupă de rock din New York, ai cărei membri se îmbrăcau în piele şi haine de stofă aurie.

Numai să nu beţi Kool- Aid[28].

Erau patru în total – Roger, C. J., Ruth şi Trisha, o tânără serioasă, care îşi adusese propriul ei ceai de plante – stând în jurul unei măsuţe pliante la centrul regional al Alegerilor înţelepte pentru Tineri, în mijlocul oraşului Lakeview, la o oră de mers cu maşina de Stonewood Heights. în clădire mai era un cabinet stomatologic, un centru de pregătire pentru examene şi o companie de pază numită Home Surveillance Solutions.

— Nu ştiu la ce te referi, îi spuse Roger lui C. J. Am băut Kool-Aid şi nu a avut niciun fel de efect asupra mea. Numai că eu cred că sexul e ceva rău şi că penisul meu e un instrument al Satanei.

Se opri, cu o expresie de confuzie trecătoare pe faţă.

— De fapt, nu, nevastă-mea crede asta.

— Păi are dreptate, pe jumătate, glumi C. J., deschizând un pacheţel cu îndulcitor.

Trisha îşi bea ceaiul Wellness, studiind afişul de deasupra copiatorului. înfăţişa un elev de liceu îngrozit care ieşea cu spatele dintr-o cameră de cămin, încercând să scape din ghearele unei colege îmbrăcate seducător şi, altfel, drăguţă, pe fruntea căreia scria „AIDS+" cu litere groase şi negre. *Dacă ar fi atât de uşor,* declara sloganul din partea de sus a afişului. Un text cu litere mai mici de jos spunea *Abstinenţa: Pentru că nu se ştie niciodată.*

— Locul ăsta mă înfioară, murmură ea.

— Tu ce ai făcut? întrebă C. J.

---

28 Sucuri de fructe cu arome artificiale.

Trisha se uită spre ea. Era o femeie scundă şi grăsuţă, cu păr negru, drept, şi o gură frumoasă. Dacă n-ar fi fost ochelarii cu aer grav, de intelectual, ai fi putut-o confunda uşor cu o elevă.

— Am recunoscut în faţa elevilor mei că mă masturbez, spuse ea pe un ton în acelaşi timp umil şi sfidător. Şi nu era în planul lecţiei sau ceva asemănător. Discutam în general şi eu am spus că, probabil, majoritatea oamenilor au făcut-o la un moment sau altul şi că nu e ceva de care să-ţi fie ruşine. Şi atunci un elev m-a întrebat pe faţă dacă eu am făcut-o vreodată.

— Aoleo, spuse Roger.

— Da, ştiu.

Faţa Trishei se înroşi cu o rapiditate uimitoare.

— Ar fi trebuit să le spun că nu e treaba lor, dar mi s-a părut laş să evit întrebarea. Adică le spun tot timpul că vreau ca sala mea de clasă să fie un loc sigur în care oamenii pot vorbi deschis despre orice aspect al sexualităţii şi pot pune orice întrebări vor.

— Şi uite unde ai ajuns, spuse C. J. Şi tu, Ruth?

— Povestea mea nu e atât de interesantă, răspunse Ruth. Mi-am pierdut capul şi am sugerat că ar putea fi anumite probleme cu broşurile Institutului de Dezinformare al lui Jerry Falwell.

— Bravo, bravo, făcu Roger.

— Eu sunt recidivistă, începu C. J. Primăvara trecută a trebuit să vin aici din acelaşi motiv ca şi acum. Pentru că nu mă interesează ce spune programa aia nenorocită, abstinenţa până la căsătorie nu are cum să se aplice homosexualilor şi lesbienelor dacă nu avem voie

să ne căsătorim. Să condamni pe cineva la o viaţă fără sex e o cruzime extraordinară.

— Spune-i asta soţiei mele, interveni Roger.

— Ta-ta-raaa, spuse C. J. Şi eu care credeam că Rodney Dangerfield e mort[29].

— Dar tu? îl întrebă Trisha pe Roger, părând să se fi relaxat puţin după ce secretul ei fusese dezvăluit. Cu ce ai păcătuit?

Roger scutură din cap.

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta.

— Nu e corect, îi spuse C. J. Noi am mărturisit toate.

— Mă rog, zise Roger. Dacă chiar vreţi să ştiţi, le-am arătat copiilor mei un afiş din *Playboy.* Miss Aprilie 1973.

— De ce? întrebă Ruth, cu adevărat curioasă.

— Din prostie, spuse el. Voiam doar să le explic despre sânii falşi.

C. J. părea uimită.

— Ce are asta de-a face cu programa?

Roger îşi puse mâinile sub pectorali, cu palma în sus, şi le ridică uşor.

— îmi plac ăia naturali, zise el.

Ruth şi Trisha se uitară una la cealaltă, scârbite.

— E un subiect care mă pasionează, explică Roger. Mai bine să nu mă provocaţi.

JoAnn Marlow era, ca de obicei, voioasă şi exagerat de elegantă, ca şi cum nu şi-ar fi putut imagina o moda – litate mai bună de a-şi începe weekendul decât să-şi pună o bluză de mătase

29 Comic american cunoscut pentru fraza sa „Nimeni nu mă respectă”.

strâmtă, un colier de perle de bun-gust şi trei straturi de fard înainte de a se duce la birou ca să le bage minţile în cap câtorva profesori de educaţie sexuală neruşinaţi.

— Bună dimineaţa, spuse după ce ei se aşezară în jurul mese mari din sala de conferinţe. Mă bucur să vă văd!

JoAnn aruncă un zâmbet strălucitor spre publicul ei captiv şi nu păru deloc încurcată când nimeni nu îi zâmbi înapoi. Luă o gură de cafea – Starbucks, observă Ruth, nu chestia aia ieftină pe care le-o dădeau deţinuţilor – şi bătu darabana pe masă, cu unghiile ei lăcuite.

— înainte de a începe, daţi-mi voie să vă spun că îmi dau seama foarte bine că aceste cursuri suplimentare de sâmbătă nu simt foarte apreciate. Unii dintre profesorii invitaţi aici în trecut au fost destul de vehemenţi cu privire la acest aspect în fişele lor de evaluare. Unii au spus că s-au simţit pedepsiţi. Alţii au folosit cuvinte precum „îndoctrinare" sau „pierdere de timp". Poate că unii dintre voi aveţi aceleaşi opinii. Dacă aşa stau lucrurile, tot ce pot să vă spun e să le lăsaţi la o parte.

JoAnn îşi împinse scaunul de lângă masă şi se ridică în picioare. Nu era foarte înaltă, dar ţinuta ei avea ceva elegant şi plin de forţă, un aer de încredere în sine absolută pe care Ruth nu se putu abţine să nu-l invidieze, chiar dacă îi era complet străin şi respingător.

— Primul lucru la care trebuie să vă gândiţi, continuă JoAnn, e că vă aflaţi aici pentru un motiv simplu. Aţi făcut o greşeală. Poate că a fost o greşeală involuntară, poate că nu. Nu pot

să ştiu ce gândiţi şi chiar dacă aş putea, nu sunt sigură că aş vrea asta. Cred că ceea ce putem spune sigur e că fiecare dintre cei prezenţi aici în dimineaţa aceasta are o mică problemă în a se adapta la un nou mod de a gândi. Iar eu vreau să vă ajut să faceţi asta.

Se îndreptă spre tablă şi scrise „O MARE ŞANSĂ”, cu un marker roşu scârţâitor.

— Aşa că, în loc să vă plângeţi de milă şi să mă urâţi pe mine, spuse ea, cred că cel mai bine pentru voi ar fi să vă schimbaţi felul de a privi lucrurile chiar acum, înainte de a începe. Chiar dacă vă vine greu să credeţi, aceasta este o mare şansă pentru noi toţi de a ne aduce aminte de scopul nostru comun, acela de a preda programa Alegeri înţelepte cât mai entuziast şi eficient posibil.

— Da, şefa, murmură Roger. Io-s entuziast de n-am aer.

C. J. îşi duse mâna la gură, încercând fără succes să-şi înăbuşe râsul. Ruth şi Trisha priveau fix spre tablă.

— N-aveţi decât să râdeţi, continuă JoAnn. Dar vă asigur că în consiliile voastre şcolare abstinenţa nu e privită ca o glumă. De aceea au şi adoptat programa noastră şi de aceea se aşteaptă ca voi să le-o prezentaţi elevilor cu bună credinţă, fără adaosuri, interdicţii sau comentarii sarcastice. Iar dacă nu puteţi face aşa ceva, ar trebui să vă gândiţi să vă daţi demisia sau să cereţi schimbarea profilului, înainte de a fi puşi în faţa unor sancţiuni disciplinare mai drastice.

JoAnn se întoarse din nou spre tablă şi scrise „PARTENERI” cu litere foarte mari, subliniind apoi

de trei ori cuvântul.

— Tot ce vă cer în dimineaţa aceasta este să aveţi puţină încredere. Doar o dată, şi doar ca experiment, am putea să ne privim unii pe alţii ca parteneri, şi nu ca adversari? Dacă abordăm programul de astăzi în acest spirit, atunci poate vom putea să facem un prim mic pas pe drumul stabilirii unei relaţii de încredere reciprocă şi cooperare. Pentru că, fie că ne place sau nu, toţi suntem băgaţi în chestia asta.

Niciunul dintre profesori nu dădu aprobator din cap, dar nici nu protestară, ceea ce părea să fie suficient pentru JoAnn.

— Bine, spuse ea. Acum aş vrea să începeţi cu o mică lucrare autobiografică.

Ruth privi spre foaia ei de hârtie şi încercă din nou să-şi adune gândurile. Până acum nu scrisese decât numele temei pe care le-o dăduse JoAnn înainte de a ieşi din sală: „O întâlnire sexuală pe care o regret”. Trecuse deja suficient de mult timp pentru ca această expresie să devină centrul unui sistem solar complicat de obiecte neclare – stele, luni şi viţe sinuoase, un palmier şi o pereche de buze sexy, Tumul Eiffel şi un peşte cu ochelari de soare, planeta Saturn cu o lalea uriaşă înălţându-se de pe suprafaţa ei.

Lui Ruth nu-i era uşor să scrie nici în cele mai propice condiţii, iar în dimineaţa aceasta condiţiile nu erau prea normale. Era obosită după o noapte de somn agi – tat, iritată că pierduse meciul de fotbal al lui Maggie şi foarte suspicioasă asupra motivelor pentru care JoAnn alesese acest subiect anume – spusese că nu vrea decât să găsească

„un numitor comun” cu profesorii, dar Ruth era destul de sigură că nu făcea altceva decât să pescuiască alte poveşti de groază pe care să le bage pe gât adolescenţilor influenţabili. Era cu atât mai rău cu cât cei trei colegi ai ei scriau de zor ca nişte elevi premianţi, C. J. şi Trisha descărcându-se expeditiv, cu un aer grav, în timp ce Roger părea ciudat de exuberant, chicotind şi dând din cap înduioşat la ceea ce-şi aducea aminte. Pe lângă toate acestea, Ruth îşi dăduse brusc seama că îi e foarte foame, o stare pe care o dedusese din faptul că desena o imagine excesiv de detaliată a unei gogoşi cu pudră de zahăr pe ea, plutind ca un soare deasupra Turnului Eiffel şi acoperind cerul cu delicioase raze tremurătoare.

Nu că n-ar fi avut despre ce să scrie. Ca oricine altcineva de vârsta ei, Ruth îşi avusese partea ei de aventuri tinereşti şi nu prea tinereşti. Existau câteva aventuri de o noapte pe fond alcoolic, din timpul facultăţii, pe care le regreta, ca şi o aventură nechibzuită cu un profesor căsătorit şi mult mai bătrân decât ea, care se stinsese după un episod nu foarte pasional petrecut pe cana- peaua din biroul acestuia. Şi cu siguranţă regreta week- endul din Poconos cu Ray Mattingly – nu pentru că fusese urât, ci pentru că fusese atât de frumos şi pentru că se umilise plângând în hohote atunci când el îi spusese că se mută.

Şi apoi, bineînţeles, mai era Frank. La începutul căsătoriei lor avuseseră perioade bune – o lună de miere frumoasă în Tortola, dimineţi de sâmbătă tihnite în apartamentul lor din Hillcrest – şi aduseseră pe lume doi copii minunaţi, dar din

perspectiva ei de acum nu putea simţi altceva decât regret faţă de acea perioadă eronată a vieţii ei. Rămăseseră căsătoriţi cel puţin patru ani după ce îşi dăduseră seama că se terminase, timp în care continuaseră să se culce împreună, din cauza unei combinaţii penibile de nevoie, obişnuinţă şi speranţă naivă. Dacă făcea acum socoteala, se vedea silită să recunoască faptul că regreta aproape tot sexul pe care îl făcuse în viaţa ei, iar acest gând o făcea să fie şi mai deprimată decât fusese atunci când se trezise în dimineaţa aceea, cu întâlnirea din seara precedentă încă proaspătă în amintirea ei.

Vineri seara plecase de acasă cu două prezervative în poşetă şi deschisă la orice posibilitate. Nu *plănuia* neapărat să se culce cu Paul Caruso, dar nici nu excludea dinainte posibilitatea şi nici nu căuta un motiv pentru a refuza. La vârsta ei, în mijlocul unei secete de doi ani, nu avea prea mult de câştigat din a se lăsa greu sau din a cere din partea lumii mai mult decât lumea era pregătită să-i ofere. Pentru că, după cum Ruth ştia prea bine, de regulă nu îi oferea absolut nimic.

În plus, ea şi Paul fuseseră deja iubiţi. Nu conta că asta se petrecuse cu mai mult de o jumătate de viaţă în urmă, atât de departe în trecut încât nici nu-şi mai amintea exact cum arată el. Odată ce rupeai bariera invizibilă care separă două fiinţe, rămâneai legat pentru totdeauna, fie că-ţi plăcea sau nu. Avea uneori aceeaşi senzaţie şi faţă de Frank, o tensiune între trupurile lor care nu părea să ia în considerare – sau măcar să recunoască – faptul că ei erau divorţaţi sau că ea îi

mulţumea Domnului în fiecare zi că nu mai trebuia să se trezească în fiecare dimineaţă alături de el şi nu mai trebuia să-l vadă cum se spală pe dinţi în chiloţi, privindu-se melancolic în oglinda din baie.

Ea şi Paul se înţelesesem să se întâlnească la Ferraro, restaurantul italian intim din Bridgeton pe care i-l recomandaseră Randall şi Gregory. în timp ce intra, Ruth se pregăti pentru acel tip de surpriză neplăcută pe care şi-o amintea prea bine de la întâlnirea de douăzeci de ani – expresia de uluire pe care trebuia să şi-o ascundă de fiecare dată când privea la ecusonul cu numele şi la faţa de deasupra acestuia – dar şocul pe care îl avu văzându-l pe Paul era de o cu totul altă natură.

Avu nevoie de câteva secunde ca să-l recunoască, dar nu pentru că timpul l-ar fi taxat nemilos – dimpotrivă.

Arăta bine, mult mai bine decât îşi permisese ea să-şi imagineze, în cele mai optimiste fantezii ale ei. Se tunsese, bineînţeles – nidun bărbat de vârsta lui nu mai avea plete cu cărare pe mijloc –, dar nu asta fu ceea ce o şocă, nid costumul scump sau faptul că avea un bronz puternic şi uniform care nu părea să provină din statul îndelungat la soare.

Uneori poţi vedea în reviste, în reclamele la produse pentru slăbit, o asemănare între persoanele obeze care purtau blugi enormi şi indivizii slabi şi zâmbitori care arată apoi publicului uimit aceşti pantaloni gargan- tueşti. Alteori însă, schimbarea este atât de profundă, încât ai tendinţa să te întrebi dacă înainte şi După e aceeaşi persoană.

La fel era şi cu Paul. Ruth venise să întâlnească varianta matură a băiatului gras din amintirile ei – adolescentul drăguţ şi vulnerabil cu o cutie de Pringles într-o mână şi trompeta în cealaltă, băiatul care o învăţase că nu trebuie să corespunzi perfect definiţiei celorlalţi despre perfecţiune ca să fii iubit – şi nu ştia cum să-l ia pe omul de afaceri viril care bea un pahar de vin roşu la bar, emanând un aer de încredere de sine masculină pe care ea l-ar fi considerat foarte atrăgător dacă ar fi fost vorba de o întâlnire cu un necunoscut, dacă ar fi fost oricare alt bărbat din lume.

Dându-şi seama dintr-odată că e privit, Paul se învârti pe scaunul său şi îi prinse privirea, cu un zâmbet larg pe faţă care nu trăda nimic din ambivalenţa pe care o transmitea Ruth. însă dacă a observat această discrepanţă, Paul nu lăsa să se vadă nimic în timp ce se dădea jos de pe scaun şi se îndrepta spre ea, desfăcându-şi braţele din mers şi trăgând-o lângă trupul lui deconcertant de zvelt, strângând-o tare şi scoţând acel tip de geamăt uşor pe care ai voie să-l emiţi atunci când îmbrăţişezi pe cineva care te-a mai auzit scoţând astfel de sunete şi înainte.

— Ruth, spuse el. Uau.

O lăsă din braţe şi făcu un pas în spate, zâmbindu-i cu un fel de neîncredere şocată în timp ce ochii lui rătăceau peste tot pe trupul ei.

— Să fiu al naibii, spuse el. Se pare că nu mai eşti mica mea vecină.

C. J. se oferi să citească prima.

— De când am început să fiu conştientă de

sexualitatea mea, citi C. J., am ştiut că iubesc femeile.

— Şi eu, chicoti Roger, dar C. J. îl amuţi cu o privire aspră şi îşi reluă naraţiunea.

— Adolescentă fiind, această certitudine mă înspăimânta, deoarece implica o viaţă singuratică, de surghiunit, trăită la marginea, citez, societăţii normale. Crescând într-un orăşel din America republicană a anilor '70, încă nu ştiam că există comunităţi active de femei asemenea mie – afectuoase şi frumoase, lesbiene hotărâte de orice rasă, credinţă sau culoare – şi chiar dacă aş fi ştiut, nu cred că aş fi avut curajul să mă ima – ginez trăind printre ele.

în şcoală nu am făcut altceva decât să supravieţuiesc, aşteptând o şansă, până când am putut să fug la facultate şi să-mi dau seama dne sunt fără ca părinţii, fraţii, vecinii şi toţi ceilalţi să mă supravegheze, gata oricând să-şi bată joc de mine şi să mă ostracizeze pentru orice deviere de la aşa-zisele norme. Râdeţi dacă vreţi, dar chiar şi în ziua de azi, în această ţară despre care se spune că ar fi iluminată, există locuri în care e periculos să fii un adolescent homosexual – nu doar fizic, ci şi mental, spiritual...

JoAnn bătu în masă.

— Am prins ideea, C. J. N-am putea sări la partea care chiar tratează tema?

— Scuze, spuse C. J., cu o voce debordând de regrete nesincere. Te fac să te simţi prost?

— Deloc, răspunse JoAnn, dar m-aş bucura dacă ai grăbi ritmul. Aş vrea să rămână timp şi pentru ceilalţi.

— Bine, spuse C. J. dând câteva pagini şi

mijindu-şi ochii ca să găsească un paragraf. Aşa... aici e... Deci ce poate să facă o lesbiană tânără când un băiat o invită la balul de absolvire? Tot ce vă pot spune e că mi-a fost foarte greu să refuz. în acel moment aveam patru prietene apropiate, şi toate aveau prieten. în plus, după bal toate mergeau la casa de lângă lac a lui Lori Welker, iar eu nu voiam să ratez asta. Era ultimul nostru an, iar fetele alea erau viaţa mea. Cred că vă daţi seama cât de fericită a fost maică-mea. Fetiţa ei băieţoasă, îmbrăcată ca o prinţesă pentru marea ocazie. M-a machiat şi m-a băgat într-o rochie luxoasă. Simţeam că mi-e rău şi aveam un sentiment de vinovăţie, dar asta era.

Partenerul meu era un băiat pe nume Donnie, care nu era chiar atât de rău. Nu-i păsa deloc de mine, dar voia să ia şi el parte la distracţie. Ce aveam în comun era că la amândoi ne plăcea whisky-ul şi ne plăcea să dansăm beţi. Aşa că balul în sine a fost o experienţă destul de mişto.

După petrecere însă, lucrurile au luat-o razna. Am stat o vreme cu grupul, dar apoi cuplurile au început să plece, imul câte imul, căutând locuri izolate. Până la urmă am rămas doar eu şi Donnie, şi eram complet trosniţi.

C. J. se opri să-şi adune curajul.

— Probabil vreţi să ştiţi de ce l-am lăsat să facă sex cu mine şi cred că aş putea găsi un pretext, spunând că eram prea beată ca să rezist, iar asta era puţin adevărat, însă numai puţin. Cred că, în adâncul sufletului meu, mă rugam să-mi placă, mă rugam ca Donnie să facă ceea ce balul şi restul vieţii mele nu făcuse – să mă transforme într-o fată hetero, normală, ca oricare alta.

Bănuiesc că vreţi să ştiţi cum a fost pentru mine. A fost dezgustător, dureros şi umilitor. Şi m-a şi trezit. Dacă exista vreo urmă de dubiu în sinea mea că sunt lesbiană, penisul lui Donnie Bolger a şters-o definitiv la balul de absolvire.

C. J. zâmbi trist, trecându-şi degetele prin părul dat pe spate.

— După cum probabil că aţi ghicit cu toţii, nu sunt o mare fană a abstinenţei. Cred că noi, fiinţele umane, am fost lăsate pe pământ pentru a ne iubi şi a ne adora unii pe alţii cum şi cât mai bine putem, indiferent de orientarea noastră sexuală sau starea civilă. Dar aş vrea să spun un lucru – cât o să trăiesc o să-mi aduc aminte de acea noapte îngrozitoare din 1979 şi o să-mi doresc să mă fi abţinut. Mulţumesc.

După ce s-au aşezat şi au început să vorbească, purtarea lui a devenit mai familiară. Chiar şi când era mic vorbea încet şi cu o claritate neobişnuită, ca şi cum ar fi făcut şcoala de actorie, iar sunetul vocii lui a făcut-o să se simtă ceva mai sigură că băiatul cu care petrecuse acele după-amieze sălbatice, din urmă cu douăzeci şi cinci de ani, încă se mai ascundea undeva în trupul acestui străin arătos.

— Arăţi extraordinar, îi spuse el după ce depăşiră discuţiile obişnuite despre vreme şi pericolele lui MapQuest. Nu te-ai schimbat deloc.

— Toată lumea îmi spune asta, răspunse ea. Bănuiesc că e reversul medaliei, după ce în adolescenţă ai păr gri- zonat şi riduri.

Paul zâmbi larg. În jurul gulerului avea pielea mai flască, singura urmă fizică pe care ea o putea

găsi din vechea lui fiinţă.

— M-ai prins, spuse el. întotdeauna ai avut simţul umorului. îmi amintesc asta.

Ruth rămase surprinsă de asta – de regulă, umorul nu intra în inventarul calităţilor ei –, dar nu răspunse nimic.

— Pot să te întreb ceva? întrebă ea.

— Sigur.

Existau sute de moduri de a formula acea întrebare, unele mai blânde decât celelalte. Ruth alese drumul cel mai scurt.

— Ce s-a întâmplat? Eşti complet schimbat.

Paul dădu din umeri.

— M-am săturat să fiu gras. M-am hotărât să iau măsuri.

— Când?

— Acum zece ani. După ce eu şi Missy am divorţat.

Ruth dădu din cap înţelegător, încercând să nu trădeze niciun fel de plăcere sau interes auzind această veste.

— Nu ştiam că v-aţi căsătorit.

— Ştiam că o să fie un dezastru încă din biserică. Dar era ca şi cum trebuia s-o fac, ca şi cum ăsta era scenariul.

— Ştiu cum e, zise ea.

— Avem doi copii, spuse el. Asta a complicat cumva lucrurile.

Ruth rezistă dorinţei de a-i povesti despre propria ei situaţie şi cât de greu îi era, ca mamă singură. Exista timp pentru asta mai târziu.

— Şi ai început să mergi la sală sau ceva?

— Asta e o parte a explicaţiei. Dar în principal nu a trebuit decât să-mi disciplinez modul de a mânca. îţi mai aminteşti câtă mâncare era în casa mea?

— Părea o grămadă, recunoscu Ruth.

— Nu făceam altceva decât să mâncăm. Toată familia. Am întrebat-o pe mama despre asta, în urmă cu câţiva ani, şi ea s-a prefăcut că nu ştie despre ce vorbesc. Vreau să zic că aveam *două* frigidere suplimentare la subsol, care erau pline tot timpul.

— Dar te-ai căsătorit, remarcă Ruth. Nu mai locuiai cu părinţii.

— Mâncatul excesiv e o obişnuinţă, iar Missy îl aproba şi îl încuraja. Dar când căsătoria mea a luat sfârşit, în cele din urmă, a fost ca şi cum m-am trezit şi mi-am dat seama că aveam o nouă şansă şi că îmi puteam trăi viaţa aşa cum îmi doream. Am slăbit 50 de kilograme în doi ani şi de atunci am grijă.

— Uau. Cred că nu e uşor.

Paul îşi trecu mâna peste pieptul cămăşii, ca şi cum ar fi vrut să netezească pliurile.

— Nu e chiar atât de greu, spuse el. Pentru că îmi place foarte mult cine sunt acum. Uneori merg la sală şi îl văd în oglindă pe tipul ăsta şi-mi spun, *Hei, cine e tipul ăla care arată atât de bine? Aş vrea să fiu şi eu la fel.* Şi dup-aia îmi dau seama că sunt eu.

— Mulţumesc, C. J., spuse JoAnn. A fost o poveste foarte interesantă. Cred că ai pus degetul pe două probleme foarte importante, despre care unii dintre noi am putea vorbi la clasă. Una este

legătura dintre consumul abuziv de alcool şi comportamentul sexual autodis- tructiv, iar cealaltă este presiunea exercitată de colegi în seara balului de absolvire. La câteva şcoli pe care le ştiu s-a ajuns atât de departe, încât au puncte de testare la balurile lor, echipate cu alcoolmetre şi poliţişti, iar eu cred că eseul tău demonstrează elocvent de ce asta s-ar putea să nu fíe o idee atât de proastă.

— Nu asta am vrut să spun, protestă C. J. Obiectam faţă de heterosexualitatea obligatorie de la bal, faţă de toţi oamenii ăia hetero aroganţi care te intimidează. Asta a condus la comportamentul meu autodistructiv.

— Un lucru pe care voi, ceilalţi, aţi putea să-l luaţi în considerare, continuă JoAnn ca şi cum C. J. n-ar fi spus nimic, este să-i încurajaţi pe părinţii din comunităţile voastre să organizeze în casele lor petreceri supravegheate după bal. Dacă vizitaţi site-ul nostru, veţi găsi o listă cu activităţile de grup recomandate care i-ar feri pe copii de necazuri şi le-ar reda o parte din inocenţa pierdută a balului.

— Sticluţa pe dezbrăcate, murmură Roger.

JoAnn se holbă la el, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

— Câţi ani ai? îl întrebă ea.

— Destui ca să mă doară-n cur, răspunse el.

— Îîîh, se strâmbă JoAnn, ca şi cum tocmai ar fi înghiţit ceva neplăcut. Nu-mi vine să cred că te lasă să predai copiilor.

— Nu doar atât, replică Roger. Sunt şi titular.

— Mi-e milă de elevii tăi, spuse JoAnn.

Părea pe punctul de a mai spune ceva, dar apoi se hotărî că nu merita efortul.

— Să trecem mai departe. Trisha, vrei să citeşti tu?

— E destul de stânjenitor, răspunse ea, tremurând vizibil şi privind spre foaia sa.

— Nu e nimic, zise JoAnn. Nu suntem aici ca să te judecăm. Vrem doar să auzim ce ai să ne spui.

— Mi-e destul de ruşine, murmură Trisha.

— Perfect, spuse JoAnn. Nu vrei să ne spui de ce?

încă de la grădiniţă, Trisha fusese cea mai bună prietenă cu o fată pe nume Eve şi, chiar de la început, Trisha fusese personajul dominant al acestui duo. Era mai deşteaptă, mai sportivă şi, ulterior, mai drăguţă. Eve era cea care o admira; era slujba ei să stea cu loialitate lângă Trisha, minunându-se de multele ei daruri şi talente, şi comunicându-le lumii întregi.

Interesant la această evoluţie era că supravieţuise, cumva, mult după ce îşi pierduse baza ei reală. Pe la mijlocul liceului, la puţin timp după ridicarea ceţii pubertăţii, pentru Trisha devenise dureros de evident că tovarăşa ei era de fapt mai drăguţă, mai deşteaptă şi mai sportivă. în mod ciudat, Eve părea să nu-şi dea seama că fundamentul relaţiei lor se modificase. Continua să îi fie supusă Trishei şi să îi înalţe laude ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat, ca şi cum încă ar fi fost nişte eleve de clasa a doua, legănându-se pe bară ca nişte maimuţe.

Pe măsură ce se maturizau, Trisha preţuia din ce în ce mai mult această prietenie, dar se simţea şi tulburată din cauza ei. Se aştepta tot timpul să vină mult întârziata zi de plată, când Eve avea să-şi dea seama ce ratată slabă şi incapabilă era ea de fapt şi avea să înceapă s-o trateze în consecinţă. Dar acea zi nu a mai venit, nici măcar după ce Eve a intrat la o universitate mai bună şi a avut un şir de prieteni mult mai mişto, mai buni şi mai frumoşi decât oricare din cretinii cu care umblase Trisha.

Cu doi ani în urmă, Eve se logodise cu Thad, un bancher arătos pasionat de alpinism, un sport pentru care ea, după cum s-a dovedit apoi, avea un talent înnăscut. în fiecare weekend se ducea la munte să îşi încerce puterile pe un nou perete, fiecare mai dificil decât precedentul. La momentul acela, Trisha era prinsă cu doctoratul, singură şi nefericită, iar fericirea lui Eve o umplea de o invidie amară. Uneori avea senzaţia că făcuseră schimb de vieţi, că Eve se alesese cumva cu răsplata care ar fi trebuit să-i revină ei.

Cu câteva luni înainte de nuntă, Thad şi Eve au invitat un grup de prieteni la casa de vacanţă a unchiului lui Thad din Shawangunk Mountains, la nord de New York. Pe tot parcursul weekendului Trisha a privit la felul în care se comportau cei doi imul faţă de celălalt cu o emoţie atât de puternică, încât nu putea fi descrisă decât ca ură. Thad era superb – zvelt şi musculos, cu păr blond tuns scurt şi un aer de inteligenţă calmă – şi nu-şi putea lua ochii de la Eve, care părea să-şi fi cumpărat o nouă garderobă de vară – fuste, rochii şi tricouri – fiecare articol al acesteia venindu-i

perfect, pentru a atrage atenţia asupra frumuseţii membrelor ei şi asupra graţiei celui mai mic gest al său.

Toţi musafirii au plecat duminică după-amiaza în afară de Trisha, pe care gazdele ei aveau s-o ducă acasă cu maşina luni dimineaţa (maşina ei, un Dodge Neon mizerabil, avea nevoie de o nouă transmisie, pe care ea nu şi-o permitea). Au închiriat *Vertigo,* dar în jur de ora nouă Eve a spus că e obosită şi că nu-şi mai poate ţine ochii deschişi nici un minut. Când Thad s-a oferit să meargă cu ea, Eve i-a spus să stea liniştit şi să se uite la film cu Trisha.

— N-aş vrea să vă stric seara, a spus ea.

Au dat drumul la film imediat după ce Eve a urcat la etaj. Trisha s-a instalat confortabil pe canapea, în timp ce Tim s-a aşezat pe podea. *Vertigo* era unul dintre filmele preferate ale Trishei, însă de-abia putea urmări acţiunea, atât de atrasă era de prezenţa magnetică a lui Thad, de părul lui moale şi dezordonat, de muşchii noduroşi ai picioarelor întinse în faţa lui, cu gambele zgâriate, învineţite şi lovite de stânci, de micile mormăieli de surpriză pe care le scotea pe măsură ce povestea avansa.

La un moment dat Thad şi-a schimbat poziţia, în aşa fel încât spatele lui să se reazeme de partea de jos a canapelei, cu umărul lui drept la o chinuitoare distanţă de vreo doar zece centimetri de piciorul ei drept. Era atât de uşor să întindă piciorul, încât nici nu şi-a dat seama că exact asta făcea decât atunci când a simţit cum degetul ei mare se freacă de tricoul lui. El s-a tras puţin, dintr-un reflex politicos, dar apoi a revenit,

exercitând o presiune uşoară, în aşa fel ca ea să ştie că nu era ceva întâmplător.

Au stat aşa mult timp. Inima Trishei bătea nebuneşte: avea nevoie de toată puterea ei de concentrare pentru a-şi controla respiraţia grea, de a se împiedica să nu gâfâie. în cele din urmă şi-a adunat curajul de a-şi apropia piciorul şi mai mult, până când talpa ei a ajuns pe partea de sus a braţului lui. O freca de bumbacul moale, o mângâiere ciudată, dar tandră. El s-a întors încet, zâmbindu-i peste umăr. Ea i-a răspuns zâmbind.

Expresia lui Thad a devenit apoi solemnă. Cu o curtoazie ciudată, şi-a împreunat mâinile sub gamba ei, i-a ridicat piciorul de pe canapea şi a sărutat-o tandru pe talpă. Ea a chicotit, surprinsă, apoi a scos un geamăt încurajator în timp ce buzele lui avansau spre gleznă. Acolo s-a oprit, privind neliniştit în sus. Trisha i-a urmat privirea, gândindu-se la prietena ei care dormea la etaj, fără să aibă habar de nimic.

— Nu te opri, i-a şoptit ea, iar el a făcut ce i se spusese.

Paul de-abia s-a atins de peştele lui, dar părea foarte entuziasmat de vin.

— Mă bucur foarte mult că ai postat mesajul ăla, spuse el. Nu cred că aş fi avut curajul să fac aşa ceva.

— Nu ştiu ce m-a apucat, mărturisi Ruth. într-o noapte nu puteam adormi şi am început să mă gândesc la noi doi şi la ce s-a întâmplat atunci...

— A fost o perioadă nebună, spuse el. Aveam piciorul ăla rupt şi între mine şi Missy lucrurile se complicaseră. Ai fost o adevărată pată

de culoare. Mi-ai salvat primăvara aceea.

Paul a mai pus vin pentru amândoi, terminând sticla. Ruth simţea deja o căldură plăcută de la primele două pahare, o senzaţie amestecată de nostalgie şi aşteptare. *Am fost o pată de culoare,* se gândi ea.

— Mai cânţi la trompetă? îl întrebă.

Paul se întristă.

— Nu m-am mai atins de ea din al doilea an de facultate. Am crezut că o să fac studii de muzică, dar am trecut la informatică. Cea mai bună decizie din viaţa mea.

— Cântai bine. îmi plăcea să te ascult când repetai.

— Poate că o să mă apuc din nou cândva, spuse el fără convingere. Şi tu? Ai spus că eşti profesoară, nu-i aşa?

— De educaţie sexuală. La liceu.

— Da, sigur, spuse Paul amuzându-se. Asta a fost bună.

— Vorbesc serios, zise ea.

Paul nu reuşea deloc să fie serios.

— Pe cuvânt de cercetaş?

— Ce e aşa de amuzant?

— Nu ştiu, răspunse el. Numai că mi se pare ciudat, dacă ţinem cont, ştii, de cum erai ca adolescentă.

— Ce vrei să spui? spuse Ruth uşor iritată. Eram o adolescentă perfect normală.

— Păreai cam sălbatică.

— Nu eram sălbatică. Nici pe departe.

— Erai doar în a zecea, nu? Vreau să zic, atunci când...

— A fost o excepţie. Ai fost primul şi ultimul

tip cu care am făcut sex în liceu. Nu am mai avut alt prieten până la liceu.

— Serios? Erai virgină?

— Ştiu sigur că ţi-am spus.

— Mi-ai spus. Numai că nu te-am crezut.

JoAnn o privea pe Trisha cu o expresie care oscila între milă şi dispreţ.

— Doamne, spuse ea. Nu-mi vine să cred că ai făcut sex cu logodnicul celei mai bune prietene ale tale. Cu ea în casă.

— A fost doar atunci, se apără Trisha. Nu s-a mai repetat.

— Mie personal, interveni Roger, nu-mi vine să cred că ţi-a sărutat laba piciorului. Ăsta e lucrul cu adevărat scârbos.

— Era curată, îl informă Trisha. Simt destul de atentă la lucrurile astea.

— Piciorul e o zonă erogenă importantă, spuse C. J. Oricine neagă asta ratează una dintre marile plăceri ale vieţii.

— Sigur, spuse Roger. Iar unele triburi africane spun acelaşi lucru despre creierele de maimuţă sote.

— Cine ştie? zise C. J. Poate că e delicios. Nu ştii niciodată până nu încerci.

— Aici ai dreptate, răspunse Roger. Orice îţi pică bine.

JoAnn ignora acest colocviu privat, încă holbându-se cu încăpăţânare la Trisha.

— I-ai spus lui Eve ce-ai făcut? o întrebă ea.

— Am vrut, admise Trisha. Dar mai era atât de puţin până la nuntă, iar eu eram domnişoară de onoare. Părea cam ciudat.

— Sper că glumeşti, spuse JoAnn. Sper că nu ai stat, în faţa altarului, alături de femeia pe care ai trădat-o.

— Nu era altar, replică Trisha. Ceremonia a avut loc într-un restaurant francez.

— Erai domnişoara de dezonoare, spuse Roger chicotind, bătând-o pe umăr prieteneşte pe Trisha.

— Asta a fost pedeapsa mea, spuse ea cu vocea tremurându-i uşor. Să ştiu că am fost o prietenă îngrozitoare.

— Şi Thad? întrebă Ruth. Ai mai vorbit cu el după aceea?

— Doar în seara aia, răspunse Trisha. Am făcut un pact să uităm ce făcuserăm, să ne prefacem că nu se întâmplase deloc. Şi cam asta am făcut, numai că, din când în când, când sunt la ei şi Eve iese din cameră, el îmi zâmbeşte ciudat. Uneori îmi face cu ochiul. E oribil.

— Eu cred că ar trebui să-i spui lui Eve, interveni C. J. Trebuie să purifici aerul. N-ar fi trebuit să rămână căsătorită cu un pervers ca ăla. Dă-i o şansă să iasă din asta acum, înainte să aibă copii şi să se complice totul.

Trisha tresări.

— Prea târziu. Eve e însărcinată. M-a rugat să fiu naşă.

— Doamne, spuse JoAnn. Nu pot să ascult aşa ceva. Cine vrea să citească în continuare?

— Eu, spuse Roger. Dacă nu cumva vrea Ruth.

— E în regulă, răspunse Ruth. Mai pot aştepta.

— Bine, spuse JoAnn, cu o lipsă de

entuziasm evidentă. Să-l ascultăm pe Roger.

Roger privi în jurul mesei, zâmbind fiecărui membru al publicului şi solicitându-le bunăvoinţa. După ce-şi drese vocea şi îşi trosni încheieturile degetelor, îşi luă lucrarea şi începu să citească.

— Oricine a meditat asupra acestui subiect va înţelege că diferenţa dintre cincisprezece şi şaisprezece ani e dificil de precizat. Am cunoscut tineri de paisprezece ani care arătau ca de douăzeci şi oameni de şaptespreze ani care păreau de doisprezece. Şi totuşi, din punct de vedere legal, distincţia dintre cincisprezece şi şaisprezece ani e crucială şi imensă, şi vai de acela care se va trezi de partea greşită a liniei. Accept acest lucru – multe legi, cum ar fi cea privind limita de viteză, se bazează pe cifre arbitrare, şi toţi ne străduim să le res – pectăm. Dar cine e de vină când o adolescentă pretinde că are o vârstă pe care de fapt nu o are? Cel înşelat sau cel care înşală? Roberta era o...

— Ştii ce? spuse JoAnn, ridicând vocea peste cea a lui Roger. N-ar fi mai bine să te opreşti aici?

Roger înălţă privirea din foaie, confuz şi în mod evident enervat.

— Dar de-abia am început, spuse el.

— Nu-i nimic, răspunse JoAnn. Cred că am auzit destule din partea ta pe ziua de azi.

JoAnn se întoarse spre Ruth.

— Să auzim şi ultima poveste, apoi vom face ches – tionarul grilă.

— Chiar trebuie să citesc? întrebă Ruth.

— Toţi ceilalţi au făcut-o, îi aminti JoAnn.

— Eu nu, spuse Roger. Eu am fost cenzurat.

— Nu a fost cenzură, îl informă JoAnn. A fost autoapărare.

— Chiar nu-mi face plăcere chestia asta, explică Ruth.

— Nu poate fi mai rău decât ce am citit eu, spuse Trisha.

— Nimeni nu judecă pe nimeni, spuse C. J. Ne împărtăşim experienţele, atâta tot.

— Eu am avut senzaţia că unii mă judecă pe mine, spuse Trisha. Am simţit multă dezaprobare în jurul meu.

— La ce te aşteptai? o întrebă JoAnn. La felicitări?

— îi respect pe cei care s-au oferit să citească, spuse Ruth. Dar chiar aş vrea ca eu să mă abţin.

— Fă ce doreşti, îi spuse JoAnn. Dar cred că ar trebui să fii conştientă că eu îţi evaluez participarea, nu doar prezenţa. Dacă nu participi, va trebui pur şi simplu să vii din nou luna viitoare.

— Asta nu e corect, spuse Ruth.

— Citeşte odată, îi spuse Roger. Până acum puteai să fi şi terminat deja.

Au fost de acord să împartă un tiramisu, dar Paul nici măcar nu s-a deranjat să-şi ridice linguriţa.

— E chiar bun, îi spuse ea. Ar trebui să guşti.

— Nu-mi trebuie. Simt plin.

— Plin? De-abia te-ai atins de mâncare.

— Când am început să slăbesc, s-a întâmplat ceva cu metabolismul meu. Pur şi simplu nu-mi mai e foame. Cred că de fapt e mai

mult o chestie psihică decât fizică.

Ruth s-a întrebat dacă Paul avea vreo tulburare de metabolism, dar se hotărî să nu întrebe.

— Şi cum se face că nu te-ai recăsătorit? întrebă ea. Ai divorţat de mult timp.

— Nu ştiu.

Paul şi-a luat paharul cu vin, şi-a dat seama că e gol şi l-a pus la loc.

— Poate din cauză că mă simt atât de bine singur. Călătoresc mult în interes de serviciu şi cunosc o grămadă de femei. N-aş suporta să trebuiască să mă ascund în camera de hotel toată noaptea sau să mă simt vinovat pentru că flirtez cu o agentă de vânzări drăguţă la bar.

— Doar să flirtezi? Sau e un eufemism?

— Mă las condus de instinct, explică el cu un uşor aer de înfumurare. Dacă ceva e menit să se întâmple, atunci se întâmplă. Dacă nu, nu e nimic.

Ruth nu-şi petrecuse prea mult timp prin barurile hotelurilor şi nu cunoştea obiceiurile sexuale ale afacerişti lor care călătoreau, dar îi era uşor să şi-l imagineze pe Paul descurcându-se foarte bine în acel cadru. Era un bărbat arătos şi manierat, bine bronzat şi având o poveste frumoasă de spus, cu o treaptă deasupra foştilor studenţi ofiliţi care constituiau principala lui concurenţă.

— Şi când eşti acasă? întrebă ea. Nu te simţi singur?

Paul a părut surprins de întrebare.

— Nu prea. Lucrez mult. Mă duc la sală. îmi văd copiii în weekend. în cea mai mare parte a timpului sunt atât de ocupat, că nici nu mă

gândesc la asta.

— În unele zile şi eu sunt la fel, spuse ea. Dar uneori mă deprim. De obicei noaptea, când sunt singură în pat. îmi vine să mă întreb de ce reuşesc ceilalţi să-şi găsească iubirea şi eu nu. E cumva o problemă cu mine?

— Nu amesteca aici iubirea, zise el, zâmbind ca şi cum ar fi făcut o glumă. Asta doar complică problema.

Ruth nu înţelegea clar ce vrea el să spună, dar zâmbi şi ea, oricum. El privi spre chelneriţă, care lua comanda la o masă alăturată.

— Mai bem nişte vin? Sau cer nota?

— Cum vrei, răspunse ea. Eu sunt gata oricând.

Ruth simţi cum el îşi freacă piciorul de ale ei, pe sub
masă.

— Eu sunt gata acum, îi spuse Paul.

— Am făcut câteva greşeli în viaţa mea, începu Ruth. Unele dintre ele au avut legătură cu sexul, şi cel puţin vreo două au fost destul de mari.

Spre sfârşitul timpului de redactare simţise o eliberare bruscă, scriindu-şi întreaga lucrare într-un acces de inspiraţie de cinci minute. La acel moment simţise că formulează ceva adevărat şi important, dar acum, când le rostea cu voce tare, cuvintele ei i se păreau uşor stânjenitoare. Păreau chiar copilăreşti în pagină, nu mult mai substanţiale decât universul neclar care plutea în jurul lor.

— Ar fi foarte uşor să aleg una dintre

aceste greşeli şi să vă spun că ar fi trebuit să procedez altfel, şi cum viaţa mea ar fi mult mai bună acum dacă aş fi fost suficient de matură şi responsabilă încât să nu o fac. Dar nu sunt sigură că cred asta. Cred că ar fi mai corect să spun că noi suntem greşelile noastre sau cel puţin că ele simt o parte esenţială a identităţii noastre. Nu cumva, atunci când ne dezavuăm greşelile, ne dezavuăm şi pe noi înşine, spunând că am vrea să fim altcineva?

Am ajuns la mijlocul vieţii şi, din câte îmi dau seama, adevărata lecţie a trecutului nu e că am făcut unele greşeli, ci că nu am făcut destule, nici pe departe. Mă îndoiesc că, peste patruzeci sau cincizeci de ani, pe patul meu de moarte, mă voi felicita pentru că nu am făcut niciodată sex în avion cu un frumos om de afaceri italian sau că mă voi bate pe umăr pentru toţi anii aceia de celibat forţat înduraţi după divorţ. Dacă ar fi să mă iau după ultimele experienţe, probabil că o să zac într-un pat de spital, cu trupul plin de tuburi, privind pe furiş spre doctorul tânăr şi frumos şi dorindu-mi să nu fi fost atât de laşă. Dorindu-mi să fi riscat mai mult, să fi făcut mai multe greşeli şi să acumulez mai multe regrete. Dorindu-mi, pur şi simplu, să fi trăit atunci când am avut ocazia.

S-au dus în camera de hotel a lui Paul şi au început să se sărute, la început timid, apoi cu din ce în ce mai multă convingere. După o vreme el şi-a coborât mâna de-a lungul spatelui ei şi i-a strecurat-o sub fustă.

— întotdeauna ai avut un fund frumos.

— Nu mai e ce-a fost, l-a avertizat ea.

— Mie mi se pare în regulă, a spus el punctându-şi evaluarea cu o strângere uşoară. Mi-ar face plăcere să-l examinez mai îndeaproape, dacă vrei să te dezbraci.

Examinarea îndeaproape a fundului ei era tot ceea ce Ruth îşi dorea mai puţin în acel moment.

— Te cred pe cuvânt, i-a spus ea.

El a sărutat-o pe gât în jos, până la marginea bluzei, şi a început să-i descheie nasturii, dând la iveală sutienul negru de dantelă.

— Mmm, a spus el. Ce frumos e.

Ruth şi-a pus mâna peste a lui.

— Nu încă. Mi-e puţin ruşine.

Paul nu a protestat. S-a îndepărtat de ea, privind-o drept în ochi, şi şi-a desfăcut cravata.

— Nu e nimic. O să încep eu.

Cu răbdarea provocatoare a unui stripper, Paul s-a descheiat la cămaşă. Pieptul lui era bronzat şi aproape complet lipsit de păr, iar stomacul uimitor de plat. S-a uitat să vadă reacţia ei.

— Arăţi bine, i-a zis ea.

— E incredibil, a spus el privind afectuos spre torsul său. îmi pot vedea picioarele.

S-a aşezat pe marginea patului şi şi-a scos ciorapii şi pantofii. Apoi s-a descheiat la pantaloni.

— Să nu fii surprinsă dacă pare puţin mai mare decât înainte, a spus el pe un ton neutru. De fapt nu e mai mare, dar proporţiile din zona aceea sunt diferite acum. Cred că burta o făcea să pară mai mică decât în realitate.

— Pare logic, remarcă Ruth.

Doar în chiloţi, Paul s-a aşezat pe pat şi i-a zâmbit, cu mâinile sub cap.

— Nu vrei să te dezbraci şi să vii lângă mine?

— Imediat, a spus ea. Nu sunt chiar gata.

Paul şi-a strecurat mâna pe sub elasticul chiloţilor şi a început să se mângâie.

— Eşti o femeie sexy, a spus el. Mă excită foarte tare să mă priveşti.

Şi-a scos chiloţii şi i-a aruncat pe podea, lângă picioarele ei.

— E rândul tău, i-a spus Paul.

Ruth nu ştia sigur ce o reţine. Teoretic, pentru asta venise. Dar, din cine ştie ce motiv, nu putea să se mişte.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat-o Paul. Te sperii cumva?

— Nu tu eşti de vină, l-a asigurat ea. Numai că n-am mai fost cu cineva de mult timp.

Paul a dat din cap, gânditor, şi s-a ridicat în capul oaselor.

— Nu e nevoie să ne futem, i-a spus el. Ai putea doar să mi-o sugi, dacă vrei. întotdeauna te-ai priceput la asta.

— Aveam cincisprezece ani. Nu ştiam nimic.

— Mie mi s-a părut că ştii destule, a replicat el, tră- gându-se spre marginea patului. Mi se părea că eşti extraordinară.

Ruth a ezitat o clipă, înainte de a îngenunchea la picioarele lui. Se gândea că măcar atât poate să facă.

— Draga mea, i-a şoptit el.

Fusese o seară interesantă. îi făcuse plăcere să reia legătura cu Paul după toţi aceşti ani, să-l găsească transformat fizic şi mai fericit ca

oricând. Era mişcată din cauza afecţiunii cu care el îşi amintea de timpul petrecut de ei împreună şi flatată de faptul că el încă o dorea.

— Ah, Ruthie, a spus el, trecându-şi degetele prin părul ei. Aşteptam momentul acesta.

Penisul lui Paul era întărit, la doar zece centimetri de gura ei, şi chiar părea mai mare decât şi-l amintea. Era un moment foarte nepotrivit să se gândească la Tim Mason şi la felul în care acesta o privise în seara aceea, după ce ea făcuse o piruetă pentru el, pe trotuarul din faţa casei. Lumina era slabă şi între ei era o anumită distanţă, dar faţa lui părea ciudat de animată în timp ce o studia, plină de durere şi dorinţă.

Arăt bine?

întrebarea ei păruse destul de nevinovată la acel moment – în parte curiozitate, în parte flirt inocent –, dar fusese un adevărat şoc fizic să înregistreze forţa tăcută a aprobării lui, un fior puternic de pe urma căruia încă nu-şi revenise. Ar fi dat orice să stea şi acum cu Tim pe strada liniştită şi întunecată, în loc să îngenuncheze pe covorul aspru de hotel, gândindu-se cât de nefericit va fi Paul peste câteva clipe, când ea se va ridica în picioare şi îi va spune că făcuse o greşeală şi că trebuia să ajungă acasă.

Cei doi Tim

/'Tâmbătă seara Frank veni să le lase pe fete pe la ora opt, iar Ruth simţi că se întâmplase C, J ceva imediat ce au intrat pe uşă. în mod normal, Maggie era exuberantă şi afectuoasă după o noapte petrecută în altă parte, nerăbdătoare să vorbească despre jocul ei şi să afle ce făcuse mama ei toată ziua, în timp ce Eliza rămânea în fundal, rareori emiţând mai mult de câteva monosilabe morocănoase, înainte de a pleca spre camera ei. în seara aceasta însă, lucrurile stăteau invers.

— Mamă, spuse Eliza venind spre Ruth şi salutând-o printr-o îmbrăţişare suspect de apăsată. Ce *mai* faci?

— Bine.

Ruth zâmbi întrebător spre Maggie, care rămăsese încă lângă uşă, ţinând în mână un sac menajer plin cu echipament de fotbal noroios, jambiere şi apărătoare.

— Totul e în regulă?

— Da, spuse Eliza dându-i drumul lui Ruth şi încru- cişându-şi braţele la piept, într-o imitaţie destul de bună a unui adult care vrea să vorbească deschis cu altul. Dar noi trei trebuie să vorbim.

— Foarte bine, spuse Ruth, privind din nou spre Maggie. Haideţi să vorbim.

Fetele îşi lăsară rucsacurile pe podea şi se îndreptară direct spre bucătărie, ca şi cum reuniunile de familie de sâmbătă seara ar fi fost

un eveniment regulat. Ruth le urmă, rezistând impulsului de a le oferi o gustare sau de a vorbi despre fleacuri. Dacă ele aveau să-i spună ceva serios, atunci urma să le acorde întreaga ei atenţie.

— Mamă, începu Eliza, ştii că duminică mă duc la biserică împreună cu familia Park?

Ruth trebui să facă un efort ca să nu-şi dea ochii peste cap. Eliza nu vorbise toată săptămâna decât despre mersul la biserică împreună cu familia Park.

— Ştiu foarte bine, draga mea. Vin la opt şi jumătate, nu-i aşa?

— Da, spuse Eliza privind spre sora ei. Maggie vrea să vină şi ea.

— Da?

Ruth se întoarse spre Maggie, străduindu-se să-şi păstreze o expresie neutră.

— Aşa e?

— Da, răspunse Maggie, iar Ruth îşi dădu seama de cât curaj avusese nevoie ca să rostească acest cuvânt simplu.

Dumnezeule, se gândi ea, chiar atât de înspăimântătoare sunt?

— A fost ideea surorii tale? întrebă Ruth cu prudenţă, sperând să exprime mai mult curiozitate decât supărare.

— Absolut deloc, răspunse Eliza.

— Eu am rugat-o *pe ea,* explică Maggie.

— Dar de ce? Nu te-a interesat biserica niciodată.

Maggie desena atent conturul mâinii ei stângi răsfirate pe masă, cu vârful degetului arătător de la mâna dreaptă, ca un copil de grădiniţă care

desenează un curcan. Vocea ei era aproape o şoaptă.

— Vreau să-l cunosc pe Iisus.

— Ah, fii serioasă, gemu Ruth. Nu începe şi tu.

Maggie îşi ridică privirea. Vocea ei era acum mai
puternică.

— L-am simţit. După meci. Când am spus rugăciunea.

— *Cel*

Ruth simţea că fusese lovită prin surprindere.

— Cine a spus rugăciunea?

— Echipa. Ca şi data trecută. Unele fete din Gifford ni s-au alăturat.

— Antrenorul Tim a luat şi el parte?

Maggie dădu din cap că da.

— Şi antrenorul John.

Lui Ruth nu-i venea să creadă. În timp ce ea era la cursul suplimentar, gândindu-se cu tandreţe la Tim, acesta era pe teren, înjunghiind-o pe la spate.

Halal creştin, se gândi ea.

— Câteva fete n-au vrut, adăugă Maggie. Nadima, Louisa şi alte câteva. N-au vrut să îngenuncheze.

— Au procedat corect, îi spuse Ruth. Ştii ce părere am despre rugăciunea la meci.

— Ştiu, zise Maggie. Dar eu am vrut.

— De ce? Nu crezi în Iisus.

— De unde ştii tu? interveni Eliza. Nu-i spune ce crede şi ce nu.

Ruth închise ochii. Când îi deschise din nou, amândouă fetele o priveau tăios. într-un mod

ciudat, Ruth era mândră de ele.

— Doamne, spuse ea cu un chicotit amar. N-aţi putea să vă faceţi şi voi piercing-uri sau ceva?

— Îîîîh, făcu Maggie.

— Deci poate să vină? întrebă Eliza.

Ruth ridică mâinile, în semn că se predă.

— Dacă vrea ea. Eu nu o să spun nu.

— Perfect, spuse Eliza ridicându-se. Trebuie să o sun pe Grace.

Maggie şi Ruth rămaseră câteva secunde în tăcere, după plecarea Elizei. Ruth ar fi vrut să spună ceva calm şi încurajator, dar nu-i venea nimic în cap.

— Mamă, spuse Maggie. Trebuie să port rochie mâine?

— Poartă ce vrei, răspunse Ruth. Nu cred că lui Iisus îi pasă.

Se pare că Eliza avea o părere diferită despre preferinţele vestimentare ale lui Iisus, deoarece duminică dimineaţa fetele coborâră scările de parcă ar fi mers la o şcoală de dans. Nu numai că purtau fustă şi ciorapi, dar aveau şi coafuri elegante – Maggie avea o coadă împletită la spate, iar Eliza un coc înalt, prins cu agrafe de baga. Ruth nu le mai văzuse atât de elegante de când fuseseră la nunta verişoarei lor, Melissa, cu patru ani în urmă.

— Arătaţi bine, le spuse ea.

Maggie zâmbi timid şi îşi duse mâna la ceafă.

— Eliza mi-a împletit părul. Îţi place?

— Foarte mult. Ar trebui să-l porţi şi la şcoală aşa, din când în când.

— Am vrut să ne facem unghiile, adăugă Eliza. Dar n-am mai avut timp.

Ruth era mişcată să le vadă atât de apropiate. Fusese mult timp preocupată de lipsa de interes a uneia pentru cealaltă, atât de diferită de relaţia intensă şi conspirativă pe care o avusese ea cu sora ei. Ruth şi Mandy îşi petrecuseră adolescenţa ascunzându-se de părinţi, ascultând muzică la lumina lumânărilor, spunându-şi

secrete şi plănuind evadări. Ruth îşi văzuse fiecare abatere a ei din liceu ca pe un pas pe o cărare strălucitoare deschisă special pentru ea de către Mandy, ca pe o încercare de a o ajunge din urmă pe sora sa, astfel încât într-o zi să ajungă egala acesteia. Nimic asemănător nu exista între Eliza şi Maggie, care se tratau cu o indiferenţă politicoasă frizând uneori ostilitatea. Ruth ar fi vrut doar ca ele să găsească altceva decât mersul la biserica Living Waters care să le unească.

— Să vă fac ceva de mâncare?

— Nu avem timp, spuse Eliza. Grace a zis că la biserică sunt gogoşi şi alte chestii.

— Uau, gogoşi.

Maggie îşi linse buzele şi îşi frecă palmele, ca şi cum ar fi vrut să-i amintească mamei ei că încă era doar un copil.

— Hai să vă pun nişte cereale, pentru orice eventualitate. Nu durează mult.

Eliza scutură din cap, examinând-o pe Ruth cu o expresie nefericită.

— Mamă, spuse ea. Ai putea să te îmbraci mai frumos?

Ruth rămase uimită de întrebare. Avea pantaloni de
trening şi un tricou cu mânecă lungă – o amintire de la cursa ei de zece kilometri – costumaţia ei obişnuită de weekend.

— De ce? Nu merg nicăieri.

— Vrei să faci cunoştinţă cu domnul şi doamna Park *aşa?*

— Ah, spuse Ruth. Trebuie să mă întâlnesc cu ei?

— Grace a spus că ar vrea să vă

cunoaşteţi. S-au gândit că eşti puţin supărată din cauza asta.

Ruth ar fi vrut să-i spună *ghinionul lor,* cei doi Park trebuie s-o accepte aşa cum e, dar, în realitate, nici ea nu era prea entuziasmată de ideea de a face cunoştinţă cu nişte străini îmbrăcată aşa. Pur şi simplu nu se gândise încă suficient, nu acceptase situaţia suficient ca să prevadă că soţii Park ar putea să nu se limiteze la a parca în faţa casei lor şi a claxona, aşa cum făceau părinţii care luau cu maşina colegele din echipa de fotbal ale fetelor lor.

— Foarte bine, spuse Ruth. Mă duc să mă schimb. Nu durează mult.

Eliza îi zâmbi, recunoscătoare.

— Mamă? adăugă Maggie. Ai putea să-ţi piepteni puţin şi părul?

Ruth se aranjă cât putu mai bine în puţinul timp disponibil, ca să ajungă până la urmă la concluzia că n-ar fi trebuit să se deranjeze. Mama lui Grace, Esther Park, era o femeie atât de frumoasă – subţire, bine îmbrăcată, strălucind în mod natural –, încât Ruth se simţi imediat şi iremediabil cenuşie în comparaţie cu ea, aşa cum s-ar fi simţit şi dacă ar fi purtat, în prezenţa ei, pijamale pătate cu supă.

— Bună dimineaţa, spuse Esther, scuturând cu multă vigoare mâna dintr-odată enormă a lui Ruth. Ne bucurăm foarte mult să le ducem pe fetele dumneavoastră cu noi la slujbă. Ne-aţi făcut un cadou minunat.

Avea părul până la umeri încadrându-i elegant chipul.

— Vă mulţumesc că aţi fost atât de amabili, spuse Ruth. Mă bucur că fetele noastre sunt atât de bune prietene.

— Şi eu.

Faţa ovală a lui Esther se încreţi de plăcere când privi spre fiica ei, o fată solidă cu doar câţiva centimetri mai scundă decât ea, cu un piept proeminent. Grace îi zâmbi şi ea, lăsând să se vadă aparatul dentar.

— Tocmai ne-am mutat din Chicago, cu câteva luni în urmă, şi durează puţin până ne aclimatizăm.

— Chicago, repetă Ruth. N-am ştiut că sunteţi din Chicago.

Se simţea puţin prost. Avusese cumva impresia că familia Park tocmai sosise din Coreea.

— Oraşul vânturilor, spuse domnul Park în chip de confirmare. Aţi fost vreodată acolo?

Domnul Park era un bărbat cu aspect de băiat, cu o frunte înaltă şi lucioasă, îmbrăcat într-un costum întunecat şi cămaşă albă cu guler larg.

— Doar o dată, răspunse Ruth. Cu mai mult timp în urmă. M-am simţit bine.

— Noi nu locuiam chiar în oraş, explică Esther. Aveam o casă în Evanston. De acolo e Henry.

— Dar ne place aici, în Stonewood Heights, o asigură el. Are o atmosferă adevărată de orăşel. Aproape de Midwest.

— Are avantajele lui, admise Ruth.

— Grace mi-a spus că sunteţi profesoară.

— într-adevăr, aprobă Ruth. La liceu. Nu ştiu dacă e cea mai bună idee să predai în oraşul

în care trăieşti, dar aşa a ieşit.

— Ce predaţi?

Ruth le simţi pe fetele ei cum o privesc, implorând-o în tăcere.

— Sănătate, spuse ea, spre evidenta lor uşurare.

Henry zâmbi politicos, dar nu întrebă mai multe.

— Trebuie să fie greu, observă Esther. Să lucrezi cu normă întreagă şi să ai grijă de copii.

Nu spusese *dacă nu ai soţ,* dar Ruth auzise totuşi cuvintele.

— Uneori, spuse ea. Acum că sunt mari nu mai e chiar aşa de rău. în plus, întotdeauna am vrut să lucrez. Nu ştiu ce aş face toată ziua dacă aş sta acasă.

— îţi faci de lucru, spuse Esther. Eu eram cercetător în biomedicină înainte să se nască Grace. M-am ocupat mult de afecţiunile autoimunitare. Dar după ce am demisionat am uitat de asta. în ultimul timp joc mult tenis.

Henry scoase o cameră foto digitală, care părea scumpă, din buzunar şi le întrebă pe Eliza şi Maggie dacă ar vrea să stea lângă Grace pentru câteva fotografii.

— E o ocazie importantă, spuse el. Aş vrea s-o imortalizez pentru posteritate.

în primele câteva poze, fetele stăteau în faţa canapelei zâmbind, cu braţele pe după umeri. Grace era îmbrăcată exact ca Eliza şi Maggie – fustă şi ciorapi întunecate şi bluză deschisă la culoare – şi, văzând cât de tare semănau, Ruth îşi dădu brusc seama că plănuiseră prin telefon, cu o

seară în urmă, cum să se îmbrace, aşa cum ea şi prietenele ei din liceu se înţelegeau să se îmbrace vinerea cu cei mai strâmţi blugi ai lor.

— Haideţi să facem câteva cu Maggie stând jos, sugeră Henry. Voi, fetele mai mari, puneţi-vă câte o mână pe umerii ei.

După ce terminară această serie, Henry le întrebă pe fete dacă ar vrea să mai facă şi în curte câteva fotografii, dat fiind că era o zi de toamnă atât de frumoasă. Fetele fură bucuroase să-i facă pe plac, iar Henry ieşi cu ele afară, lăsându-le pe Esther şi pe Ruth singure în living. Totul se întâmplase atât de subtil, încât Ruth avu nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama că fusese prinsă în cursă.

— Fetele dumneavoastră sunt minunate, observă Esther cu o notă de tristeţe nepotrivită în voce.

— Mulţumesc, răspunse Ruth. Şi Grace pare foarte drăguţă.

Esther puse o mână aproape imaterială pe umărul lui Ruth.

— De ce nu veniţi cu noi? întrebă ea. E bine ca familia să fie împreună.

— Nu. Mulţumesc, zâmbi Ruth ca să-şi ascundă iritarea. Cred că o să stau aici şi o să citesc ziarul.

— E o slujbă foarte moderată, o informă Esther. Şi foarte puţin critică. Nimănui nu-i pasă dacă cineva e necăsătorit sau divorţat. Iar predicile sunt foarte bune. Incitante, dar nu exagerat. Şi pastorul are un plăcut simţ al umorului.

— Mulţumesc pentru invitaţie, spuse Ruth,

dar nu mă interesează absolut deloc.

Pe faţa lui Esther trecu o umbră de neplăcere.

— Sunteţi sigură? N-o să vă simţiţi singură, o dimineaţă întreagă de duminică?

— Mă descurc, o asigură Ruth. Dar mulţumesc pentru invitaţie.

Cele trei fete s-au înghesuit, chicotind, pe bancheta din spate a Volvo-ului familiei Park. Privindu-le cum pleacă, Ruth nu se putu abţine să nu se gândească, doar pentru o clipă, că poate ar fi trebuit să accepte invitaţia lui Esther, pentru că cel puţin atunci ar fi fost împreună cu copiii ei, în loc să stea prosteşte pe verandă, *singură o dimineaţă întreagă de duminică,* făcând cu mâna unei maşini pline cu oameni care nici măcar nu se uitau la ea şi întrebându-se ce naiba să facă până aveau să se întoarcă.

Intră în casă şi se întinse pe canapea, ştiind chiar în clipa în care făcea asta că era o idee proastă, că aceasta era o zi în care canapeaua trebuia evitată cu orice preţ. Ziarul era pe măsuţă, un dreptunghi gros menit să te destindă învelit într-o pungă albastră de plastic, dar nu părea să fie în stare să se ridice şi să-l ia.

Haide, îşi spuse ea. Nu poţi să stai aşa, pur şi simplu.

Ştia ce ar fi trebuit să facă. Cu o seară în urmă îşi verificase e-mailul şi găsise un mesaj de la Ariene Zabel şi Matt Friedman, care o informau în legătură cu ce se întâmplase la meci şi se ofereau să semneze scrisoarea ei de protest către Asociaţia de Fotbal. Amândoi spuneau că se simţeau trădaţi de antrenorul Tim, care le

promisese verbal că nu vor mai exista rugăciuni pe terenul de joc.

„I-am acordat prezumţia de nevinovăţie”, scria Matt, „iar el a profitat de asta.”

„Nu-mi pasă ce crede soţul meu”, declara Ariene. „S-a ajuns prea departe. E timpul să luăm poziţie.”

Într-un anumit fel, Ruth considera această evoluţie ca fiind o veste bună. Acum avea aliaţi şi nu mai puteau s-o dea la o parte, ca pe o nebună izolată. Putea să scoată la imprimantă încă un exemplar al scrisorii, s-o trimită lui Matt şi Ariene, şi apoi lui Bill Derzarian, apoi să aştepte ca războiul să înceapă. Dar, din cine ştie ce motiv, toată pasiunea ei se stinsese. Nu mai simţea nciun fel de furie faţă de Tim Mason, doar un fel de confuzie rănită.

Nu voia decât o şansă de a vorbi cu el, ca să-l facă să-i explice de ce îşi dăduse osteneala s-o viziteze de două ori săptămâna trecută, punând-o astfel în situaţia de a-l plăcea atât de mult – şi de ce, dacă tot venea vorba, se uitase la ea cu atâta lăcomie vineri seara – dacă tot ce avea de gând era să-şi calce promisiunea şi să aducă din nou totul la punctul iniţial.

În timp ce se gândea la asta îi trecu prin minte că era aproape ca şi cum ar fi existat doi Tim: Tim cel cu Părul Mătăsos şi Tim cel cu Părul Gras. Tim cel cu Părul Mătăsos era fermecător şi onest, un tip decent cu un trecut complicat şi tendinţa de a o face de oaie, care încerca să mulţumească pe toată lumea. Tim cel cu Păr Gras era mincinos şi manipulator, un linguşitor în care nu puteai avea încredere şi care nu era interesat decât de el

însuşi. Această teorie nu avea sens la nivel literal – părul lui fusese gras miercuri seara, când se comportase precum alter ego-ul lui cu păr mătăsos –, dar era o metaforă atât de bună pentru comportamentul lui duplicitar, încât se hotărî să-l sune pe Randall şi să-i spună.

Oricum trebuia să-l sune. Randall îi lăsase un mesaj vineri seara, întrebând-o cum mersese întâlnirea, iar ea încă nu îl sunase înapoi. Ceea ce o reţinea nu era atât stânjeneala – Randall era genul de prieten căruia i-ar fi relatat bucuroasă o poveste stânjenitoare –, cât faptul că nu ştia sigur cum s-o spună. Ca să-l facă să înţeleagă de ce plecase de la Paul ar fi trebuit să-i explice ce se întâmplase recent între ea şi Tim, iar ea nu ştiuse cum să-şi spună asta nici măcar ei însăşi într-un mod care să i se pară logic, cu atât mai puţin lui Randall. Dar acum, după ce crease teoria celor doi Tim, credea că ar putea explica totul într-un mod care să fie atât amuzant, cât şi adevărat, sau cel puţin suficient de adevărat ca să ţină.

Era puţin stresată că sună atât de devreme duminică dimineaţa, dar Randall şi Gregory erau deja plecaţi. Sau erau încă în pat – bând cafea, poate, sau făcând dragoste – ignorând, fericiţi, telefonul. *Bravo lor,* se gândi Ruth. Nimic nu apropie mai mult un cuplu decât ignorarea chemărilor lumii exterioare.

— Salut, spuse ea robotului. Eu sunt, voiam să vorbim după întâlnirea mea nu atât de grozavă. Su- naţi-mă când aveţi timp.

Ruth se gândi că probabil ar fi o idee bună să pună de cafea, dar în loc de asta se întinse pe canapea şi închise ochii. Nu avea de gând să

doarmă sau să-şi „odihnească ochii”, cum spunea tatăl ei, dar probabil că aţipise, pentru că o trezi soneria şi se ridică în capul oaselor, clipind ameţită şi murmurând, „Ce? Bine. în regulă. Vin”

Ceasul de la aparatul ei video arăta 9:37, mult prea devreme ca să fi fost fetele, în afară de cazul în care una dintre ele se speriase şi ceruse să fie dusă acasă. Se târî spre uşă, cu gura încleiată şi acea senzaţie de panică ameţită a trezirii pe jumătate, şi o deschise. Se simţi ciudat de puţin surprinsă să-l vadă pe Tim cel cu Păr Gras stând pe preşul ei, murmurând că trebuie să vorbească, dar foarte surprinsă de ce plăcut putea fi să-l plesnească peste faţă.

— Uau!

Tim îşi ridică ambele mâini şi se cocoşă uşor, într-o atitudine de autoapărare.

— Ia-o încet!

De fapt nu îl deranjase palma, pe care se gândea că probabil o merită. Nu duruse prea tare – după şocul ini – ţial nu rămăsese decât un gâdilat uşor, acolo unde îl atinsese mâna ei – şi, în plus, părea să-i mai fi potolit furia.

— îmi pare rău, spuse Ruth atingându-şi propriul ei obraz, ca şi cum l-ar fi înţeles. N-ar fi trebuit să fac asta. Dar m-ai minţit.

El dădu din cap, în semn de regret, dar nu se putea abţine să nu simtă că „minciună” era un cuvânt prea tare pentru acea situaţie.

— îmi pare rău pentru toată confuzia asta, zise el.

— *Confuzie*? spuse Ruth, râzând amar. Asta a fost bună. Se pare că te-am confundat cu o

persoană onestă.

Hm se trezi contemplându-şi gânditor unghiile. Toată viaţa lui făcuse la fel, atunci când trebuia să dea seama pentru o faptă stupidă, urâtă sau egoistă de-a lui.

— Voisem să te anunţ dinainte, spuse el. De aia am venit vineri seara.

— Şi de ce nu m-ai anunţat?

— Nu mi-ai dat ocazia.

— Nu sunt medium, Tim. Cum puteam să-ţi dau ocazia dacă nu ştiam că ai nevoie de aşa ceva?

— Ai dreptate, spuse el. Aş fi putut să fac altfel.

— Da. Ai fi putut să-mi spui adevărul.

El se forţă s-o privească în ochi. De când se ştia, femeile îl priviseră cu acea expresie uimită şi dezamăgită.

— Uite ce e, Ruth, înţeleg că eşti supărată şi dacă vrei să plec, plec. Dar dacă vrei să vorbim, m-aş bucura să-ţi pot spune versiunea mea. Nu cred că o să te facă să te simţi mai bine, dar cel puţin o să ştii care a fost motivaţia mea.

— Crede-mă, ştiu exact care a fost motivaţia ta.

— Foarte bine atunci. N-o să-ţi mai irosesc timpul.

— Nu, spuse ea deschizând uşa larg şi dându-se la o parte. Nu-i nimic. Oricum n-am altceva de făcut.

El o urmă în bucătărie, pregătindu-se să primească a doua punere la punct din dimineaţa aceea. Cel puţin de data asta ştia la ce să se

aştepte. Prima fusese un atac prin surprindere, îndreptat asupra lui când se dusese s-o lase pe Abby la mama ei.

— 'Neaţa, spusese Mitchell, deschizându-i uşa în locul lui Allison şi apoi ciufulind părul lui Abby. Bine ai venit, fetiţo.

Abby l-a sărutat pe obraz şi s-a strecurat în casă, care părea mai liniştită decât de obicei.

— Soţia ta e acasă? l-a întrebat Hm.

Mitchell a tresărit, ca şi cum acesta ar fi fost un subiect sensibil.

— S-a dus cu Logan la terenul de joacă. E o dimineaţă atât de frumoasă.

— Aha.

Tim nu ştia ce să înţeleagă din această abatere de la protocol. De când Abby începuse să rămână la el peste noapte, Allison fusese prezentă la predarea de duminică dimineaţa.

— Crezi că se întoarce repede?

— Hai să mergem jos, i-a spus Mitchell. Trebuie să vorbim.

— De ce? S-a întâmplat ceva?

— Zău aşa, Tim. Asta e ceva serios. Te-ai pus într-o poziţie foarte dificilă.

Tim nu mai fusese la subsol, care, după cum te puteai aştepta, era impresionant, un regat subteran vast compus dintr-o cameră de spălat rufe spaţioasă, un loc de joacă/centru de distracţie mochetat pentru copii, cu un televizor uriaş pe perete, şi o sală de sport echipată cu un StairMaster, bandă rulantă pentru alergare, bicicletă medicinală, greutăţi şi saună.

— E minunat, a spus Tim. Te antrenezi aici?

— Mă străduiesc, a răspuns Mitchell. Allison

o foloseşte mult mai mult decât mine.

Biroul lui Mitchell de acasă era mult mai mic şi mai haios decât s-ar fi aşteptat Tim, cu un calculator vechi şi masiv dominând un birou metalic bej care ar fi putut servi drept adăpost antiatomic. Rămase surprins să vadă o chitară electrică expusă pe un suport, lângă fişetul cu trei sertare, apoi şocat să descopere, după o examinare mai atentă, că era un Telecaster de colecţie.

— Dumnezeule, spuse el, lăsându-se pe vine să se uite la grif. Asta nu e o imitaţie.

— Nici pomeneală, a răspuns Mitchell încântat. E pe bune – 1952, stare perfectă, piese originale. Am luat-o de pe eBay.

— Nici nu ştiam că îţi place să cânţi.

— Doar câteva note. Allison mi-a cumpărat câteva lecţii de ziua mea, dar n-am reuşit să mă duc. Nu vreau să mă plâng, dar în ultima vreme lucrurile au fost destul de agitate la birou.

— Poate după ce te pensionezi.

— Aşa mă gândesc şi eu, a zâmbit Mitchell stânjenit, lovind corzile unei chitare imaginare. O să bag în spe- rieţi azilul de bătrâni.

Lui Tim i-ar fi plăcut să testeze Telecaster-ul – nu mai pusese niciodată mâna pe un '52 – dar, văzându-l pe Mitchell cum se îndreaptă de spate, îşi dădu seama că distracţia se terminase.

— Ia loc, te rog.

Cu o expresie de gravitate profesională care probabil că îi servea de minime la tribunal – dacă pusese vreodată piciorul într-un tribunal – Mitchell

s-a aşezat în fotoliul Aeron de la birou şi a aşteptat ca Tim să se instaleze pe canapeaua mare şi joasă, din piele neagră incredibil de moale, genul de loc în care îţi era foarte uşor să-ţi imaginezi cum cineva i-o trage fostei tale soţii, într-o după-amiază însorită de week-end.

— Ştiu că e neplăcut, a început Mitchell, dar trebuie să vorbim.

— Ce s-a mai întâmplat? a întrebat Tim zâmbind obosit, ca şi cum el şi Mitchell ar mai fi avut nenumărate conversaţii similare, deşi, în realitate, aşa ceva nu se mai întâmplase niciodată. Expresia lui Mitchell a rămas serioasă, chiar puţin crispată.

— Părinţii unei fete din echipa de fotbal m-au sunat aseară şi mi-au spus că la meci a fost şi o chestie religioasă.

Tim a zâmbit rătăcit, încercând să nu trădeze niciun fel de surpriză sau îngrijorare. Se aştepta la plângeri, dar nu crezuse că o să ajungă atât de repede la urechile lui Allison, care nu venea niciodată la meciuri şi nu era pe lista de telefoane şi e-mailuri a echipei.

— Doar o mică rugăciune, a spus el. Fără nido orientare religioasă anume.

Mitchell a dat încet din cap, primind această informaţie cu un aer de imparţialitate judecătorească.

— Şi crezi că a fost o idee bună?

— Oamenii s-au rugat de la începuturile timpului. Dacă ar fi fost o idee proastă, probabil că ne-am fi oprit cu mult timp în urmă.

— Mulţumesc pentru lecţia de

antropologie. Dar nu întrebam ce crede omenirea, în ansamblul ei, despre rugăciune. Te întrebam pe tine, ca individ.

Tim simţea cum îl cuprinde iritarea. Nu întrebarea în sine, care era destul de blândă, chiar uşor amuzantă, ci întreaga situaţie – simplul fapt de a fi *acolo,* în casa ca un palat a lui Mitchell, aşezat pe canapeaua lui superbă, aproape de chitara aceea extraordinară, şi trebuind

să se justifice pe sine şi să-şi explice deciziile de părinte unui bărbat care nu era nici prieten de familie, nici rudă, şi care, pe lângă asta, purta un tricou cu faţa lui Billy Joel. Cu atât mai mult cu cât propria lui privire rătăcea mereu spre o fotografie înrămată de pe peretele din spatele biroului, un instantaneu mărit cu Allison purtând o ghirlandă de flori pe deasupra unei rochii de vară, bând ceva dintr-o nucă de cocos şi părând foarte încântată de felul în care ieşiseră lucrurile.

— Nu e vorba de ce cred eu. E vorba de ce crede Dumnezeu.

— Haide, Tim. Nu face situaţia şi mai dificilă. Allison e destul de supărată.

— Bănuiam. Altfel de ce şi-ar fi asmuţit avocatul asupra mea?

Mitchell părea ofensat.

— Asta a fost o chestie destul de meschină.

— Scuze, dar asta e senzaţia pe care o am.

— Nu sunt duşmanul tău. Poate că eşti tentat să crezi asta, dar în acest caz interpretezi greşit situaţia. îmi place de tine. Cred că eşti un tată bun pentru Abby.

— Mersi, a murmurat Tim, şi fără să vrea s-a simţit încântat. Mă bucur că spui asta.

Dar ştii ce spune înţelegerea privind custodia şi ştii ce crede Allison despre biserica aia a ta.

în sinea lui, Tim îşi dădea seama că era un moment potrivit să spună ceva conciliant, dar respectul de sine nu îi permitea asta.

— Dacă Allison are să-mi spună ceva despre copilul nostru, zi-i că ar putea avea măcar decenţa să mi-o spună în faţă.

— Crede-mă că nu vrei asta. Dacă ar fi fost

după ea, asta ar fi deja o problemă legală.

— Cu tot respectul, a spus Tim, asta nu e treaba ta.

Mitchell a închis ochii, masându-şi fruntea.

— Nu lăsa ca problema asta să ajungă la tribunal, i-a spus el. Nu cred că vrei să-i faci una ca asta lui Abby.

Lui Tim i-ar fi prins bine o cafea, dar Ruth nu se oferise, iar lui nu îi venea să ceară. Nu părea genul acela de vizită, judecând după felul în care ea îl privea în ochi din partea cealaltă a mesei.

— Deci, spuse ea zâmbind rece, împreunându-şi degetele ca o elevă atentă. Voiai să-mi spui ceva?

— Unde sunt fetele? întrebă el, încercând să tragă de timp. Tot la Frank?

— S-au dus la biserică, împreună cu o familie coreeană foarte drăguţă. Cred că se numeşte Living Waters.

— E în Gifford. Se spune că atmosfera e destul de relaxată şi emoţională.

— Nu ştiu altceva decât că oferă gogoşi.

— Şi noi facem la fel. Un pretext în minus ca oamenii să rămână acasă.

— E amuzant, spuse Ruth fără să pară deloc să se distreze, fiica mea cea mare avea de gând să meargă de acum o săptămână, şi apoi, din senin, Maggie s-a hotărât în ultima clipă să meargă şi ea. Se pare că a avut un fel de experienţă religioasă la meciul de ieri.

— Uite ce e, Ruth, ştiu că nu – Tim era pe cale să spună *o să mă crezi,* dar se opri când înţelese ceea ce ea tocmai spusese. Ce vrei să

zici?

— Spune că vrea să-l cunoască pe Iisus.

— Serios?

— Crezi că am scos-o de la mine?

Tim făcu să se audă un sunet straniu, un fel de mormăit şocat.

— Interesant, spuse el.

— Da, foarte, răspunse Ruth grav. Bănuiesc că ai de ce să te feliciţi. M-ai făcut să par proastă.

Tim nu ştia ce să spună. O parte a lui era încântată s-o ştie pe Maggie la biserică, căutând ceva ce avea s-o facă şi mai puternică decât era. Iisus însuşi spusese că va veni să îl dezbine pe fiu de tatăl său şi pe fiică de mama ei. Dar Tim nu ar fi vrut ca asta să se întâmple – nu lui Ruth, nu din cauza lui.

— Dacă te face să te simţi mai bine, spuse el, să ştii că am încercat s-o opresc.

Îi povesti ce se întâmplase, cum intrase pe teren în urma lui John Roper, prin ploaia torenţială, şi asistase în tăcere cum antrenorul secund se prăbuşeşte în genunchi în balta enormă în care jucătoarele ambelor echipe se stropeau voioase şi le strigase fetelor de la Stars să formeze rin cerc. Câteva fete din Gifford s-au retras, derutate, atunci când John şi-a anunţat intenţia de a mulţumi Domnului, dar câteva au rămas intrigate de chemarea la rugăciune. John le-a spus că sunt cât se poate de bine-venite.

— Şi tu nu ai intervenit?

— Nu, recunoscu Tim. Nu credeam că am dreptul.

A durat o vreme până să înceapă rugăciunea,

mai ales
din cauză că unele jucătoare de la Stars refuzau să îngenuncheze. Stăteau pur şi simplu acolo, ezitând la marginea cercului şi încercând să se decidă ce să facă. Tim vedea durerea şi incertitudinea din ochii lor, dorinţa de a se alătura grupului ciocnindu-se de impulsul la fel de puternic de a întoarce spatele unui lucru din care se simţeau excluse.

— Cinci s-au retras, spuse el. Louisa, Hannah, Nadima, fiica ta şi a mea.

— Fiica ta? Nu s-a rugat?

— Abby a fost crescută de mama ei şi de tatăl ei vitreg. Nu sunt interesaţi de Dumnezeu.

Fetele de pe teren şi-au dat mâna, zâmbindu-şi timid, toate ude leoarcă şi stropite de noroi. John îl privea insistent pe Tim, dar cu bunătate şi înţelegere.

Tim, a spus el. Avem nevoie de tine.

Tim nu putea să spună că nu s-ar fi simţit împins. John era prietenul lui, un om pe care el îl îndreptase spre Iisus. Iar fetele care stăteau atât de răbdătoare în noroi şi în ploaie – erau fetele *lui,* chiar şi cele pe care nu le cunoştea. Şi-a luat blând fiica de mână.

Haide, i-a spus el. E în ordine.

Mamei n-o să-i placă, i-a zis Abby. O să se înfurie.

Nu mai eşti un copil, i-a amintit el. Poţi să hotărăşti singură.

Abby şi-a smuls mâna din strânsoarea tatălui ei.

Lasă-mă în pace! a ţipat ea. E o prostie!

Nu e o prostie, a insistat Tim.

John începuse deja rugăciunea, vorbind despre cât de minunat era ca jucătoarele de la ambele echipe să îngenuncheze, mulţumind şi slăvindu-l pe Atotputernicul, deoarece Iisus nu împărţea lumea în echipe şi naţiuni sau altceva ce ar separa o persoană de alta.

Toţi suntem una, a declarat John. Iar El ne iubeşte.

În timp ce se ruga de Abby, Tim a observat cum Maggie avansează ezitant şi îngenunchează între Candace şi o fată din Gifford.

— Am bătut-o pe umăr, îi spuse Tim lui Ruth. I-am spus Maggie, n-ar trebui să faci asta. Mama ta nu e de acord.

Mama nu e aici, a răspuns Maggie.

Nu mi se pare deloc o idee bună, a spus el.

E *în ordine,* a răspuns ea, luându-le de mână pe cele două fete şi închizând cercul pe care îl deschisese. *Aşa vreau eu.*

Neştiind ce altceva să facă, Tim s-a întors din nou spre Abby, dar aceasta se îndepărta deja împreună cu Hannah, Nadima şi Louisa, toate patru împleticindu-se pe terenul înnoroiat, cu capetele plecate, ca şi cum suferiseră o pierdere sfâşietoare.

— Eram singur, spuse Hm. Doar eu rămăsesem în picioare.

— Şi ce ai făcut?

— Am îngenuncheat, a răspuns el.

Ruth nu era atât de impresionată de această poveste pe cât sperase Tim.

— Asta e tot? Ai bătut-o pe umăr şi i-ai spus că eu nu simt de acord? Ăsta e marele tău

eroism?

— Ce ai fi vrut să fac? Să o imobilizez? Adică, eu stăteam acolo, implorând-o pe fiica mea să se alăture rugăciunii, iar în clipa următoare spunându-i fiicei tale că nu ar trebui să facă asta. Mă simţeam complet ipocrit.

— Poate că ar trebui să facem schimb de copii, sugeră Ruth. Ar simplifica foarte mult lucrurile pentru amândoi.

Hm încercă să zâmbească, dar nu prea convingător. Ruth putea glumi că i-o dă altcuiva pe fiica ei, dar el ştia cu adevărat ce înseamnă asta. O simţea deja pe Abby cum se îndepărtează din nou de el, indiferent dacă Allison avea să încerce să-i limiteze drepturile de a o vedea sau nu. Chiar dacă totul rămânea la fel, îi era uşor să-şi imagineze un viitor în care ea de-abia îl recunoştea şi nu mai avea nevoie de el pentru ceva important.

— Doar de curiozitate, spuse el. De ce te temi atât de tare? E doar o rugăciune. Nu o s-o omoare.

— Nu mă tem. Numai că nu vreau ca un străin să-i bage în cap toată porcăria asta religioasă.

— Eu nu sunt un străin, Ruth.

— Erai. Când a început toată povestea asta nu te cunoşteam absolut deloc.

— Maggie e una dintre fetele mele preferate. „Nu i-aş face rău niciodată.

— Mă bucur să aud asta, îi spuse ea ceva mai calm. Şi ştiu că şi ei îi place de tine. Dar asta nu face decât să înrăutăţească situaţia.

— Cum aşa?

— Ea are încredere în tine, iar tu profiţi de asta. Te-ai folosit de poziţia ta ca să faci prozelitism cu copilul meu, împotriva voinţei mele.

— Nu am făcut prozelitism, replică el. Poate că John a întrecut măsura ieri, dar nu îmi poţi reproşa mie asta.

— Nu te ascunde în spatele lui John. Tu ai început totul. Şi crede-mă, ai fost foarte eficient. Cât a luat ca s-o converteşti? Nici măcar două săptămâni. Destul de abil.

— înţeleg că eşti supărată, dar poate că de asta are Maggie nevoie acum.

— Nu-mi spune mie de ce are nevoie fiica mea, se răsti Ruth. Eu nu-ţi dau sfaturi parentale.

— M-aş bucura s-o faci. Nu mă descurc prea grozav cu propriul meu copil.

— Nu cred asta, spuse ea în timp ce expresia i se îmblânzea puţin. Pari un tată bun.

— încerc. Numai că e foarte greu. O văd pe Abby o seară pe săptămână. în majoritatea timpului de-abia dacă pot să smulg o vorbă de la ea.

— E vârsta. N-ar trebui s-o iei personal.

— E greu să n-o fac, când se uită la mine de parcă aş fi cel mai tâmpit om de pe lume.

— Nici pentru ea nu e uşor, îi aminti Ruth. Cu tot plimbatul ăsta. Adică eu şi cu Frank am avut o căsnicie groaznică, dar uneori mă întreb dacă nu cumva ar fi trebuit să ne suportăm în continuare de dragul fetelor.

— Nu e doar vina lui Abby. în parte e vorba şi de soţia mea. Toată povestea cu mama vitregă tensionează puţin situaţia, pentru fiecare.

— Aveţi de gând să aveţi copii şi voi? întrebă Ruth, după o scurtă ezitare.

Tim făcu o grimasă.

— E un subiect cam sensibil.

— Scuze, n-am vrut să mă amestec.

— Nu e nimic. Numai că avem ceva probleme în ultimul timp.

— Să rămână însărcinată?

— Nu, râse Tim amar. Să fim căsătoriţi.

Ruth îşi întoarse privirea în altă parte, ca şi cum ar fi fost jenată pentru el. Tim era puţin surprins să observe că era rujată duminică dimineaţa. Nu părea de – loc genul.

— Am divagat, zise ea. îmi spuneai de ce crezi că biserica ar fi un lucru bun pentru Maggie.

— Nu pot să vorbesc în numele altora, spuse Tim, neştiind sigur dacă ea îl ironiza sau îl compătimea. Dar ştiu că mie mi-ar fi prins bine puţină îndrumare când eram de vârsta ei. Poţi spune ce vrei despre Biblie, dar are o poziţie clară despre ce e bine şi ce e rău.

— Ştii, spuse Ruth, asta e ceea ce mă deranjează. Felul în care vorbiţi voi, e ca şi cum aţi fi singurii care ştiu să distingă între bine şi rău. Dacă sistemul meu moral e diferit de al tău, nu înseamnă că el nu există. Şi, apropo, dacă într-o carte scrisă acum două mii de ani scrie ceva, asta nu înseamnă neapărat că e şi adevărat.

— Ba da, dacă e Cuvântul Domnului.

— Din câte ştiam eu, Biblia nu a fost scrisă de Dumnezeu. A fost scrisă de oameni. Şi trebuie să recunoşti, anumite părţi din ea sunt cam trăsnite.

Tim simţi o senzaţie familiară de stânjeneală, disconfortul vinovat pe care îl resimţea adesea când venea vorba de Biblie. în calitate de creştin, se simţea obligat să apere Scriptura, dar era dureros de conştient cât de puţin pregătit era s-o facă, dat fiind cât de puţin reuşise să citească din ea (era suficient de conştiincios încât să considere că răsfoirea nu se punea). Se descurca destul de bine cu Evanghelia şi Psalmii, dar o mare parte a restului pur şi simplu nu părea atât de fascinantă şi revelatoare pe cât se aştepta el, dată fiind originea ei divină. Poate că acesta era modul în care Dumnezeu spunea că niciun lucru bun nu e uşor, dar, cu toate astea, Tim se simţea un impostor.

— Nu sunt un învăţat, recunoscu el. Am doar sentimentul că acum, cu tot relativismul moral din lume, e bine să ai unele standarde absolute.

— Cum ar fi? întrebă ea. Cum ar fi Să Nu Ucizi, decât prin injecţii letale?

— Vechiul Testament spune ochi pentru ochi.

— Iar Iisus spune să întorci şi celălalt obraz.

Tim dădu din umeri.

— Uite ce e, Ruth, n-o să pretind că nu am şi eu probleme cu lucrurile astea. Ceea ce nu înseamnă că sunt doar prostii.

— Să-ţi spun eu ce mă face să mor de râs, zise ea părând că se distrează. Toată aiureala cu iadul şi raiul, adică tu chiar crezi că, atunci când murim, ne ducem să stăm pe un nor împreună cu oamenii pe care i-am iubit, în timp ce îngerii cântă

la harpă şi Iisus trece pe la tine să bea o cafea?

— Haide, Ruth. Nu aşa spune.

— Cu ce diferă asta de cele şaptezeci de virgine pentru fiecare atentator sinucigaş? E doar un Moş Crăciun pentru adulţi.

— Biblia nu spune nimic despre stat pe nori. Raiul e un loc în care se spune că numai cei salvaţi sunt bineveniţi. Şi nu există moarte sau durere.

— Bun, foarte bine. Dar ce faci acolo, pentru eternitate?

— Nu ştiu. Probabil nu faci nimic. Eşti una cu Dumnezeu.

— Poate mi se pare mie, dar sună cam plictisitor.

— Dar e mai bine decât să arzi în iad.

— O să-ţi spun cum e când ajung acolo. Facem schimb de informaţii.

— Nu trebuie să ajungi acolo. Dacă îl accepţi pe Iisus ca Salvatorul tău.

— Doar atât trebuie să fac?

— Aşa se spune.

— Şi dacă nu fac asta, o să ard în iad? scutură Ruth din cap, uluită. Apropo de pedepse disproporţionate. Adică, nu înţeleg de ce e atât de important pentru Iisus ca eu să cred în el, încât dacă n-o fac să mă tortureze. Adică el e Dumnezeu, nu-i aşa? De ce e atât de disperat după afecţiune?

— Disperat? făcu Tim. Acum vorbeşti prostii.

— *Eu* vorbesc prostii? Tu încerci să mă convingi că un sistem teologic care îi pune pe

Gandhi şi Hitler pe picior de egalitate.

— Nu e adevărat.

— Din câte îmi spui, amândoi o să ardă în iad pentru că nu simt creştini.

— Sunt sigur că Dumnezeu e capabil să facă distincţie între Gandhi şi Hitler.

— Sper. Dar se pare că cineva a uitat să pomenească de asta în Biblie.

— în fine.

Tim nu ştia de ce îşi pierde timpul certându-se cu ea. Nimic din ceea ce îi putea spune el despre Iisus nu avea să îi ajungă la urechi înainte ca inima ei să fie pregătită.

— E uşor să-ţi baţi joc şi să cauţi puncte slabe. Dar aşa nu ajungi nicăieri.

— Doar de curiozitate, spuse ea, în timp ce expresia ei devenea puţin mai serioasă. Tu chiar crezi că aş merita să ajung în iad?

— Nu e decizia mea. Adică, dacă asta are vreo importanţă, eu cred că eşti un om bun.

— Uau, mersi.

— Uite ce e, Ruth. Poţi să mă prinzi cu o sută de contradicţii pe care oameni mai deştepţi decât mine ar putea să le rezolve. Dar pentru mine nu despre asta e vorba.

— Dar despre ce e vorba?

— Chiar vrei să ştii?

— Sigur.

El o privi atent câteva clipe, încercând să detecteze vreo urmă de ironie în expresia ei. Dar nu vedea decât curiozitate sau, poate, politeţe.

— Trebuie să înţelegi ce fel de om eram eu. Dacă ai întreba-o pe fosta mea soţie, ea ţi-ar spune doar că eram un dependent de droguri

egoist, şi nu zic că nu eram. Dar nu am avut niciodată senzaţia că aş fi avut de ales. Era ca şi cum aş fi avut în mine o gaură neagră imensă şi tot ceea ce puteam să fac era s-o umplu cu droguri şi alcool, ca să nu mă mai doară tot timpul. Apoi, după ce am distrus cam tot ceea ce conta, în viaţa mea a intrat Iisus şi a făcut să dispară mare parte din durerea aceasta. Era ca şi cum el ar fi fost acolo, sprijinindu-mă şi păzindu-mă. Era o senzaţie, nu o idee sau o credinţă. O senzaţie fizică cum că El e acolo şi mă iubeşte. Iar asta a schimbat totul.

— Bine, spuse Ruth, dând din cap în felul în care fac oamenii când nu prea te cred, dar nu vor să spună asta. Respect asta.

— Nu pot să-ţi spun cât de uşurat am fost, continuă el. Să mă pot întoarce spre El şi să-I spun *Iată, Doamne, aceasta este viaţa mea, am distrus-o complet, iar acum Ţi-o dau Ţie.* Şi să mă simt ca un om complet nou. Dacă nu ar fi asta, acum aş fi mort sau cel puţin în puşcărie. Cu siguranţă n-aş sta aici, vorbind cu tine.

Ruth nu se legă de povestea lui şi nici nu-i ceru s-o detalieze. Lăsă doar să treacă un interval decent de timp, apoi îl întrebă dacă vrea nişte cafea.

Tim privi spre ceasul de deasupra chiuvetei.

— Vai, spuse el, uimit să vadă că e deja zece şi un sfert. O să întârzii la slujbă.

— Nu durează mult, zise Ruth. Am curăţat filtrul aşa cum mi-ai spus tu. Merge mult mai bine.

— Bun, zâmbi Tim, exagerat de satisfăcut că diagnosticul lui dăduse rezultate. Dar chiar ar trebui să plec.

— Haide, spuse ea, cu o voce dintr-odată blândă şi aruncându-i o privire cochetă. Doar o ceaşcă. Am o cafea franţuzească foarte bună.

Tim închise ochii şi avu o viziune. Echipa Domnului era pe scenă, iar enoriaşii la locurile lor. Totul era pregătit, cu excepţia chitaristului care lipsea; instrumentul lui stătea rezemat de cutie, iar în faţa microfonului său nu era nimeni. Totul părea atât de îndepărtat, ca şi cum nu ar fi avut nimic de-a face cu el.

— Ruth, spuse ridicându-se brusc de pe scaun, cu o voce mai serioasă decât ar fi vrut. Te rog, nu mă ispiti aşa.

Ruth îşi petrecu restul dimineţii pe canapea, încercând fără tragere de inimă să se convingă să alerge, să meargă la supermarket sau poate doar până în grădină, să grebleze nişte frunze. Chiar şi frecarea căzii ar fi fost mai bună decât să zacă acolo, imaginându-şi că face dragoste cu un bărbat care nu exludea posibilitatea ca ea să meargă în iad.

Era mai mult decât jenant. Avea tot dreptul să fie furioasă pe Tim, să-l tragă la răspundere pentru ceea ce făcuse. Să-şi piardă timpul, în schimb, gândindu-se la gropiţa din bărbia lui, la felul în care ochii lui păreau să zâmbească înaintea gurii sau la cât de plăcut ar fi fost să simtă mâinile lui mari de cântăreţ pe trupul ei nu era doar o prostie; era un act de trădare de sine.

O simţise din momentul în care el se aşezase, acea palpitaţie secretă, ciudată, de a fi singură pentru prima oară cu cineva de care te simţi fizic atrasă, de a-ţi da seama că singurul lucru care vă desparte e un strat subţire de aer şi propria ta

ezitare. Tot ce ar fi trebuit să facă era să întindă mâna şi să o pună pe mâna lui, şi totul s-ar fi schimbat. în timp ce îşi vorbeau ea îşi imagina încontinuu acest act, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnul, gândindu-se cât de uşor ar fi fost să-şi ridice mâna din poală şi să o întindă pe deasupra mesei. Dar nu putuse s-o facă, iar acum el plecase.

Şi aşa era mai bine, desigur. El era un bărbat căsătorit, un creştin renăscut, un fost dependent care încerca să se vindece şi un individ care avea probleme evidente în a-şi ţine cuvântul. împreună, ei doi ar fi fost un dezastru.

Mai bine ca el să se ducă la biserică împreună cu soţia lui şi să se roage cât îi pofteşte inima, cu oamenii cu care trebuia să se roage.

Cine ştie cât ar mai fi stat întinsă pe spate, meditând la misterioasa întrebare cum de ajunsese să fie atât de jalnică, dacă nu ar fi sunat telefonul. Dar aşa, Ruth se ridică puţin prea repede şi se trezi clătinându-se pe picioarele ei prea moi, în mijlocul livingului, sigură că urma să cadă. Dar ameţeala îi trecu la fel de brusc pe cum venise, iar ea reuşi să ridice receptorul înainte să intre robotul. Era numărul lui Randall.

— Bună, dragul meu, spuse ea. Mă întrebam când o să mă suni.

Tăcere.

— Randall? Eşti acolo?

Mai aşteptă câteva secunde.

— Cred că se întrerupe legătura... Randall?

Era pe cale să închidă, când în cele din urmă Randall vorbi, cu o voce moale şi tremurătoare.

— M-am despărţit de Greg.

— Ah, dragul meu. Eşti sigur de asta?

— L-am dat afară, declară el, părând mândru şi distrus în acelaşi timp. Nu mai puteam suporta.

— Poate că aveţi doar nevoie să staţi puţin separaţi.

— Nu-mi vine să cred. Doisprezece ani care s-au dus dracului.

— Voi doi făceaţi un cuplu atât de frumos. Sunt sigură că o să se rezolve.

— Ce o să mă fac? scânci Randall. Nu pot să stau singur.

Ruth îşi dădea seama că trebuia să-i ofere un clişeu de încurajare, dar nu reuşea să găsească niciunul. Luă un burete galben de pe masă.

— Sunt o epavă, spuse Randall.

Ruth aruncă buretele cât putu de tare. De-abia se auzi când se lovi de perete, căzând apoi neputincios pe masă.

— Ruth? întrebă Randall. Eşti acolo?

Partea a patra Prezentarea fricilor

Du-te acasă la soţia ta

eorge Dykstra organiza partida de poker în *i* , . bucătăria uneia dintre casele lui model din Fox Hollow, o locuinţă de patru sute de v /metri pătraţi, cu patru dormitoare, numită The ParkRurst. îi invitase pe băieţi acolo, cu câteva luni în urmă, ca soluţie de ultim moment – gazda lor obişnuită, un tip divorţat care instala sisteme video de lux, îşi găsise o prietenă care stătea la el şi renunţase brusc să mai joace – şi se dovedise a fi o idee genială. Mult peste nivelul apartamentului mizer al tipului divorţat, The Parkhurst era un club luxos în care bărbaţii maturi se puteau relaxa elegant. Fox HqIIow („o enclavă rezidenţială pentru cunoscători")/ fiind încă în construcţie, nu existau copii care să fie treziţi de vocile lor zgomotoase, nici soţii care să se simtă ofensate de limbajul lor grosolan, nici vecini care să protesteze din cauza vomei ocazionale de pe gazonul lor. Singurul dezavantaj era interzicerea fumatului pe care George o instituise după prima partidă – câţiva clienţi potenţiali se plânseseră că bucătăria model puţea a fum de trabuc – şi faptul că trebuia să mergi afară ca să faci pipi, deşi asta nu era cine ştie ce într-o toamnă senină ca aceasta.

— Foarte bine, tolomacilor, spuse Mickey Dunleavy, un agent imobiliar a cărui faţă plăcută şi prosperă era lipită pe semne DE VÂNZARE în tot oraşul. Cincizeci de cenţi deschiderea, cărţile vorbesc, dama face joker.

Tim dădu din cap, împreună cu ceilalţi jucători, deşi nu prea avea idee despre ce e vorba, în afara deschiderii de cincizeci de cenţi. Jucase puţin poker pe vremea când lucra la Lucky Rent-A-Car, dar din câte îşi aducea aminte – pe vremea aceea era luat aproape tot timpul, aşa că nu se putea baza prea mult pe memoria lui –, era vorba de varianta de bază, cu şapte cărţi, din care cinci în mână şi două pe masă. în seara aceasta se jucaseră deja patru mâini şi toate aveau nume neobişnuite, precum Anaconda, Bâlbâială şi Joase. Chiar şi după ce regulile fuseseră enunţate, Tim rămânea tot timpul în urma jocului, luând decizii proaste şi muşcând la cacealmale evidente. La mai puţin de o jumătate de oră de când începuse, jetoanele lui de douăzeci de dolari scăzuseră sub cinci.

Dunleavy împărţi două mâini cu faţa în jos – Tim primi un valet şi un popă – apoi începu să le întoarcă. După ce fiecare îşi primi a patra carte, Dunleavy făcu din cap spre Tim.

— Noul nostru prieten deschide.

— Da?

— Jos are o pereche de optari.

Tim se uită la cărţile din mână, un opt şi un trei.

— Treiul e jockey, îl informă George. E dama care face jockey, ştii? Prima carte care vine după o damă cu faţa în sus devine joker.

— A, da.

— Iisuse Cristoase, murmură vărul lui George, Billy, geniul care îşi luase o reprezentanţă Hummer. Parcă ziceai că e jucător de poker.

— N-ai vrea să-ţi ţii gura? îl întrebă George.

Billy dădu din umeri. Era un tip slab şi nervos, în costum negru, cu muşchi ai mandibulei atât de pronunţaţi, încât părea că mestecă gumă tot timpul.

— Tipu' e începător.

— Cincizeci de cenţi.

Tim privi tăios spre Billy, în timp ce arunca două jetoane roşii pe pot.

— Ce mână spartă eşti, îi spuse Billy zâmbindu-i neprietenos.

Lui Billy îi displăcuse Tim aproape instantaneu, deşi acesta nu-şi dădea seama de ce. La început făcuse o remarcă dispreţuitoare despre Satum-ul lui Tim – „Cine a comandat pizza?" – în faţa casei, chiar înainte să fie prezentaţi. Apoi făcuse mişto de Tim pentru că adusese un pachet de şase cola dietetice la o partidă de poker.

— Ia-o încet, prietene, spuse el tărăgănat, imitându-l prost pe John Wayne. Să nu bei prea mult.

Dacă Billy ar fi făcut aceste comentarii cu altă atitudine, Tim ar fi râs primul. Chiar era trist să bei cola călduţă, dietetică, când toţi ceilalţi dădeau pe gât bere Heineken rece ca gheaţa – se surprinsese de câteva ori privind cu jind spre sticlele verzi şi ude – iar maşina lui veche arăta destul de jalnic acolo, strivită între BMW-ul cuiva şi un Hummer nou-nouţ, cu numere de probă. Dar sub rânjetul amabil al lui Billy, Tim simţea o ostilitate reală, întrebându-se ce făcuse ca să o declanşeze. Pastorul Dennis ar fi spus că Billy era în ghearele unei suferinţe spirituale profunde şi că

era gata pentru a fi cules, dar Tim credea că tipul e pur şi simplu un cretin.

La următoarea carte, Dunleavy îi descoperi lui Tim încă un treiar.

— Ah, spuse el. Trei bucăţi pentru noul nostru prieten.

însă norocul lui nu avu viaţă lungă.

— Ia uite, povestea se îngroaşă, spuse Dunleavy, dându-i lui George o damă, urmată de un nouar lui Phil Kersiotis, un constructor ale cărui camioane Hm le vedea adesea pe lângă Greenwillow Estates şi celelalte cartiere de lux din zonă.

— Şi acum ce se întâmplă? întrebă Tîm.

— Acum nouarii sunt jockeri, îi explică Geoige. Nouarii şi damele.

— Şi treiarii? întrebă Tim, încercând să pară că vrea doar să-şi reamintească regulile.

— Treiarii sunt doar treiari, îi spuse George. Nu mai sunt jokeri.

— Ce dracu' facem aici? spuse Billy. *Sesame Street*[30]*?*

După încă o rundă de pariuri – Tim rămase în joc
în eventualitatea că jockerii se vor schimba din nou – Phil dădu ultima tură de cărţi în mână. Tim primi un şapte de inimă roşie, inutil pentru mâna pe care o avea. Se gândea să se arunce când pariul avea să ajungă la el, dar înainte s-o facă, George îi spuse:

— Nu uita, trebuie să declari mare sau mic înainte de ultimul tău pariu.

— De ce?

— Jucăm mare sau mic, îi explică EHinleavy. O inimă neagră mică împarte potul. Dar trebuie să declari dacă faci mână mare sau mână mică.

Tim nu trebuia să verifice ca să ştie că doiarul lui de pe masă era o inimă neagră.

[30] Emisiune TV educaţională din SUA.

— O, la naiba.

Se prefăcu că se gândeşte la această problemă complicată de strategie, apoi îşi aruncă ultimele patru jetoane în pot.

— Nu ştiu. Jos, cred. Dacă treiarii ăia ar fi încă joc- keri...

Singurul jucător care mai merse pe jos era Billy, care avea un patru de inimă roşie. Billy se enervă când Tim îşi întoarse doiarul.

— Fir-ar a dracu'! lătră el la George. L-ai învăţat ce să facă!

— Nu e adevărat, răspunse George. îi spuneam doar care simt regulile.

Billy luă o gură mare de bere, pe care o plimbă printre dinţi ca şi cum ar fi fost apă de gură.

— Dacă nu ştie regulile, n-ar trebui să joace.

— Acum le ştie, spuse Dunleavy. Tipul învaţă repede.

— Uite, îi zâmbi Kersiotis lui Tim, în timp ce împingea spre el două turnuri înclinate de jetoane. Asta e partea ta. Nu e rău pentru un pot împărţit.

După ce câştigă câteva mâini, Tim începu să se relaxeze. Fusese agitat în legătură cu venirea

lui aici, îngrijorat că îşi pune cariera deasupra principiilor, pu- nându-se singur într-una dintre acele situaţii periculoase despre care avertizase pastorul Dennis – dintr-odată viaţa lui era plină de ele – în care păcatul părea nu doar posibil, dar cu totul natural şi inevitabil. Acum însă, după ce intrase în asta, nu mai părea atât de rău.

Cel puţin o parte a acestei senzaţii avea o bază teologică. Făcuse puţină documentare pe internet la birou şi descoperise cu încântare că nu existau prea multe argumente biblice pentru ideea că jocurile pe bani sunt un păcat. Oricum, nu era deloc unul dintre acele cazuri clare, precum uciderea sau adulterul – nu exista nicio poruncă spunând „Să nu participi la jocuri de noroc" – şi nu intra nici în acele interdicţii largi, oarecum ne-clare, precum cea din Efesieni referitoare la „obscenitate, vorbe prosteşti şi glume deocheate", şi nici măcar în acele tabuuri arhaice, aproape complet ignorate, precum interdicţia de a mânca porc din Vechiul Testament. Autorităţile care considerau că jocurile de noroc simt inadmisibile pentru creştini trebuiau să facă eforturi deosebite pentru a-şi justifica poziţia, de exemplu pretinzând că e o formă de furt sau citând un pasaj precum „iubirea de bani e rădăcina tuturor relelor", sau chiar sugerând că jocurile de noroc încalcă Regula de Aur, de vreme ce jucătorul care îi ia banii adversarului îi face ceea ce el n-ar vrea ca acesta să-i facă lui.

Dar nimic din toate acestea nu i se părea lui Tim foarte convingător: dacă toată lumea era de

acord cu regulile, era imposibil să spui că cineva fură bani de la altul şi, oricum, mizele erau atât de mici, încât era ilogic să pretinzi că motivaţia jucătorilor e lăcomia. în ce priveşte Regula de Aur, dacă interziceai pokerul pe acest motiv, atunci trebuia să interzici şi fotbalul, baseballul, fotbalul american, golful şi orice tip de competiţie din afaceri sau dragoste – orice are un câştigător şi un învins –, iar Tim nu înţelegea cum ar putea trăi cineva într-o asemenea lume, nici măcar pastorul Dennis. Ar fi trebuit să fii ca acei sfinţi din India care îşi petreceau toată viaţa încercând să nu omoare nicio insectă sau să înghită din greşeală vreo musculiţă.

— Hei, George, spuse Kersiotis în timpul unei pauze dintre mâini. întreabă-l pe Tim de condus.

— A, da, zâmbi George. Uitasem.

— Facem un sondaj informai, îi explică Dunleavy.

— E o întrebare cam personală, adăugă George. Dacă nu vrei, nu trebuie să răspunzi.

Billy îşi ridică privirea de la pachetul de cărţi cu care se juca.

— Nu fi papagal. Pune odată întrebarea aia.

— Acum, spuse Dunleavy, făcând cu degetul spre Tim. Fii sincer. Tl-ai făcut vreodată laba în timp ce conduceai?

— în timp ce conduceam maşina?

— Da. Ştii, cu o mână pe volan şi cu cealaltă pe aparat.

— Pare cam periculos.

— Trebuie să găseşti un anumit loc,

explică George. Un drum drept de ţară e cea mai bună variantă.

Kerşiotis aprobă din cap.

— Autostrăzile aglomerate nu sunt o idee bună. Simt doar pentru cazuri de urgenţă. Ştii, când nu mai poţi.

— Nu poţi să tragi pe dreapta?

— Nici poveste, spuse cumnatul lui George, Al, un tip solid şi roşcat care de-abia scosese un cuvânt toată seara. Dacă ţi-o freci pe marginea drumului pari ultimul pervers.

— Şi ai toate şansele să te aresteze, murmură Billy.

— Şi nici să nu te gândeşti la toalete, spuse George. Toaletele trebuie evitate cu orice preţ. Aşa ajungi în ziar.

— Staţi puţin, spuse Tim. Vreţi să spuneţi că voi faceţi chestia asta în mod regulat?

— în ultimul timp nu, răspunse Kersiotis, un bărbat arătos, cu încrederea de sine a unui fost sportiv. Adică eu am trei copii, o grămadă de responsabilităţi. Dar când eram mai tânăr, da, atunci da. Ce poţi să faci atunci când mintea începe să-ţi rătăcească într-o anumită direcţie?

George îl privi atent pe Tim. Părea aproape dezamăgit.

— Vrei să spui că n-ai făcut-o niciodată? Nici măcar o dată?

— Ai fi singurul, îl informă Dunleavy. Toţi ceilalţi au mărturisit.

— Serios? Toţi? spuse Tim privind în jurul mesei, la feţele acelor bărbaţi respectabili, de vârstă mijlocie.

— Şi tu? întrebă Kersiotis. Eşti de-al nostru?

— Dacă aş fi, v-aş spune, răspunse Tim. Dar nu mi-a trecut niciodată prin cap.

Apoi, simţindu-se obligat să mărturisească totuşi ceva, adăugă:

— Mi-a făcut-o o dată o tipă, într-un ambuteiaj, mai demult, dar stăteam pe loc. Eram blocaţi acolo, aşteptam să cureţe drumul după un accident.

— Asta nu se pune, spuse Billy dispreţuitor. Toată lumea a făcut asta.

— Aşa e, spuse Dunleavy. Billy le-a făcut-o multora. De aia oamenii îl roagă să vină cu ei la test drive.

— Du-te-n mă-ta, îi spuse Billy.

— Am avut odată o prietenă care mi-a supt-o pe l-95, povesti Al, apoi privi spre George. Nu-ţi fie frică, nu era vorba de soră-ta.

George dădu din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună că îi era indiferent dacă sora lui oferea sex oral în maşini circulând pe autostradă.

— Oricum, continuă Al, totul mergea minunat, dar la un moment dat a trebuit să pun frână şi, credeţi-mă, nici mie, nici ei nu prea ne-a plăcut. Ne-am hotărât că mai bine amânăm.

— Şi după douăzeci de ani, râse Dunleavy, Al cel şmecher încă aşteaptă.

— Asta nu e nimic, spuse Billy. Odată, când eram în liceu, am futut-o pe o tipă *în timp* ce o duceam cu maşina acasă.

— Minţi de rupi, spuse George privind spre Tim. Să nu crezi ce zice măscăriciul ăsta.

— Vorbesc serios, insistă Billy. Tina-Marie

Johansen. O ştii, aia cu albeaţă la un ochi. Părinţii ei erau foarte stricţi, trebuia să fie acasă la unşpe. întârziasem, şi nu puteam s-o fut decât în timp ce-o duceam acasă.

— Fii serios, spuse Kersiotis. Singura chestie pe care ai futut-o tu în liceu a fost hamsterul tău.

— Jur pe Dumnezeu că e adevărat, spuse Billy cu mâna dreaptă ridicată, ca şi cum ar fi depus mărturie la tribunal. Purta fustă, aşa că n-a trebuit decât să vină spre mine şi să se urce la bord. Pe vremea aia nimeni nu purta centură de siguranţă. Nu trebuia decât să mă aplec puţin spre dreapta ca să văd drumul. Singura problemă era că schimbătorul de viteză îi intra în fund când băgăm într-a doua.

— îl auzi ce spune? întrebă Dunleavy. Acum schimbă viteza şi i-o trage unei chioare în acelaşi timp.

— Nu chioară, spuse Billy. Avea albeaţă. Sunt lucruri diferite.

— Mă mir că nu jonglai şi cu nişte popice de bow- ling, spuse Kersiotis.

— în timp ce te şi tundeai, adăugă George.

— Sunteţi doar invidioşi, spuse Billy.

Trânti pachetul de cărţi pe masă, în aşa fel încât Al să le poată tăia.

— Hai să jucăm nişte douăşunu.

Ceea ce îl surprindea pe Tim, pe măsură ce petrecerea mergea mai departe, nu erau băutul exagerat, lăudăroşenia despre sex sau vulgaritatea generalizată a conversaţiei – în viaţa

lui anterioară îşi petrecuse mult timp în preajma unor oameni asemănători, iar această gaşcă nu era nici pe departe cea mai rea pe care o întâlnise vreodată; ceea ce îl surprindea era cât de confortabil şi de neamenințat se simţea în mijlocul lor. Venise la Fox Hollow gândindu-se că e un fel de spion în spatele liniilor inamice, dar la momentul la care începură să joace poker cu cinci cărţi cu faţa în sus de zece dolari tura, unul din principalele evenimente ale serii, începu să se simtă mai degrabă ca un rătăcitor care găsise întâmplător drumul spre casă.

— încerc s-o conving pe nevastă-mea să-şi radă părul pubian, dar nu vrea, spuse Dunleavy în timp ce împărţea semne albe de plastic cu care erau marcate cărţile de blind mic şi mare.

— Crede-mă, îi zise Kersiotis. E mai bine aşa. Shelley a dat-o pe stilul brazilian de câţiva ani şi tot ce pot să-ţi spun e că nu mă înnebunesc după ţepi.

— Să vă zic ce nu-mi place mie, spuse George. Banda aia mică de păr pe care unele şi-o fac acolo. E ca o mustăcioară de Hitler.

Al ridică mâna, ca un salut nazist. Se relaxase destul de bine după ce terminase şi a patra bere.

— *Ja, mein Führer!* zbieră el, râzând în hohote.

— Suntem pe lungimi de undă complet diferite, explică Dunleavy. Ea mă acuză că vreau să arate ca o fetiţă, ca şi cum eu aş fi cine ştie ce pedofil. Dar nu e vorba de asta. Nu vreau decât ca ea să arate ca o vedetă porno, numai că nu pot să-i spun asta, din cauză că a rămas, nu ştiu cum,

cu impresia că eu nu mă uit la porno.

— Ce? spuse Billy. Chiar crede că foloseşti laptopul ăla pentru muncă?

— Dacă aşa crede, glumi George, probabil te consideră workaholic.

Tim ştia foarte bine cât de supărat şi dezamăgit ar fi fost pastorul Dennis dacă l-ar fi văzut în clipa aceea, râzând împreună cu ceilalţi de ideea unui bărbat supus dorinţelor carnale, dar din cine ştie ce motiv, nu reuşea să fie îngrijorat. în primul rând, el nu credea că Michael Dunleavy era dependent de porno – dacă ar fi fost, n-ar fi făcut glume pe tema asta – şi chiar dacă ar fi avut unele probleme, Tim era destul de convins că nu e treaba lui. Tot ce ştia clar era că se distrează de minune.

Era atât de bine ca măcar într-o seară să ia o pauză, să se elibereze de tensiunea neîncetată în care trăia de când se ştia. Uneori avea senzaţia că înainte nu făcuse altceva decât să fie îngrijorat. Pentru Abby, pentru Carrie, şi acum pentru Ruth. Iar în ultima vreme, oriunde se întorcea dădea de cineva care se ţinea de capul lui, spunându-i cum o făcuse de oaie, şi oricât de mult ar fi încercat el să dreagă lucrurile, nu reuşea altceva decât s-o facă de oaie şi mai tare şi să-i enerveze pe oameni şi mai tare. Într-un fel, înţelegea că e vina lui – nu avea de gând să nege asta –, dar nu pricepea întotdeauna unde greşise sau cum ar fi putut să îndrepte lucrurile. Era aceeaşi poveste veche, acelaşi Tim dintot- deauna: intenţii bune, rezultate proaste. Singura întrebare adevărată pe care şi-o punea despre viaţa lui era cât de mult

avea să se înrăutăţească în următoarele câteva zile.

— Foarte bine, spuse Kersiotis. Toată lumea e gata?

— Stai, zise George ridicându-se din fotoliu şi deschizând cutia frigorifică de lângă chiuvetă. Mai vrea cineva bere?

— Aş vrea eu una, spuse Al.

— Şi eu, zise Dunleavy.

— Ce naiba, făcu Hm, uimit nu doar de ceea ce spunea, dar şi de cât de calm reuşea să vorbească. N-o să mi se întâmple nimic dacă beau o bere.

Tim şi George erau primii doi jucători eliminaţi de la turneul de poker cu cinci cărţi pe faţă – George pentru că mizase tot în una din primele mâini, pe baza presupunerii îndreptăţite că putea câştiga cu un ful de valeţi şi şeptari (din păcate pentru el, Al gândise la fel despre fulul său de popi cu cinciari), iar Tim din cauză că era atât de atent la gustul primei lui beri în trei ani, încât rămase în joc mult prea mult cu cărţi slabe, două mâini la rând, şi pierduse tot.

— Dă-i naibii de idioţi, îi spuse George. Hai să ne aerisim puţin.

Hm îşi aruncă sticla goală la gunoi şi luă alta din cutia frigorifică, în drum spre ieşire. Ştia că nu e o idee bună, dar după ce băuse deja una nu prea mai avea rost să se oprească. Dacă tot te apucai din nou de băut, măcar puteai să te distrezi.

Iată-mă, îşi zise el. Exact de unde am pornit.

Se gândi la pastorul Dennis şi simţi o urmă de

regret. Omul investise atât de mult timp şi energie în salvarea lui Tim, ca să ajungă până la urmă aici. Sigur, asta era slujba lui, dar chiar şi aşa, Tim ştia că avea să fie foarte afectat când va afla.

M-am străduit, se gândi el. Nu m-am străduit atât de mult în viaţa mea.

Ieşi pe veranda din spate şi se aşeză lângă George, în capul scărilor; acestea duceau la o porţiune de pământ care, într-o bună zi, avea să fie grădina din spatele casei a cuiva. Poate că avea să aibă şi piscină, se gândi Tim, sau măcar o masă pentru picnic şi un grătar, un gard şi câteva tufişuri ornamentale.

— îmi place aici, spuse George. Mă întristează oarecum când vin noii proprietari.

— Păi nu ai decât să construieşti în altă parte.

Tim îşi aşeză sticla de bere pe verandă şi se lăsă pe spate, îndreptându-şi faţa spre cer. Era o noapte uimitor de senină; întunericul era presărat cu stele şi cu luminile clipind ale avioanelor. Acestea păreau să se mişte atât de încet când le priveai de jos, ca şi cum nu mergeau spre o destinaţie anume.

— Mă bucur că ai venit, spuse George. Cred că băieţilor le place de tine.

Tim scutură din cap.

— Nu sunt cine ştie ce jucător de cărţi.

— Te descurci destul de bine.

— Cred că vărul tău e de altă părere.

— Ei, nu-ţi face probleme din cauza lui Billy. Aşa e el. Nu e nimic de făcut în privinţa

asta.

George băgă mâna în buzunar şi scoase ceea ce părea a fi o tabacheră, o cutie subţire de argint care sclipea ceţos în lumina lunii.

— Ştii cu cine ar trebui să vorbeşti? spuse el deschizând capacul şi dând la iveală un singur joint subţire. Mickey Dunleavy. Tipul are instinct. E singurul agent imobiliar din zonă care mai vinde case.

— Categoric. Mi-ar plăcea să vorbesc cu el despre afaceri.

George apucă jointul cu vârfurile degetelor şi îl scoase din tabacheră, care se închise instantaneu cu un zgomot surprinzător de puternic.

— Ţi-am pus o vorbă bună, spuse George, băgând jointul între buze şi scoţând o brichetă din buzunar. Cred că aţi putea să puneţi ceva la cale.

— Mersi, spuse Tim. îţi sunt recunoscător.

Se uita fascinat cum flacăra avansează spre vârful ţuguiat al jointului. Hârtia pârâi când se aprinse. George îşi băgă bărbia în piept şi trase primul fum cu o expresie reţinută, uşor neliniştită.

— Nicio problemă, spuse el cu o voce subţire, ciudată. Ne ajutăm unii pe alţii.

După câteva secunde, George închise ochii şi dădu drumul unei cantităţi impresionante de fum.

— Uau, spuse Tim. Miroase bine.

— Mă gândeam c-o să-ţi placă.

Tim trase puţin prea lacom primul lui fum şi începu să tuşească dându-l afară pe tot, spre distracţia lui George.

— Scuze, spuse Tim, bătându-se în piept şi ştergân- du-şi lacrimile. Mi-am pierdut exerciţiul.

— înţeleg, zise George trăgând iar un fum enorm. Şi eu am lăsat-o mai încet. Doctorul mi-a spus să-mi supraveghez greutatea, dar când îmi vine să ronţăi ceva, asta nu mai are nicio importanţă. Mai ales acum, când lângă mine e un Taco Bell care are deschis până la mie – zul nopţii.

— Mie întotdeauna mi-a plăcut mai mult White Castle.

— în plus, nevesti-mii nu-i place să vadă iarbă în casă. Crede că e un exemplu rău pentru copii. Aşa că acum trebuie să o ascund şi să fumez pe furiş.

— Ca în vremurile bune, spuse Tim, trăgând mai precaut din joint de data asta. Când eram în liceu îmi ţineam rezervele în lanternă, în compartimentul în care trebuiau să fie bateriile. Fix pe noptieră.

— Nu e o idee rea.

— Da, numai că m-au prins în timpul unei pene de curent.

George aprinse şi stinse de câteva ori bricheta, ca şi cum asta începea să-l distreze.

— întotdeauna recunosc un tovarăş de fumat iarbă. Sunt sigur că îţi plăcea Pink Floyd, nu?

— Eu eram mai mult cu Grateful Dead.

— A, făcu George, nereuşind să-şi ascundă dezamăgirea. Eu eram fan Floyd.

— *Dark Side of the Moon e un album mişto.*

— Nu, *The Wall,* replică George. Capodoperă adevărată. În liceu aveam o prietenă cu care ne făceam, puneam *The Wall* şi îmi

frecam chestia mea de a ei până mă terminam.

— Au, făcu Tim.

— Nu, era bine, insistă George. Doar se spune că e aiurea, dar nu e.

— Sex protejat.

— Angie Pirro. N-am futut-o niciodată pe bune.

Tim nu-şi dădea seama dacă se plânge sau doar
enunţă o stare de fapt, aşa că nu comentă nimic. Traseră din joint pe rând până când mucul deveni prea mic pentru a mai merita, iar George îl aruncă în curte.

— La dracu', spuse el scuturând din cap admirativ. Iarba asta e demenţială.

Tim deschise gura să spună că aşa era, dar îl distrase un val cald şi furnicător de plăcere, care părea să iradieze din podeaua verandei în sus şi să-i intre în sânge. Timp de o clipă ameţitoare fu imponderabil, nederanjat de gravitaţie. Se auzi cum chicoteşte.

— Şi cum mai merge fotbalul? întrebă George.

— Bine, spuse Tim revenind pe pământ. Jucăm sâmbătă în campionat.

— Fir-ar a dracu'!

George îl luă pe Tim de ceafă şi îl strânse prieteneşte.

— Te invidiez. Noi avem noroc dacă ieşim pe cinci.

— A fost un sezon excelent, spuse Hm bându-şi restul de bere. Nu ştiu ce o să mă fac când o să se termine.

— Ai putea dormi până târziu sâmbătă dimineaţa. Sau s-o faci cu nevastă-ta.

Tim scutură din cap.

— îmi place la nebunie echipa asta.

George se gândi la asta o vreme.

— Hai să intrăm, spuse el. Să vedem ce mai e cu jocul.

— Du-te tu, îi zise Tim. Eu trebuie să fac pipi.

După ce George intră, Hm se plimbă prin Fox Hollow, sub pretextul de a căuta un loc izolat în care să se uşureze. I se spusese că era o precauţie inutilă – în afară de jucătorii de poker nu mai era nici picior de om în jur –, dar el continuă oricum să meargă pe drumul bătătorit, pe lângă case goale în diverse stadii de execuţie, cutii mari şi stupide care se înălţau, ca nişte monumente, pe terenul dezolant. Nu se vedea niciun copac sau maşină. Gândurile lui erau confuze, iar inima îi bătea puţin prea tare.

Sunt luat ca dracu', se gândi Tim.

Era aproape înspăimântător modul în care se întâmplase, atât de lin şi viclean, felul în care George îl chemase afară şi îi dăduse jointul fără să întrebe, fără să-i ofere şansa de a refuza, ca şi cum ar fi ştiut de la început că acesta era motivul pentru care venise Tim. Desigur, la acel moment Tim începuse deja să bea, astfel că era dificil să dea vina pe George sau să pretindă că nu fusese decizia lui. Dar, din cine ştie ce motiv, adevărul părea să fie altul. Avea senzaţia că fumatul jointului era ceva ce i se *întâmplase,* că era o

chestiune de circumstanţe mai degrabă decât de voinţă.

Ar fi vrut ca George să nu fi vorbit despre fotbal, pentru că asta stricase ceea ce începea să se contureze ca o ameţeală plăcută. Era un coşmar – nu făcuse altceva decât să spună o mică rugăciune de mulţumire, iar acum echipa lui era ruinată. Mai mulţi părinţi furioşi, inclusiv fosta lui soţie, ameninţau că nu-şi vor lăsa fiicele să joace în campionat; în acelaşi timp, pastorul Dennis dedicase întreaga lui predică de duminică lucrului pe care îl numea „apostolatul prin sporturile pentru copii" al lui Tim şi John. Iar acum se părea că totul se dusese dracului, pentru că, atunci când ajunsese acasă în seara aceea, găsise pe robotul telefonic un mesaj tăios de la Bill Derzarian, care îi spunea să-l sune urgent, şi altul de la un reporter prietenos de la *Bulletin- Chronicle,* care dorea să afle „varianta lui".

Sunt terminat, se gândi Tim. Asta e varianta mea.

Pe la mijlocul aleii circulare principale găsi o toaletă portabilă care părea să fie o destinaţie de mare succes, judecând după mirosul greu care o înconjura. Se gândi pentru o clipă să intre, dar apoi se mulţumi să stea în umbra ei, făcând pipi pe ea mai degrabă decât în ea, savurând sunetul pe care îl făcea jetul izbindu-se de peretele de plastic.

îşi închise fermoarul şi continuă să meargă pe aleea curbată spre The Parkhurst. Casa model era iluminată puternic, o insulă strălucitoare în

mijlocul acelui întuneric adânc, dar pe Tim îl trecu un fior în timp ce se apropia de ceea ce avea să fie gazonul din faţa casei.

E *o greşeală,* se gândi el, ascultând vocile zgomotoase şi râsul libidinos care răzbăteau de la ferestre. *Locul meu nu e aici.*

Se întoarse şi, înainte să aibă timp să se convingă să se răzgândească, traversă drumul, spre parcare. Nu îi plăcea că pleacă în felul ăsta, fără să-şi ia la revedere, fără să stabilească nimic cu Michael Dunleavy sau să-şi explice comportamentul bizar, dar nu vedea nicio altă modalitate de a proceda. George avea să se îngrijoreze, îşi dădea seama de asta, iar ceilalţi aveau să spună că e un ciudat, aşa că se opri puţin să zgârie cu cheia cuvântul „IISUS" pe portiera din dreapta a Hummer-ului lui Billy, astfel încât ei să aibă măcar o idee vagă despre ce era cu el.

Era în timpul săptămânii, dar Randall nu părea că ar vrea să meargă acasă. Ruth făcuse toate aluziile care îi trecuseră prin cap, aruncând paharele goale de cafea, căscând fără să pună mâna la gură şi spunând cât de devreme trebuiau să se scoale, ea şi fetele a doua zi dimineaţă, dar nimic nu părea să-l impresioneze. Randall stătea pur şi simplu acolo, cu aceeaşi expresie stupefiată ca în tot restul serii, pritocind în continuare lunga lui listă de plângeri.

— Am făcut totul pentru el. Cumpărături, gătit, curăţenie, toată porcăria asta de gospodine de anii '50. Dacă îi cădea un nasture, cine crezi că

i-l cosea la loc?

— Nu erai obligat s-o faci, îi aminti Ruth. O făceai pentru că aşa voiai tu.

— O făceam pentru că îl iubeam, recunoscu Randall. Dar crezi că mi-a mulţumit vreodată?

— Sunt sigură că îţi era recunoscător.

— I se părea că i se cuvine. Mama lui e de vină. L-a tratat ca pe un prinţ.

— Mulţi bărbaţi sunt la fel. Frank categoric aşa era. Dacă era răcit sau îl durea burta, toată lumea se învârtea în jurul lui. Dar dacă eu aveam gripă şi stăteam în pat, venea să mă întrebe ce gătesc pentru cină.

— Lucrurile erau agravate de faptul că Gregory era un *artist,* spuse Randall, pronunţând cuvântul cu un dispreţ suprem. El chiar credea că are lucruri mai importante de făcut decât să cumpere alimente sau să cureţe veceul. Lucrurile astea erau pentru oameni de rând, ca mine. Uneori îmi venea să-l scutur şi să-i spun *Alo? Nu eşti niciun Pablo Picasso. Eşti doar un agent imobiliar care se joacă cu soldăţei!*

— Asta nu e corect, spuse Ruth cu voce blândă. întotdeauna ţi-au plăcut lucrările lui. Iar el nu le-ar fi putut face fără tine.

— El credea altceva.

— Sunt sigură că îşi dă seama. Iar dacă nu-şi dă seama, o va afla pe pielea lui.

— Ah, nu-ţi face griji pentru el. O să găsească pe altcineva care să aibă grijă de el. Nu trebuie decât să-şi dea peste cap ochii lui mari şi albaştri, şi băieţii se îngrămădesc.

— Poate că aşa era, spuse Ruth. Dar nu mai e nici el un adolescent. Nu mai e atât de uşor să găseşti pe altcineva la vârsta noastră.

— Bun. Să afle şi el cum e să fii respins.

— Dar nu el te-a respins. Tu l-ai dat *pe el* afară.

— Pentru că nu voia să accepte o relaţie mai durabilă.

— Stăteaţi împreună de zece ani. Sunteţi coproprietarii unei case. Ce relaţie mai durabilă decât asta îţi poţi dori?

— Vreau să mă căsătoresc. Pentru mine asta e important, înţelegi? înainte nu era, dar acum e.

— Asta e o chestie destul de relativă, nu crezi?

Randall dădu din umeri.

— Voiam doar să mă ceară în căsătorie. Să mă căsătoresc cu el când şi dacă se legalizează lucrul ăsta. El o ştie şi refuză s-o facă.

— Mi se pare puţin exagerat să rupi o relaţie bună din cauza unei cereri în căsătorie pur simbolice.

— Nu e simbolică. Eu vorbesc despre o cerere concretă. Cuvinte concrete rostite de gura concretă a unei persoane.

— Nu înţeleg. De ce nu îl ceri tu pe el în căsătorie?

Cu un geamăt uşor de furie, Randall se aplecă în faţă,
prinzându-şi capul în palme.

— Ţi-am spus deja de o sută de ori.

Lui Ruth nu-i plăcea tonul tăios al vocii lui. Nu

făcuse altceva decât să-l asculte toată seara. încercase de trei ori să-i povestească despre interesul brusc pentru creştinism al lui Maggie şi al Elizei şi despre ezitările ei în a alege o modalitate de abordare a problemei – duminică, fetele veniseră de la biserică debordând de entuziasm din cauză că Esther Park pusese întreaga congregaţie din Living Waters să rostească o rugăciune pentru sufletul lui Ruth –, dar Randall schimbase tot timpul subiectul, revenind la inima lui frântă.

— Eşti obosit, spuse ea. Mai bine du-te acasă şi odih – neşte-te.

Randall privi în sus, cu ochii umflaţi şi speriaţi în spatele lentilelor fumurii.

— Nu pot să merg acasă.

— De ce?

— Dacă mai petrec încă o noapte singur în dormitorul ăla mă sinucid.

— Nu glumi cu lucrurile astea.

Randall scutură din cap, ca şi cum Ruth fi vrut să spună că nu glumeşte.

— Va trebui să vindem casa. Nu putem să ne căsătorim, dar să fiu al naibii dacă nu putem... *divorţa.*

Din cine ştie ce motiv, acest cuvânt îl stârni. Faţa i se încreţi, ca a unui copil supărat, iar el izbucni în plâns.

— O, dragul meu, spuse Ruth, ridicându-se din fotoliu.

înainte să ajungă de cealaltă parte a mesei se auzi soneria telefonului, părând mult mai tare decât de obicei. Ruth se opri, sfâşiată între

dorinţa de a-şi consola prietenul şi impulsul firesc de a afla cine putea să sune la o oră atât de ridicolă.

— O, Doamne, spuse Randall cu o voce penibil de încrezătoare. Poate că e el.

Ruth ridică receptorul, sperând să nu mai apuce să sune a treia oară. Numărul nu îi era cunoscut.

— Alo?

Urmă o tăcere lungă. Ea repetă întrebarea.

— Salut, spuse o voce bruiată de la celălalt capăt al firului. Nu te-am trezit, nu-i aşa?

— Gregory? întrebă ea.

— Nu, Tim.

— Tim?

— Antrenorul de fotbal.

— Ştiu cine eşti, spuse ea. Dar nu înţelegeam de ce mă suni.

— Cine e Gregory?

— Nu te priveşte pe tine.

— Aha.

Vocea părea uşor iritată. Randall mimă din buze cuvintele *Cine e*?, dar Ruth îl privi în semn de scuză şi ieşi pe hol, unde nu putea fi auzită.

— De ce suni atât de târziu? şopti ea în receptor.

— Poftim?

Ea repetă întrebarea, mai tare. Tim chicoti într-un mod ciudat.

— Mă întrebam, ăăă, dacă aş putea veni până la tine.

— Acum?

— Se poate?

— Nu, nu se poate. E ora unsprezece, marţi seara. Fetele dorm.

— Vreau doar să vorbesc cu tine.

— Păi asta facem acum. Ce voiai să-mi spui?

Tim ezită.

— Nu ştiu.

— Nu ştii?

— Nu voiam să zic că aveam ceva anume să-ţi spun. Voiam să zic să vorbim aşa... Ştii, cum am mai vorbit.

Lui Ruth îi trecuse uluirea suficient de mult ca să-şi dea seama că Tim nu părea în apele lui. Avea în voce un fel de tărăgănare pe care Ruth n-o mai auzise.

— Te simţi bine? întrebă ea.

— Depinde de perspectivă. Sunt puţin cam varză, dacă la asta te referi.

— Beat?

— Şi luat. O senzaţie foarte plăcută.

— Credeam că te lăsaseşi.

— Şi eu credeam la fel. Se pare că m-am înşelat.

— Despre asta e vorba? Te-ai drogat şi te-ai decis că ţi-ar plăcea să ne vedem?

— începi să te prinzi.

— Şi? Ar trebui cumva să mă simt flatată?

— Nu m-am gândit atât de departe. Speram doar că nu te-ai culcat.

— Nu conduci, nu-i aşa?

— Nu, am tras pe dreapta.

— Foarte bine.

— Exact în faţa casei tale, adăugă el, cu un

alt chicotit misterios.

— Sper că glumeşti.

— Dacă vrei, pot să claxonez.

Ruth se duse la capătul holului, trase perdeaua şi privi prin fereastra din faţă. Era exact acolo unde spusese că e, o siluetă întunecată pe locul şoferului.

— Nu mi se pare deloc amuzant, îi spuse ea.

— Nici mie. Cel puţin aici suntem de acord.

Ruth lăsă perdeaua să cadă şi se întoarse, uimită de sunetul gâfâit al propriei respiraţii. Randall era în celălalt capăt al holului, privind-o cu o expresie întrebătoare în timp ce îşi tampona ochii cu un şerveţel.

— Tim, spuse Ruth. Acum o să închid.

— Deci pot să intru?

— Nu. Nu poţi.

— Dar trebuie să vorbesc cu tine.

— Vino când eşti treaz. Acum trebuie să te duci acasă, la soţia ta.

Tim nu ajunse acasă decât după miezul nopţii. După ce Ruth îi dăduse papucii se gândise să se ducă la un bar, dar conştiinţa lui – sau poate doar instinctul de autoconservare – intrase în acţiune, astfel că în schimb se dusese la Tabemadu. Clădirea era încuiată, desigur, aşa că el îngenunche în faţa uşii şi se rugă, cerând putere şi îndrumare, până când sosi un poliţist cu maşina şi îi spuse că trebuie să plece.

— îmi pare rău că te deranjez, dar nimeni

nu are voie să stea aid după ora unsprezece.

— Asta e biserica mea, spuse Tim.

— înţeleg.

Era un poliţist mai în vârstă, cu mustaţă şi o expresie melancolică.

— Dar nu eu fac regulile.

— Asta a spus şi Pilat din Pont, nu se putu abţine Tim.

— Da, reuşi poliţistul să zâmbească obosit. înainte să-l aresteze pe Iisus pentru vagabondaj.

Tim suspină ostentativ şi se ridică în picioare. Avea genunchii înţepeniţi, dar mintea îi era mult mai limpede decât înainte.

— Presupun că aş putea continua acasă.

— Mulţumesc, spuse poliţistul. O seară plăcută.

— Şi ţie la fel.

O prevenise pe Carrie că ar putea întârzia şi că nu trebuie să-l aştepte – nu voise să pomenească de partida de poker, aşa că îi spusese că are o „întâlnire importantă" cu un constructor mare – aşa că presupuse, atunci când văzu lumină la fereastra dormitorului lor, că adormise în timp ce citea. Dar ea era trează, aştep- tându-l, stând rezemată de pernă într-o lenjerie înflorată pe care el n-o mai văzuse.

— Au, spuse el, ridicând mâinile ca şi cum ea ar fi îndreptat un pistol spre el.

— Ai noroc. Dacă mai întârziai câteva minute adormeam.

Arăta bine, se gândi el examinând-o pe furiş. Noua lenjerie era sexy, dar decentă – multe dintre lucrurile pe care i le cumpărase el erau

prea depravate pentru ca ea să le poarte cu o oarecare convingere –, iar Carrie zâmbea timid şi plină de dorinţă. Orice om întreg la minte ar fi fost încântat, dar Tim se simţea iritat fără motiv, ca şi cum ea i-ar fi compromis planul de a dormi ca un bebeluş.

— Nu trebuie să facem nimic dacă eşti obosită, spuse el. Şi eu sunt cam terminat.

Ea continuă să zâmbească, dar Tim vedea că încrederea de sine îi fusese afectată. Carrie privi în jos, tre- cându-şi o mâna peste burtă.

— Ce e? Nu-ţi place lenjeria mea?

— Ba da. E foarte frumoasă.

— Vorbeşti serios?

— Da, spuse el ceva mai sincer. Arăţi bine.

— Bun, făcu ea, bătând cu palma pe partea lui de pat. Atunci nu vrei să vii şi să mă săruţi?

Tim se gândi la solicitarea ei. Ar fi fost atât de uşor să se întindă lângă ea şi să-i ofere ceea ce dorea, atât de plăcut şi nedureros. Dar chiar asta era problema. Alesese prea mult timp calea cea mai uşoară – acesta era imul dintre lucrurile pentru care tocmai se rugase – şi îşi dăduse în cele din urmă seama că nu era corect faţă de niciunul dintre ei.

— Carrie, spuse el. Voiam de mai mult timp să-ţi spun ceva. Ceva important.

— Ce e? S-a întâmplat ceva?

El simţi frica din vocea ei şi îşi dădu seama că ar fi trebuit să se aşeze pe pat, lângă ea, şi s-o ia de mână. Dar în clipa aceea nu se putea gândi decât la mirosul de bere al respiraţiei lui şi cât de

tare s-ar fi speriat ea simţindu-l.

— Am avut o lungă discuţie cu pastorul Dennis, acum câteva săptămâni, şi, ăăă, am ajuns împreună la decizia ca eu – adică noi doi să luăm o pauză, o vreme. Vreau să spun din punct de vedere sexual.

— Nu înţeleg. în ce sens, *să luăm o pauză*?

— înţelegi, să luăm o pauză. Să nu mai facem sex o vreme.

— Dar tocmai am făcut. Aseară.

— A fost greşeala mea, explică Tim. Am fost slab. Ar fi trebuit să-ţi spun de mult.

Vocea ei deveni prudentă.

— Asta e un fel de pedeapsă? Am greşit cu ceva?

— E doar problema mea, o asigură el. Nu are nimic de-a face cu tine. Vorbeam cu pastorul despre... starea mea spirituală, iar el a spus că nu crede că ar trebui să mă mai apropii de tine până când nu îmi rezolv anumite probleme.

Carrie dădu din cap, dar expresia ei nu arăta altceva decât uluire.

— Ce probleme?

Tim se trezi holbându-se la sticluţa de lubrifiant Sizzlin' Strawberry de pe noptieră. Il comandaseră cu câteva luni în urmă, îl încercaseră o dată fără prea mult succes, apoi uitaseră imediat de el. Se întrebă ce o apucase să îl scoată din sertar.

— E vorba de Allison, spuse el. încă mai am anumite dorinţe faţă de ea, ceea ce îmi afectează capacitatea de a fi un soţ bun.

Chiar în timp ce spunea asta, îşi dădu seama că nu se mai gândea la Allison nici pe departe

atât de mult ca înainte; oricum, cu siguranţă nu ea era cel mai rău demon cu care se lupta el în clipa aceea. Dar mărturisirea fusese făcută, iar el nu putea s-o ia înapoi.

— Crezi că nu ştiu asta? îl întrebă Carrie. Crezi că nu văd cât de deprimat eşti de fiecare dată când treci pe acolo?

— îmi pare rău. Cred că, de fapt, nu am încetat niciodată s-o iubesc.

Carrie se gândi la asta o clipă. Apoi dădu din umeri.

— Foarte bine, spuse ea. Mi-e indiferent. Nu-mi pasă.

Lui Tim îi scăpă un râs uşor.

— Da, sigur.

— Vorbesc serios. îţi iubeşti fosta soţie şi va trebui să facem faţă situaţiei. Adică, asta am şi făcut până acum, nu?

— Nu e atât de simplu.

— Dar nu e nici atât de complicat, răspunse ea. Ar fi o problemă doar dacă ea te-ar iubi, dar nu te iubeşte. S-a căsătorit cu altcineva şi au un copil, şi ai spus chiar tu că pare foarte fericită. Aşa că nu are importanţă, nu-i aşa?

Ceea ce spusese ea avea o anumită logică, dar Tim nu se simţea dispus să recunoască asta.

— Ceea ce am convenit e din Biblie. Un soţ nu ar trebui să facă sex cu soţia lui dacă nu are inima curată. E în Corinteni. Intreabă-l pe pastorul Dennis dacă nu mă crezi.

— Nu sunt căsătorită cu pastorul Dennis, spuse ea.

— N-am spus că ai fi.

— Atunci cine e el să dicteze ce se întâmplă în patul nostru?

— Nu e vorba doar de el, draga mea. E în Scriptură.

— Nemernicule!

Carrie luă sticluţa de pe noptieră şi o aruncă spre el, mai tare decât se aştepta Tim. De-abia reuşi să ridice mâna la timp pentru a para.

— Ei, spuse el. Ia-o încet.

— Du-te naibii, Tim.

— Chiar nu înţeleg de ce eşti atât de supărată.

Ea îl privi fix, cu ochii plini de durere.

— Nu-mi vine să cred că eşti atât de naiv. Crezi că eu nu am fantezii cu alţi bărbaţi?

— Da?

— Da. Uneori. Dar nu mă duc să mă plâng la pastorul Dennis din cauza asta. Şi ştii de ce?

Tim dădu din cap că nu.

— Pentru că îmi iubesc soţul. Şi tot ce mi-am dorit a fost ca şi el să mă iubească. Dar el nu e în stare.

Tim nu contestă asta.

— Nu m-ai iubit niciodată, aşa-i? Nu m-ai iubit niciun pic.

Din cine ştie ce motiv misterios, Carrie zâmbea, ca şi cum această idee îi provoca o plăcere tristă.

— Eu... începu Tim, dar apoi se opri. Mă străduiesc, Carrie. Mă străduiesc să fiu un soţ bun.

— Să-ţi faci datoria de creştin? întrebă ea sarcastic.

— Nu e corect. Chiar mă străduiesc din greu.

Carrie scutură din cap, încet şi îndelung. Tim simţea
că va urma o sentinţă şi îşi dădea seama că erau puţine şanse să poată face apel.

— Dacă m-ai iubi, spuse ea, nu ţi s-ar părea aşa o corvoadă.

Păstrătorii Credinţei

ând Ruth sosi la şcoală vineri dimineaţa, găsi ţ un plic cu aspect oficial în cutia ei poştală, în- gropat sub mormanul obişnuit de circulare şi anunţuri. Mesajul dinăuntrul lui – câteva rânduri mâzgălite pe o foaie cu antetul directorului Venuti – era ameninţător de concis.

Ruth, scria pe bilet. Te rog să te prezinţi la biroul meu la sfârşitul primei ore. – }. V.

Ruth îi arătă biletul lui Randall, după ce îi dădu cafeaua. Acesta scoase un zgomot compătimitor în timp ce îl rumega, apoi începu să fredoneze ca un copil.

— Ai dat de naiba, ai dat de naiba.

— Mulţumesc pentru sprijin.

— Scuze. încercam doar să te detensionez puţin înaintea întâlnirii.

Ruth îl privi mai atent. Părea mult mai bine dispus decât cu o seară în urmă, atunci când o acuzase că nu e o prietenă bună. Randall adormise plângând pe canapeaua ei două nopţi la rând şi nu reacţionase prea bine când ea îi spusese că o a treia noapte era în afara discuţiei.

Nu îi plăcea să adopte o atitudine dură când el era într-o stare emoţională atât de precară, dar simţea că trebuie să fíe singură cu Maggie şi Eliza, să aibă ocazia să stea împreună, toate trei, ca o familie, fără un musafir plângăcios de care să se împiedice. Plecarea fetelor spre biserică, duminică dimineaţa, fusese ca un semnal de alarmă care îi amintise cât de uşor era ca oamenii pe care îi iubeşti să se îndepărteze de tine. Aşa se întâmplase cu sora ei, cu Frank şi cu un număr dureros de mare de prieteni. Nu avea de gând să permită ca asta să se întâmple şi cu fetele ei, cel puţin nu atât timp cât putea să facă ceva.

— Pari foarte vesel în dimineaţa asta, observă ea. Ai dormit bine?

— N-aş putea spune asta. De fapt, am stat până foarte târziu. Greg şi cu mine am avut o discuţie foarte lungă.

— Şi?

— Avem ceva să-ţi spunem.

— *Avem*? Asta înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă?

— Vei afla în curând.

— Haide, îl presă ea. V-aţi împăcat?

Expresia lui Randall deveni una gravă.

— Nu sunt în măsură să discut despre asta acum. Greg m-a făcut să promit că vom face anunţul împreună.

— Mă omoară suspansul.

— La şapte, la restaurantul indian, îi spuse el, dându-i biletul înapoi. Să nu întârzii.

De data aceasta Ruth nu fu surprinsă să-i

găsească pe JoAnn şi pe directorul administrativ aşteptând-o în biroul directorului – erau aşezaţi pe cele două laturi ale biroului uriaş, cu o expresie de posomoreală profesională – alături de Joe Venuti, care avea o faţă acră şi îşi masa abdomenul neliniştit, ca şi cum începuse deja să regrete că mâncase ceva anume la micul dejun.

— Salut, spuse ea, văd că e vechea gaşcă?

Doar directorul administrativ simţi nevoia să-i răspundă, ridicându-se şi întinzându-i mâna.

— Mă bucur să te văd, Ruth. Mulţumim că ai venit.

li scutură mâna cu putere, ca şi cum ar fi felicitat-o
pentru ceva ce ea realizase. JoAnn şi directorul rămaseră aşezaţi, privind calm cum ea se îndreaptă spre scaunul pliant maro care fusese aşezat în faţa biroului. Pe spatele lui scria, cu litere negre şterse, SALA DE MUZICĂ.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Ruth. Am primit vreo medalie?

— Foarte amuzant, murmură Venuti.

— Ei, ei, făcu dr. Farmer, oarecum ambiguu. Haideţi acum.

Conversaţia se împotmoli pentru o clipă. JoAnn privea întrebător spre director, care privea întrebător spre directorul administrativ, iar acesta se prefăcea absorbit de studierea unui pix absolut banal pe care îl scosese dintr-o cană de pe biroul lui Venuti.

— Vor să-ţi spună ceva, explică JoAnn.

Venuti confirmă dând din cap. îşi drese vocea şi bătu nervos de câteva ori cu degetele în

marginea biroului.

— După o lungă, ăăă, introspecţie administrativă, am luat o decizie. Dr. Farmer, ai onoarea.

Directorul administrativ nu părea prea fericit să vadă că mingea e în terenul lui.

— Da, spuse el, zâmbind trist către Ruth. Ştii că nu ne place să facem aşa ceva, dar nu vedeam nicio alternativă.

— Am primit numeroase plângeri, adăugă Venuti. Dacă vrei, îţi putem arăta dosarul.

Dr. Farmer dădu din cap.

— Cred că se poate spune că nu eşti pe aceeaşi lungime de undă cu noua programă. Cred că nimeni nu poate contesta asta.

— Avem nevoie de jucători de echipă, se alătură şi JoAnn corului. Că altfel tragem în direcţii opuse. Iar acest program pilot e prea important pentru mine ca să îngădui una ca asta.

— Scuze, spuse Ruth. Nu înţeleg prea bine despre ce vorbiţi.

— Vei fi redistribuită, o informă dr. Farmer. Poţi termina semestrul, dar începând din ianuarie nu o să mai predai Sănătate.

— Speram ca, după cursul suplimentar, lucrurile să se îndrepte, continuă Venuti, dar conform raportului se pare că ai fost cel puţin necooperantă şi chiar perturbatoare.

— Ne gândeam să te trimitem la un curs de două săptămâni în Philadelphia, la vară, spuse dr. Farmer, dar JoAnn crede sincer că ar fi o pierdere de timp şi o irosire a resurselor şcolii. Şi, în vremurile de strângere a curelei pentru toată

lumea... ei, cred că înţelegi despre ce e vorba.

— Nu poţi preda ceva în care nu crezi, declară JoAnn. Şi în mod clar tu nu crezi în misiunea care ţi-a fost încredinţată.

Ruth era şocată. Venise aşteptându-se la o mustrare, dar nu la o ambuscadă din trei părţi.

— Deci simt concediată? întrebă ea încet.

JoAnn aprobă din cap, dar directorul principal şi cel administrativ protestară imediat împotriva termenului.

— Nici poveste, spuse Venuti. Nimeni nu a vorbit de concedierea cuiva.

— Eşti titulară, sublinie dr. Farmer. N-am putea să te dăm afară nici dacă am vrea.

— Doar dacă omori pe cineva, spuse Venuti privind-o fix pe Ruth, ca şi cum n-ar fi exclus posibilitatea.

— Nici atunci n-aş fi sigur, spuse dr. Farmer, îngă- duindu-şi un chicotit uşor, birocratic. Eşti doar redistribuită, Ruth. Nu avem nimic personal cu tine.

Ceaţa din capul lui Ruth începu să se ridice.

— Asta e scandalos, spuse ea. O să mă duc la sindicat.

— E dreptul tău, o asigură dr. Farmer. Dar avocatul nostru ne-a spus că suntem acoperiţi. Nu eşti sancţionată. Eşti doar reorientată, în conformitate cu nevoile noastre şcolare. Avem mână liberă în privinţa asta.

— Bine, spuse Ruth. Poate că aveţi. Dar cine o să ţină orele mele?

— Consiliul şcolar e marţea următoare, spuse Venuti. O să se voteze o derogare ce va

permite unei experte calificate să predea în aria ei de specializare, fără a mai fi nevoie de procesul oneros al autorizării de către stat.

— O expertă calificată? repetă Ruth, întorcându-se spre JoAnn.

Consiliera pe probleme de virginitate zâmbi dulce şi dădu uşor din umeri, ca şi cum ar fi spus *Uneori câştigi, alteori pierzi.*

— JoAnn e doctorand în Sănătate Publică, sublinie Venuti. Tu ai doar un maşter în Pedagogie.

— Până acum nu au acceptat niciodată asemenea derogări, observă Ruth. Nu l-au refuzat pe ziaristul acela pensionar care voia să predea jurnalism?

— Asta a fost acum patru ani, îi reaminti Venuti. Consiliul s-a schimbat mult între timp. Sunt convins că JoAnn nu va întâmpina niciun obstacol serios.

— Sunt sigură că nu, fu de acord Ruth.

— Ne pare bine că eşti atât de fair-play, spuse dr. Farmer cu o uşurare evidentă. Ai vreo întrebare despre toată povestea asta?

Ruth dădu din cap că nu şi se ridică în picioare, de- abia aşteptând să plece naibii de acolo. Aproape ieşise pe uşă când îşi dădu seama că uitase ceva.

— A, ba da, spuse ea. Nu mi-aţi spus la ce sunt redistribuită.

— Nu suntem sută la sută siguri, răspunse Venuti. Dar s-ar părea că vom avea un loc la catedra de Matematică.

— Matematică?

Ruth nu se putu abţine să nu râdă.

— Habar n-am de matematică.

— E pentru începători, o asigură dr. Farmer. E vorba doar de cunoştinţe elementare.

— Crede-mă, spuse Venuti, copiii ăia nu sunt Einstein. Dacă ştii să aduni doi cu doi eşti mult înaintea lor.

Contingentul Păstrătorilor Credinţei de la Tabemaclu era compus din nouă oameni cu totul, prea mulţi ca să încapă în dubiţa lui John Roper. Tim se oferise să meargă şi cu maşina lui şi îi primise ca pasageri pe Marty Materia şi Jonathan Kim. Iniţial, Jay, ultimul recrut, trebuia să fie al patrulea, dar în ultima clipă pastorul Dennis decisese că Jay trebuia să vină împreună cu el, în dubiţă.

Conform aşteptărilor, în clipa în care Tim intră pe autostradă, Marty începu să sforăie pe bancheta din spate – era electrician şi lucra ca nebunul ca să-şi întreţină soţia şi cei cinci copii, fiind renumit pentru capacitatea lui de a aţipi oricând şi oriunde avea ocazia, inclusiv la întâlnirea de duminică. Jonathan stătea pe locul mortului, privind absent în faţă şi trăgându-se nervos de dunga perfectă a pantalonilor. în prima jumătate de oră a călătoriei, încercă metodele obişnuite de iniţiere a unei conversaţii, întrebându-l pe Tim câţi copii avea şi dacă intenţiona să-şi cumpere un televizor cu plasmă în viitorul apropiat, dar apoi renunţă, căzând într-o tăcere meditativă presărată la fiecare câteva minute cu un mormăit aprobator, ca şi cum ar fi

fost de acord cu propriile lui gânduri.

Dintr-o perspectivă pur socială, era imposibil să negi că Odyssey-ul lui John era cel mai dezirabil vehicul. Urmându-l de la o distanţă respectuoasă, Tim vedea siluetele bărbaţilor dinăuntru; părea să fie destul de multă agitaţie – capete care se întorceau, snackuri trecute de la unul la altul, chiar şi unii care băteau palma. Probabil că înăuntru cânta muzică religioasă – pesemne pastorul Dennis insistase – şi se râdea mult, dat fiind faptul că Steve Zelchuk părea să vorbească încontinuu de pe bancheta din spate. Steve era un imitator înzestrat, cu un repertoriu imens de glume decente şi destul de amuzante; era considerat cel mai amuzant tip de la Tabemaclu, nu că ar fi fost prea mare concurenţa.

în mod normal, Tim ar fi fost dezamăgit să se regăsească în maşina plicticoasă, dar în seara aceasta nu îl deranja. Era o uşurare să aibă puţin timp de reculegere, să poată asculta noul lui CD cu Mavis Staples şi să-şi lase gândurile să rătăcească. Lucrurile ar fi fost mult mai complicate dacă s-ar fi aflat în aceeaşi maşină cu pastorul Dennis şi John Roper, amândoi entuziaşti apropo de meciul de fotbal de a doua zi.

Din câte îşi dădea seama Tim, începea să pară evident că avea să iasă circ. în ultimele câteva zile pastorul dedicase destul de mult timp alertării mass-mediei – nu doar ziarele locale şi regionale, dar şi posturi de radio şi TV – în legătură cu ceea ce el spunea că va fi „o bătălie istorică din războiul permanent pentru inimile şi

minţile copiilor noştri”. De asemenea, pastorul recrutase vreo zece voluntari de la Tabemaclu care să stea pe tuşă cu versete din Biblie inscripţionate pe tricou, ceea ce el credea că va constitui o imagine extraordinară, în cazul în care reporterii TV chiar aveau să apară. Aceşti voluntari puteau, de asemenea, să se alăture cercului rugăciunii de la sfârşitul meciului, ceea ce lui John i se părea o idee fantastică.

Lui Tim nu i se păruse chiar atât de fantastică, dar încercarea lui de a-şi explica rezervele la sfârşitul şedinţei de studiere a Bibliei de miercuri seara nu decursese prea bine. Pastorului Dennis nu-i păsa absolut deloc că Bill Derzarian şi Asociaţia de Fotbal aveau să se enerveze, că multe fete şi părinţii lor aveau să se simtă prost sau că lui Tim şi John avea să li se interzică, probabil, să mai antreneze.

— Dacă pe oameni îi supără adevărul, spuse el, atunci aşa să fie. Iisus ne-a spus să mergem în lume şi să răspândim vestea bună întregii creaţii, nu doar oamenilor dispuşi să asculte.

Spre meritul lor, amândoi bărbaţii erau mai înţelegători faţă de temerile lui Tim că, dacă va participa la o altă rugăciune de după meci, va viola acordul privind custodia şi îşi va periclita relaţia cu fiica lui.

— Nu e o glumă, le spuse el. Am fost avertizat.

— E groaznic, fu de acord John. Nu ştiu ce-aş face dacă aş fi în locul tău.

Pastorul Dennis îşi puse mâinile pe umeii lui

Tim şi îl privi drept în ochi timp de câteva secunde, ca şi cum ar fi vrut să-i facă o transfuzie de curaj.

— Fii tare, spuse el. Fericit cel ce are încredere în Domnul.

John aprobă solemn din cap.

— Tu ai început asta, îi aminti el lui Tim. Hai să terminăm împreună.

Parcară maşinile la câteva străzi distanţă de centrul civic şi se alăturară paradei bărbaţilor creştini care se îndreptau spre stadion. Tim mai fusese la o conferinţă a Păstrătorilor Credinţei, astfel că nu mai era luat prin surprindere, ca anul trecut, dar tot era profund impresionat de spectacol. Era deconcertant, dar şi ciudat de emoţionant, să se găsească într-un parc de distracţii în care nu vedea decât spirite înrudite apropiindu-se din toate direcţiile, coborând din autocare, autobuze şcolare, maşini ale bisericilor şi taxiuri, strângându-şi mâna, îm- brăţişându-se şi strigându-se unii pe alţii cu voci fericite.

Majoritatea Păstrătorilor Credinţei erau albi şi mai degrabă tineri, dar erau şi destule excepţii – asiatici îngrijiţi, studenţi eleganţi cu cioc şi perciuni lungi, negri impunători raşi în cap, taţi şi fii, grupuri de motociclişti şi chiar câţiva bătrânei cu bastoane. Nu puteai aduna o mulţime de dimensiunile acestea fără să atragi şi câţiva tipi foarte ciudaţi – Tim văzu un hipiot cu freză afro şi sari până în pământ şi un tip solid cu o bluză de lână care stătea lângă intrarea principală, sunând dintr-un corn de berbec; de asemenea, fu acostat

de un predicator ambulant fără un ochi, care îi întinse o broşură ordinară, reprodusă prost, pe coperta căreia scria *Zece motive pentru care Dumnezeu îi urăşte pe poponari (şi pentru care noi ar trebui să facem la fel)* – dar ceea ce îl uimea era numărul redus al acestora. Imensa majoritate a participanţilor la reuniune erau tipi obişnuiţi, cu pantaloni de stofă sau blugi, pulovere sau geci de piele, cetăţeni normali cu slujbe stabile, verighete şi probabil mai puţin păr şi mai multă burtă decât în tinereţe, tipi care păreau că s-ar potrivi perfect în Tabemaclu, alături de Marty, Jonathan, Eddie, Jay, John, Tim, Bill, Steve şi Dennis.

La biroul de înregistrare primeau brăţări oficiale – inele de cauciuc mov, cu mottoul conferinţei (NEÎNFRICAŢI) imprimat pe o parte – apoi se uitau la standurile cu articole de vânzare, plimbându-se pe lângă tarabele cu CD-uri, cărţi, tricouri (IISUS E FANTASTIC) şi căni, apoi inspectând măsuţele pliante pline de literatură promoţională pentru universităţi, asociaţii de caritate, cauze politice şi afaceri creştine. Examinând o broşură a unei companii numite Calvary Homebuilders, Tim tresări amintindu-şi de punţile pe care le tăiase în noaptea partidei de poker şi se întrebă dacă ar fi posibil să îşi repare relaţia cu George Dykstra. Pe de altă parte, nimeni nu părea să fi făcut legătura dintre el şi vandalizarea Hummer-ului lui Billy; cel puţin nu îl acuzase nimeni de nimic. îşi dădea seama prea bine că un om mai bun ar fi pus mâna pe telefon şi ar fi recunoscut prostia pe care o făcuse, dar

Tim avea şi aşa destule probleme şi nu se simţea în stare să se umilească în faţa unui cretin ca Billy.

Standurile cu mâncare erau pe coridorul principal, iar Tim se aşeză la coadă alături de alţi membri ai Tabemaclului care nu apucaseră să mănânce. Jay, membrul cel nou, se întoarse spre el în timp ce aşteptau.

— Ai mai fost la aşa ceva?

— Anul trecut, răspunse Tim. M-am simţit bine.

Jay părea sceptic.

— Prea mulţi bărbaţi, spuse el. Parcă ar fi un bar de homosexuali.

Tim râse forţat. Nu mai vorbise niciodată cu Jay faţă în faţă, dar fusese curios vizavi de el încă din ziua în care apăruse la slujba de duminică, după ce îl pocnise pe pastorul Dennis. Auzise unele zvonuri că pastorul începea să pună la îndoială puterea angajamentului lui Jay faţă de Dumnezeu şi că se străduia din greu să-l ţină pe drumul cel drept.

— La început e puţin mai ciudat, fu de acord Tim. Dar apoi te obişnuieşti.

Când ajunseră lângă tejghea, Jay privi iritat spre semnul din carton lipit de perete, deasupra dozatoarelor de bere: LA ACEST EVENIMENT NU SE VINDE ALCOOL.

— Ce nasol, spuse el. Mi-ar fi prins de minune o bere rece.

Ruth făcu tot posibilul să arboreze o faţă veselă când intră în Bombay Palace. Nu-i povestise lui Randall – şi nimănui altcuiva, de fapt – ce se

întâmplase în dimineaţa aceea în biroul directorului şi presupunea că noutatea nu avea să se afle vreo câteva zile. în clipa de faţă nu voia decât să ia o masă agreabilă cu prietenii ei, să bea ceva şi să-i ajute să sărbătorească veştile bune pe care ei doreau să i le împărtăşească, oricare ar fi fost ele.

însă acum, după ce îi trecuse şocul iniţial, nu mai era atât de supărată pe cât se aşteptase că fusese decapitată. Oricât de furioasă ar fi fost din cauza modului mizerabil în care fusese tratată, era de asemenea foarte uşurată să nu mai fie profesoara de abstinenţă, să nu mai acţioneze ca o portavoce a unor idei în care, aşa cum spusese JoAnn pe bună dreptate, nu crezuse niciodată. Matematica pentru începători avea să fie o plictiseală, nu se amăgea în privinţa asta, dar cel puţin nu avea s-o facă să se simtă murdară, de parcă ar fi ascuns elevilor ei anumite informaţii care i-ar fi putut ajuta să trăiască mai fericit şi mai sănătos. Şi cine ştie? Poate că Alegeri înţelepte dădea chix şi, peste un an sau doi, Ruth avea să se întoarcă, răzbunată, să predea din nou adevărul adevărat despre sexualitatea umană ignoranţilor elevi de la Stonewood Heights. în mintea ei totul se desfăşura ca un film de la Hollywood, cu Michelle Pfeiffer stând în faţa unei săli de adolescenţi frumoşi şi serioşi, derulând un prezervativ pe un castravete în timp ce în fundal răsună o muzică triumfătoare.

Se îndreptă spre Randall şi Gregory, care stăteau unul lângă celălalt într-un separeu lipit de perete, ţinându-se de mână – ceva ce nu-i mai

văzuse făcând în public – şi şoptindu-şi imul altuia cu expresia absorbită pe care nu o vezi decât pe faţa noilor îndrăgostiţi sau a cuplurilor de bătrâni, după depăşirea unui pericol mortal. Imediat după ce Ruth se aşează, Randall îi turnă un pahar de bere şi propuse un toast.

— Pentru buna noastră prietenă, Ruth, care ne-a sal – vat relaţia.

— Trăiască, spuse George.

— Eu? râse Ruth. Dar ce am făcut?

— Îţi aminteşti când am vorbit în seara aceea? o întrebă Randall. Eu mă plângeam că Greg nu vrea să mă cetiră în căsătorie, iar tu m-ai întrebat de ce nu îl cer eu pe el.

— Mi-ai spus că e o idee tâmpită.

— S-a răzgândit, o informă Gregory.

Ruth se întoarse spre Randall, cu un zâmbet din ce în ce mai larg pe faţă.

— Să nu-mi spui...

Randall roşi.

— Am avut suficient timp ca să mă gândesc bine.

— Şi ce s-a întâmplat? Te-ai lăsat într-un genunchi şi tot tacâmul?

— A fost la telefon, recunoscu Randall. Nu a fost foarte romantic.

— Nu e adevărat, spuse Gregory. A fost *foarte* romantic. îmi dădeam seama cât de greu îi e să rostească întrebarea, de cât curaj avea nevoie. Dar a fost soluţia perfectă. Ne certaserăm atât de mult din cauză că eu nu voiam să-l cer în căsătorie, încât ajunsesem la punctul în care n-aş mai fi putut s-o fac nici dacă aş fi vrut. Pe de o

parte din mândrie, presupun, dar şi pentru că ar fi părut că o fac doar pentru că aşa vrea el, nu pentru că aşa vreau eu. înţelegi ce vreau să spun.

— Oarecum, spuse Ruth. Sunt extrem de bucuroasă pentru voi amândoi. Felicitări.

Ciocniră din nou. Fericitul cuplu se privi din nou în ochi.

— Dar nu de asta te-am invitat aici, spuse Randall.

— Da, sigur.

— Suntem foarte serioşi, insistă Gregory. Te-am invitat ca să te întrebăm dacă eşti liberă pe 19 august.

— Cred că da, dădu Ruth din umeri. Probabil.

— Sper, spuse Randall, pentru că vrem să fii domnişoară de onoare la nunta noastră.

— La nunta voastră? Vrei să zici un fel de ceremonie simbolică?

— Nu, spuse Gregory. La nunta noastră. Am închiriat un han foarte drăguţ în Berkshire. Va fi o ceremonie legală, aprobată de statul Massachusetts.

— Dar nu sunteţi rezidenţi. Şi ei nu le permit celor...

— Nu vom fi din afara statului, o informă Randall. Ne mutăm în Cambridge. Sau pe undeva pe acolo. Dan şi Jerry au spus că o să ne găsească un loc drăguţ în care să trăim.

— Vorbeşti serios?

Prietenul ei dădu aprobator din cap.

— Şi când se va întâmpla asta?

— Cât mai curând posibil, zise Gregory. Nu

are niciun rost să mai aşteptăm.

— N-nu înţeleg, spuse Ruth încă zâmbind, dar cu o voce care distona cu expresia ei. E atât de... subit. Nu ştiam nici măcar că vă gândiţi la mutat.

— Şi pentru noi e ceva subit, recunoscu Randall. Dar ştim că asta trebuie făcut.

— Imediat ce ne-am logodit, explică Gregory, a devenit ceva evident. Te logodeşti ca să te poţi căsători. Iar în clipa asta există un singur loc în care putem face asta.

— Şi, în plus, adăugă Randall, ne-am cam plictisit de Stonewood Heights. Avem nevoie de ceva puţin mai stimulator.

Ruth puse mâna pe pahar, dar nu părea că ar avea de gând să bea din el.

— Şi eu? întrebă ea încet, cu o voce rănită. Eu ce o să mă fac?

Nu era ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ei să spună *Vino cu noi, vino să ne mutăm împreună în Cambridge,* dar s-ar fi bucurat să vadă ceva mai mult decât privirile uimite şi neutre pe care ei i le adresau. Erau cei mai buni prieteni ai ei; ar fi trebuit să-şi dea seama cum avea să se simtă ea. Dar adevărul era că nici măcar Ruth nu înţelegea ce simte până când nu îşi îngropă faţa în palme şi începu să plângă ca un copil pierdut.

Tim nu-i văzuse niciodată pe Grateful Dead cântând în amfiteatrul de la centrul civic – preferau spaţiile deschise, mai mari, din zonă –, dar văzuse mai multe concerte aici în adolescenţă, inclusiv cu .38 Special, The

English Beat şi câteva avataruri diferite ale Allman Brothers. într-un fel – dacă scoteai din calcul norul gros de fum de marijuana care plutea pe deasupra festivităţilor – era o senzaţie cât se poate de familiară aceea de a sta acolo pe scaunele ieftine împreună cu prietenii lui, privind în jos spre cântăreţii minusculi de pe scenă, în deplină coerenţă cu restul vieţii lui. Se întreba câţi alţi Păstrători ai Credinţei puteau spune acelaşi lucru, câţi dintre ei jucaseră volei în timp ce îi aşteptau pe Supertramp să urce pe scenă sau ajutaseră la scoaterea pe braţe a fetelor bete în timp ce Little Feat cântau al treilea bis.

După patru cântece, Păstrătorii Credinţei au cedat scena maestrului de ceremonii, Fratele Biggs – Tim şi-l amintea de anul trecut – un negru rubicond, cu piele deschisă la culoare, cu un farmec ştrengăresc şi voce răsunătoare. Acesta puse mulţimea în mişcare prin câteva întrebări, ca pe stadion, montându-i pe cei de jos împotriva celor de la balcon, pe cei din stânga împotriva celor din partea dreaptă a sălii.

— Cine îl iubeşte pe Iisus?
— NOI!
— Cine urăşte păcatul?
— NOI!
— Pe cine iubim noi?
— PE IISUS!
— Şi ce urâm?
— PĂCATUL!
— Foarte bine.

Fratele Biggs zâmbi larg; faţa lui era enormă, pe cele două ecrane uriaşe de pe fiecare parte a

scenei.

— Ştiu că toţi aţi primit o brăţară când aţi intrat aici, nu-i aşa? E un cadou frumos, nu credeţi? Să nu spuneţi că nu avem grijă de voi. Nu ştiu dacă aţi observat, dar pe brăţară e imprimat un cuvânt, care e mottoul nostru din seara aceasta. Vreţi să-mi spuneţi care este acest cuvânt?

— Neînfricaţi, spuse mulţimea, dar răspunsul părea ezitant şi dezorganizat, chiar dacă acest cuvânt pâlpâia pe ecranele mari.

— O, Doamne, spuse Fratele Biggs cu un râs trist. Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar parcă sunteţi nişte păm- pălăi. Credeam că sunteţi nişte bărbaţi creştini puternici, dar parcă sunteţi nişte şcolăriţe. Aşa că vă întreb din nou. Care e mottoul nostru din seara aceasta?

— NEÎNFRICAŢI!

Fratele Biggs îşi şterse fruntea cu o batistă şi oftă uşurat.

— Aşa e mai bine. Mă îngrijorasem pentru o clipă. Credeam că am greşit evenimentul. Nu am nimic împotriva şcolăriţelor, dar nu cred că sunteţi suficient de drăguţi ca să vă stea bine în rochiţele alea frumoase.

Fratele Biggs se apropie încet de marginea scenei. Faţa lui deveni serioasă pe ecrane.

— Ştiu că aţi venit ca să vă simţiţi bine, să sărbătorim dragostea noastră comună pentru Iisus Hristos. Să vă rugaţi ca pe vremuri şi să simţiţi camaraderia cu alte câteva mii de creştini ca voi. Credeţi-mă, oameni buni, vă vom oferi această experienţă. Dar mai întâi trebuie să ne

ocupăm puţin de înfruntarea temerilor noastre. Ah, ştiu, nu pare prea distractiv, dar dacă te gândeşti puţin, e logic. Pentru că nu puteţi simţi bucurie adevărată dacă vă temeţi, nu-i aşa?

Trebuie să vă învingeţi teama. Şi asta e ceea ce înseamnă *neînfricaţi.* înseamnă că puteţi să vă temeţi, dar că nu veţi da bir cu fugiţii. Rămâneţi cu capul sus şi continuaţi să mergeţi direct spre această teamă. Pentru că Domnul este aid, mergând alături de voi. Spuneţi Amin.

Mulţimea spuse Amin.

— Deci, aşa cum v-am spus, avem un program extraordinar pentru voi. Dar înainte de asta, vreau să vă spun care e misiunea voastră în seara aceasta. Trei sarcini simple. Nu două, nu patru. Trei. Le-am pus pe versuri, ca să fie mai uşor de ţinut minte. Primul lucru pe care îl vom face va fi să ne *înfruntăm* teama. Apoi – şi asta e partea cea mai grea – vom *îmbrăţişa* frica. Iar după asta, cu ajutorul lui Iisus, vom *şterge* frica. Aţi înţeles? *Vom înfrunta, îmbrăţişa şi şterge.* Haideţi s-o spunem împreună. Ce vom face mai întâi?

— VOM ÎNFRUNTA!

— Foarte bine! Şi după asta?

— VOM ÎMBRĂŢIŞA!

— Şi apoi?

— VOM ŞTERGE!

— Excelent, spuse Fratele Biggs. Cred că începe să vă placă. Se pare că avem aid nişte bărbaţi creştini şi neînfricaţi! Acum să înceapă petrecereaaaaaaa!

Pe la mijlocul discursului inaugural –

„Optimizarea lui Iisus: şapte modalităţi de a vă folosi credinţa la locul de muncă” – Tim se ridică să meargă la toaletă. Nu era ceva urgent, dar după o jumătate de oră de conferen – ţiere, „Bob Mallott, fost director de corporaţie şi cunoscut vorbitor pentru cauza creştinismului”, nu parcursese decât trei din cele şapte modalităţi, iar Tim începea să devină puţin agitat.

Pierdu câteva minute la baie, dându-şi cu apă rece pe faţă şi frecându-şi mâinile sub uscă torul automat mai mult decât era necesar. Când în cele din urmă ieşi din toaletă nu fu foarte mirat să-l găsească pe Jay, care îl aştepta pe hol cu un carton de nacho în mână. Toată seara Tim simţise cum noul membru priveşte spre el, strâm- bându-se şi încercând să-i atragă atenţia, chiar dacă între ei stăteau pastorul Dennis şi tânărul pastor Eddie.

— Aici erai, spuse Jay, pe un ton acuzator ciudat. Credeam că m-ai abandonat.

Tim era uimit de termenul folosit de Jay. Cum puteai abandona pe cineva faţă de care nu aveai nido obligaţie?

— Am fost doar la toaletă, spuse el.

Jay dădu din cap, dar nu părea prea convins. Se aplecă spre Tim, vorbind aproape în şoaptă.

— îţi place asta?

— în mare, da. Adică nu e cea mai palpitantă seară din viaţa mea.

Jay scoase un sunet uşor de neîncredere.

— Mai bine îmi bat un cui în cap decât să ascult porcăriile astea.

— Anul trecut a fost mai frumos, îl asigură

Tim. A venit un comic.

Jay întinse cartonul cu nacho, dar Tim făcu un gest de refuz.

— Hai, nu-ţi fie ruşine. Ia unul cu brânză.

Tîm alese o bucată plină de sos, cu ardei iute pe ea. Jay îi privi cum o mestecă, cu un interes care friza grosolănia.

— Ce e? întrebă Tîm.

— Nimic.

Jay dădu enigmatic din umeri. Avea o faţă grăsuţă, de copil, dar în ochii lui se citea o expresie vicleană pe care Tim nu o mai remarcase înainte.

— Mă bucur doar că avem în sfârşit ocazia să vorbim.

— Şi eu, spuse Tim, deşi începea să se simtă puţin stânjenit.

Jay privi în jurul lui. Pe coridor treceau destul de mulţi oameni, dar niciunul dintre ei nu era de la Tabemadu.

— Din câte am auzit, spuse el, avem unele lucruri în comun. Ştii, problemele din trecut. Crize şi toate celelalte.

— E posibil, recunoscu Tîm. Eu am avut ceva probleme.

Jay îşi lăsă capul în jos.

— Nu e uşor, spuse el.

— Mie-mi spui.

— Să nu mă înţelegi greşit, aş vrea să fiu bun, spuse Jay ridicându-şi privirea. Dar e atât de al dracului de plictisitor.

— Asta poate fi o problemă, fu de acord Tim.

Jay îşi frecă bărbia cu vârful degetului mare.

— Tot ce pot să-ţi spun e că e foarte bine că nu sunt cu maşina în seara asta. Pentru că la câţiva kilometri de-aici e un dub de striptease excelent, şi dacă aş avea maşină...

Jay prinse privirea de avertisment a lui Hm şi se opri. John Roper tocmai apăruse pe coridorul de la ieşire şi venea direct spre ei.

— Salut, spuse el cu o veselie forţată. Ce faceţi?

Tim strânse din buze. Jay murmură ceva ininteligibil.

— Aţi lipsit mult timp, le spuse John. Pastorul îşi făcea griji.

— Totul e în regulă, îl asigură Tim.

— Discutam doar, adăugă Jay. încercam să ne cunoaştem mai bine.

— Foarte bine, răspunse John. N-am vrut să vă deranjez.

— Nicio problemă, spuse Tim. Oricum urma să intrăm imediat.

Ruth nu plânse mult timp, dar cei doi se simţeau groaznic.

— îmi pare atât de rău, spuse Gregory. Ar fi trebuit să fim mai atenţi.

Randall era de acord.

— Eram atât de absorbiţi de veştile noastre bune, că n-am stat să ne gândim cum ar putea ele să te afecteze pe tine.

— Nu e vina voastră, le spuse Ruth. Nu-mi dau seama de ce m-a afectat aşa. Cred că doar m-aţi luat prin surprindere sau ceva asemănător.

Randall se întinse şi o bătu pe mână.

— Ştiu că ai avut un an greu. Lucrurile se vor remedia.

— Nu prea văd cum, spuse ea. Am o slujbă infectă, copiilor mei le e ruşine cu mine, nu am o relaţie şi cei mai buni prieteni ai mei se mută din oraş.

— Poţi să ne vizitezi când vrei, spuse Gregory. Nu e chiar atât de departe.

— Mulţumesc.

Ruth se forţă să zâmbească.

— Mă bucur pentru voi. Ştiu că o să aveţi o nuntă minunată şi sunt onorată să particip.

Băieţii o asigurară că nici nu se gândeau altfel. Ruth îşi suflă nasul într-un şervet de pânză.

— Auzi, stai puţin, spuse Gregory. Ce s-a întâmplat la marea ta întâlnire de acum câteva zile? Nu ştiu nimic.

— A fost un eşec, spuse Ruth scuturând din cap. Paul e un tip drăguţ, dar nu avem nimic în comun.

— Păcat, zise Gregory. Părea promiţător.

— O să găseşti tu pe cineva, spuse Randall. E timpul să intri pe agenţiile matrimoniale de pe internet.

— Am făcut asta, îi aminti Ruth. E pustiu. Nu sunt decât bărbaţi de şaptezeci de ani care nu vor să cunoască femei de peste patruzeci.

— De data asta o facem ca lumea, spuse Gregory. Te îmbrăcăm frumos şi facem câteva poze sexy. Ştii, cu lumina potrivită şi unghiurile care te favorizează. Apoi ne punem mintea la contribuţie şi îţi scriem un profil nou. Şi ştii ce? Dacă vrei să spui că ai treizeci de ani, eu n-o să

te părăsc.

Ruth încercă să zâmbească, dar asta o obosea.

— Mă rog, spuse ea. Nu prea îmi mai pasă.

— Nu strică să încerci, îi aminti Randall.

— Ce rost are? Pur şi simplu nu prea există acolo mulţi tipi ca lumea.

Gregory îl mângâie pe Randall pe obraz şi apoi privi spre Ruth.

— Draga mea, spuse el. Unul e de ajuns.

— Şi în plus, nu e ca şi cum nu te-ar suna nimeni, spuse Randall întorcându-se apoi spre Gregory. Un tip căsătorit a sunat-o, beat, în seara aia pe la unşpe. Voia doar să vină să discute puţin.

— Antrenorul de fotbal al fetei mele.

— Creştinul? spuse Gregory. Cel care le pune pe fete să se roage?

— Da, el e.

Ochii măriţi ai lui Gregory exprimau interes.

— E drăguţ?

— Ce importanţă are? întrebă Ruth. E un creştin căsătorit şi beţiv.

Randall se gândi puţin la asta.

— Nimeni nu e perfect, îi spuse el apoi.

După discurs a urmat o scenetă scurtă şi enigmatică, despre doi supereroi cu probleme, îmbrăcaţi în costum mulat pe corp şi mantie, care se întâlnesc în anticamera unui psihiatru. Jetman fusese capabil să zboare, dar în ultimul timp era afectat de o frică paralizantă de înălţime („într-o zi am privit în jos şi pur şi simplu mi s-a părut riscant, să fii acolo sus pe cer."); domnul Asbestos, celebru pentru capacitatea lui de a

trece prin foc, fusese lovit dintr-odată de o aversiune faţă de foc („Chestia aia e fierbinte!”, îi spune lui Jetman, dând din mână în timp ce îşi aminteşte de asta). După ce îşi spun unul altuia poveştile lor triste, încep să răsfoiască reviste şi să-şi privească nerăbdător ceasurile.

— Cât e ceasul tău? întreabă Jetman.

— Unu şi jumătate, răspunde domnul Asbestos.

— Ciudat, vine replica lui Jetman. Eu aveam programare la ora unu.

— Nu se poate, spune domnul Asbestos. *Eu* aveam programare la ora unu.

Uimiţi de această coincidenţă, cei doi o caută pe secretară, dar nu o găsesc. În cele din urmă se decid să ia măsuri drastice şi bat cu pumnii în uşa psihiatrului, de care atârnă un semn uriaş cu NU DERANJAŢI. Neprimind niciun răspuns, dau buzna în birou, pentru a ieşi după câteva secunde, şi mai uimiţi decât înainte.

— încăperea e goală, spune domnul Asbestos scăr- pinându-se în cap.

— Ştii ce înseamnă asta? întreabă Jetman cu o voce rău prevestitoare.

— Da, spune domnul Asbestos speriat. înseamnă că suntem de unii singuri.

Reflectorul întârzie câteva clipe asupra supereroilor rătăciţi, apoi se stinse. După care scena se lumină din nou, lăsând trupa să se vadă din nou. Cântau câteva acorduri simple, plăcute şi reconfortante, cu feţele întoarse spre cer. Exact când Tim se aştepta ca solistul să înceapă să cânte, Fratele Biggs intră pe scenă.

Mersul lui ştrengăresc dispăruse; părea surprinzător de solemn.

— Daţi-mi voie să vă spun, oameni buni. Poate că Jetman şi domnul Asbestos sunt singuri cu temerile lor, dar noi nu suntem. Avem pe cineva care ne apără mult mai bine decât orice supererou. Şi de aceea fiecare dintre noi poate trece prin valea umbrelor morţii, fără să se teamă de rău. Pentru că El este cu noi! Il simt aici, în seara aceasta! Mai devreme v-am spus despre misiunea noastră. înainte de a deveni oameni ai Domnului cu adevărat neînfricaţi, trebuie să ne depăşim temerile. Şi asta vom face acum. Dacă deschideţi programul vostru la pagina opt, veţi găsi un carton alb. Vă rog să-l rupeţi de-a lungul liniei perforate.

Tim desprinse cartonul. Era alb, cu excepţia unei singure propoziţii tipărite sus – CEA MAI MARE TEMERE A MEA ESTE:

— Acum, oameni buni, continuă Fratele Biggs, aş vrea să răspundeţi cât se poate de sincer. Nu scrieţi lucruri prosteşti precum *Mi-e teamă că toată îngheţata o să dispară.* Trebuie să priviţi adânc în sufletele voastre şi să vă înfruntaţi temerile. Unii dintre voi aveţi probleme la serviciu, alţii aveţi probleme cu soţiile sau poate cu copiii. Şi mulţi dintre voi – ah, ştiu asta, pentru că vă cunosc, sunteţi fraţii mei – unii dintre voi aveţi dorinţe şi dependenţe care vă împiedică să fiţi aşa cum ar vrea Domnul să fiţi. Şi, apropo, să nu-mi spuneţi că nu puteţi completa cartonul pentru că nu v-aţi adus nimic de scris. Avem voluntari care chiar în clipa

aceasta împânzesc întreg amfiteatrul şi care au un creion pentru oricine are nevoie.

Era adevărat. Oameni în veste verzi reflectorizante umblau în sus şi în jos pe scări, împărţind mănunchiuri de creioane ascuţite, fără gumă, din nişte găleţi de plastic. Bill Spooner luă un mănunchi şi îl dădu mai departe.

După ce Păstrătorii Credinţei completară cartoanele, Fratele Biggs îi invită să vină în faţa scenei pentru ceea ce el numea Prezentarea Temerilor.

— Haideţi, să facem asta împreună. Doar privind în sinea voastră şi scriind ce aţi văzut acolo aţi parcurs înfruntarea şi îmbrăţişarea. Acum mai avem acest ultim pas. Trebuie să ne ştergem temerile dându-i-le lui Dumnezeu.

Procesiunea se pomi încet, oamenii ridicându-se unul câte unul şi avansând spre scenă.

— Bine, spuse Fratele Biggs. E un început bun. Ştiu că nu e uşor să fii un pionier. Dar îl avem pe Iisus lângă noi. Nimic nu poate să ne înspăimânte.

În faţa scenei exista o fosă mare, deschisă. Când primul grup de voluntari ajunse acolo, ridicară mâinile în sus, fluturând cartoanele deasupra capului în timp ce se apropiau de un şir de containere de plastic, pe care erau vopsite cuvintele „Receptacule pentru temeri”.

— Haideţi, oameni buni. Aruncaţi-vă cartoanele în butoaie. Daţi temerile voastre Domnului. El poate face faţă, indiferent despre ce e vorba!

Timp de câteva minute trupa cântase aceleaşi refrene visătoare, dar acum muzica deveni brusc mai tare. Solistul începu, în stilul unei balade rock din anii '80, cu un vers care apoi deveni un cor vulcanic:

Nu aveţi teamă!
Apar zorii
Nu aveţi teamă!
Nu mai tremuraţi Nu aveţi teamă!
Domnul e cu noi pi nu avem de ce să ne temem.

— Haideţi şi voi! strigă Fratele Biggs în timpul unui solo instrumental. Să arătăm lumii ce înseamnă să fii neînfricat!

Primul se ridică pastorul Dennis, apoi şi ceilalţi membri ai Tabemaclului, avansând printre scaune şi coborând scările care începeau să se aglomereze.

— Aveţi curaj! le spuse Fratele Biggs. Amintiţi-vă ce a spus Iisus: „NU aveţi teamă, căci Eu sunt cu voi!”

Din tot amfiteatrul se ridicau oameni care se alăturau procesiunii. Hm se împotmoli într-un loc îngust din faţa scenei, în timp ce un torent de confetti începu să cadă din tavan asupra fosei.

— Ştiţi ce este asta? întrebă Fratele Biggs. Acestea sunt cartoanele pe care le-am strâns anul trecut în Baltimore! Am luat acele temeri şi le-am transformat în ceva vesel! Iar săptămâna viitoare cartoanele voastre vor ninge deasupra omenilor de bine din Albany!

Când ajunse la marginea fosei, Tim avea deja

braţele în aer; îşi flutura cartonul şi cânta alături de trupă.

— Nu aveţi teamă! Zorii apar...

Se opri o clipă, lăsându-şi tovarăşii să treacă în faţa sa. Era un haos total, cu confetti şi vârtejul de lumini, o maree de trupuri care se mişcau înainte şi înapoi, îngrămădiţi ca într-un vagon de metrou la o oră de vârf. În jurul lui oamenii plângeau şi cădeau în genunchi. Tim se uită cum Bill Spooner şi Steve Zelchuk scapă de temeri – după aceea Bill îşi şterse o lacrimă, iar Steve îşi agita pumnul în aer – apoi se apropie şi el de un butoi.

— Ştiţi ceva? strigă Fratele Biggs. Vreau să vă întoarceţi spre cel de lângă voi şi să spuneţi *Nu mă mai tem!*

Lui Tim nu-i fusese uşor să-şi descrie temerea, în parte pentru că erau atât de multe. Prima oară se gândise la Abby şi la cum era posibil să nu se apropie niciodată de ea aşa cum ar fi vrut, apoi la Carrie, deoarece ştia cât de mult o făcuse să sufere. Se gândi la meciul de fotbal de a doua zi şi la cât de mult îşi dorea să bea ceva. Dar atunci când a început să scrie se gândea la pastorul Dennis, la John Roper şi la toţi bărbaţii cu care venise acolo în seara aceea şi cu care se rugase împreună, în ultimii trei ani. Cei care îl acceptaseră în ciuda defectelor lui şi îl ajutaseră să se pună din nou pe picioare. Acum stăteau în spatele lui, într-o furtună de con- fetti, îmbrăţişându-se şi spunându-şi că nu se mai tem. Iar Tim stătea ameţit lângă containerul de plastic, cu cartonul alb tremurându-i în mână.

Pe acesta scria „CEA MAI MARE TEMERE A MEA ESTE”: că locul meu nu mai este aici.

Tim ieşi afară, în aerul răcoros, scuturându-şi bucăţelele de hârtie de pe umeri. Din câte îşi dădea seama, nu venise nimeni după el. În timp ce ezita lângă container, incapabil să arunce cartonul, simţise ochii pastorului Dennis aţintiţi asupra lui, dar profitase de furtuna unui nou val de confetti pentru a se strecura afară din fosă şi a se îndrepta spre ieşire.

Nu era singur acolo. Vreo zece Păstrători ai Credinţei rătăceau prin zona cimentată din faţa centrului civic. Unii erau fumători care ieşiseră pentru o pauză de ţigară, dar alţii păreau pradă unui fel de agitaţie spirituală, murmurând pentru sine sau privindu-şi în gol telefoanele, făcând tot posibilul să evite privirea celorlalţi.

Cu capul plecat, Tun se îndreptă spre staţia de taxiuri, unde se opri să îşi scoată brăţara mov. Privi temător peste umăr – nu ştia de ce; nu făcea nimic rău – înainte de a o arunca într-un coş de gunoi.

Traversă Fountain Boulevard şi o coti pe o străduţă laterală, mergând repede ca şi cum ar fi întârziat la o întâlnire. În timp ce se apropia de parcare îşi dădu seama în ce situaţie neplăcută îi punea pe cei pe care îi lăsa acolo. Erau opt şi dubiţa lui John avea doar şapte locuri, ceea ce înseamna că unul dintre ei avea să fie nevoit să stea în poala cuiva. îl aştepta o călătorie lungă şi neplăcută spre casă.

Pentru câteva clipe, Tim se simţi atât de prost din această cauză, încât se gândi să se întoarcă, dar nu era în stare s-o facă. Centrul civic părea să fie la o distanţă imposibilă, iar maşina lui era imediat după colţ. Chiar şi aşa, gândul la toţi oamenii aceia înghesuiţi în Odyssey, cărora egoismul lui Tim avea să le strice seara, era atât de viu şi de tulburător în mintea lui, încât se simţi uşurat când, intrând în parcare, îl găsi pe Jay sprijinit de portbagajul Satum-ului său, cu braţele încrucişate nerăbdător pe piept.

— Să fiu al naibii, spuse el, ţi-a luat ceva timp.

— încă puţin? întrebă Randall.

— De ce nu? răspunse Ruth. Nu eu trebuie să mă întorc acasă cu maşina.

Ca să se revanşeze pentru comportamentul ei nu prea sărbătoresc de la restaurant, Ruth luase o

sticlă de şampanie de la Liquot Mart şi îi invitase pe băieţi la ea acasă, pentru a continua petrecerea. Acceptaseră foarte bucuroşi şi chiar cumpăraseră şi ei o sticlă de şampanie, pe motivul că „nu ştii niciodată când ai nevoie de ea” Aceasta era sticla cu care Randall umplu din nou paharul lui Ruth şi îl completă pe cel al lui Gregory.

— Fii atent, îşi avertiză acesta logodnicul. Noi suntem cei care trebuie să mergem acasă.

— Nu neapărat, spuse Randall, privind spre Ruth cu un zâmbet plin de bunăvoinţă alcoolică. îmi face plăcere oricând să dorm pe canapeaua lui Ruth.

— Te rog, spuse ea. Oricând, cu plăcere.

— Ştiu, zise el, apoi se întoarse spre Gregory. Dar în seara asta chiar aş dori să dorm în patul meu.

— Dacă vrei să faci şi altceva în afară să dormi, observă Gregory, ar fi bine să nu bem atât de mult.

— Nu contează, răspunse Randall. Sex în noaptea asta când suntem beţi sau dimineaţă, când o să fim mahmuri. E la fel de bine.

— O, da, râse Gregory. Nu e nimic mai tare decât sexul când eşti mahmur. Decât poate când ai gripă. Ăla e super tare.

— Poate nu crezi, spuse Randall, dar când sunt bolnav mă excit imediat.

Gregory aprobă din cap.

— Anul trecut când a avut gripă mă implora să i-o sug de fiecare dată când avea temperatură.

— Vezi? spuse Ruth. De-aia o să fiu

pierdută fără voi. Credeţi că o să aud poveşti ca asta de la Donna DiNardo?

— Săraca Donna, spuse Randall. O să-mi fie dor de
ea.

— Ei, făcu Ruth. După ce îţi găseşti o slujbă, o să cunoşti un nou set de personaje.

— Randall n-o să-şi caute slujbă, spuse Gregory. Cel puţin nu în curând.

— Serios? întrebă Ruth.

— O să încep o afacere gen eBay, spuse Randall. Deja e un fel de part-time.

— În plus, sublinie Gregory, cineva trebuie să stea acasă cu copilul.

Ruth râse, dar se opri când îşi dădu seama că Gregory nu glumise.

— Sau copiii, adăugă Randall. Noi zicem că doi ar fi un număr rotund.

— Vorbiţi serios? întrebă Ruth.

De când îi ştia, cei doi nu manifestaseră nici cel mai mic interes pentru creşterea unui copil.

— Oarecum, spuse Gregory. Deocamdată doar gândim cu voce tare. Dar după ce te căsătoreşti e destul de logic să ai copii, nu crezi?

— În mod sigur merită să studiaţi posibilitatea, spuse Ruth. Cred că aţi fi nişte părinţi foarte buni.

Erau de acord asupra faptului că vor o fată mai mare şi un băiat mai mic, chiar dacă nu puteai neapărat să alegi. Lui Randall îi plăceau numele Fiona şi Jake, în timp ce Gregory prefera Isabella şi Liam. Enumerau şi alte variante – Maria şi Luke, Nina şi Josh, Madeline şi Ernesto – când se auzi

soneria. Se uitară unul la celălalt, uimiţi.

— Aşteptai pe cineva? întrebă Randall.

— Nu, spuse Ruth, ridicându-se ezitantă din fotoliu.

— Poate că e antrenorul beţiv, sugeră Gregory. Poate i s-a stricat telefonul.

— Nu se poate, spuse Ruth, îndreptându-se încet spre hol. Nu poţi să apari pur şi simplu la uşa cuiva la ora asta.

— Invită-l înăuntru, zise Randall. Ne-ar plăcea să îl cunoaştem.

— Nu e el, insistă Ruth.

Dar el era. Ea îşi dădu seama înainte să pună mâna pe clanţă, înainte să deschidă uşa şi să-l vadă cum stă în faţa ei, cu mâinile lui mari înfundate în buzunarele de la geaca de blugi şi o privire imploratoare în ochi. Singurele lucruri la care nu s-ar fi aşteptat erau părul lui plin de confetti şi propria ei incapacitate de a vorbi.

Bună dimineaţa

oC e obicei, Ruth dormea goală vineri noaptea, / A dar nu s-ar fi simţit bine dacă pe canapeaua de la parter dormea Hm. Combinaţia ei obişnuită de pantaloni de trening şi tricou foarte larg părea, în aceste condiţii, deprimant de cenuşie, astfel că exploră atent sertarul ei de lenjerie şi extrase o cămaşă de noapte neagră din satin, cu decolteu adânc, care îi plăcea lui Frank. Avea un miros uşor stătut când şi-o trase pe ea – nu mai intrase în contact cu aerul proaspăt de ceva timp – dar

era tot ceea ce putea să facă în atât de puţin timp. Cel puţin aşa nu ar fi fost într-o poziţie foarte dezavantajoasă dacă Tim s-ar fi hotărât să bată la uşa dormitorului ei în mijlocul nopţii, nu că acest pericol ar fi părut foarte prezent.

încă nu-şi revenise de pe urma şocului de a-l vedea pe veranda ei, a forţei şi limpezimii subite a propriilor ei sentimente. Avea senzaţia că se holbase la el un minut întreg înainte de a fi în stare din nou să vorbească.

— Ce faci aici?

Ochii lui erau atraşi, ca de o forţă magnetică, de paharul de şampanie din mâna ei.

— Mi-ai spus să vin când sunt treaz.

— E târziu, spuse ea. Sunt cu nişte prieteni.

El închise ochii, ca şi cum ar fi avut nevoie de timp pentru a asimila vestea.

— Deci vrei să plec?

Ruth se prefăcu că se gândeşte la asta, dar ştia deja răspunsul. îşi petrecuse ultimele trei zile regretând decizia de a nu-l invita înăuntru marţi noaptea – pur şi simplu nu era posibil, cu fetele care dormeau la etaj şi Randall plângând în bucătărie – şi nu avea de gând să repete acea greşeală.

— Intră, spuse ea.

Spre surpriza ei, Tim se înţelegea foarte bine cu Randall şi Gregory. Îi felicită pentru logodnă şi nu spuse şi nu făcu nimic care să sugereze că ar fi dezaprobat relaţia lor sau că s-ar fi simţit jenat în compania lor. Singurul moment neplăcut a fost atunci când Ruth l-a împiedicat pe Randall să-i pună lui Tim un pahar de şampanie.

— Nu, spuse ea, puţin mai tăios decât intenţionase. Nu face asta.

— Dar sărbătorim, protestă Randall.

— Nu ar trebui să bea.

Tim nu părea prea fericit, dar nu o contrazise.

— Uneori uit, îi spuse el lui Randall.

— Ştiţi ce? zise Gregory ridicându-se din fotoliu şi aruncându-i o privire plină de înţeles prietenului său. Cred că ar fi timpul să plecăm.

— Nu, nu, protestă Tim. Nu plecaţi din cauza mea.

— Nicidecum, îl asigură Gregory. Ora noastră de culcare a trecut de mult.

Ruth era destul de sigură că Tim avea să se dea la ea din clipa în care vor rămâne singuri – era sută la sută în favoarea acestei idei –, dar el nu făcu altceva decât s-o întrebe dacă poate dormi în noaptea aceea pe canapeaua ei.

— îmi pare rău că te deranjez, se scuză el. Dar nu am unde altundeva să mă duc.

— De ce nu la soţia ta?

lîm scuturăr din cap, ca şi cum asta nu mai era posibil.

— V-aţi certat?

înainte să apuce să răspundă, telefonul lui începu să sune. Tim îl scoase din buzunar şi tresări când văzu numărul.

— Of, spuse el. Lasă-mă în pace.

— S-a întâmplat ceva?

El băgă telefonul înapoi în buzunar şi încercă să zâmbească.

— Viaţa mea e un dezastru.

Ruth ar fi vrut să-l întrebe de unde are confetti

în păr, dar Hm nu părea să aibă chef de conversaţie.

— O să-ţi aduc lenjerie de pat, spuse ea. în dulăpio- rul din baie e o periuţă de dinţi nouă.

Ruth încercă să citească în pat, dar nu avea nicio şansă. Era prea preocupată să asculte prin uşa lăsată întredeschisă, încercând să-şi dea seama ce făcea Tim în living şi întrebându-se dacă se dezbrăcase şi dacă se gândea la ea aşa cum ea se gândea la el. Lăsă cartea jos, stinse veioza şi îşi strecură mâna între picioare, dar nu prea avea chef.

Ajută-mă, se gândi ea. Sunt *aici.*

Nu ştia sigur de ce nu se duce pur şi simplu jos şi îl sărută. Până la urmă, nu asta îl sfătuise pe Randall, să preia iniţiativa? Şi, în plus, Tim făcuse partea cea mai grea venind la ea acasă. Poate că acum era rândul ei.

Dar nu putea s-o facă. Nu numai pentru că el era căsătorit – chiar dacă mariajul lui atârna de un fir de păr – sau pentru că părea să traverseze o criză mai amplă, care implica şi revenirea la alcool şi droguri. Şi nici măcar pentru că încă era supărată pe el din cauza problemelor pe care i le făcuse cu rugăciunile lui la meciul de fotbal. în principal, era din cauză că îi era frică – frică să nu fie refuzată şi frică de cum s-ar fi simţit în acel caz.

După ce se zvârcoli un răstimp care i se păru că durează ore întregi, în cele din urmă aţipi. îşi dădu seama de asta doar pentru că, ceva mai târziu, se trezi tresărind când auzi uşa scârţâind.

— Ruth? şopti el. Dormi?

— Nu, spuse ea. Acum nu.

Tim stătea în pragul uşii, luminat din spate de becul de pe hol; silueta lui compactă şi ciudat de familiară îi producea lui Ruth o bucurie profundă.

— îmi pare rău că te deranjez, spuse el, dar aş putea să folosesc calculatorul tău?

Tim se simţea puţin ciudat derulând inboxul lui Ruth la două noaptea, dar nu avea de ales. Oricum, nu dură mult până găsi ceea ce căuta, un reminder pe care îl trimisese echipei marţi dimineaţa – „RE: Reprogra- marea antrenamentului de săptămâna aceasta". Apăsă pe Reply All, şterse vechiul subiect şi scrise altul: „MESAJ IMPORTANT DE LA ANTRENORUL TIM"

Dragele mele, scrise el, îmi pare rău să vă informez că, din cauza unei probleme personale imposibil de înlăturat, nu voi putea fi cu voi la meciul de mâine cu Green Valley. Antrenorul secund John Roper va prelua conducerea în absenţa mea.

Se rugase mult şi intens înainte de a lua această decizie, care mergea împotriva celor mai profunde principii şi dorinţe ale sale. Dar în timp ce recitea textul pe monitor îl cuprinse o senzaţie de siguranţă calmă, o limpezime spirituală pe care nu o mai simţise de mult timp, ca şi cum Iisus ar fi privit peste umărul său, dând aprobator din cap.

înţelegea din plin ironia situaţiei. Cu doar câteva ore în urmă, în parcarea unui „club pentru domni" numit Eyeballs, Tim nu găsise nimic de răspuns la acuzaţia lui Jay că pastorul Dennis îl

înşelase.

— Adică, să nu mă înţelegi greşit, a spus acesta. în acea primă noapte, când pastorul s-a rugat cu mine în parcare, am simţit ceva. Nu neg că eram mort de beat în acel moment, dar îţi jur – şi m-am gândit mult la asta – că am simţit că sunt învăluit de un nor minunat de iubire şi – înţelegi – de iertare. Iar pastorul mi-a spus că acea senzaţie este Iisus. Iar eu l-am crezut, continuă Jay pe un ton amar. L-am primit pe Iisus şi le-am spus tuturor că sunt un om nou. Am renunţat la porno, mi-am vărsat sticlele de băutură şi am încercat să nu mai înjur tot timpul. Dar ştii ce? După aceea nu am mai avut deloc acea senzaţie. Nici măcar o dată. Nu am simţit-o în bise – rică, nici la studiul Bibliei şi cu siguranţă nu am simţit-o în seara asta, la acel *eveniment* împuţit, oricum l-ar numi ei. Stăteam pur şi simplu acolo, privind în jur, şi deodată m-a izbit: acea senzaţie nu era Iisus, eram doar *eu,* sperând la ceva mai bun.

— Nu e nimic greşit în asta, spuse Tim.

— Poate că nu, recunoscu Jay. Dar asta nu o să salveze pe nimeni.

— Au trecut doar câteva săptămâni. Trebuie să ai puţin mai multă răbdare.

Jay se întoarse spre Tim cu o expresie care părea în acelaşi timp speriată şi sfidătoare. Parcaseră pe locul rezervat pompierilor, la mică distanţă de intrarea clubului.

— Crezi că fac o greşeală?

— Eu... nu ştiu, spuse Tîm. Şi eu sunt puţin dat peste cap.

Jay deschise portiera, dar nu coborî din maşină.

— Eşti sigur că nu vrei să intri? Au o braziliancă, îţi spun eu...

— Mai bine nu.

Jay coborî ezitant din maşină. Dar în loc să se ducă spre club rămase acolo, privindu-l fix pe Tim, aproape implorându-l, ca şi cum ar fi vrut să-l convingă cineva să nu facă asta. Dar era alegerea lui, Tim nu putea să decidă în locul lui.

— Ne vedem, îi spuse el.

Tim ieşi pe autostradă şi se duse direct acasă, pre- gătindu-se pentru ceea ce ştia că va fi încă o discuţie dureroasă cu Carrie. Ajunsese în parcarea blocului său când îşi pierdu curajul şi plecase spre Ruth.

Fetelor, ştiţi cât de mult iubesc echipa noastră şi ce onoare a fost pentru mine să fiu antrenorul vostru în acest sezon. Aşa încât probabil că nu e nevoie să vă spun cât de mult mă doare că nu pot veni la meciul de mâine.

Conversaţia cu Jay încă îi răsuna în cap când înge- nunche în livingul lui Ruth. Chiar nu-şi putea da seama dacă se ruga din obişnuinţă, disperare sau pentru că se aştepta cu adevărat să comunice cu Dumnezeu. Şi mai rău era că nu ştia *pentru ce* se roagă. Toate problemele lui se strânseseră într-un nod mare şi complicat, iar el nu ştia de ce capăt să tragă mai întâi. Pe deasupra mai era deranjat şi de telefonul mobil – pastorul Dennis şi John Roper îl sunau la fiecare câteva minute, încercând să dea de el – şi de faptul că Ruth era la un singur etaj distanţă, în dormitorul ei, asta pe lângă faptul că în casă probabil că exista băutură relativ uşor de găsit.

Tocmai era pe punctul de a se da bătut şi de a încerca să se culce – simţea nevoia să facă asta încă de când începuse să se roage – când în cap îi răsună o voce, mult mai tare şi mai limpede decât murmurele confuze ale gândurilor sale.

„NU PLECA”, spuse vocea.

înţelegea sensul cuvintelor şi nu îi plăcea. Nu putea rata meciul. Nu ar fi fost cinstit faţă de fete.

„E SINGURA MODALITATE POSIBILĂ.”

Şi chiar aşa era. Ştiuse asta de mult timp, dar nu fusese în stare s-o recunoască.

îmi pare sincer rău dacă am făcut ceva care să vă despartă. Suntem o echipă. Mâine trebuie să fim uniţi. Orice s-ar întâmpla, să ştiţi că sunt cu sufletul alături de voi şi voi fi mândru de voi, indiferent dacă veţi pierde sau veţi câştiga.

Simpla luare a unei deicizii era o imensă uşurare, rezolvarea unei probleme în aşa fel încât să le poată aborda pe celelalte. Ce era important, îşi dădea el seama, era să nu se lase copleşit, ci să ia lucrurile pe rând. După asta avea să-i scrie un e-mail pastorului Dennis, mulţu- mindu-i pentru ajutorul lui, pentru eforturile eroice pe care le făcuse pentru sufletul său rătăcit, şi oferindu-i recunoştinţa lui veşnică. Apoi avea să ia taurul de coarne, sunând-o pe Carrie ca să-i spună că nu se mai întoarce acasă, deşi ea probabil că îşi dăduse seama singură până acum. Dar până atunci mai avea să le spună ceva fetelor.

Green Valley e un adversar dificil. Trebuie să ne facem jocul nostru —fotbal rapid, inteligent şi lipsit de egoism.

Nomado – eşti o foarte bună jucătoare tehnică, dar ai tendinţa să te încurci în driblat. Te rog, încearcă să pasezi rapid.

Subţirico – tu şutezi foarte bine. Dar evită aglomeraţiile. Caută spaţiile deschise.

Şerpişor – să nu-ţi fie frică de gol. FĂRĂ FRICĂ.

Maimuţico – tu eşti războinica mea. Avem nevoie de pasiunea ta.

Viteazo – e foarte bine să avansezi spre poartă, dar te rog să revii în apărare când e necesar.

Băieţico – nu ezita. Dacă ai ocazia, trage. Avem nevoie să urci în atac.

Abby – te iubesc atât de mult. Străduieşte-te cât mai mult şi nu-ţi pierde concentrarea. Te rog, sună-mă după meci.

După o noapte de somn agitat, pe Ruth o trezi soneria. Se ridică în pat, în capul oaselor, conştientă de o senzaţie incipientă de panică şi de primele semne ale mahmurelii. Soneria se auzi din nou, un bâzâit lung urmat de două mai scurte.

— Bine, spuse ea, dând pătura la o parte şi ridicân – du-se mai repede decât ar fi fost indicat. Vin imediat.

Privi spre ceas. Era 6.47 dimineaţa. Sâmbătă. Fetele erau la Frank. Ajunse în capul scărilor înainte să-şi aducă aminte că are un musafir şi că nu e îmbrăcată decent, memoria fiindu-i stimulată chiar de respectivul musafir, care urca scările în boxeri şi tricou, privind spre ea cu o expresie îngrijorată. Aproape în clipa în care privirile lor se întâlniră, soneria începu să sune nebunește, repetat şi insistent, ca şi cum ar fi fost ceva urgent.

— Pe mine mă caută, spuse el.

— Atunci poţi să răspunzi tu?

Tim făcu o grimasă şi scutură din cap.

— Chiar nu pot să mă ocup de asta acum.

— E soţia ta?

Ca pentru a-i răspunde la întrebare, cel din faţa uşii renunţă să mai sune şi începu să bată cu pumnii în uşă, cerând să i se deschidă. Ruth nu înţelegea ce spune, dar îşi dădea seama că cel care strigă e un bărbat.

— O să trezească tot cartierul, spuse ea, coborând scările pe lângă Tim.

Deschise uşa puţin, doar cât să i se vadă faţa. Bărbatul de pe verandă era mai scund şi mai tânăr decât îşi amintea ea. Desigur, îl văzuse doar de câteva ori la reuniuni publice şi nu ajunsese niciodată atât de aproape de el.

— Pot să vă ajut cu ceva? îl întrebă ea.

Pastorul Etennis o privi stăruitor prin ochelarii lui cu ramă metalică. Avea ochii roşii şi rătăciţi, ca şi cum ar fi stat treaz toată noaptea.

— Trebuie să vorbesc cu Tim.

— El nu vrea să vorbească cu dumneavoastră.

— Lăsaţi-mă să intru, insistă pastorul, întinzând gâtul că să vadă mai bine înăuntru. Tim e speriat şi are nevoie de ajutorul meu.

Ruth rămase uimită de angoasa din vocea lui. în public, pastorul Dennis era întotdeauna foarte vehement şi furios, dar acum părea pe punctul de a izbucni în plâns.

— îmi pare rău, spuse ea. Va trebui să plecaţi de aici.

Pastorul scutură din cap.

— Am venit după Tim şi nu plec fără el. Locul lui nu e aici.

— Vă rog, spuse Ruth. Vă cer politicos să plecaţi.

— Spuneţi-i doar să vină la uşă. Dacă el vrea să plec, să mi-o spună în faţă.

— Trebuie să plecaţi, spuse ea. *Acum.* Nu vreau să ne certăm din cauza asta.

Probabil că pastorul simţi ameninţarea implicită din vocea ei.

— Bine, spuse el. Dar faceţi-mi o favoare. Spuneţi-i că m-am rugat pentru el toată noaptea. Şi nu voi înceta să mă rog până nu vorbeşte cu mine.

Ruth închise uşa, cu o neaşteptată senzaţie de vinovăţie, o încuie şi urcă din nou la etaj. Tim stătea pe vine lângă fereastra de la dormitorul ei, privind spre gazonul din faţa casei.

— I-am spus să plece, îi relată ea. Nu părea prea fericit.

Tim se ridică şi privi spre ea, cu ochii întârziind asupra trupului ei. Ruth ar fi trebuit să fie stânjenită, cum stătea acolo într-o cămaşă de noapte care se poartă doar pentru un iubit, dar acea senzaţie nu se materia- liză. Cu atât mai mult cu cât şi el era în chiloţi, la fel de gol ca şi ea.

— Crede-mă, îi spuse el. Pastorul nu o să plece nicăieri.

Tim arătă cu mâna spre fereastră. Era o dimineaţă senină, o zi minunată pentru un meci de fotbal. Probabil că bătea puţin vântul, pentru că aerul era plin de frunze galbene şi roşii care se desprindeau din copac, pluteau visător spre pământ şi cădeau pieziş în iarbă. Satum-ul lui Tim era parcat exact în faţa casei lui Ruth, sub arţar, iar pastorul Etennis stătea pe capota acestuia, cu braţele încrucişate la piept, uitându-se spre ei.

— E un tip încăpăţânat, spuse Tim. O să

stea acolo toată ziua, dacă e necesar.

— La cât trebuie să pleci pentru meci?

— Nu merg. De data asta trebuie să stau deoparte.

— Serios? Dar nu e pentru campionatul, ăăă, cum îi zice, Diviziei B-3?

— Ba da, zise el. încerc să nu mă gândesc la asta.

— Scuze.

— Nu e nimic. Nu e vina ta.

Ruth nu era sigură că asta era adevărat, dar nu spuse nimic.

— Şi tu? întrebă el. Te duci?

— Azi nu. Maggie m-a rugat să stau acasă. Crede că sunt o agitatoare.

Tim scutură din cap.

— E un copil bun, Ruth.

— Ştiu.

Trecură câteva secunde. Vocea lui Tim era moale şi puţin temătoare.

— Cred că ar fi bine să plec imediat. Sunt sigur că ai treabă.

Stăteau unul lângă celălalt, fără să se atingă, dar suficient de aproape încât ea să simtă mirosul adormit al trupului lui şi să perceapă curentul subteran dintre ei. Rămaseră mult timp privind amândoi în faţă, ca şi cum le-ar fi fost frică să privească unul către celălalt. Liniştea se acumula în jurul lor, din ce în ce mai densă, până când lumea de afară dispăru – cerul, casele, copacii, frunzele duse de vânt, chiar şi bărbatul cocoţat pe capota maşinii –, iar ei rămaseră singuri.

— Poţi sta cât vrei, îi spuse ea.

Mulţumiri

Ascultă sfatul şi primeşte îndrumările, aşa vei deveni înţelept.

Proverbe, 19:20

în timp ce scriam această carte, am avut norocul de a primi sfaturi, îndrumări şi ajutor de nepreţuit din partea lui Elizabeth Beier, Maria Massie, Dori Weintraub şi Sylvie Rabineau – tuturor le sunt recunoscător. Carol Luddecke de la Lentegra Mortgage Group mi-a oferit o privire din interior asupra afacerilor ipotecare. Prietenii mei, Mark Dow şi Kevin Pask, mi-au fost de mare ajutor în cursul unui weekend Promise Keepers[30] petrecut la Baltimore. Ca de obicei însă, rămân cel mai îndatorat soţiei mele, Mary Granfield, şi copiilor noştri, Luke şi Nina, care îmi dau zilnic nenumărate motive solide să mai întrerup lucrul şi să mă distrez puţin.

[30] Organizaţie creştină din SUA, căra promovează psuntrc altele, şi abstinenţa.